

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Not MINE to LOVE

An *Older Brother's* Best Friend Romance

ROSA LUCAS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

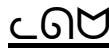
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Sevmek Bana Düşmez

Ağabeyin en iyi arkadaşıyla aşk

Rosa Lucas

Bu eser kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya işletmelerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın veya yayıncının açık yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

24.10.25

Aşağıdaki hikaye yetişkinlere yönelik temalar, küfürlü dil ve müstehcen sahneler içermektedir ve yetişkin okuyucular için yazılmıştır.

NOT MINE TO LOVE e-kitabı yalnızca Amazon'da mevcuttur.

Fotoğrafçı: Wander Aguiar

Kapak tasarımı: Kari March Designs

Web sitemi ziyaret edin: www.rosalucasauthor.com

Rosa'dan bir not

Patrick ve Georgie'yi yazarken bana çeşitli şekillerde beta okuma, moral konuşmaları ve genel manevi destek (her şey hakkında sızlanmamı dinleyerek) sağlayan sevgili yazar arkadaşlarım Eva Camden, Susie Tate, Elodie Hart, Elle Nicoll ve Rachel Kellar'a büyük sevgi ve minnettarlığımı sunarım.

Bu kitabı İskoç manzaraları ve Georgie'nin endişe sarmalları hakkında dengesiz bir karmaşadan kurtaran geliştirme beta okuması için Cate Hogan'a çok teşekkür ederim.

Ve bu kitapları okumaya devam eden tüm sevgili okuyucularıma —bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz.

Romantizm adına bazı şeyleri *biraz* abartmış olabilirim:

- Skye Adası, aslında *Outlander* dizisinin oyuncu seçmelerinden çıkmış gibi görünen, absürt derecede yakışıklı balıkçılar ve çiftçilerle dolu değildir. Onlardan bolca vardır, ama ben biraz yaratıcı özgürlük kullanmış olabilirim. Skye'yi ziyaret ettiğinizde, her pubda, gölde ve koyun otlağında sizi baştan çıkarmak için bekleyen kilt giymiş tanrılarla karşılaşmayı beklerseniz, hayal kırıklığına uğrayabilirsiniz. Ben bir romantizm yazarıyım, turizm kurulu değil.
- Evet, oraya son gittiğimde gerçekten 50 faktörlü güneş kremi sürmek zorunda kaldım çünkü hava gerçekten çok sıcaktı. Küresel ısınma gerçek. Su hala oldukça soğuk olsa da, hipotermiye yakalanmadan denizde yüzebilirsiniz.
- Maalesef, Ringa Balığı Festivali gecesi kurgusal bir olay. Ancak bence böyle bir festival olmalı.

Gerçek balıkçılar, İskoçlar veya CEO'larla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve kendilerini tanırlarsa, gurur duymalıdırlar.
Sevgiler, Rosa x

İçindekiler

BİR İKİ

ÜÇ

DÖRT

BEŞ

ALT

YEDİ

SEKİZ

DOKU

Z ON

ON BİR

ON İKİ

ON ÜÇ ON

DÖRT ON

BEŞ

ON ALTI

ON YEDİ ON

SEKİZ ON

DOKUZ YİRMİ

YİRMİ BİR

YİRMİ İKİ

YİRMİ ÜÇ

[YİRMİ DÖRT](#)

[YİRMİ BEŞ](#)

[YİRMİ ALTI](#)

[Yirmi yedi Yirmi](#)

[sekiz Yirmi dokuz](#)

[Otuz](#)

[OTUZ BİR](#)

[OTUZ İKİ](#)

[OTUZ ÜÇ OTUZ](#)

[DÖRT OTUZ](#)

[BEŞ OTUZ](#)

[ALTI](#)

[OTUZ YEDİ](#)

[OTUZ SEKİZ](#)

[OTUZ DOKUZ](#)

[KIRK](#)

[KIRK BİR](#)

[KIRK İKİ](#)

[KIRK ÜÇ](#)

[EPILOG](#)

[Rosa](#)

[Hakkında](#)

[Rosa'nın](#)

[Diğer Eserleri](#)

BİR

Dönüşümle parıldayan

Georgie

"TERLEMİYORSUN," kulaklıklarımdan gelen kendini beğenmiş ses mırıldanıyor. "Vücudun sadece dönüşümle parıldıyor."

Kulaklıklarımı kulaklarıma daha derin sokarak, beynimin şu kısmını bastırmaya çalışıyorum: *Öleceksin, Georgie.*

"Karnında kelekler mi var?" diye soruyor. "Bu, içsel gücünün uyanışı."

Terli ellerimle merdiven korkuluğunu sıkıca tutuyorum. McLaren Hotels HQ'nun on dördüncü ve on beşinci katları arasındaki bu merdivenler benim saklanma yerim haline geldi.

"Başarıyı içine çek, korkuyu dışarı ver," diye ısrar ediyor Meditasyon Hanım. "Sen güçlü, kendine güvenen bir kadınsın. Güvendesin. Hiçbir şey sana zarar veremez."

Yalan. Açıkça, suç düzeyinde yalanlar.

Güvende *değilim*. Topluluk önünde konuşmak kesinlikle sana zarar verebilir. Duygusal olarak. Psikolojik olarak. Muhtemelen fiziksel olarak da. Beş gündür düzgün bir şekilde tualete çıkamadım. Neşeli bir iş arkadaşım "Büyük sunumun için her şey hazır mı?" diye sorduğunda, bağırsaklarım şiddetle *hayır* diyor ve kasılıyor. Kuru erik yemenin ötesindeyim.

On dakika sonra, ikinci slaytta herkesin önünde dururken, stres kaynaklı kabızlıktan bayılıp öleceğim gibi küçük ama tamamen olası bir ihtimal var.

Yani hayır, yatıştırıcı sesli Meditasyon Hanım, ben "güvende" değilim. Ben, iş kıyafeti için çok fazla para harcayan ve şimdi korku teriyle sıırıslam olan, şişkin bir kadıyım.

"Hadi, bunu yapabilirsin," diye fısıldıyorum, titrek parmaklarımla gözlüklerimi düzeltiyorum, ama parmaklarım açıkça aynı fikirde değil.

İstatistiklere göre, insanlar genellikle sunum yaparken ölmezler. Bayılabilirler, sunumdan sonra tuvalette ağlayabilirler, stres döküntüsü gelişebilir veya aşırı durumlarda, departmanlarının önünde altlarına sıçayabilirler.

Ama ölüm nadirdir. Ancak trajik bir istisna olacaksa, o da benim.

Heyecanlanmam *gerekirdi*. Bu, işim için takdir edilme şansımdı, daha yüksek sesli ve daha gürültülü bir kravat takan biri tarafından gölgede bırakılmayacaktım.

Aylarca, fikirlerimin Craig tarafından tartışıldığını ya da beş dakika sonra sanki o düşünmüş gibi yeniden sunulduğunu izledim. Her seferinde kendime söz veriyorum: *Bir dahaki sefere konuşacaksın, Georgie*.

Ama bir dahaki sefer hiç gelmiyor.

Ama şimdi, aylarca süren takıntılı çalışmanın ardından, prototip nihayet çalışıyor.

Titrek bir nefes alıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Bunu hak ediyorsun. Dinlenilmeyi hak ediyorsun."

Çünkü hak ediyorum.

Normal Londralılar seks yaparken ya da en azından insanlarla göz teması kurarken, ben gece 1'de dizüstü bilgisayarımın başında kambur oturmuş, saçlarım kuru şampuanla yapışmış halde, monitörümün yanında pizza dilimi taşlaştırırken kodlara "lütfeñ çalış" diye fısıldıyordum.

Ama dürüst olmak gerekirse? Utanç verici bir şekilde, işimi geekçe *seviyorum*.

Kod sonunda öfkeli kırmızı hata mesajları yağdırmadan çalıştığında hissedilen o heyecan gibisi yoktur. Kod, sesimin titremesi ya da arkamdaki birine el sallayan insanlara yanlışlıkla el sallamam umurunda değildir.

Ama beni, yargılayıcı bakışlarla bakan, gözlerini kırpıştıran canlı insanların önüne koyun, boğazım tıkanır. Her kekemeliğimi, sinirli bir şekilde gözlüğümü yukarı ittiğim her anı izleyen o gözler yüzünden.

Ayaklarımdan ayaklarıma geçerek, endişemi atmaya çalışıyorum. Bir nefes, burnumdan içeri. İki, ağızımdan dışarı. Üç...

Sinsi bir geçirme göğsümden yukarı doğru tırmanır ve içimden dışarı fırlar. Elim ağızıma uçar.

Lanet olsun. *Sinir bozukluğundan geçiriyorum.*

Tanrı aşkına, bu sunumdan sanki tüm geleceğim buna bağılıymış gibi davranıyorsun. Orada sadece Craig'in orta kademe yöneticilerinden oluşan bir grup insan olacak ve muhtemelen telefonlarından kafalarını bile kaldırmayacaklar. En kötü ihtimalle, büyük sunumum sırasında birisi horlayabilir.

Ancak Craig bana bunu o belirsiz tehditkar gülümsemeye verdiğinden beri, hayatımı ele geçirdi. Katy Perry gibi sahnede sütyenimden havai fişekler fırlatarak yürüyüş yapmak istemiyorum, ama belki de işteki en iyi arkadaşım Roy gibi olabilirim, o sürpriz bir sunumla karşılaştığında bile gözünü bile kırpmadan devam edebiliyor.

Ben ise Georgie'yim. "Günaydın" demeden önce gömleğini terleten kadın. Geçen hafta Zara'da bir mankene çarptım, özür diledim ve sonra *orada durup* mankenin beni affetmesini bekledim. Aslında, aptal olduğumu fark etmeden önce, ruhsuz plastik bakışlarıyla göz göze geldim. Mağaza görevlisi her şeyi gördü.

Bu lanet şeyi her yerde prova ettim: banyo aynasında, duşta, hatta dün akşamki makarna buharlaşıp lapa haline gelirken buğulanmış mikrodalga fırının kapısında bile.

Büyük teyzem Riri'ye bunu izlettim, ama o sürekli sözümü kesip sinirlerim için sıcak yoga yapmamı tavsiye etti ve "yeterince lif alıp almadığımı" sordu.

Sonra ses kayıtları geldi.

Evet. Kendimi kaydettim ve adli dilbilim araştırması yapıyormuş gibi her heceyi analiz ettim.

"Çok hızlı."

"Çok mırıldanıyorsun. Tanrı aşkına, daha yüksek sesle konuş."

"Neden sanki döşeme tahtalarının altına bir ceset saklamış gibi nefes alıyorsun?"

Hatta şakalar bile yazdım — hafif bir hava katmak için araya serpiştirdiğim küçük tek satırlık şakalar. Hayali kahkahalar için duraklamalar ekledim, çünkü orta kademe yönetici Dan, daha önce benim varlığımı hiç fark etmemiş olmasına rağmen, başını geriye atıp *"Georgie, sen komedi dahisisin! Otel yönetimi hakkında bir tane daha anlat bize!"* diye bağıracaktı.

Neredeyse normal bir insan gibi konuştuğum sesli nota kaydırıp oynat düğmesine basıyorum.

Bunu yapabilirim. Sadece merdiven boşluğunda geçiren Georgie değil, Teknoloji Tanrıçası Georgie'yi kanalize etmem gerekiyor.

Telefonum titriyor.

Riri:

Karnımda kelebekler uçuşsa da gülümsüyorum.

Büyük teyzem Riri ile üç yıl yaşadım ve o resmen en sevdiğim insan oldu. Her şey alt üst olduğunda, üniversiteyi bıraktığımda, bir daha asla mutlu, normal ya da hatta iyi hissetmeyeceğime ikna olduğumda, onun kapısına gittim. Hiç soru sormadı. Sadece kollarını açtı ve bana yer verdi.

Onu gururlandırmak istiyorum. Kapısına gelen kızın benim son halim olmadığını kanıtlamak istiyorum.

Konferans odası çok parlak geliyor — suç dizilerindeki sorgu ışıkları gibi, her sinirsel seğirmeyi ortaya çıkarmak için.

Birkaç kişi içeri giriyor, ama bana göre, Wembley Stadyumu'nun tüm biletleri satılmış gibi.

USB konektörünü beceriksizce kurcalıyorum. Parmaklarım o kadar terli ki, ekran üç denemeden sonra, belli belirsiz alaycı bir sesle zafer dolu bir *dong* sesiyle yanıyor.

Roy yanıma gelir. "Başarabilirsin," diye fısıldar.

Ona çılgın bir bakış atarım. "Ya slaytları herkese e-posta ile göndersem? Çok daha verimli olur. Hepimizi travmadan kurtarır."

"Ve büyük anını kaçırmak mı? Hayatta olmaz." Omzuma hafifçe vurur. "Hadi ama, bu son derece önemli bir şey. Sen otel yönetim sistemlerinin Stephen Hawking'isin."

"O da halka açık konuşmalarıyla tanınan biri değildi," diye mırıldanıyorum. Harika. Şimdi de kendi acınası endişemle başa çıkmak için ölü dahileri küçük düşürüyorum. Yeni bir dip nokta.

"Georgie, bu sistemi herkesten daha iyi biliyorsun. Bu şeyi sen *yarattın*"

"Uh-huh." Tek söyleyebildiğim bu.

Beni bir an inceler, sonra sırtarak, "Bu yardımcı olur mu, yoksa durumu daha da kötüleştirir mi bilmiyorum, ama bu elbiseyle muhteşem görünüyorsun. Gözlerini gerçekten ortaya çıkarıyor," der.

Bir kahkaha atıyorum. "Teşekkürler. Sadece ağzımın da bana uyması lazım." Daha fazla kişi geliyor: "Kullanıcı açısından..." diye cümleye başlayamayan UX lideri.

"bant genişliği" kelimesini normalden fazla kullanan proje yöneticisi.

Panik sisinin içinden bile, Bant Genişliği Adamının bana hiç de ince olmayan bir şekilde baştan aşağı süzdüğünü fark ettim.

Riri bu elbiseyi seçti. Zümrüt yeşili, özel dikim, görünüşe göre "gözlerime uyan" ve "odayı domine eden" türden bir elbise. Bu sabah beni resmen zorla giydirdi, "O teknoloji çocuklarına günlerini göster!" diye bağırarak fermuarı o kadar sert çekti ki neredeyse meme ucumu kaybedecektim.

Beni topuklu ayakkabı giymeye bile ikna etti. İş yerinde asla bacaklarımı göstermiyorum, ve "bacaklar" derken, diz ile ayak bileği arasındaki mütevazı kısmı kastediyorum. Abartmayalım.

Buradaki erkeklerin çoğu muhtemelen bacaklarımın *olduğunu* bile fark etmemiştir.

Sanırım bu sabah güzel görünüyordum. Şimdi, spot ışıklarının altında dururken, kendimi... çıplak hissediyorum.

Notlarımı kontrol ediyormuş gibi yaparken, ölmek için nefes almanın çok önemli olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Kapı gürültüyle açılıyor. Craig içeri dalıyor. Arkadaşlarının sırtlarına birkaç şaplak atıyor, onun şakalarına gülen ve otoritesini asla sorgulamayan, özenle oluşturduğu evetçilerden oluşan ittifakı.

"Günaydın millet!" diye bağıyor, o kadar yüksek sesle ki, yan odadaki insanlar bile duyuyor.

Roy kolumu sıkıyor, sonra beni bir sandalyeye bırakıp ön tarafta yalnız bırakıyor.

Craig ellerini beline koyar, göğsünü şişirir. "Herkesin IRIS'in neler yapabileceğini merakla beklediğini biliyorum. Ekip ve ben çok çalışıyoruz!"

Fiziksel olarak irkiliyorum.

"IRIS, benim için her şey demek. Yenilik, verimlilik, geleceğe hazırlık, değil mi?" Sanki Oscar ödülü kazanmış gibi göğsünü okşuyor. "Bölümümün burada başardıkları, McLaren Hotels'i rakiplerinin önüne geçiriyor. Ve bizlerin inşa ettiklerinden daha fazla gurur duyamazdım."

Yaptığımız şey.

Sanki ben, veritabanı sürekli boş değerler üretip durduğu için kapüşonlu sweatshirtimin içine ağlarken, o Marbella'da "liderlik tatili"nde mojito içmiyormuş gibi.

Bu projenin otel için bir dönüm noktası olabileceğini *biliyorum*. Bu, benim sadece ara sıra yönlendiriciyi sıfırlamak için çağırdıkları teknik gremlin olmadığımı gösterme şansım.

Sadece kelimeleri söylemem gerekiyor. İngilizce olarak. Son halka açık konuşmamda, IT stajyeri bana inhalerini uzatıp oturmam gerekip gerekmediğini sorduğunda ağızımdan çıkan yüksek tizli saçmalıklar değil.

"Bunu Georgina'ya bırakacağım," diyor Craig o küçümseyici gülümsemesiyle. "Sana sistemi anlatacaktır. Tabii ki gerekirse ben de devreye girerim."

Çeviri: Kendi işine bak yoksa seni küçük düşürürüm.

Beni asla insanlarla konuşmaya izin vermez, ama o bile bu kalabalığı kandıramayacağını biliyor. Tek bir teknik soru ve işi biter.

Telefonumu sıkıca kavradım. Uzaktan kumanda uygulaması açıktı, başparmağım kaydırmaya hazırdı, dizüstü bilgisayarda beceriksizce uğraşmadan slaytları çevirebilecektim.

Bazıları kibarca yukarı bakıyor. Diğerleri telefonlarını kaydırıyor, belli ki buraya pasta yemek için gelmişler. Bant genişliği adamı göğüslerime bakıyor.

Dürüst olmak gerekirse, beni görmezden gelenler en sevdiklerim.

Arkamda, başlık slaytı parlıyor: *IRIS—Entegre Tatil Köyü Zeka Sistemi—Otelin Beyni*.

"Günaydın," diye başlıyorum, prova ettiğimden daha yumuşak ama kararlı bir sesle. "Burada olduğunuz için teşekkürler."

Craig ön sırayı kapar ve iki koltuğu kaplayacak kadar bacaklarını açar. Boyun askısını alır ve gerginleştirir, sonra göğsüne doğru kasıtlı bir *hareketle* bırakır, gözleri benimkilere kilitlenmiştir.

Mesaj açıktır: Kimlerin sözünün geçtiğini unutma.

Boğazımı temizlerim. "Şey, uh..."

Bu sabah banyo aynasına bakarak "Öyleyse, şey..." diye başlamayın diye kendime telkin ettim.

Ve işte buradayız lan.

Ağzımı açıp toparlanmaya çalışırken kapı açılır.

Hazırladığım her kelime, topladığım her gram cesaret, yok oldu.

Patrick McLaren kapıyı doldurur.

Sanki yangın tatbikatı yapılacağı duyurulmuş gibi tüm oda hareketlendi. Teknik destekten Dave, telefonu elinden düşürdü sanki yakıyormuş gibi. Craig'in tüm vücudu kaskatı kesildi.

Peki ya ben?

Normal paniğin ötesine geçtim, yeni bir şey hissediyorum. Terli avuç içleri ve titrek dizlerin ötesinde bir şey.

Lütfen yanlışı odaya girmiş ol. Lütfen kazara buraya gelmiş ol. Lütfen git.

Ama hayır. Şirketin, hatta muhtemelen tüm Britanya Adaları'nın en korkutucu adamı kapı çerçevesine yaslanıyor.

"Lütfen devam edin," diyor ve Yorkshire aksanı durumu daha da kötüleştiriyor, devam etseniz iyi olur diyen abartısız bir otoriteyle. "Sizi rahatsız etmeyelim."

Burada ne halt ediyor bu adam? Kesintiye uğratmasına izin verme mi? 1,80'den uzun boylu, özel dikim takım elbise giymiş, korkutucu bir adam. Sırf varlığı bile bir kesinti.

Craig o kadar hızlı ayağa kalkar ki sandalyesi neredeyse geriye devrilir. "Patrick! Bir şey mi lazım? İsterseniz çıkabilirim..."

"Sorun değil," diyor Patrick küçümseyerek. "Jenny IRIS sunumundan bahsetti. On dakikam var, ben de katılayım dedim."

Midem düğümleniyor. Onun önünde konuşamam, *konusmayacağım*. Onunla aynı binada bulunmak bile zor geliyor, ruhumu adadığım sistem hakkında tutarlı bir sunum yapmak ise hiç mümkün değil.

"Hayır!"

Bu kelime, beynim onu boğazıma geri itmeden önce ağzımdan fırlıyor. Ona. Patrick McLaren'a. CEO'ya.

O mavi gözler benimkilere kilitlenir. Bir kaşı yavaşça kalkar ve ağzı kesinlikle dostça olmayan bir ifadeye bürünür. "*Hayır mı?*"

"Yani..." Sözlerim birbirine karışıyor. "Bunlar sadece düşük seviyeli detaylar. Sıkıcı teknik şeyler. Sizin seviyenizdeki birini ilgilendirecek hiçbir şey yok..."

Ağırlığımı topuklarımdan topuklarıma kaydırıyorum. Uygun davranış, ona reverans yaparak ön sıraya geçmesini sağlamak olurdu. Bunun yerine, CEO'ya defolup gitmesini söyledim.

Ama elimde değil. Bunu atlatamayacağım. O izlerken olmaz.

"Patrick, lütfen..." Craig kekeliyor.

"Sanırım," diye araya girer Patrick. "Sahip olduğum şirketin sıkıcı teknik detaylarını halledebilirim." Gözleri benimkilere kilitli kalır. "Ama ilgine teşekkürler."

Aman Tanrım. Çok kızgın.

O, kaprisleri elli katmanlı bir radyoaktif serpintiye dönüşen ve sonunda Craig'in gece yarısı Slack mesajları olarak bana ulaşan adam.

"Tabii ki," diyor Craig, ama gülümsemesi zoraki. "Katıldığın için onur duydum."

İkimiz de onun burada olmasını istemiyoruz. Craig ve benim ilk kez hemfikir olduğumuz konu bu.

"Senin için sorun yok mu, Georgie?" Patrick'in bakışları yine bana yöneldi.

Şimdi tüm oda, CEO onun adını nasıl biliyor diye düşünüyor.

"Bu... bu... harika!" diye ciyaklarım.

"Devam et o zaman." Kollarını kavuşturup kapı çerçevesine yaslanır, normal bir insan gibi oturmaya bile tenezzül etmez.

Bu adil değil.

İnsanlara ne yaptığını biliyor olmalı. *Bana* ne yaptığını biliyor olmalı.

Gözlerimi ekrana çeviriyorum, o kadar şiddetli göz kırpmıyorum ki metin bulanıklaşıyor. Boğazım sanki bir çorap yutmuşum gibi hissediyorum.

Yine de, bir şekilde kelimeler ağızımdan çıkıyor. "Tamam. Günaydın. Ben Georgie Fitzgerald ve bugün otel işletmeciliğini dönüştürecek devrim niteliğindeki yeni sistemimiz IRIS'i sunmaktan heyecan duyuyorum."

Ses benim sesim gibi gelmiyor, ama en azından heceler oluşuyor.

Telefonuma dokunuyorum, titreyen parmağımın doğru düğmeye basmasını umarak.

Ekrana merhametli bir şekilde değişiyor; şükürler olsun.

"Bu IRIS'in ana kontrol paneli. Her şey entegre edilmiş durumda: ısıtma, aydınlatma, her şey." Muhtemelen herkesin duyabileceği bir şekilde zorla yutkunuyorum. "Ve arka planda makine öğrenimi algoritmaları çalıştığı için, misafirlerin neye ihtiyaç duyduklarını onlar sormadan önce tahmin edebiliyoruz."

Tekrar tıklıyorum, ama slayt üç tane ileri atlıyor, sonra da sanki panik atak geçiriyormuş gibi dört tane geri atlıyor.

Başlık slaytına geldik. "HOŞ GELDİNİZ" yazısı büyük harflerle alaycı bir şekilde bana bakıyor.

"Üzgünüm, bir saniye..." diye mırıldanıyorum, telefonuma dokunarak.

Biri öksürüyor. Şu sıkı, utanç verici öksürük, yani

Tanrım, bu çok acı verici.

"Acele etme."

Patrick'in sesi arkadan gelen boğucu sessizliği yırtıyor.

Ona bakmayı reddediyorum. Fiziksel olarak bakamıyorum. Tek kaçış yolumu tıkayan bu üstün avcıyla göz teması kurarsam, öleceğim. Bu sunum beni öldürmese bile, o gözlere bir kez bakmak işimi bitirebilir.

Doğru slayt ekrana gelir. Nefes alırım. Zar zor.

Odaya geri dönüyorum, onun burada olmadığını varsaymak için elimden geleni yapıyorum.

Sözlerim sert ve robotik bir şekilde ağızımdan dökülüyor. Roy, sanki her şeyi mükemmel yapıyormuşum gibi ön sıradan başını sallıyor ve ben de odadaki tek sabit şey gibi ona tutunuyorum.

Ama ben sağlam değilim.

Ellerimden sesime kadar yayılan, saklayamadığım bir titreme var.

Çünkü o burada ve Patrick McLaren benimle aynı mekanda olduğunda her şeyi unutuyorum. Nasıl konuşulacağını. Nasıl düşünüleceğini. Normal bir insan gibi nasıl var olunacağını.

Ama bu sefer daha kötü. Çok daha kötü.

Çünkü onun dikkatini, omurgama baskı yapan fiziksel bir ağırlık gibi hissedebiliyorum. Koridorlarda bana attığı her zamanki küçümseyen bakışları değil. Gerçek, yoğun bir odaklanma.

Bir aptal gibi, kapıya doğru bakıyorum.

Bakışları üzerimde dolaşüyor, normal iş kıyafetlerimin asla yapmadığı şekilde vücuduma yapışan elbiseyi inceliyor. Sanki *bu* halimi, yani sadece ellerinde USB bellekleri olan uçan bir IT destek şefi olmadığımı kabul etmeye çalışıyor gibi.

Kaşları çatılır, ağız bir çizgiye dönüşür. Bu ifade, annemin topuklu ayakkabılarını ve rujunu giyip, yetişkin gibi davranmaya çalıştığım hissini uyandırır.

Tanrım.

Bakışlarımı arka duvara çeviriyorum. O delici mavi gözlerden başka herhangi bir yere. "Ve yapay zeka geri bildirim döngüsüyle, biz... biz... şey... optimize edebiliriz, şey..."

Ağızımdan çıkanlar, teknik bilgi ile Craig'in sunumlara eklememizi ısrarla istediği kurumsal saçmalıkların korkunç bir karışımı. Riri yanımdaki kanepede horlamaya başlayana kadar çalıştığım kelimeler.

Devam et. Bunu biliyorsun. Bu lanet şeyi sen yaptın. Sözleri söyle.

Roy'a bakıyorum, sanki on yılın sunumunu yapıyormuşum gibi cesaret verici bir şekilde başını sallıyor.

Göğüs kafesimdeki bir şey gevşiyor. Omuzlarım kulak memelerimin etrafındaki savunma pozisyonundan aşağıya doğru iniyor. Sesim

titremeyi bırakıyor, sanki bir rehine videosunda konuşuyormuşum gibi, sonunda ne dediğini bilen birine aitmiş gibi geliyor.

Bu çileyi gerçekten atlatabilirim. Ama...

İkinci bir ses odayı keser.

Bir saniye boyunca, Craig'in her zamanki "ölçeklenebilir çözümler" hakkındaki monoton monologuyla beni ezdiğini düşünüyorum.

Ama bu Craig'in sesi değil.

Benim sesim.

"Herkes güneydin! Ben Georgie Fitzgerald ve bugün gerçek zamanlı enerji raporlamasını tartışmaktan büyük heyecan duyuyorum!"

Donup kalıyorum, kalbim göğsüme çarpıyor.

Ağzım sıkıca kapalıyken neden *kendi sesimi* duyuyorum?

Korkunç bir gerçeklik beni vurur: Terli, titreyen başparmağım telefonumdaki sesli not uygulamasını çalıştırmış olmalı.

Odadaki herkesin yüzündeki ifade, nazik bir ilgi halinden şaşkın bir kafa karışıklığına dönüşür. Gözler büyür. Dinleyiciler arasında bir belirsizlik dalgası yayılır: Bu, yenilikçi bir sunum tekniği mi?

"Bir saniye," diye ciyaklarım.

Odanın arkasından Patrick boğazının derinliklerinden düşük, gürleyen bir ses çıkarır.

Şu anda onun yüzündeki ifadeyi görmektense kendimi ateşe atmayı tercih ederim.

Ellerim o kadar şiddetli titriyor ki, telefonu tutmakta zorlanıyorum, kilidi açmayı bırakın. Yanlış şifre. İki kez. Ekran, neşeli "Tekrar Deneyin" mesajıyla benimle alay ediyor.

"Sadece küçük bir... şey... teknik aksaklık," diyorum neşeyle, kendi sesim hoparlörden çınlamaya devam ederken.

"Tamam, işte herkes için küçük bir buz kırıcı," diyor Georgie'nin kaydı, iğrenç derecede neşeli ve yanlış yönlendirilmiş bir özgüvenle. "Güneş paneli otele ne dedi?"

Georgie'nin kaydı, dramatik komedi zamanlamasına inandığı için bir duraklama oluyor, sonra da ölümcül darbeyi indiriyor: "Enerjinizin büyük hayranıyım!"

Oh. Tanrım.

O korkunç baba şakası dışında her şey olurdu. Riri'ye denediğimde bile hiç mantıklı gelmemişti, oysa o *Mrs. Brown's Boys*'un en komik dizi olduğunu düşünüyor.

Ardından gelen sessizlik, şakanın kendisinden daha gürültülü. Kibar bir ilginin merhametli sessizliği değil, aynı anda ikinci el utanç yaşayan yirmi kişinin toplu ıstırabı.

Craig kahkaha atıyor. "Ha! Klasik teknik sorunlar, ha?"

Gülümsüyor, ama zihninde benim tabutumu seçen bir adamın gülümsemesi.

Peki ya Patrick?

Patrick gülmez gülmez. O sadece izler beni bana kaşları kaşlarının arasındaki o çizgiyle.

Telefonu tekrar elime alıyorum — sonunda lanet şeyi açıyorum — tam da bir sonraki mücevher patladığında:

"Konuşurken gülümsemeyi unutma," diyor Georgie, kendi koçluk tavsiyesinden heyecanla. "Güvenli ve enerjik ol!"

Lütfen bu son olsun. Lütfen...

"Ve ne yaparsan yap, gerginlikten geçirme." Sözler, gerçek bir geçirme gibi havada asılı kalır.

Boğuk bir inilti kaçıyor ağzımdan.

Durdur düğmesine o kadar sert basıyorum ki, neredeyse başparmağım ekranı deliyor.

Oda, cenazelerde olduğu gibi bir sessizliğe bürünür. Yirmi çift göz, benimle, hain telefonla ve yine benimle arasında gidip gelir. Sanki bu agresif derecede neşeli ses kaydıyla, önlerinde duran terli, şok geçirmiş felaket arasındaki çelişkiyi uzlaştırmaya çalışıyorlarmış gibi.

Sanki kehaneti tamamlamak için geçirip geçirmeyeceğimi görmek için bekliyorlarmış gibi.

"Anlamadım," diyor Siri tatlı bir sesle bu katliamın ortasında. "*Gaz giderici ilaç* aramamı ister misiniz?"

"Affedersiniz," diye boğuk bir sesle söylüyorum, sesim boğazımdaki devasa utanç yumruğunu aşındırıyor.

Craig'in morarmış yüzüne bakmıyorum.

Ve *kesinlikle* Patrick'e bakmıyorum, çünkü gözlerinde kaynayan her ne varsa, onun bir parçasını bile yakalarsam, bir daha asla kendime gelemem.

Aptal topuklarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde kapıya doğru koşuyorum, çıkarken omzum CEO'nun sağlam göğsüne çarpıyor. Korkunç bir saniye boyunca, eli sanki kolumu yakalayacakmış gibi yükseliyor - beni dengelemek ya da durdurmak için, emin değilim - sonra tekrar yanına düşüyor.

Arkamda Craig'in sesi yankılanıyor. "Tamam o zaman! Herkesten özür dilerim. Muhtemelen sadece... kadın sorunları, nasıl olduğunu bilirsiniz. Roy, dostum, sen devralır mısın?"

Kadın sorunları.

Sanki yumurtalıklarım aniden arızalandığı için kaçmışım gibi.

Koridorda sendeleyerek koşuyorum, görüşüm bulanıklaşıyor, göğsüm nefes alamayacak kadar sıkışıyor.

Tuvalete ulaşır ulaşmaz kapıyı açıp son kabine girerim ve tuvalet koltuğuna yığılırım.

Sonra kendimi kaybettim.

Çirkin, vücudumu sarsan, burnumdan sümük akan, içimden gelen hıçkırıklar. Bu utanç duygusunun hiç geçmeyeceğini düşündüren türden.

İki

Eski klavyelerden yapılmış bir kale

Georgie

TUVALET KOLTUKSU elbisenin içinden donuyor, ama hareket edemiyorum. Bacaklarım, dizlerimi göğsüme çekip kıvrılmaktan uyuşmuş durumda, ama oraya çıkıp insanlarla yüzleşmek imkansız geliyor.

Telefonum titriyor.

Roy:

Hayır, Roy. İyi olmaktan o kadar uzağım ki, iyi olmak ufukta uzak bir nokta gibi.

Bir vızıltı daha.

Riri:

Dizlerimi daha sıkı sararım ve alnımı onlara dayarım. Belki kendimi yeterince küçültürsem, kanalizasyona karışıp Londra'nın lağım sisteminde sonsuza kadar kaybolurum.

"Pazartesiye kadar başka bir şeyden bahsediyor olacaklar," diyorum dizlerime fısıldayarak.

Tamamen saçmalık, ve ben bunun farkındayım.

Craig çok kızacak. Ben burada korkak gibi kıvrılmış otururken, o muhtemelen şu anda işten çıkarma belgelerimi hazırlıyordur.

Benim muhteşem başarısızlığımı gören tüm insanlar arasında: Patrick Mc-lanet-Laren. Benim zimba kullanamayacak kadar beceriksiz olduğumu düşünen adam.

Açıkçası, konferans masasına tırmanıp külotumu indirip, meşgul ve stresli olduğum için kesemediğim dağınık kıllarımı ona gösterebilirdim. Bu da aynı derecede utanç verici ve çok daha hızlı olurdu.

O lanet olası güneş paneli şakası, son nefesimi verene kadar beni takip edecek. Doksan üç yaşında, huzurevinde huzur içinde çayımı yudumlarken, birdenbire o anı aklıma gelecek. Muhtemelen çayımı duvara fırlatıp zavallı bakım görevlilerini travmatize edeceğim.

Telefonumu tekrar çıkarıp, dikkatimi dağıtacağına emin olduğum tek kişiye mesaj atıyorum: ağabeyime.

Ben:

Ne yapıyorsun?

Jake normalde bu saatlerde günlük kontrol mesajını gönderir. Sanki benim uğurlu tılsımım gibi. Evet, şansa inanmam ama görünüşe göre bugün, Jake'den henüz mesaj almadığım için, inanmam gerektiğini kanıtlıyor.

Neredeyse anında, bir fotoğrafla cevap veriyor: buzulun ortasında aptal gibi sırtıyor, onu buzlu ölümden ayıran tek şey ip ve kramponlar.

Jake:

Jake Fitzgerald. Korkusuz Antarktika kaşif. The gönüllü gönüllü olarak buz tabakalarında uyuyan adam.

Sonra ben varım: onun aptal küçük kız kardeşi, kendi projesini sunarken yanlışlıkla gerginlikten gelen geçirme seslerini içeren bir sesli notu yayınlamadan yapamayan.

Bazen merak ediyorum, acaba ben evlatlık mıydım, yoksa tüm cesaret genleri Jake'e mi geçti de bana genetik artıkları kaldı: felç edici kaygı, endüstriyel güçte özgüvensizlik ve kendimi giderek daha yaratıcı yollarla küçük düşürme yeteneği.

Sonunda, kendimi tuvaletten kaldırıp titreyerek ayağa kalkıyorum.

Kabinin kilidini açıp dışarı çıkıyorum.

Ayna acımasızdır. Çılgın gözlü bir rakun bana bakıyor: gözyaşı izleri, kıvrılmış saçlar, dolunay gibi genişlemiş göz bebekleri. Bir an için onu tanıyamıyorum bile.

Saçlarım bu sabah güzeldi. Riri'nin "profesyonel olarak çekici" görüldüğümü söylediği yumuşak, koyu renkli dalgalar. Şimdi omuzlarımın etrafında sarkık duruyor.

Yüzüme buz gibi su serpiyorum, pahalı elbisemin yakası hemen ıslanıyor — beni kendine güvenen, kurumsal bir tanrıçaya dönüştürmesi gereken elbise.

Banyodan çıkıp gözlerimi yere dikerek bölümüme doğru yürüyorum. Tek yapmam gereken masama geri dönüp altına girip eski klavyelerden bir kale inşa etmek ve emeklilik hakkımı kazanana kadar orada kalmak.

Bu parlak planım çabucak suya düşüyor.

"Hey, iyi misin?" Sunumun çöküşüne tanık olan UX lideri Ingrid yanımdan geçerken, sanki bir ucubeymişim gibi bana göz kırpar.

"Mm-hm. Sadece... midem rahatsız."

Yüzündeki ifade, buna inanmadığını gösteriyor.

Henüz masama dönemem. *"Tanrım, az önce şahit olduğumuz bu berbat durum da neydi?"* anlamına gelen sempatik gülümsemelere dayanamam.

Dönüp merdiven boşluğına koşarım. Kapı arkamda kapanır kapanmaz, soğuk duvara yaslanıp nefes almaya başlarım.

Bir an için, her şey huzurlu bir sessizliğe bürünür. Kendi sesimin hayalet gibi yankıları yoktur.

Sonra üstümde bir kapı gıcırıyor. Erkek sesleri merdiven boşluğundan aşağıya doğru geliyor.

"... bu talihsiz kaza için gerçekten üzgünüm, efendim."

Craig'in sesi. Yağcı ve özür diler gibi.

Duvara yapıştım, kalbim deli gibi atıyordu.

"Bununla uğraşacak vaktim yok," diye keser Patrick. "Sadece lanet departmanını kontrol altında tut. Bu kesinlikle şok ediciydi."

Bu sözler mideme yumruk gibi indi. Dizlerim neredeyse çöküyordu.

"Kesinlikle katılıyorum," diyor Craig. "Benim tarafımdan büyük bir yanlış değerlendirmeydi. Sadece genç çalışanlardan birine bir şans vermek istedim, anlarsınız ya? Biraz cesaret vermek, mikrofonu onlara vermek istedim."

"Cesaret vermek iyi ve güzel," diye patlar Patrick. "Ama açıkça hazırlıklı olmayan birini odanın önüne çıkarma. Kim izliyor olursa olsun."

Hazır değil mi?

IRIS'i ben kurdum. Benim kodum olmasaydı, IRIS Craig'in anlamsız sloganlarından ve stok fotoğraflarla dolu bir PowerPoint sunumundan ibaret olurdu.

"Onu hemen performans geliştirme planına alacağım," diyor Craig. "Bu tür bir başarısızlığı kabul edemeyiz."

Nefesim kesildi.

Performans planı mı? Ne için, ellerimin titremesi için mi? Ben bir yazılım mühendisiyim, lanet olası bir TED Talk konuşmacısı değil.

Patrick sabırsızlıkla nefesini verir. "Bu bir alışkanlık mı? O her zaman bu kadar hazırlıksız mı?"

Craig'in beni savunması gereken yer burası. "Aslında Georgie aylarca günde on altı saat çalıştı. Teyzesinin doğum gününü, kritik bir hatayı düzeltmek için kaçırdı" demesi gereken yer burası.

"Oh, peki," diye başlar Craig ve ben, beni tamamen ezmeden önce çift katlı otobüsün motorunun devrini duyabiliyorum, "potansiyeli var, elbette. Ama çok fazla desteğe ihtiyacı var. Dürüst olmak gerekirse, slaytlardan çok kıyafetine daha fazla zaman harcamış gibi görünüyor..."

"Dikkatli ol," Patrick keskin bir sesle sözünü kesti. "Ne giydiği umurumda değil. Bu konuyla alakasız. Benim umurumda olan, tutarsız bir şekilde konuşup tüm odanın zamanını boşa harcaması. Altta yatan sorun ne olursa olsun, bunu çözmek senin görevin."

Dişlerimi dudağıma batırıyorum, acı hissedene kadar. Birkaç kelimenin bu kadar yıkıcı bir etki yaratması şaşırtıcı.

"Anlaşıldı, efendim. En azından Roy araya girebildi. Georgina'yı da aynı seviyeye getirmek için çalışacağım."

Sevgili Roy, ne zaman bir sorunla karşılaşsa bana mesaj atar.

Patrick'in sesi alçalır. "Ona ihtiyacı olan her türlü eğitimi ve desteği verin. Geldiğinizde size söylemiştim, bu departmana biraz omurga getirmenizi bekliyorum."

"Elbette, efendim," der Craig.

Bir duraklama olur, sonra Patrick'in sesi tekrar duyulur: "Ve Craig, bir daha asla kadın çalışanlarımızdan birinin 'kadın sorunları' olduğunu söyleme. Tanrı aşkına."

"Oh, tabii. Elbette. Ben sadece... düşünceli olmaya çalışıyordum." Hırıltıyla neredeyse kimliğini ele veriyordum.

Yukarıdaki kapı gürültüyle kapanır ve ayak sesleri kaybolur, beni duvara yapışık, aşağılanmış ve bir daha o ofise asla giremeyeceğime emin bir halde bırakır.

Bazı insanlar zeki olmanı sevmez. En azından *çok* zeki olmanı. Seni, sana ayrılan kutunun içinde, güzelce gülümsediğin, coşkuyla başını salladığın ve sana attıkları "saygı" kırıntılarına minnettar olduğun bir yerde tutmak isterler.

Ravi emekli olup Craig içeri sızana kadar ne kadar iyi bir durumdaydığımı fark etmemiştim.

McLaren Hotels'teki ilk yılım zorlu geçti. Üniversitede yaşananların ardından duygusal olarak hala yıkılmış durumdaydım. Ancak Ravi beni dikkatlice kabuğumdan çıkardı ve yaptıklarımın önemli olduğunu hissettirdi.

O ayrıldığında, ben... iyiydi. Kendime güveniyordum. Huzurluydum.

Şimdi, McLaren Hotels'e katıldığımdan on sekiz ay sonra, sanki en kötü halime geri dönmüş gibiyim. Titrek, var olduğu için özür dileyen ben, intikam almak için geri döndü.

Craig, çoğu yaklaşık beş yıl öncesine ait olan büyük fikirlerden oluşan bir "kasırğa" ile ortaya çıktığında, ben de naif bir şekilde, bariz sorunları kibarca işaret ederek yardımcı olduğumu düşündüm.

Ravi bu tür katkıları aktif olarak teşvik etmişti.

Craig ise... teşvik etmemişti. Ve *benim* bunu yapmamdan kesinlikle hoşlanmamıştı.

Bu yüzden durdum. Fikirler sunmayı bıraktım. Görünür olmayı bıraktım, gerçekten. Sadece başımı eğip, ağzımı kapalı tutup işimi yaptım.

Sıradan bir adamın tüm hayatınızı ne kadar çabuk rayından çıkarabileceği şaşırtıcı.

Altı ay önce, midem endişeden düğümlenmeden bu binaya girmiştım. Burada mutluydum. Sessizce mutluydum, kaybolana kadar fark etmediğiniz türden bir mutluluktan. Beni önemli hissettiren insanlarla önemli işler yapıyordum.

Bu, Craig'den önceydi.

Komik, değil mi? Her kişisel gelişim kitabı aynı vaazı veriyor:

Gücünü geri kazan. Kimsenin senin değerini belirlemesine izin verme.

Ve işte buradayım. Bunun olmasına izin veriyorum. Yine. Telefonum yeni bir iş e-postası geldiğini bildiriyor.

Konu: Öğle

yemeği Georgie,

Yarın öğle yemeğinde bana katıl.

Patrick McLaren

Bu merdiven boşluğunda gerçekten kusabilirim. Patrick ile öğle yemeği mi? Yarın mı? Kesinlikle yapamam. Fiziksel olarak yapamam. Patrick'in kendisi Craig aracılığıyla talep ettiği kritik bir IRIS güncellemesi yapmam gerekiyor.

Parmaklarım titriyor, yazarken:

Efendim

Davetiniz için çok teşekkür ederim, ancak yarın kritik IRIS işine odaklanmam gerekiyor.

Umarım anlayış

gösterirsiniz. Tekrar

teşekkürler.

Georgie

Cevabı bir dakika sonra geliyor.

Ofisimde. Bugün saat

17:00'de. Patrick McLaren

Aman

Tanrım.

Çok kızgın.

Tek yapmaya çalıştığım öncelikleri belirlemek, güncellemenin
rayından çıkmamasını sağlamaktı. İşimi yapmak.
Şimdi her şeyi daha da kötü hale getirdim.

ÜÇ

Büyükbaban değil

Patrick

SAYGISIZLIĞA TOLERANS GÖSTERMEM. Şirketimde olmaz. Kimseye olmaz.

Kişisel bağlantılar iş kararlarına karıştığında olan budur. Georgie Fitzgerald, Jake'in küçük kız kardeşi, sadece onun sayesinde burada. Gerçek bu.

Bu işi, bir şans için her şeyi göze alan açgözlü mezunlarla rekabet ederek kazanmadı. Jake sorduğu anda iş onun oldu, çünkü ben arkadaşlarımı asla yüzüstü bırakmam.

Mülakat tam bir felaket olsa bile. O zamanlar IT bölümünün başkanı olan Ravi, bunun on yıldır gördüğü en kötü mülakat olduğunu söyledi. Bu konuda benimle tartıştı ve bu kadar yetersiz birini işe almanın takımın moralini bozacağını savundu.

Yine de rütbemi kullandım. En iyi haliyle nepotizm. Genelde nefret ettiğim türden bir saçmalık.

Gerçek şu ki, o masaya oturmadan önce bile onun bu iş için uygun olmadığını biliyordum. Jake bana üniversiteyi bıraktığını söyledi, "ona göre olmadığını" söyledi, sonra aylarca büyük teyzesinin evinde saklandı, hayatın akışına kendini bıraktı, ta ki ağabeyi telefonlar etmeye, bağlantılarını kullanmaya ve onun başarısız olamayacağı mülakatlar ayarlamaya başlayana kadar.

Bana onun sessiz ama kodlamada çok iyi olduğu konusunda ikna etti. Çok çalıştığını söyledi. Ravi'nin sorularının yüzde yirmisini zar zor geçebildiğini ona söylemeye gönlüm el vermedi.

Ve bugün bana, kendi şirketimde nereye gideceğime karışacakmış gibi, sunumunu bırakmamı söyledi. Teknik gereksinimlerimizin benim dikkatimi çekmeyecek kadar önemsiz olduğunu ima eden bir espri yaptı. Sanki kendi ellerimle kurduğum şirket, benim "basit Kuzeyli beynim" için çok karmaşıkmış gibi.

Şimdi de öğle yemeği davetimi geri çevirdi.

İşler böyle yürümüyor.

"Bana katıl" dediğimde, çalışanlarım takvimlerini boşaltır. Gelirler. Gülümserler. Bana hayır diyemezsin.

Ofisimin kapısı o kadar hafifçe çalındı ki, neredeyse duymayacaktım.

"Girin" diyorum, masamın üzerinde duran rapor yığınının başını kaldırmadan.

Kapı gıcırdayarak açılır. Kafamı kaldırdığımda, kapının eşiğinde durmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış, sanki masayı aşır onu parçalamamı bekliyormuş gibi.

O gözler, şimdiye kadar gördüğüm en sıra dışı yeşil tonunda. Deniz camını hatırlatan türden. "Beni görmek

istediniz, efendim?"

Sandalyeyi işaret ettim. "Otur."

Sanki sandalye onu ısırılmış gibi kenarına oturur, parmaklarını elbisesinin eteğine dolamıştır.

Kendimi fark etmeden bakışlarım bacaklarına kayıyor. Kahretsin. Gözlerimi olması gereken yere geri çeviriyorum.

"Georgie, bana 'efendim' deme. Ben senin büyükbaban değilim."

O gerçekten irkildi. Sanki o n a bağırmışım gibi. "Tabii ki... Bay McLaren."

"Patrick."

Koyu renkli bir saç teli öne kayar ve titrek parmaklarıyla onu kulağının arkasına sıkıştırır. "Sen benim patronumsun. Teknik olarak sekiz kademe üstümdesin. Düşündüm ki... ama tamam. Patrick."

"Hiyerarşi senin için bu kadar önemliyse, CEO'nun öğle yemeği davetini reddetmenin ne anlama geldiğini bir düşün."

Gözleri büyüdü. "Ben öyle demek istemedim..."

"Bazıları bunu küstahlık olarak nitelendirebilir. Özellikle de bu kadar kıdemsiz birinden."

O, zorlukla yutkundu. "Yarın veritabanı güncellemesine yardım etmem gerekiyor. Craig bunun çok önemli olduğunu söyledi ve... Sizin zamanınızı boşa harcamak istemedim."

"Eminim ekip seni bir saatliğine bırakabilir." Gördüğüm kadarıyla, farkına bile varmadan onu iki hafta boyunca bırakabilirler. "Zamanımın boşa harcanıp harcanmayacağına karar vermek sana düşmez. Kendi programımı yönetemeyecek kadar beceriksiz miyim sence? Günümün önceliklerini belirlemem için bir junior geliştiricinin bana yol göstermesi mi gerekiyor?" Sesimin keskinliği hissedilir. Bunu hissediyorum, farkındayım, ama tam olarak kontrol edemiyorum. Jake'in kız kardeşi, diye kendime hatırlatıyorum. Ama lanet olsun, sabrımı zorluyor.

"H-hayır, tabii ki değil."

Gözlerime bakmıyor. Sanki lanet olası haberleri yayınlıyorlarmış gibi ayak kabılarına bakıyor.

"Gözlerim burada."

"Üzgünüm, ben... üzgünüm. Ben..." Başını kaldırıp yüzü kızarır, sonra koltuğunda yer değiştirir. "Ben sadece... üzgünüm."

O elbise - gözleri gibi zümrüt yeşili - onu tamamen değiştiriyor. Genellikle pantolon ve kazakların altında kayboluyor, sanki sürekli bir IT denetimi bekliyormuş gibi. Ama elbise, tüm bunların altında bir vücudu olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Bunu fark etmem beni sinirlendiriyor.

O, gözlerime bakamayan ve çoğu zaman kendi ayakları üzerinde duramayan bir genç kız.

Bu gerçekleri kendime hatırlatmam gerekmemeli.

Ve sadece profesyonel olarak düştüğü çizgi yüzünden değil. Hiçbir zaman itaatkar tipleri sevmedim. Güzel gözleri veya kalp şeklinde yüzleri olsa da fark etmez.

"Bugünkü sunum?" diyorum, çoğunlukla kendime olan kızgınlığımı belli ederek. "Tam bir felaketti. Hazırlıklı değildin."

"Hazırlandım!" Ofisime girdiğinden beri ilk kez gözleri parladı. Yeşil bir ateş parlaması tüm yüzünü değiştirdi.

Bir anda söner.

"Son dakikada telefonuna notlar yazmak hazırlık değildir."

"Onlar..." Sesi titrer. Parmakları boynundaki kolyeyi çekiştirir.

Nefesimi tutuyorum. "Bu otellere sahip olduğum her şeyi yatırdım. Çalışanlarımdan da aynı bağlılığı bekliyorum. Her departman görevini yerine getirmeli. Mutfak, temizlik, teknik servis, bilişim. Burada zayıf halkalara yer yok."

Ona sert bir bakış atıyorum. "Burası, sen rahatça oturup başkalarının işini yapmasını bekleyebileceğin bir yer değil."

"Beni kovuyor musun?" diye fısıldadı.

"Tabii ki kovmuyorum." Bu lanet olası durumdan bıkmış bir şekilde çenemi ovuşturuyorum. Patron ve Jake'in arkadaşı arasındaki çizgiyi, ikisini de mahvetmeden nasıl yürüteceğimi hiç bilmiyorum.

Jake, onu korumamı isterdi. Onu, şirketin köpekbalıklarının ulaşamayacağı IT departmanında güvende tutmamı isterdi. Onun gözünde, kız hala sürekli korunmaya ihtiyaç duyan savunmasız küçük kız kardeşi.

Ve şimdi onu izlerken, mobilyaların arasında kaybolmaya çalışırken, onun neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Annesi ve üvey babası İspanya'ya kaçmışlar ve Jake'e ebeveynlik görevini bırakmışlar. O zamandan beri onu koruyucu pamuk yünüyle sarmalıyor ve hasar her yerinde görülüyor.

"Adım atman gerekiyor," diyorum, sesimi yumuşatmaya çalışarak. "Bölüm için." Durup, yüzünün çöküşünü izliyorum. "Kendin için, Tanrı aşkına. Craig bu sabah sana güvendi ve sen onu hayal kırıklığına uğrattın."

Bana gözlerini kırptırıyor, yeşil gözleri şaşkınlıkla açılmış. Sanki farklı bir mesaj bekliyormuş gibi. Ama gerçekler ortada. Craig ona bir fırsat verdi, ama o bunu mahvetti.

Gözleri ayakkabılarına düşer, omuzları içe doğru kıvrılır. "Tabii ki."

Boğazımı temizlerim, onu azarlamak yerine yapıcı bir şey söylemeye çalışırım. "Bak, ekstra eğitime ihtiyacın var mı?"

"Ne için eğitim?"

"Teknik becerilerini geliştirmek için." Sesimi kontrol etmeye çalışsam da sesim yükselir. "Böylece bir dahaki sefere bir odaya girdiğinde, onlara ilkokul toplantısında bile kabul edilmeyecek kayıtlı moral konuşmaları ve şakalarla uğraşmak yerine, lanet sistemi tutarlı bir şekilde açıklayabilirsin."

O irkilir ve göğsümde bir şey sıkışır. Sözlerimi geri almak, darbeyi yumuşatmak isterim, ama bunu ipek kurdelelerle süsleyemem. Sunumu felaketti. Benden ne bekliyor, nazik teşvik ve çabası için altın yıldızlar mı?

"Craig'in uygun kurslar önerebileceğinden eminim," diye ekliyorum, sesime cesaret katmaya çalışarak.

"Kodlama eğitimine ihtiyacım yok." Sözler keskin bir şekilde çıkar ve ikimizi de şaşırtır. Yine o ateşli bakış vardır.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hayır mı?"

Ateş anında söner. "Hayır. Demek istediğim..." Bakışları yine yere düşer. "Teşekkürler. Kurslara bakacağım."

"Güzel," diyorum, ama bu konuda hiç de iyi hissetmiyorum. "Craig ile yakın çalışarak becerilerini geliştir."

Gözleri yaşlarla parlıyor.

Basit bir profesyonel geri bildirim yüzünden ağlamak üzere. Londra'daki herhangi bir başka şirket, biri ona gelişmesi gerektiğini söylediğinde her seferinde yıkılsaydı, onu parçalayıp atardı.

Onu on altı yaşında hatırlıyorum. Utangaç ve çekingen, selam versem bile yüzü kızaran bir kızdı. Herkese çay ikram eden ve nasıl içtiklerini hatırlayan tatlı bir çocuktü. Ama artık on altı yaşında değil ve iş dünyası onun duygularını umursamıyor.

Ashbury Thornton'da çalışsaydı, Liam'ın işe alım sürecini geçebilseydi - ki geçemezdi - ilk gün öğle yemeğinde tuvalette ağlıyor olurdu. Kardeşim beni oyuncak ayı gibi gösteriyor.

Craig'in tarzını, IT departmanını bir grup terapisi çemberi gibi yöneten Ravi'ye kıyasla açıkça sevmiyor. Ben de Craig'i sevmiyorum, ama ona verdiğim her hedefi başarıyla gerçekleştiriyor.

Derin bir nefes veriyorum. "Neye ihtiyacın varsa Craig'e söyle. Bütçeyi onaylayacağım. Sana yardım etmeye çalışıyorum. Ama neye ihtiyacın olduğunu açıkça belirtmelisin. İyileştirme, ancak bunun için mücadele edecek kadar çok istersen gerçekleşir."

Muhtemelen yine yumuşak, bağlayıcı olmayan bir cevap vermek için ağzını açar, ama kapının çalınması onu keser.

Tanrıya şükür. O yaralı geyik gözlerinin, sanki hayatını mahveden kalpsiz bir piç gibi bana bakmasına bir dakika daha dayanamazdım.

"Zamanım bu kadar. Beni hayal kırıklığına uğratma, Georgie."

Ağzı sıkışır. Yumuşak, dolgun dudakları sert bir çizgiye dönüşür. Yumuşaklık için yaratılmış bir şeyi zırha dönüştürmeye çalışır. Sanki bir gülün dikenli telle kendini zorlamasını izlemek gibidir.

Aklını başına al, seni aptal. Onun ağzına dikkat etmeyi bırak.

"Şimdiye kadar olduğu kadar hayal kırıklığı yaratmamaya çalışacağım," diyor, beni kaşlarını çatmaya yetecek kadar sert bir ses tonuyla.

Ben burada doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Ona, maaş bordrosundaki diğer çalışanlara gösterdiğimden daha fazla sabır gösterdim. Performansını göz önüne alırsak, hak ettiğinden daha fazlasını.

Ama yine de.

Orada oturma şekli, sanki ortadan kaybolmaya çalışır gibi omuzları içe doğru kıvrılmış hali, beni rahatsız ediyor.

Ve içimdeki hain bir parçanın bu masanın üzerinden eğilip, parmaklarımla çenesini kaldırmak ve yüzündeki o yıkılmış ifadeyi silip atmak istemesi beni çok rahatsız ediyor.

DÖRT

Masamdaki seksi büyükanne

Georgie

Üç ay sonra

YAŞLI insanların ölümüyle ilgili olan şey, herkesin sizin bunu sorun etmemenizi beklemesi.

"Harika bir hayat yaşadı" derler, sanki Riri, bitiş çizgisine neredeyse ulaşmış ama son anda tökezlemiş neşeli bir maraton koşucusuymuş gibi.

O benim annem ya da büyükanmem değildi, bu yüzden görünüşe göre onun ölümü uygun bir yas tutmayı gerektirmiyor. Büyük teyze mi? Lütfen. Hamsterin öldü desek daha iyi olur.

Çoğu insanın standartlarına göre, uzak bir akraba. Onun yokluğu sizi yıkacak biri değil.

Ama Riri önemsiz değildi. O çok önemliydi.

Annem ve Derek İspanya'daki emeklilik cennetlerine kaçtıklarında, tabii ki, paella yemek ve havuz kenarında zorunlu fotoğraflar çekmek için yılda üç kez onları ziyaret ettim, ama benim için orada olan Riri'ydi.

Masamın takviminin arkasına sıkıştırılmış fotoğrafı, yüzü görünene kadar hafifçe itiyorum. İşte orada, mor paltosuyla, sekseninci doğum günü için saçına yaptığı lavanta rengi çizgilerle tamamladığı "eksantrik düşes" havasını sergiliyor.

Parmaklarım düşünmeden boğazımdaki zinciri buluyor. Fotoğrafta taktığı altın kolyeyle aynı. Her bir halka biraz farklı, el yapımı ve ortasında minik bir iris çiçeği kolye ucu var.

Riri'nin kocası savaşa gitmeden önce ona bu kolyeyi vermişti. Kocası ölmeden önce kolyeyi bir şekilde kaybetmişti. Kocasının ölümünden beş yıl sonra, Brighton'daki tozlu bir hayır dükkânına girdi ve kolye, kapağına baş harfleri kazınmış bir mücevher kutusunun içinde duruyordu. Sanki evren, kaybettiği şeyi ona geri vermeye karar vermiş gibiydi.

O günden sonra her gün takmaya başladı. Şimdi o benim.

İnsanlar masanın üzerinde yaşlı bir kadının fotoğrafının olmasını tuhaf buluyor. "Bu senin büyükannen mi?" diye sordu geçen hafta insan kaynakları departmanındaki kız. Ben de belirsiz bir şeyler mırıldandım, çünkü oda arkadaşın, en iyi arkadaşın ve dayanağın olan kişinin seksen yaşında bir kadın olduğunu nasıl açıklayabilirsin ki?

Her sabah takvimi biraz daha ileriye itiyorum. Artık sadece mor paltosunun kenarı görünüyor.

Onu örtbas etmekten nefret ediyorum. Ama Craig'in bunu görse, herkesin sevdiğini sandığı o "şakaları" yapacağını şimdiden duyabiliyorum. "*Seksi büyükanne kim?*" gibi bir şey.

Cenazeden bu yana dört hafta geçti, ama hala gerçekmiş gibi gelmiyor. Her şey çok hızlı oldu.

Salı günü öksürüyordu. Viski ve sıcak su torbasıyla öksürüğünü gidermeye çalıştı.

Cuma günü hastaneye kaldırıldı.

Bir hafta sonra, tabut seçiyordum.

Doktorlar, istatistikler acıyı hafifletecekmiş gibi, "onun yaşında zatürre yaygındır" dediler. Sanki her şey planlandığı gibi gitmiş gibi.

Ev artık eskisi gibi değil. Eskiden arka plan gürültüsü gibi gelen tanıdık gıcırtı ve inlemeler, şimdi sessizlikte yankılanıyor.

Dün, eczanenin otomatik hattı aradı ve neşeyle Bayan Fitzgerald'ın reçetesini almaya gelmesini istedi. Neredeyse kendimi kaybedecektim.

Her şeyi iptal etmek için gittiğimde, eczacı, takma diş yapıştırıcısını tutarken bana "iyi idare edebiliyor musun" diye sordu.

Hayır, Declan. Büyük teyzemin çok güldüğünde dişlerinin yemek masasına saçılmasını önleyen yapıştırıcıya sempatiyle başını eğerek baktığın için iyi idare edemiyorum.

"Günaydın, güzelim," diyor Roy, koltuğuna otururken.

Gözlerimi kuvvetlice kırıştıırarak kendimi gerçeğe geri döndürdüm ve masamın üzerine bir kağıt torba kaydurdım. "Aşağıdaki kafede sevdiğin yaban mersinli kekler vardı. Satışları bitmeden birkaç tane aldım."

Gözleri parladı. "Sen bir efsanesin."

İlk kekin yarısını bitirmişken, Craig'in saçma sapan ayakkabılarının karakteristik tıklama sesini duydum — kimseyi kandıramayan gizli topuklu ayakkabılar. Omuzlarım otomatik olarak kamburlaştı.

Bir belgeyi klavyemin üzerine, çayımı sıçratacak kadar sert bir şekilde vurur.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdı, kasıkları rahatsız edici bir şekilde görüş alanımın kenarında sallanıyordu.

Onun talep ettiği uygulama planına göz atıyorum. Daha önce iki kez "basitleştirdiğim" plan. Onun için teknik şemaları o kadar sık basitleştiriyorum ki, kartvizit bastırmak geliyor içimden: *Georgie Fitzgerald: Kapatıp tekrar açmayı denediniz mi?*

"Bu, sizin istediğiniz plan," diyorum.

Craig'in gözleri kısılır. "Georgina, kendine gel. Patrick'e baş ağrısı vermeden gösterebileceğim bir şeye ihtiyacım var."

"Ama senin şablonunu kullandım."

Dün gece saat dokuzaya kadar beni bu masaya zincirleyen aynı şablon.

Kafasından kahve kokusu alabileceğim kadar yakına eğildi. "Şablonun işe yaramadığı açık, değil mi? Bunun yeniden yapılmasına ihtiyacım var."

"Mesele şu ki," diyorum dikkatlice, "eğer daha fazla basitleştirirsem, teknik doğruluğun bir kısmını kaybedeceğiz..."

"Senden teknik doğruluk konusunda ders almaya ihtiyaım yok," diye tersler, kızaran yüzü iyice kızarır. "Sen Barbie bebekleriyle oynarken ben IT sektöründe çalışıyordum."

Boynum kızardı. Tüm ofis sessizliğe büründü.

Evet, Tesco'da şarap alırken hala kimlik soruluyor. Evet, insanlar bazen beni stajyer kızla karıştırıyor. Ama bu yorum? Bu, saf, kasıtlı bir aşağılama idi.

"Temel talimatları uygulayamıyorsan, bunu uygulayabilecek birine veririm."

Gözlerimin arkasındaki sıcak karıncalanma, Craig'in önünde ağlayarak affedilemez bir günah işlemekten yaklaşık otuz saniye uzakta olduğumu uyarıyor. Öfkeyle gözlerimi kırıpştırarak buna karşı koyuyorum.

Beni öldüren şey ifte standart. Roy, Craig'in hoşuna gitmeyen bir şey sunduğunda, futbol sonuçları hakkında dostça bir sohbet ve "yaklaşımı biraz değiştirmek" için nazik öneriler alır. Ben aynısını yaptığımda ise herkesin önünde aşağılanırım.

"Sorun değil," diyorum.

Masama parmak eklemleriyle vuruyor. "En kısa sürede gönderin." Sonra muffin poşetini fark ediyor. Duruyor.

Ona bakıyor.

"Bir tane ister misin?" diye soruyorum.

Homurdanır, sanki *bana* iyilik yapıyormuş gibi en büyük muffin'i alır, mağara adamı gibi üstünü yırtıp çıkarır ve klavyemin, faremin ve evraklarımın yarısının üzerine kırıntılar saçmayı başarır. Her yer yaban mersini parçalarıyla doludur.

Elinde muffinle ofisine geri döner. İnanılmaz.

Masamdaki enkazı izlerim. Hayır diyemediğimi hatırlatan minik mor lekeler.

Roy sandalyesinde dönüyor. İlk başta hiçbir şey söylemiyor. Sadece Craig'in başka bir olayına tanık olduğunda yaptığı o bakışı atıyor bana.

"Harika gitti," diyor.

Yavaşça nefes veriyorum, gözlerim ekrana kilitli. "Sorun yok." "O pisliğin seni ezmesine izin vermeyi bırakmalısın."

"Biliyorum," diyorum otomatik olarak.

Ancak bilmek ve yapmak iki farklı beceridir ve ben sadece ilkini öğrenmişim.

Roy eğilip sesini alçaltarak, "Craig'in sorunu ne biliyor musun?" dedi.

"IT uzmanı *olmasına* rağmen, IT departmanını aramadan bilgisayarı nasıl açacağını bilmemesi dışında mı?"

O sırtarak, "Küçük penis enerjisi. Klasik bir vaka."

"Lütfen Craig'in penisini hayal etmeme neden olma." İnleyerek başımı ellerimin arasına gömdüm. "Zaten berbat bir gün geçiriyorum."

"Ciddiyim. Sen yirmi beş yaşındasın, çekicisin ve ondan çok daha zekisin. Onun kırılgan egosu bunu kaldıramıyor. Onun karışık zihninde, o sana farenin ne olduğunu açıklarken sen güzel görünmelisin. Ama bunun yerine, diğer geliştiriciler kodları bozulduğunda sana geliyorlar. Onlar onun 'teknik uzmanlığını' taparcasına sevmeleri gerekiyor, işini gerçekten bilen genç kadına sormamaları gerekiyor."

Yorgun bir kahkaha kaçıyor. "Doğru. Onun kutsal bilgelik incilerini aldığım için onur duymalıyım." Rapora bakarak iç çekiyorum. "Bunu yeniden yapmam gerekiyor. Yine."

Midem uğursuz bir şekilde guruluyor. Muffinler hemen orada, ama onlara bakmak bile midemi bulandırıyor.

Craig benim için muffinleri resmen mahvetti. Bu yeni bir dip nokta gibi geliyor.

Klavyemdeki kırıntıları süpürüp onun belgesini yeniden yazmaya başlıyorum. "Açıklamalar" hakkında nazik bir notla birlikte gönderiyorum, sonra geriye yaslanıp, rahatlamak olmasa da en azından biraz gevşemeye hazır oluyorum.

Kıymetli bir rahatlama anı. Patrick telefonla konuşurken departmanımıza girmeden önce elde edebildiğim tek şey bu.

Siktir.

Onu sadece "patron" ya da "Jake'in arkadaşı" olarak görebilseydim hayat çok daha kolay olurdu, ama o... ne olursa olsun, felaket getiren hormonal bir patlama yaratıyor.

Ama hayır. On altı yaşımdan beri, Jake ile birlikte evimize geldiği günden beri, o odaya her girdiğinde, ben garip, kekeleyen birine dönüşüyorum.

O zamanlar bile korkutucuydu. Yirmi altı yaşında, tam bir erkekken, ben hala nasıl işlevsel bir

insan olmayı öğrenmeye çalışıyordum.

O ilk öğle yemeğini hala hatırlıyorum. Jake onu tanıttığında annem neredeyse selam verdi. "Patrick McLaren mı?" diye hayretle sordu, sanki o sadece kardeşimin tırmanış arkadaşı değil de, ünlü birisiymiş gibi.

Meğer öyleymiş. O zamana kadar Patrick zaten üç otel sahibi olmuştu.

On yıl sonra, Patrick odaya girer girmez, ben yine on altı yaşında oldum. Dilim tutuldu, titriyordum, kendi ayağıma takılıp düşmemem için dua ediyordum, annemin sesi kafamın içinde tıslıyordu: *Saygılı ol. O önemli biri. Jake'i utandırma.*

Bazı alışkanlıklar bir türlü bırakılmıyor.

Konuşmanın ortasında bana başını sallıyor ve — *aman Tanrım* — o gözler. O buz mavisi gözler. Sanki beni boğazımdan tutup kulağıma müstehcen bir şey fısıldamış gibi vücudum tepki veriyor, oysa o sadece varlığımla fark etmiş.

Lütfen doğrudan Craig'in ofisine git. Lütfen yapma...

Tabii ki yapmaz.

Kısa bir "Hallet" diyerek görüşmeyi sonlandırır ve masamın hemen yanında durur. O kadar yakın ki, erkeksi kolonyasının kokusunu alabiliyorum.

"Günaydın ekip," diyor, Yorkshire aksanı kelimelerin arasında yankılanıyor. "Herkes nasıl?"

Şirket otomatik pilotu devreye giriyor: *Harika, teşekkürler. Meşgul ama mükemmel. Gerçekten şikayet edemem.*

UX liderimiz Ingrid, daha önce hiç duymadığım nefes nefese, yapmacık bir sesle konuşur. "Gerçekten harika. Çok heyecan verici yeni tasarım konseptleri üzerinde çalışıyoruz."

Klavyeme odaklanıyorum, *J* ve *K tuşlarının* arasına sıkışmış tek bir yaban mersini kek kırıntısına bakıyorum.

"Skye'da hayatınız iyi mi, efendim?" Roy, benim için çok değerli olan bir tür rahat özgüvenle sohbete dahil oluyor. "Son zamanlarda orada yaşadığınızı duydum."

"Evet, şehre göre çok daha iyi," diyor Patrick, masanın kenarına yaslanarak. "Ayda bir veya iki kez Londra'ya gidiyorum, ama otel tam olarak olması gerektiği gibi çalışana kadar Skye benim ana üssüm oldu. Ve Forbes listesine girene kadar."

Evet, Patrick'in pek de gizli olmayan takıntısı. Herkes, sevgili Skye otelini Forbes Seyahat Rehberi Beş Yıldız listesine sokmaya çalıştığını biliyor. Bu liste, otel dünyasında Oscar ödülü kazanmakla eşdeğer. Dünya çapında sadece iki yüz kadar otel bu onura sahip.

"Chelsea'deki penthouse'undan biraz kültür şoku yaşadın, ha?" Roy sırtıyor. "Şampanya barlarını koyun otlaklarıyla mı değiştirdin?"

Patrick gülümser. "Evet, birazcık. Orada koyun-insan oranı on bire bir. Ve dürüst olmak gerekirse..." diye gülümser, "bazen Londra'daki komşularımdan daha iyi arkadaşlar oluyorlar."

Tüm ekip, sanki on yılın en komik esprisini yapmış gibi gülüyor.

Ben kırıntıya bakmaya devam ediyorum.

Roy ona nasıl böyle *konusabiliyor*? Sanki Patrick sıradan bir adammış gibi?

Esprili, zekice... ya da en azından duyulabilir bir şey söylemek istiyorum. Bunun yerine beynim şöyle diyor: Koyunlar iyi arkadaş değildir. Koyunlar aptaldır. Kelimenin tam anlamıyla geçirerek ölebilirler. Yanlış yerden.

Tüm bu endişeyi içime attığımı düşünürsek, muhtemelen ben de öyle sonlanacağım.

"Sizden biri gelecek hafta Skye'ye gidecek," diyor Patrick, sanki bu iş için her birimizi değerlendirir gibi bizi süzerken. Belli ki ben değilim. "Craig'e teyit edeceğim, ama IRIS uygulamasının yerinde birine ihtiyacım var."

Tam da o anda, tıkl, tıkl, tıkl, Craig'in topukları onun geldiğini duyurur. "Patrick. Ofisime gitmeye hazır mısın?"

Patrick masadan kalkar. "Tabii. İyi çalışmaya devam edin, çocuklar." Bize hafif bir gülümseme atar ve Craig'in peşinden gider.

O kadar şiddetli bir nefes veriyorum ki gözlüklerim buğulanıyor.

Gözlüğümü çıkarıp hırkamla silerken, Riri fotoğraftan bana bakıyor ve mezarından sessizce beni yargılıyor.

Patrick'in beni en utanç verici anımda yakaladığına inanamıyorum. Bu anı, genellikle uyumaya çalışırken, günde en az üç kez kafamda canlanıyor. Her seferinde beynim, bu anıya ekstra utanç verici detaylar ekliyor.

Dün geceki versiyon mu? Cümlenin ortasında gürültülü bir geçirme yaptım, biri ikinci el utançtan bayıldı ve Patrick acil suni teneffüs yapmak zorunda kaldı, ben ise arka planda acınası bir şekilde hırıltılı nefes alıyordum.

Eskiden iş yerinde saygıdeğer fantezilerim vardı. Mesela Patrick, ben Roy'a karmaşık bir kodu açıklarken yanımdan geçiyordu. "Georgie," diyordu Patrick, boğuk sesiyle ciddi ve etkilenmiş bir şekilde, "bu harika."

Ve ben de alçakgönüllü olduğum için mütevazı bir şekilde gülümserdim.

Artık her hayalim güçlü başlıyor ve bedenimden ayrılmış sesimin "Başarabilirsin Georgie! Derin nefes al! Sadece geçirme!" diye cıvıldamasıyla bitiyor.

Dürüst olmak gerekirse, sunum felaketi *o kadar kötüydü* ki, sonrasında kimse benimle dalga geçmedi. İşte o zaman durumun vahim olduğunu anlarsınız — iş arkadaşlarınız merhametlerinden dolayı şakalaşmayı bile es geçerler.

Craig'in camdan ofisine göz gezdiriyorum, muhtemelen Patrick'e benim çalışmalarımı gösteriyordur, ama üzerinde onun adı yazıyor.

Jake bu hafta son seyahatinden Londra'ya döndü, bu çok güzel. O ve Patrick, ikisi de buralarda olduğunda hep birlikte takılırlar. Bir bara giderler ve oradaki mankenler, risk sermayedarları ya da o bölgedeki her türlü güzel ve kendine güvenen kadınlarla birlikte çıkarlar. Her zamanki gibi.

Kardeşimin Patrick ile geçirdiği gece hayatını düşünmek istemiyorum. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Nedenini bilmiyorum. Beni etkilemesi gibi bir şey yok ki.

On beş dakika sonra, Patrick, en iyi köpek ödülünü kazanmış, aşırı mutlu bir golden retriever gibi arkasında Craig'i sürükleyerek ortaya çıktı.

Patrick yanımdan geçip asansöre doğru ilerlerken gözlerimi tekrar ekrana çeviriyorum. Sonunda tekrar nefes alabiliyorum.

"İyi haberlerim var, ekip," diyor Craig. "Uygulama aşamasına geçiyoruz. Roy, kurulumu denetlemek için Skye'a gidiyorsun."

Roy gözlerini kırptırır. "Georgie bu iş için daha uygun olmaz mı? Sistemi içini dışını biliyor."

Donakalıyorum. Ne halt ediyor bu adam?

Craig'in ifadesi sertleşir. "Bilgi siloları olamaz. Herkes sistemi anlamalı." "Elbette, ama ilk kurulumda..."

"Bir sorun mu var?" Craig'in sesi, çevresindeki herkesin aniden ekranlarına büyük ilgi duymasına yetecek kadar yükselir. "Georgie buradan sana anlatabilir. Tabii bilgileri kendine saklamıyorsa? Takım oyuncusu değilse?"

Kalbim çarparken ekranıma bakıyorum. Roy yardım etmeye çalışıyor, ama Craig sorgulanmaktan *nefret eder*, özellikle de herkesin önünde.

"Sorun yok," diyor Roy, sesi düz. "Tabii ki ben giderim."

"İyi." Craig keskin bir şekilde başını sallar, sonra cam kulesine geri döner. "Roy," güvenli olduğunu anladığım anda fısıldarım, "ne oluyor?"

"İşin çoğunu sen yaptın. Sonunu sen getirmelisin."

Hiçbir şey hissetmemeye çalışarak zoraki bir gülümseme takınıyorum. "Cidden, sorun yok."

"Sorun var. Skye'ye gitmek bile istemiyorum. Yakışıklı komşuyla konuşmaya başladım. Benimle asla çıkmayacak, ama yine de İskoçya'dan flört etmek zor."

Ben gülerek, "Tabii ki seninle çıkacak. Sen çok çekicisin." diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Benim için böyle söyleyebilmen ama kendin için asla söyleyememen çok komik."

Gözlerimi devirip ekrana geri dönüyorum. Işığın parlaması, yansımamı hissettiğimden daha da yorgun gösteriyor.

Riri'nin fotoğrafını takvimin altına geri koyuyorum. Ne diyeceğini biliyorum — kendimi savunmam gerektiğine dair keskin bir söz.

Ama artık bunu söylemek için burada değilsin, değil mi Riri?

Onun son aylarını —onların son ayları olduğunu fark etmeden— Craig, toplantılar ve teslim tarihleri hakkında endişelenerek geçirdim.

Her şeyimi işe adadım, değerimin işimden geldiğini düşünerek.

Şimdi o yok. Ve ne kadar yanıldığımı anlıyorum — o, hiçbir işin sahip olabileceği değerden çok daha değerliydi.

Peki ne için?

Yani burada oturup gülümseyip başımı sallayarak her şey yolundaymış gibi davranabilir miyim? Oysa aslında hiç de öyle değil.

BEŞ

Yaşama sözü

Georgie

Londra'nın en lüks hukuk bürosunda oturuyorum.

Karşımda, avukat Bay Ainsworth, törenle boğazını temizliyor. "Bayan Fitzgerald'ın son vasiyeti ve mirasına göre, Londra, Fulham, Lavender Lane 47 numaradaki mülk Georgina Rose Fitzgerald'a miras bırakılmıştır."

Saçlarımın uçları titreyene kadar
derin bir nefes veriyorum. Tanrıya
şükür.

Londra'da ev aramakla ilgili stresli rüyalar görüyordum. Altı yabancıyla, tek banyolu, kimsenin itiraf etmediği gizemli bir kokunun olduğu küflü bir ev paylaşmak zorunda kaldığım türden rüyalar.

"Ancak bir şart var." Daha dik
oturuyorum. "Evet?"

"Bayan Fitzgerald size talimatların bulunduğu bir video kaydı bırakmış." "Video mu?"

"Vefat etmeden bir gün önce kaydetmiş."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Bunu yaptığını bilmiyordum. Tamam..." Bana bir USB bellek ya da avukatların dijital vasiyet mesajlarını ele alırken yaptıkları her neyse onu vermesini bekledim.

"Burada izlemelisiniz."

Gözlerimi kırıştırdım. "E-posta ile gönderemez misiniz? Evde izlemeyi tercih ederim. Alınmayın lütfen."

"Korkarım bu konuda talimatları oldukça açıktı."

Ne oluyor, Riri? Bu, ölümünden sonra yapılan bir şaka mı? On yıllardır vergi kaçırdığı falan mı itiraf edecek?

Dizüstü bilgisayarını duvara monte edilmiş ekrana bağlar. Görüntü titrer.

Sonra o orada belirir.

"Oh," diye nefes alıyorum, ellerim içgüdüsel olarak boynumdaki kolyeye uzanıyor.

Yastıklarla desteklenmiş, yüzü solgun. "Merhaba, sevgili kızım."

Gözlerimi kırıştıtararak, Bay Ainsworth'a bir bakış atıyorum.

O, hiç aldırmadan kravatını düzeltiyor. Muhtemelen bu onun sıradan bir günü. İnsanlar kedileri, borçları veya tahnit edilmiş teyzeleri miras aldıklarını öğreniyorlar. O ise sadece faturalandırılabilir saatleri kaydedip, her birine fatura kesiyor.

"Pekala," diyor, "eğer bunu izliyorsan, ben öldüm." Elini küçümseyici bir şekilde sallıyor, damar yolu bu hareketle sallanıyor. "Ama öldüğüm için, bir kez olsun beni dinleyebilirsin."

"Lanet olsun, Riri," diye fısıldarım, gözlerimde yaşlar birikmesine rağmen yarı gülerek.

Kameraya doğru eğilir. "Evi miras aldın, ama Bay Ainsworth'un da söylediği gibi - sevimli bir adam, ama biraz huysuzdur - bunun bir şartı var."

Avukata özür diler gibi bir bakış attım. O ise hiç kıpırdamadı.

"Sen yirmi beş yaşındasın, canım. Ve hep yanlış şeylere odaklanıyorsun." Belirsiz bir hareketle, sanırım tüm üzücü varlığımı kastettiğini varsayıyorum. "Evet, bilgisayar becerilerin etkileyici, ama bunun dışında? Her şeye hayır dedin. Partilere. Randevulara. Tabby'nin sosyal hayatı daha iyiydi, oysa o kısırlaştırılmıştı."

Dudaklarımı ısıyorum, yanaklarım yanıyor. Gerçekten etkileyici; mezarından bile beni kızartıyor.

Sesi yumuşar. "Cesur olmanı istiyorum, canım. Şeyleri kabul et. Randevuları. Garip hobileri ve şüpheli kararları."

Boğazım düğümlenir.

"Ne görüyorum biliyor musun?" diyor Riri. "Bu inanılmaz zekaya sahip parlak kız, o zekasını *kendine ait* bir hayat kurmak için kullanmak yerine, zorunluluktan yaptığın şeylerle uğraşıp duruyorsun. Eziliyorsun. Senin için bundan çok daha fazlasını istiyorum. Hayat, başkasının kum torbası olmak için çok kısa."

Boğuk bir ses çıkardım.

Yatakta kıpırdanarak, yüzünü buruşturur ama devam eder. "Ve eğer talimatlarımı dinlemezsen, seni rahat bırakmayacağım. Yaşaman gerek, canım. Bana verdiğin söz bu. Şimdi, öbür tarafta görüşürüz. Umarım yetmiş yıl sonra."

Bir öpücük gönderir ve ekran kararır.

Parçalanmış mendilimi kokluyorum. "Benim bunu yapıp yapmadığımı nasıl bilebilir ki? Bu ölçülebilir bir şey değil. Bir programcı olarak, bu durum beni çok rahatsız ediyor."

"Biliyorum dedi," diyor Bay Ainsworth. Tabii ki öyle dedi.

Sersemlemiş bir halde Londra'nın merkezinde yürüyorum. Tek istediğim, bir sonraki çirkin ağlama dalgası gelmeden eve varmak.

Çantamdaki telefonum titriyor. Onu çıkarıyorum. Craig.

Görünüşe göre, bu gün beni yere serip durmaktan vazgeçmeye niyetli değil.

Perşembe gecesi. Takım iş çıkışı içki içmeye çıktı. Ben katılmadım, resmi olarak vasiyet okuma töreni nedeniyle, ama dürüst olmak gerekirse, her halükarda bir bahane uydururdum. Riri'nin ölümünden sonra yaptığı karakter suikastında sevgiyle belirttiği gibi, şu anki sosyal hayatım iş, Netflix ve ara sıra Tesco'dan aldığım yemeklerden ibaret.

Reddet seçeneğinin üzerine geliyorum. Ama cevap vermezsem ne olacağını biliyorum: defalarca arayacak, sonra yarın "takıma bağlılığım" hakkında yorumlar yapacak.

İç çekip kabul etmek için kaydırıyorum. "Alo?"

"Georgie," diye bağılıyor, sesi sanki iki ayağı da bira bardağına batmış bir adam gibi. "Roy ve ben IRIS'i tartışıyorduk. Bu lansmanda en ufak bir aksaklık bile göze alamayız. Göze alamayız. Göze alamayız."

"Tabii ki," diyorum, ağzından çıkacak yönetim saçmalıklarına kendimi hazırlayarak.

"Roy Skye'da olduğu sürece ona *her* zaman ulaşılabilir olman gerekiyor. Küçük konferans odasını senin özel çalışma alanı olarak düzenleyeceğiz. Roy'un İskoçya'daki masasından canlı video yayınına sürekli bağlı bir monitör kuracağız. Ayrıca ikiniz için özel bir Slack kanalı da açacağız."

Kaldırımda durup ağzım açık kalır. Ciddi misin?

Beni Skye'a göndermek yerine - ki bu apaçık, mantıklı bir çözümdü - Craig, CCTV aracılığıyla Roy'un 24 saat teknik bakıcısı olacağım aşırı karmaşık bir düzenek uydurdu.

Ve hala bunun dahice bir fikir olduğunu söyleyip duruyor. Derin bir nefes alıyorum.

Son üç ay, uzun bir yenilgi serisi oldu: Patrick'in önünde sunumu mahvetmek, Riri'yi kaybetmek ve şimdi de kendimi adadığım tek şeyi başkasına kaptırmak, ben ise iyi bir kız gibi kenarda nazikçe alkışlamak zorunda kalmak.

Riri'nin sesi kafamda yankılanıyor: *Hayat, başkasının kum torbası olmak için çok kısa.*

Ve gerçek şu ki, artık umursayacak pek bir şeyim kalmadı.

İnsanların beni küçük düşürmesine, üstüme basmasına, kim olduğumu ve değerimi söylemesine izin veriyorum. Riri bile mezarından beni eleştiriyor.

Ve yapmam gereken ilk şey, kendimi savunmaya çalışmak. O zaman belki hayatımı yaşamaya başlayabilirim.

"Craig," diyorum, sözünü kesmeye çalışarak. "İkimiz de gitmesi gereken kişinin ben olduğumu biliyoruz. Yani, Roy'un sanal bir bakıcısı olması için monitörler ve video bağlantıları kurmak..." Yutkunuyorum. "Gereksiz."

O alaycı bir şekilde gülüyor, beni ezmeye hazırlanıyor, ama ben kendimi konuşmaya devam etmeye zorluyorum.

"Ben yerinde olmazsam işler yolunda gitmez. Ve, şey..." - daha otoriter görünmek için çabalarken - "Skye'daki sinyal... berbat. Canlı yayın donma ihtimali çok yüksek ve Roy açıklamaların yarısını duyamayabilir."

Kalbim güm güm atıyor. Yalan söylediğimi nasıl anlayacak ki?

Diğer uçta bir sessizlik oluyor.

"Plana bakacağım," diye mırıldanır ve telefonu kapatır.

Bu bir evet değil, ama büyük olasılıkla evete dönüşeceğini düşünüyorum. İskoçya'da bir adada birkaç hafta geçireceğim.

Ve Patrick McLaren da orada.

ALT

Korkunç bir fikir

Patrick

JAKE ile her zamanki yerimizde buluşuyorum: Battersea'deki bir yan sokakta bulunan eski, yıpranmış bir pub.

O zaten standımızda, vahşi doğadan yeni çıkmış bir dağ adamı gibi görünüyor. Sakalı dağınık. Ten rengi bronzlaşmış.

Sırtına bir şaplak atıp oturuyorum, on dört saat masa başında çalışmaktan sırtım tutulmuş. "Yumuşak yöneticileri buzulların tepesine taşımak nasıl bir şey?"

"O yumuşak yöneticilerden biri olmaktan daha iyi." Bir bardak bira uzatıyor. "Sana gerçek bir bira getirdim."

"Şerefe." Uzun bir yudum alıyorum. "Lanet bir yeti gibi görünüyorsun."

Sakalını kaşıyarak sırttı. "Sen de güneşin ne olduğunu unutmuş gibisin. O kravat beynine kan gitmesini engelliyor."

"Muhtemelen öyledir." Kravatı gevşetip boynumu çıtlattım. Bu ses beni otuz beş yaşından daha yaşlı hissettirdi. "Geri dönmene sevindim. Bu sefer ne kadar kalacaksın?"

"

"Birkaç gün. Sonra tekrar Svalbard'a gidiyorum, iki haftalık bir keşif gezisi var. Orada yılın en güzel zamanı." Herif parıldıyor.

Kıskandığımı inkar edemem. Yaptıklarımın sadece gurur duymalıyım. McLaren Hotels'i sıfırdan ulusal bir marka haline getirdim. Ama onun yüzünün öyle parladığını görmek... Lanet olsun. Bazen onu kıskanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum — sistemin dışında, amaç odaklı, yönetim kurulu toplantıları yok, saçmalıklar yok.

"İşte bu gerçek bir yolculuk." Son birlikte yaptığımız keşif gezisini sevgiyle anarak, kadehimi ona doğru kaldırıyorum. "Ama malzemelerini düzenlemen gerek. Her seferinde aynı üç ayı şakasını yapıyorsun. Svalbard'ın en kötü yanı buydu, bir de senin Polonyalı mankenle flört etmeni izlemek."

"Şakalarım mükemmel," diye karşılık veriyor, hala sırtarak. "Ayrıca, çoğu geri dönmeyecek. Bir gezi ve sonra Peloton'larına geri dönüp, arkadaşlarına vahşi doğada geçirdikleri cesur zamanları anlatacaklar."

Gözlerimi devirdim. "Bu sefer kimler var?"

"Karışık bir grup. Yeni evliler, 'doğa ile yeniden bağlantı kurmak' isteyen bir çift bankacı." Alaycı bir şekilde parmaklarını tırnak arasına koyar ve sırtarak ekler. "Fitness influencer'ı. Zorlu olacak gibi görünen bir sosyetik. Sosyal medya fotoğrafları için sevimli kutup ayıları kucaklamayı bekleyen türden bir kız."

"Keşke ben de gidebilseydim. Artık canım istediğinde Norveç'e gidip gelemiyorum."

"Sürekli büyümenin bedeli budur." O gülümser. "Kendine engel olamıyorsun. Üzgünüm dostum. Milyarlarca param olmadığını biliyorum, ama işimle uğraşmayı daha çok seviyorum. Yumuşak şehir çocuklarının yüzlerinin kutup ayıları tarafından parçalanmamasını sağlamak. Basit."

"Bir milyar," diye otomatik olarak düzeltiyorum. "Hadi abartmayalım."

"Kibirli piç," diye mırıldanıyor, daha da geniş bir gülümsemeyle.

Bu günlerde, Jake ile içtiğim her bira, eskiden yaşadığım hayatı aynada izliyormuşum gibi hissettiriyor. Ve tek hissedebildiğim, şu anda olduğum halimin ağırlığı. Ruhumu tüketen yönetim kurulu toplantıları. Tahminler ve moda sözcüklerle dolu raporlar. Tüm bunlar — yönetim kurulu odaları, medya yazıları —

bir zamanlar, alçı tozuyla kaplı bir ırakken hayalimdi.

On altı yaşımda, sıkıntıdan duvarlara yumruk atmaya hazır olduğumu hatırlıyorum. Tek istediğim ellerimle gerçek bir Şey inşa etmekken, cebir denklemleri ve Shakespeare.

Çıraklık beni kurtardı. Nefes almam, bir Şeyler inşa etmem ve hayal kurmam için bana alan sağladı.

Şimdi Birleşik Krallık'ta on otelim var. *Financial Times* buna "butik imparatorluk" dedi.

Ama ilk evi restore etmenin verdiği heyecanı hiçbir Şey geçemez. Sekiz ay boyunca, tesisatı bozuk bir tavan arasında donarak, tost ve fasulyeyle beslenerek geçirdim. Harabelerin ellerimle yeniden canlanmasını izledim.

"Hey, Georgie iş için Skye'ye gideceğini söyledi. Heyecanlı görünüyor."

Gözlerimi kırıyorum. *Georgie'yi* Skye'ye lansman için mi gönderiyorlar? Craig neyin peşinde?

"Tamam," diyorum, sesimi sabit tutarak.

"Onun için iyi. Manzara deđiŐikliđine ihtiyaı var. Şirkette başarılı olduğunu görmek harika. Benim için çok anlamlı, dostum. Teşekkürler."

enem gerilir. "Ben böyle kararlara karıŐmam." Boğazımı temizlerim. "Eminim Skye'yi sevecektir."

Tanrım. Yneticilerimin işlerini yapacağına güvenmek zorundayım, ama Georgie'yi göndermek?

Orada zayıf halkalar olmasını göze alamam. Clachmr House'da Forbes Beş Yıldızlı unvanı için baŐvuruda bulunmak üzereyken olmaz. Tüm otellerim arasında, o İskoç güzelliği benim için en önemlisi. Her ayrıntı mükemmel olmalı.

Yönetim kurulunda bile kendini tutamıyorsa, nasıl olur da bir lansmanı idare edebilir ki? Jake'e ne kadar başarılı olduğu konusunda bir hikaye uyduruyor mu acaba?

"Onu ofiste sık görüyor musun?" diye sorar Jake. "KarıŐmamaya çalışıyorum, ama büyük teyzemiz yeni vefat etti. Sanırım biraz morali bozuk."

"Onun günlük hayatını takip etmiyorum. Benim konumum göz önüne alındığında, mesafemi korumam daha iyi."

Onun için endişelenen asil bir piç olduğumu düşünmesine izin vermeyeceğim. Craig'in onu göndereceğini de bilmiyordum.

"Tabii ki." Jake başını sallayarak kabul eder. "Mesleki sınırlar falan. Sadece... Skye'da ona göz kulak ol, tamam mı? Orada yalnız kalmasından endişeleniyorum ve ben hiç orada olamıyorum. Suçluluk duygusu gerçek, dostum."

En son ihtiyacım olan şey Jake'in kız kardeşine bakıcılık yapmak. Özellikle de ben odaya her girdiğimde irkilen birine. Ama Jake bana birden fazla kez yardım etti.

Bir an fazla duraksıyorum.

"Tabii ki," diyorum sonunda. "Onun iyi olduğundan emin olacağım."

"Teşekkürler." Bir tur daha içki sipariş etmek için elini sallıyor ve Norveç gelenekleri ve şüpheli kamp malzemeleri hakkında bir hikaye anlatmaya başlıyor.

Ben başımı sallıyorum ama aklım az önce verdiğim sözde takılıp kalmış. Küçük Georgie Fitzgerald. Skye'da. Benim gözetimimde.

Korkunç bir fikir gibi geliyor.

YEDİ

Son gördüğüm şey

Georgie

INVERNESS BAHARI YAŞIYOR, ama bunu asla tahmin edemezsiniz. Teknik olarak hala Britanya'dayız, ama sanki herkesin el örgüsü kazak giyip, lochlara dalgın dalgın bakarak cinayetleri çözen bir İskandinav polisiye dizisine düşmüşüm gibi hissediyorum. Her an biri bana salamura ringa balığı uzatıp bir cesedi teşhis etmemi isteyebilir.

Olumlu tarafı, Craig'den yaklaşık 500 mil uzaktayım. İnsan kaynakları departmanının talimatlarını izleyerek, havaalanı yakınındaki bir resepsiyon binasına doğru yola çıkıyorum. Skye, karayoluyla en az dört saat uzaklıkta ve adaya giden tek bir köprü var. adaya giden tek bir köprü var.

"Merhaba, ben Georgie Fitzgerald," diyorum masanın arkasındaki kadına. "McLaren Hotels için çalışıyorum ve bir araba almaya geldim."

Bana dostça bir gülümsemeyle klavyesine dokunuyor. "Sistemden kontrol edeyim, canım. Ama araba olmayacak."

"Oh?" Kaşlarımı çattım. Ne olacak peki?

Ekrana gözlerini kısarak bakar, sonra omzunun üzerinden bağırır: "Angus! Bayan Fitzgerald geldi. Onu arkaya götürebilir misin?"

Ellili yaşlarında, tuz-biber sakallı, yıpranmış yüz hatları olan, sanki kurabiye kutusundan çıkmış gibi görünen iri yarı bir adam ortaya çıktı. "Tabii, elbette." Valizimi aldı. "Bu taraftan, hanımefendi."

Onu bir kapıdan takip ediyorum, ne olacağını bilmeden... Belki tartan koltuk kılıflı bir minibüs olabilir.

Beklemediğim şey ise bir pist. Helikopterlerle dolu bir pist.

"Doksan iki numaralı bölmeye doğru ilerleyin," diyor Angus neşeyle, valizimi yanıma koyarken. "Dikkatli olun ve yoldan ayrılmayın. Daha önce kaybolan insanlar oldu."

Pardon, ne?

"*Arabam* orada mı?" diye ciyaklarım.

Bana sanki haggis ağaçlarda yetişir mi diye sormuşum gibi bakıyor. "Araba mı? Hayır, hanımefendi. Bay McLaren kalkışa hazır." Midem ters dönüyor.

"Bay *McLaren* mı?"

"Evet." Omuzlarını silkiyor. "En iyisi kendisiyle biraz konuşun."

Bu yararlı bilgiyle, beni tekerlekli valizimle ve derin bir tedirginlik duygusuyla yalnız bırakarak uzaklaşır.

Helikopterlerin sıralandığı asfalt yolu titreyerek yürüdüm. Bavulum, sanki benim kadar kafası karışmış gibi arkamda sallanıyordu.

Bu doğru olamaz. Beni Skye'a *helikopterle* götürmeyecekler, değil mi? Ve kesinlikle o McLaren'ı kastetmiyorlar.

McLaren, İskoçya'da yaygın bir soyadıdır. İngiltere'deki Smith gibi. Başka bir McLaren olmalı. Belki de burada çalışan, bira göbeği ve saçları dökülmüş, neşeli, tehditkar olmayan Bob McLaren.

Kırk ikinci bölmeye

ulaştım. Kahretsin.

Görünürde ne bir Ford Focus ne de zararsız bir Bob var.

Sadece 1,80 metreden uzun, saf erkeklik, mat siyah bir helikoptere yaslanmış, üzerinde *McLaren Hotels* yazan parlak gümüş harflerle.

Sanki bir Bond filminden çıkmış gibi görünüyor. Mavi gözlerini gizleyen koyu renkli aviator güneş gözlüğü. Arkasında bir şey patlarken "Kimseyi geride bırakmıyoruz" diye bağırarak türden bir adam.

Bu, Office Patrick'ten çok daha kötü.

Elini helikopter pervanesinin üzerinde gezdirerek, pervaneyle ilgili bir sorun olup olmadığını kontrol ediyor. Helikopterin gevşek parçaları mı var acaba?

"Patrick?" diye ciyaklarım. Sanki bu, üzerinde adı yazılı helikoptere yaslanmış, havacı gözlüklü, korkutucu derecede yakışıklı başka bir adam olma ihtimali varmış gibi, bir soru gibi çıkıyor ağzımdan.

Bana doğru dönüyor. Koyu renkli gözlük camlarının arkasından bile, görünüşümün her trajik detayını incelediğini hissedebiliyorum.

"Georgie."

"Evet, şey, buraya gelmem söylendi, ama sanırım bir yanlışlık var?"

Aviator gözlüğünün üstünden koyu renkli kaşlarından biri kalkar. "Ne gibi?" "Bir *araba* almam gerekiyordu?"

"Benimle geliyorsun. Skye'a gitmem gerekiyor ve görünüşe göre senin de orada olman gerekiyor."

Kesinlikle olmaz.

"Sizi zorlamak istemiyorum. Otobüse binebilirim. Ya da otostop yapabilirim! Ya da helikopterin arkasında koşabilirim!" Manik bir kahkaha patlar içimden. "Gerçekten, benim için endişelenmeyin. Ben olmadan uçakta çok daha rahat edersiniz."

Yer meselesini vurgulamak için el kol hareketleri yaparken, istemeden onun kasıklarına işaret ediyorum.

Çenesi gerilir. "Kuyruk rotorumdan *Mission: Impossible'daki gibi* bir akrobasi yapmaya çalışmanı izlemek ne kadar eğlenceli olsa da, hava koşulları bozulmadan Skye'a varmam gerekiyor."

O kuzeyli çeliğin içinde bir şaka gizli olabilir, ama bana öyle bakarken bunu anlamak zor.

Bana yaklaşıyor, ta ki onun benden ne kadar büyük olduğunu fark edene kadar. "Bunun için vaktim yok. Highlands'ı yukarıdan görmek yerine dört saatini toplu taşıma araçlarında geçirmeyi mi tercih edersin?"

Highlands'ın muhteşem manzarası harika, ama siktirip gidebilir. Ford Fiesta'nın içini, elimde servis istasyonundan aldığım soslu sandviçi ve pervaneyle ilgili bir kazada ölme riskinin sıfır olmasını tercih ederim. Çok teşekkürler.

Ama yine de... Patrick bir milyarder. Binlerce saat uçuş deneyimi olan, gözü kapalı bir kar fırtınasında bile bu şeyi indirebilecek, eski RAF pilotu gibi dünya çapında bir pilot tutmuş olacaktır.

gözleri bağlıyken bile kar fırtınasında bu şeyi indirebilir. Tamamen güvende olacağım.

Ona panik bir gülümseme atıyorum. "Tamam. Evet. Helikopter olsun. Geciktirdiğim için özür dilerim."

Bakışları valizime düşer. "Hepsi bu kadar mı?"

Başımı salladım, parmak eklemlerimin tutacağın etrafında nasıl beyazlaştığını fark etmemesini umarak.

Yolcu kapısını açar ve başını koltuğa doğru sallar. "O zaman bin."

Tamamen sıradan, sanki bu benim göz alıcı ama önlenabilir ölüm ilanımın açılış sahnesi değilmiş gibi.

"Önde mi oturuyorum?" Kokpite göz kırpiyorum.

"Birinin pilotu uyanık tutması lazım," diyor, o kadar ciddi bir ifadeyle ki, benden uçuş sırasında eğlence sağlamamı mı beklediğini gerçekten anlayamıyorum.

Helikopterin kapısında duruyorum. Basamak beklediğimden daha yüksek, aralıkları da garip, ben de deneme amaçlı bir sıçrama yapıyorum.

"Tırmanmayı pek sevmem," diye mırıldanıyorum ve anında çekiniyorum. Bu bir metre, Everest değil.

Boğazını temizler. "İzin verir misin?"

Beynim olanları kavrayamadan, elleri belime konuyor. Romantik bir şekilde değil, daha çok beni baş üstü bölmesine kaldırması gereken garip bir eşya gibi.

Tanrım, elleri kocaman. Neredeyse tüm belimi kaplıyorlar, paltomun içinden sıcak ve sağlam hissediliyorlar. Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıp koltuğa oturturken keskin bir nefes alıyorum.

Çantam da arka koltuğa atılır.

"Pilot ne zaman gelir?" diye soruyorum, midem kelebekler uçuyor.

O, pilot gözlüklerini çıkarır. Buzul mavisi gözleri benimkilere kilitlendiğinde, ciğerlerim işlevlerini unuttur.

Bir kolunu açık kapıya dayadı.

Sorumu duymadı mı?

Yoksa sözler sadece Highland havasında mı yok oldu?

Bakışları kucağıma düşüyor.

Bir an panik içinde, pahalı deri koltuklarına taytımı yırttığım ya da adet kanamamın başladığı gibi felaket bir şey yaptığımı düşünürüm.

Yanımdaki emniyet kemerine başını sallar. "Kendim yapmayı tercih ederim. Güvenli olduğundan emin olmam lazım."

"Tabii," diye ciyaklarım.

Sonra benim alanıma girer.

İçine.

Bir dizini koltuğumun kenarına dayadı, uylukları yastığa o kadar yakın bastırdı ki, pantolonundan yayılan ısıyı hissedebiliyordum. Helikopterin kabini on kat daha küçük hissettiriyordu.

Gözleri göğsüme düşer. "Onu çıkarman gerekecek." Ellerim kucağımda donar. Ne?

"Ceket. Kemerin üzerine tam oturmaz."

"Doğru. Ceket," diye mırıldanarak düğmeleri açmaya çalışıyorum.

Sonunda paltoyu çıkardığımda, soğuk hava bluzuma çarptı ve birdenbire bu çok samimi bir hareket gibi geldi.

Sol omzumun arkasına uzanır ve ben nefes almayı tamamen keserim. Yüzümden birkaç santim uzaklıkta, göğsü *tam orada* dururken, emniyet kemerini üzerime çeker.

Elleri uygunsuz bir yere dokunmamaya dikkat ediyor, ama bu durumu daha da kötüleştiriyor. Sanki göğüslerimin farkında ve aktif olarak etraflarından dolaşıyormuş gibi.

Nefesimi tutuyorum, kısmen onun inanılmaz kokusu yüzünden, kısmen de nefes alırsam göğsümün kabaracağı ve göğsüm kabarsa ellerine dokunabileceği için. Eğer bu olursa, bayılabilirim.

Sağ omuz askısına uzanıyor, parmakları boynumun dibindeki çukuru okşuyor. Nabzım, onun dikkatini çekmeye çalışır gibi hızlanıyor.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor, bir saniye için gözlerime bakıyor.

Konuşamıyorum.

Kaşlarını çatarak askıyı sıkıca çeker. Sanki bu, hayatında yaptığı en önemli şeymiş gibi. Sanki helikopterinden düşmememi sağlamak onun için çok önemliymiş gibi.

Burnunun köprüsünde bir yara izi var, şakağında da bir tane. Jake ile yaşadığı çılgın maceralardan kalma savaş yaraları...

elmas koşular, pist dışı felaketler, mantıklı insanların kaçındığı türden riskler. Arktik keşiflerinden birinde ayak parmağını kaybettiğini duydum, ama elbette kanıtını hiç görmedim.

Bunu garip hale getirme, Georgie.

"Sonuncuyu da bağlamam lazım," diyor, sesi öncekinden daha alçak ve daha sert. Sonra bakışları aşağıya düşüyor.

Beşinci kayış. Bacaklarımın arasından geçen kayış.

Oh, lanet olsun.

Bu beş noktalı bir emniyet kemeri ve Patrick ellerini bacaklarımın arasına sokmak üzere.

"Tamam," diyorum boğuk bir sesle. "Önce güvenlik, her şeyden önce."

O, tokaya ulaşabilmesi için dizlerimi ayırarak garip bir şekilde hareket ediyorum. Bu hareket müstehcen geliyor, sanki patronum için kendimi açıyormuşum gibi, ki teknik olarak öyle de, ama güvenlik nedenleriyle, seksi nedenlerle değil. Vücudum bu ayrımı umursamıyor gibi görünüyor.

Eli uyluklarımın arasına kayıyor. Parmakları kayışı sarıyor. Yavaşça yukarı çekiyor, elinin arkası bacağımın hassas iç kısmına değiyor. Sanki elektrik çarpmış gibi tüm sinir uçlarım yanıyor.

Toka yerine oturur. Çenesi gergin, iki eliyle koşum takımının uzunluğu boyunca ilerler, gerginliği kontrol eder, her şeyi vücuduma düz bir şekilde bastırır, gerekli ve profesyonel bir şekilde, ve kesinlikle önümüzdeki kırk yıl boyunca rüyalarımda başrol oynayacak şekilde.

"Her şey hazır," diye mırıldanır ve bakışları benimkilerle buluştuğunda, ağzının köşesi en hafif, en yıkıcı bir sırıtışla kıvrılır. "Ona bakıyorsun."

Sözler.

Az önce kelimeler söyledi.

"Ne?"

"Pilot."

Anlamın şehvet sisini delip geçmesi tam on saniye sürüyor. "Bu şeyi *sen mi* uçuruyorsun?"

"Evet."

Bir çığlık atıyorum, sanki Azrail camı tıklatmış gibi kabin duvarlarından yankılanıyor.

"Pardon, bir saniye. Ne? Bunu daha önce yaptın mı?" Bir kaşını kaldırdı. "Bir iki kez."

"Bir ya da...? Ciddi değilsin, değil mi? Bu bir şaka. Gerçek bir pilot var, değil mi?"

"Gerçek bir pilot mu?" Sesi alçalır. "On beş yıldır uçuyorum." "Oh! Demek istediğim... yetersiz ya da beceriksiz olduğunu ima etmedim. Kötü bir pilot falan değil. Sadece tamamen gafil avlandım! Jake bundan hiç bahsetmemiştir."

Nedenini tam olarak belirleyemiyorum ama çok kızgınım. İnsan kaynakları beni uyarmadığı için mi?

Bu korkunç ayrıntıyı benden sakladığı için Jake'e mi?

Patrick'e, ikimizi de öldürebilecek şeyler yapmak istediği için mi?

O benim çileden çıkmamı görmezden geliyor ve saatine bakıyor. Kapımı kapatıyor, helikopterin burnunu döndürüyor ve kokpite tırmanıyor.

Bu durumdan *hiç* hoşnut değilim. Ben, uçaklarda güvenlik kartlarını üç kez okuyan ve emniyet pozisyonunu ezberleyen biriyim. Uçmayı hobi olarak seçen CEO'larla sürpriz helikopter gezilerine çıkmam.

"Ama dur," diyorum. "Ya uçuş sırasında sana bir şey olursa?"

Bana bakmıyor bile. Sadece düğmeleri çevirmeye devam ediyor. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum... dilini yutabilirsin."

Elleri anahtarın ortasında durur. "Bunun olma ihtimali çok düşük."

"Ama sıfır değil!" Kemerin izin verdiği kadar öne eğildim, gözlerimi kocaman açtım. "Sıfır değil."

Bu sonunda onun dikkatini çekti. Dönerek bana tüm bakışlarını yöneltti. Bakışları, "*Senin yaşadıklarından daha kötü fırtınalar atlattım tatlım, ama sen hala en dramatik on yolcum arasında bile değilsin*" diyordu.

Ah, bu adamın *küstahlığı*.

"Dört bin fit yükseklikte kendiliğinden yok olacağımı mı sanıyorsun?"

Onun sarsılmaz özgüveni ile benim yaklaşan ölüm ilanım arasında bir yerde, hayatta kalma içgüdüm sonunda insanları memnun etme eğilimimi bir kenara itti.

"Ama maceralarından birinde bir parmağını kaybettin!" Suçlama ağzımdan patladı. "Bana yenilmez olduğunu söyleyemezsin. Başlangıçta sahip olduğundan daha az parmağın var. Bu, kazalar yaşadığının somut kanıtı."

Göğsünden korumasız bir kahkaha yükselir ve tüm kabini doldurur. Hayatımda ilk kez Patrick'i güldürdüm, ama bunun tadını çıkarmak yerine, bir göle düşme ihtimalimizi hesaplamakla meşgulüm.

"Dokuz tane kaldı. Ve sadece ucu kırıldı."

Duruma hiç yardımcı olmayan bir nedenden dolayı, beynim hemen havacılık güvenliğiyle hiçbir ilgisi olmayan *penis* ucunu düşünüyor.

"Bunu mezar taşıma kazıtacağım," diye mırıldanıyorum, Patrick'in penisini aklımdan çıkarmaya çalışarak. "Pilotun hala dokuz parmağı vardı."

O başını sallar, beni inceler. "Sen ve Jake nasıl akraba olabilirsiniz ki?"

Bu bir hakaret değil, sadece sıradan bir gözlem, ama canımı yakıyor. Jake korkusuzdur. Ben ise... değilim.

"Hayatımda ilk kez helikoptere bineceğim," diyorum, ses tonuma biraz ciddiyet katmaya çalışarak. "Biraz sağlıklı ihtiyatlılık gayet makul bence."

Sert davrandığını fark etmiş gibi yüzündeki ifade yumuşar. "Bak, altı ayda bir tam sağlık kontrolünden geçiyorum. Bin saatten fazla uçuş saatim var. Bu rotayı çok iyi biliyorum."

"Tabii, belki fiziksel olarak mükemmel durumdasındır." Elimi göğsüne doğru sallıyorum. "Peki ya bir sistem arızası olursa? Ya da bir kuş motora çarparsa? Ya da..."

"Sistem arızası olmayacak."

Sesindeki mutlak güven neredeyse saldırgan. Sanki yerçekimi bile ondan emir alıyor.

Çünkü bu onun için hiçbir şey değil. Bu adam eğlence için donmuş şelalelere tırmanıyor, Kuzey Kutbu sularında batık gemilere dalıyor ve ölümcül deneyimleri pub'da anlatılacak güzel hikayeler gibi görüyor.

Jake'in gösterdiği GoPro görüntülerini gördüm ve morlukları gördüm. Jake için sürekli endişeleniyorum. Kardeşim ve Patrick

testosteronla dolu bir boyutta yaşıyor, bu boyutta korku isteğe bağlı ve ölüm sadece başka bir risk değerlendirmesi.

Ve Patrick, geri kalanımızın da aynı şekilde düşündüğünü varsayıyor. "Her sistemde hatalar vardır," diyorum, sesim panikle titriyor.

"Helikopterler fizik kurallarından veya insan hatasından muaf değildir. İstatistiksel olarak, ticari havacılığa göre uçuş saati başına kaza oranı önemli ölçüde daha yüksektir. Rotorlu hava araçlarının mekanik yapısının karmaşıklığı, daha fazla arıza noktası anlamına gelir ve..."

Koltuğunda tamamen bana döner ve bana diktiği bakış, cümlemi yarıda kesmeme neden olur.

"Helikopter kaza istatistiklerini nereden biliyorsun?"

"Üniversitede güvenilirlik mühendisliği dersinde öğrendim. Karmaşık bir sistem tasarlarken, kabul edilebilir arıza eşiğini hesaplamanız gerekir." Teknik açıklamaların tanıdık zemini sesimi biraz sakinleştirir. "Yüksek riskli sistemleri

—uçaklar, tıbbi cihazlar, nükleer tesisler. Birbirine bağlı bileşenler arasında arıza arasındaki ortalama süreyi nasıl belirleyeceğimizi."

O sadece... beni izliyor.

Sonra ağzı seğiriyor. Herhangi bir anlama gelebileceği en ufak bir mikro ifade. "Arıza analiziniz ne kadar ilginç olsa da, bu hızla gidersek, güneş battığında hala bu konuşmayı yapıyor olacağız. Size bir araba ayarlamamı ister misiniz?"

Riri'nin sesi kafamın içinde patlar: *Sakın yapma, seni aptal inek. Bu ölüm tuzağında, yakışıklı kuzeyli piç ve günahkar kollarıyla kal.*

Ölmüş olmasına rağmen, beni kötü kararlar almaya zorluyor.

"Hayır," diyorum, hayatta kalma içgüdüm yeniden ortaya çıkmadan önce. "Helikopter yeterli."

"Rahat ol. Çok seveceksin."

Elini uzatıp kancadan bir kulaklık alır ve eğilip kulaklığı kafama takar. Kulaklığı ayarlarken parmakları saçlarımı okşar ve ben utanç verici bir çığlık atmamak için dilimi ısırırım.

"Rahat mı?"

Başımı sallıyorum. Konuşmak imkansız.

"Bu, dünyadaki en güzel uçuş," diyor, koltuğuna geri yerleşirken. "Naçizane fikrimce."

Gülümsemeye çalışıyorum, ama dudaklarım dişlerimin üzerinde geri çekiliyor.

Riri ile planlanandan altmış yıl önce tanışmak üzereyim. Helikopterde öleceğim, cinsel olarak tatminsiz ve korkmuş bir halde, pilotumun ayak parmaklarının sadece yüzde doksanı yerinde.

Bildiğim kadarıyla Patrick, tamamen gözdağı vererek lisansını aldı. Uçuş okuluna girdi, onlara o bakışıyla baktı ve onlar sadece "İşte lisansınız efendim, lütfen bize zarar vermeyin" diye kekelediler.

Kulaklığını düzelterip, ne yaptığını bildiğini gösteren rahat bir özgüvenle gösterge panelini inceliyor.

Bu... bir şey. Belki bizi hemen öldürmez. Belki beş dakika dayanabiliriz, sonra da ölümümüze doğru düşeriz.

Kulaklığımdan bir uğultu geliyor. Sonra onun sesi, alçak, derin, doğrudan kulaklarıma ulaşıyor: "Beni duyabiliyor musun?"

"Uh-huh." Açıkçası, konuşma performansımın zirvesindeyim.

Motor altımızda gürültüyle çalışmaya başlar, titreşimler tüm iskeletimi sarsar. Rotor kanatları yavaşça dönmeye başlar, sonra hızlanarak bulanık bir görüntüye dönüşür.

Elim içgüdüsel olarak boğazımdaki Riri'nin zincirini bulur.

"Biraz gürültülü," diyor kulaklığımdan. "Kusura bakma."

Biraz mı? Sanki bir mutfak robotunun içinde sıkışmışız gibi.

Bir düğmeye basar. "Inverness Tower, Golf Echo Hotel Charlie Mike, VFR özel site Portree'ye, taksi talep ediyorum."

Ben yap yok var duygusal duygusal kapasite duygusal işleme nasıl Profesyonel pilotun sesi uyluklarımı kaskatı yapıyor.

Birisi t e l s izden cızırtılı bir sesle cevap veriyor, muhtemelen bize ölmemize izin veriyor.

Patrick bana bakıp hafifçe başını sallıyor.

Sonra dünya mide bulandırıcı bir şekilde eğilir. Altımızdan dünyanın kaybolduğu hissi midemi bulandırır.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Hızla ilerleyip, iniş yaptığımız ve benim yatakta yatarak, muhtemelen sarhoş bir halde, bu hava travmasını sindirirken stresle vücut ağırlığım kadar cips yediğim kısıma geçmek istiyorum.

"Georgie," Patrick'in sesi yine kulağıma ulaşır. "Gözlerini aç."

"İstemiyorum."

"Georgie." Şimdi daha sert. Bir emir. Bir gözümü aralıyorum.

Siktir, siktir, siktir.

Inverness, Monopoly tahtası boyutlarına küçülmüş. O kadar yükseklikteyiz ki, lanet olası dünyanın eğriliğini görebileceğime eminim.

"Tanrım," diye nefes alıyorum. "Uçuyoruz."

Patrick kulaklığımda gülüyor, sanki bunu zevkle izleyecek *cesareti* varmış gibi. "Evet, uçuyoruz."

Helikopter eğildi ve Highlands, Tolkien'in hayal ettiği gibi altımızda uzanıyordu: inişli çıkışlı tepeler, derin, sonsuz göller. Nessie'nin burada yaşamayı seçmesine şaşmamalı.

"Muhteşem," diye fısıldıyorum, hala öleceğime inanıyor ama belki de kendime rağmen yüzde on beş oranında büyülenmiş durumdayım.

Helikopter alçalır ve ben tiz bir çığlık atarım. "Bu olması gereken bir şey miydi?"

"Sadece biraz türbülans," diyor Patrick, sakın ve soğukkanlı bir şekilde. "Dağların üzerinden geçerken bu tamamen normal."

Titrek bir nefes verip, kendimi aşağıdaki korkunç boşluktan ziyade muhteşem dağlara odaklamaya zorluyorum. Gerçekten çok güzeller. Muhtemelen göreceğim son şey olacaklar.

Ama sallantılar arasında bir şey fark ettim: Ölümcül bir düşüşle karşı karşıya olma ihtimalinden o kadar etkilenmişim ki, bir şekilde Patrick McLaren'dan korkmayı bırakmışım.

Huh.

Bu garip bir şekilde özgürleştirici.

SEKİZ

Golf Charlie Mike, lütfen ölme

Georgie

ÜZERİNDE UÇUYORUZ Küçük bir adada bulunan taş kale, eski görünümlü bir köprü ile anakaraya bağlanıyor.

Bir hayret nidası kaçıyor ağızımdan. "O kale..."

"Bunlardan çok göreceksin," diyor Patrick. "Bu Eilean Donan."

Aşağıda turistler doluşmuş. Outlander fantezilerini yaşayan minik insan noktaları.

"İskoçya'nın bu kadar büyüğü bir yer olduğunu hiç bilmiyordum," diyorum, yarı kendime yarı ona. "Şimdi anlıyorum. Neden Londra yerine burada bu kadar çok zaman geçirdiğini."

Bana bakarak, şaşkın ses tonumdan açıkça eğlendiğini belli ediyor. "Evet, buranın kendine özgü bir cazibesi var. İsteyen misafirlerimize, Inverness'ten otele helikopterle transfer hizmeti sunacağız."

"Hepsini kendin uçurmayacaksın, değil mi?"

"Sadece özel olanları."

Harika. Şimdi yine kızarıyorum.

Gevezelik ederek bunu örtbas etmeye çalışıyorum. "Yaklaşık on beş dakikadır havadayız, saatte yaklaşık 110 knot hızla gidiyoruz... bu da yaklaşık 35 deniz mili eder. Yani Skye'ye yolun yarısını kat ettik bile."

"Bu çok etkileyici bir tahmin."

"Tahmin değil. Skye'ye karayoluyla yaklaşık seksen mil var, bu da yaklaşık yetmiş deniz miline denk geliyor. Mevcut hızımız ve geçen süreye göre... otuz beş deniz mili. Basit matematik."

Bir süre durdu.

"Bunu kafanda hesapladığın için çok etkilendim," diyor sonunda.

Dişlerimi sıkıyorum. Teknoloji sektöründe çalışıyorum. Hesaplamalar ve mantık, kelimenin tam anlamıyla günlük işim.

Ama onun zihninde, ben hala sinirli geçirmelerle ilgili kayıtları yayınlayan felaket adamım.

Birkaç dakika sonra, ufka doğru başını sallar. "Orası Skye."

Ağzım açık kalır. Tanrı burayı tasarlarken gösteriş yapmış gibi görünüyor. Denizden sivri dağlar yükseliyor ve sahil şeridi masallardaki gibi kıvrımlı ve eğimli.

"Su çok mavi!" diyorum. "Maldivler'deki gibi mavi. Aslında sıcak görünüyor."

"Değil. Ama yine de giriyoruz."

"Burada yüzüyor musun?"

"Yüzüyorum. Kano yapıyorum. Vaktim olduğunda sörf yapıyorum. Kafamı boşaltıyor." Bir süre durdu. "Peki ya sen? Burada ne yapmayı planlıyorsun?"

"İşle meşgul olacağım," diye mırıldanıyorum, üç açık hava hobisini rahatça sıralayan CEO'ya kıyasla bunun ne kadar acınası bir cevap olduğunu hemen fark ediyorum.

"Hafta sonları izinli olacaksın."

"Kesinlikle," diye çok hızlı cevap veriyorum. "Keşif yapacağım. Dağcılıkla ilgili şeyler yapacağım."

Dağ şeyleri mi? Ne sensin, keçi mi?

Bana bir şey demedi, sadece çenesini manzaraya doğru eğdi. "Orası Portree."

Kasaba sanki bir kartpostaldan çıkmış gibi görünüyor. Limanın etrafında neşeli evler sıralanmış, her biri yumuşak pastel renklerle boyanmış — güneş sarısı deniz köpüğü yeşiliyle, mercan pembesi gök mavisiiyle yan yana.

"Otel!" Portree'ye bakan dağların tepesindeki görkemli binaya hayranlıkla bakıyorum.

Clachmòr House — Galce'de "büyük taş" anlamına geliyor, ama bu isim Sistine Şapeli'ni "iyi bir tavan" olarak tanımlamak gibi yetersiz kalıyor. On yedinci yüzyılda inşa edilen otel, birkaç yıl önce McLaren Hotels tarafından satın alınarak büyük bir restorasyon geçirdi.

Ağaçların arasından yükseliyor, konik çatılı kuleleriyle sanki karamsar bir İskoç versiyonu Disneyland için seçmelere katılmış gibi.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca yaşayacağım ve çalışacağım bu büyülü yere bakarken, göğsümde beklenmedik bir heyecan dalgası hissediyorum.

Endişe değil.

Heyecan. Gerçek, kalp atışlarını hızlandıran bir heyecan.

"Oldukça etkileyici, değil mi?" diyor Patrick, yüzünde gururla. "Hâlâ nefesimi kesiyor."

Gülümsemeden edemiyorum. "*O mu?*"

"Hayattaki en güzel şeyler her zaman kadındır. Toprak, deniz, bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürebilecek şeyler." Gözleri bir anlığına bana kayıyor. "İskoçya'nın kendisi. Bu açıdan tehlikelidir."

Boğazımdan bir ses çıkar. Bu... beklenmedik bir şekilde şiirsel.

"Jake, büyükbabanın Skye'lı olduğunu mu söyledi?" diye soruyorum rahat bir şekilde. Patrick'in çocukken yazlarını burada geçirdiğini biliyorum. Ne de olsa ben araştırmacı bir kadıyım.

"Doğru. Böyle restore edildiğini görse çok sevinirdi. Onun zamanında yıkılmak üzereydi. Yeniden hayata döndüğünü görecekt kadar uzun yaşamaması ne yazık."

"Vay canına. Çok gurur duyardı."

Omuzlarını silkiyor, ama milyarder CEO görünüşünün ardında parıldayan çocuksu gururu yakalıyorum. Bu oteli seviyor. Yüzünden okunuyor.

Birkaç dakika sonra, helikopterin burnu eğildi. Rotorların sesi değişti, helikopter alçalmaya başladıkça o derin uğultu daha keskin hale geldi.

alçalmaya başladıkça keskinleşir. Midem de onunla birlikte düşer. En azından yukarı çıkmak, bizi delip geçebilecek şeylerden uzaklaştığımız yanılsamasını sürdürür.

"Golf Charlie Mike, Portree trafiği," diyor Patrick radyoya, her zamanki gibi sakın bir sesle, "Clachmòr House özel arazisine yaklaşıyor, batıya iniş yapıyor."

Pencereden dışarıya gözlerimi kısarak bakıyorum ve hemen gözlerimin olduğu için pişman oluyorum. Aşağıda tek görebildiğim şey, ölümcül görünümlü ağaçlar.

"O açıklık *çok küçük*," diyorum. "Hata yapma lüksümüz yok. Buraya inmek istediğimizden emin miyiz? İnmemeyi düşündük mü?"

O piç kurusu kıkırdar. "Sanırım kimse bir günde benim uçuş yeteneğimi bu kadar sorgulamamıştı. Bu helikopteri indirebileceğime oldukça eminim."

İniş sırasında tüm kabin sallanır. Çam ağacına çarpacağımızı düşünerek kendimi hazırlarım.

Sonra... en yumuşak iniş. Ateşli bir patlama yok.

Motor durur, pervaneler yavaşlar. Nefesim geri gelir. "Aman Tanrım. Hayattayım."

"Hiç şüphe yoktu," diyor Patrick kuru bir şekilde, emniyet kemerini çözerek.

Tabii ki onun için öyle değildi. Onun için bu, havacılıkta paralel park etmeye eşdeğer bir şeydi.

Ben emniyet kemeri klipsinin hangi yöne takılacağını anlamadan, o koltuğundan kalkıp kapıma gelmişti.

Kapı açılır ve İskoçya içeriye girer — çam, yağmur ve egzoz dumanı yerine oksijen kokan hava.

Bana doğru eğildi ve tek bir hareketle bir eliyle kemerimin beş noktasını da çözdü.

Bunun neden bu kadar saçma sapan seksi olduğunu bilmiyorum. Sanırım bir erkeğin tehlikeli ve elleriyle yetenekli olmasıyla ilgili bir şey.

"Çıkın bakalım," diye mırıldanır ve nasırlı, sıcak elini uzatır.

Beynimi eriten bir saniye boyunca tek düşünebildiğim şey: Patrick'in elini tutuyorum.

Sonra tutmuyorum. O çoktan arkadan valizimi almış.

"Ben alabilirim," diyorum, ona uzanarak.

"Sorun değil."

Onun adımları resepsiyona giden çakıl yolu yutarken, ben onun peşinden koşuyorum, hala irtifadan ya da el ele tutuşmanın kalıcı etkilerinden dolayı başım dönüyor.

"Resepsiyondaki Mary seninle ilgilenecek," diyor. "Başka bir kadınla aynı odayı paylaşacaksın. Burada herkes öyle yapıyor."

"Sen bile mi?" diye soruyorum, kendimi tutamadan. Bir kaşı kalkıyor.

"Hayır."

Tabii ki hayır. Eminim kişisel aşçısı olan özel bir dağ evi vardır.

"Bahçıvanların veya sezonluk çalışanların patronla aynı odayı paylaşmak isteyeceğini sanmıyorum," diye ekliyor kuru bir şekilde.

Bu doğru değil.

Bahse girerim, tüm kadın personel ve erkek personelin önemli bir kısmı, Patrick ile "aynı odayı paylaşma" konusunda sinematik fanteziler kuruyordur.

"Bilgi için teşekkürler," diyorum, çantamı garip bir şekilde düzelterek. "Mary'yi bulmaya gideceğim."

Gözlerinin etrafı gerginleşir. "Georgie... Craig'in bu projeyi tek başına yönetmen için seni gönderdiğine şaşırđıđımı itiraf etmeliyim. Skye benim için önemli; Forbes'un takdirini kazanmak için çabalıyoruz. Eğer bu işin üstesinden gelemeyeceğini düşünürsen, birkaç saat içinde başka bir ekip üyesini buraya gönderebilirim. İşler ters gitmeden önce yardım istemen daha iyi olur. Tek yapman gereken bir kelime söylemek."

Boom. Boom. Boom. Her kelime bir tokat gibi vuruyor.

Her kelimedede, benim başarısız olacağıma dair rahat bir varsayım var. Orta yaşlı bir adamın, benim için büyük ve korkutucu teknik terimleri "evirmeden" bir hafta bile dayanamayacağıma dair.

"*Bu projeyi kaç aydır yiyip, içip, soluduğumu biliyor musun, helikopter uçuran, güzel piç kurusu?*" diye bağırarak istiyorum.

Lanet olası otobüse binmeliydim.

"Sorun yok. Benim için endişelenme."

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Burada bir şeye ihtiyacın olursa... bana haber ver."

akıllara bakıyorum çünkü ona bakarsam, beni ne kadar küçük hissettirdiğini görebilir.

"Jake sana bana göz kulak olmanı söyledi, değil mi?"

Duraklama kısa ama yeterli.

"O sadece senin işe alıştığından emin olmak istiyor. Sen onun küçük kız kardeşisin ve ben patronun olarak profesyonel mesafemi koruduğumu biliyorum, ama seni on altı yaşında da hatırlıyorum. Artık çocuk olmadığını biliyorum, ama bu kurumsal ortam, özellikle senin yaşında ve sektörde sınırlı deneyime sahip biri için acımasız olabilir. Seninle ilgilenildiğinden emin olacağım."

Küçük kız
kardeşi. İşte
bu.

Beni bir yetişkin, bir meslektaş veya eşit olarak görmüyor. Ben sadece Jake'in garip küçük kız kardeşiymişim. Onun küçümseyici davranmak istediğini bile sanmıyorum. Beni sadece böyle görüyor.

Yüzümü nötr tutmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Eminim Liam sana aynı koruma hizmetini sunmuyordur."

Liam McLaren, Patrick'in ağabeyi, Patrick'i sıcak ve sevimli gösteren bir finans köpekbalıdır.

Patrick gülerek, "Belki de kardeşler kız kardeşlerine karşı daha koruyucudurlar. Jake sadece senin için en iyisini istiyor."

Zoraki bir gülümseme takınıyorum. "Elbette."

"Gitmeliyim. İskoçya'daki ilk gecenin tadını çıkar."

O birkaç adım uzaklaşmışken, düşüncesizce bir şey beni "Patrick?" diye seslenmeye itti.

Durur. Geriye bakar.

"Seni hayal kırıklığına uğratmamaya çalışacağım."

Gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. Sonra, kaçınılmaz başarısızlığımı şimdiden hazırlandığını gösteren o kısa baş sallamalarından birini yaptı.

Arkasını döndüğünde, telefonu çoktan kulağına dayamıştı, sanki bizim konuşmamız onun yapılacaklar listesindeki bir başka maddeymiş gibi.

Beslediğim küçük umut ışığı — helikopterden kurtulmak, uçuş sırasında aramızdaki mesafeyi hesaplamak, belki de üç saniye boyunca onu etkilemek — tamamen söner.

Görünüşe göre, bugün başardığım tek şey, ne kadar kolay hafife alınabileceğimi kanıtlamak oldu.

Ve bunun ne kadar acı verici olduğunu.

DOKUZ

İskoçya'nın kurtuluşu rehberi

Georgie

Bana tahsis ettikleri personel evine valizimi sürükleyerek giriyorum. Kapıyı omuzlayarak kapattığımda etrafıma sessizlik çöküyor.

Ve... hmm. Çok güzel.

Yumuşak griler ve sıcak krem rengi tonları, "personel evi" yerine "dinlenme yeri" olduğunu fısıldayan bir dekor. Büyük bir pencereye doğru açılı, ciddi düşüncelere dalmak için yerleştirilmiş olduğu belli olan lüks bir kanepeler var.

Radyatörün üzerine asılmış dantelli kırmızı tangadan anlaşıldığı kadarıyla, burada biri yaşıyor. İç çamaşırını ortada bırakacak kadar kendine güvenen biri.

Ceketimi çıkarmaya zahmet etmeden, yumuşak *bir sesle* kanepelere çöküyorum. Sadece bir saniye. Nefes almak için.

Sonra yukarı bakıyorum.

Oh.

Pencereden manzara muhteşem. Kayalıklar vahşi, sonsuz denize uzanıyor. Portree, pastel renkli evleriyle aşağıda kıvrılmış. Otel, kendi özel arazisi üzerinde tahtında oturuyor. Diğer personel evleri tepenin etrafına dağılmış.

Sadece bakıyorum. Tamamen büyülenmişim. Sonra gözlerim yanmaya başlıyor.

Kahretsin.

Ağlıyorum.

Neden ağladığımı bile anlayamadığın türden bir ağlama, çünkü her şey ve hiçbir şey aynı anda.

Belki manzara yüzündendir. Belki de, söylediklerinizi hiçe sayan insanlarla ofislerde çok uzun zaman geçirdiğinizde, içinizde bir delik açan türden bir güzelliştir.

Belki de Riri burada olmadığı için Patrick'in helikopteri veya tanga hakkında saçmalıklarımı dinleyemediği içindir.

Belki de Patrick'tir, daha ben kendimi kanıtlama fırsatı bulamadan bana bir yükmüşüm gibi bakıyor.

Belki de Riri haklıdır.

Çünkü o helikopterde, ölüm ilanımın gerçek zamanlı olarak yazıldığına ikna olmuşken, Craig'in saçmalıklarını ya da projeyi mahvedip mahvetmeyeceğimi düşünmedim. Sadece... *hayattaydım*. Kalbim çarpıyor, tamamen kendi bedenimdeydim.

Belki de bazen sarsılmaya, kasvetli bir Yorkshireli ile helikoptere atılmaya ihtiyacın olduğunu biliyordu, sadece saklandığın küçük, dikkatli kutudan daha fazlası olduğunu hatırlamak için.

Hala paltomun içinde, hala ağlayarak dizlerimi göğsüme çekiyorum ve denizin kayalıklara çarptığını izliyorum.

"Tüm seans boyunca ağladın."

Ses birdenbire duyuldu ve neredeyse altıma sıçacaktım.

Riri'nin hayaleti çıkacak diye pencereye doğru döndüm.

Ama dışarıdaki çimlerde yoga pozları yapan bir kız var. Benim yaşlarımda gibi görünüyor, tayt ve atlet giymiş, saçları dağınık bir topuz halinde. Dikleşir, yana doğru eğilir ve rahatça el sallar.

Ağzım açık kalır. "Hepsini duydun mu? Çok utandım."

"Duyguların olduğu için özür dileme," diyor, hala eğilmiş halde. "Gözyaşları sadece vücuttan çıkan duygulardır. Duygusal işeme gibi. Belli ki iyi bir duygusal işemeye ihtiyacın vardı."

Kendime engel olamadan gülmeye başlıyorum. "Bu, ağlamayı tanımlayan en rahatsız edici açıklama."

"Ben Fee." Neredeyse nefes nefese kalmadan kendini düzeltir ve açık pencereden elini uzatır. "Sanırım sen benim yeni oda arkadaşısın?"

"Georgie," diyorum, elini sıkarak. "Ve bu muhtemelen birlikte yaşama tarihindeki en kötü ilk izlenim."

"Buraya yeni mi geldin?"

"Evet. İster inan ister inanma, helikopterle geldim."

"Kapa çeneni. Sadece VIP'ler helikopteri kullanabilir. Geri kalanımız dört saat boyunca dolambaçlı yollarda acı çekiyoruz."

"Hayır, ben kesinlikle VIP değilim. Patrick tesadüfen bu tarafa geliyordu. Ben de... onunla birlikte geldim."

"Patrick McLaren mı?" diye neredeyse çığlık attı.

"Sen bir birisi olmalısın."

"Hiç de değil. Daha çok hayırsever bir hava köprüsü gibiydi. İnsan kaynakları benim de aynı anda iniş yapacağımı fark etti ve bana acıdı."

Gözleri büyüdü. "Nasıl biri?"

Sinirli bir şekilde kıpırdanıyorum. "O... iyiydi. Profesyonel."

Patrick'in kardeşimle tanıştığını söylemedim. Çünkü insanlar ya benim uzun öğle molaları verdikleri için onları şikayet edecek bir tür şirket casusu olduğumu düşünürler ya da birdenbire en iyi arkadaşım olurlar ve Patrick'e onların adını verebilir miyim diye sorarlar — baskı yapmıyorlar ama misafirperverlik konusunda çok hevesliler ve ayın çalışanı seçildiklerini fark ettim mi diye sorarlar.

Sanki onun üzerinde o kadar etkim varmış gibi. Kafasını eğiyor. "Buraya neden geldin?"

"IT işleri için. Londra'daki merkezde çalışıyorum. Özel bir proje için beni buraya gönderdiler."

Fee başını sallar. "*Demek bu* yüzden ağlıyordun."

Ben burun kıvırırım. "Aynen öyle. Peki ya sen? Burada ne yapıyorsun?"

"Yoga eğitmeni," diyor, omzunu muhtemelen benimkini yerinden çıkaracak şekilde döndürerek. "Yaklaşık üç haftadır buradayım."

Peru'da bir sağlık tatili düzenledikten sonra yeni döndüm."

"Vay canına. İnanılmaz." Oysa benim son seyahatim Slough'da    günlük bir i  konferansıydı.

"Bekle, içeri gireceğim."

Birkaç saniye sonra kulübenin kapısından içeri girip kanepeye uzanır. "Ağlaman hakkında konuşmak ister misin?"

Omuz silkiyorum, "evet, ama hayır, ama belki" anlamına gelen evrensel bir jest. "Büyük teyzem yakın zamanda vefat etti," diyorum, ceketimin kolunu oynatarak. "Yakındık. Hepsi bu. Ben iyiyim, sadece... aptalca davranıyorum."

Fee'nin yüzü yumu ar. "Bu çok kötü.  zg n m."

Titrek bir gülümseme takınırım. "Te ekk rl r." Kasıtlı olarak konuyu deği tiririm. "Bu kulübe gerçekten çok güzel."

"Dürüst olmak gerekirse, bütün evi kendime ait olduğu için  ımardım," diye itiraf eder ve bir süre durur. "Ara sıra insanların burada kalmasına aldırılmazsın, değil mi?"

"Kalırlarsa mı?"  a kınlıkla gözlerimi kırpı tırırım.

Gülümser. "Bu bölgede çok seksi balıkçılar var. Anlatmak istediğimi anlıyorsan, yerel yetenekleri coşkuyla deniyorum."

"Oh." Yüzüm domates gibi kızardı. Tabii ki o tür bir kalmayı kastetmi ti.

"Hayır, tabii ki hayır. Hiç sorun değil." Bir an duruyorum, içimdeki kurallara uyan kişi endişeli bir şekilde ba ını kaldırıyor. "Biz... buna izinli miyiz? Yani,  irket...?"

" ıkmamıza izin veriyor mu?" Kıkırdamaya ba lar. "McLaren Hotels'in vajinalarımızı izlemediğinden eminim, Georgie."

Haklı. İnsan kaynaklarının seks kurallarını sorgulamak kadar "mükemmel yeni ev arkadaşı" olduğunu gösteren başka bir şey yoktur.

"Peki ya sen? Erkek arkadaşın var mı? Kız arkadaşın?" diye sorar, minderlere daha da yerleşerek.

"Hayır. İki de yok."

"Tanrım, flört etmek çok yorucu, değil mi? Çok zaman alıyor. Sürekli kaydırmak ve k  k konuşmalar yapmak."

" u anda pek flört etmiyorum... i ler falan var." Gülümser. "Burada olduğun sürece tekrar flört etmeye ne dersin?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. "Hmmm, ben... belki?"

Uzun zamandır ciddi bir ilişki kurmayı düşünmemiştim. Kitaplarım ve Hallmark filmlerim içinde yaşamak daha kolaydı. Çünkü onlar güvenliydi. Gerçek ilişkiler ve gerçek erkekler gibi seni incitemezlerdi. Steve the Shit'i panikle boğazıma kadar gelmeden düşünebilmem aylar sürdü.

Ama o helikopterde Patrick'i görmek, özenle kilitlediğim bir şeyi açığa çıkarmış gibiydi. Kazanma korkusuyla ilgisi olmayan nedenlerle kalbimin hızla atmasına neden olan bir şey.

"Burada flört ortamı iyi mi?" diye soruyorum, o tehlikeli düşünceleri kafamın içine geri iterek.

"Hayattaki her şey gibi, nasıl değerlendirirsen öyle olur." Fee'nin gözleri parlıyor. "Skye erkekleri elleriyle *her şeyi* tamir edebilir. Traktörleri. Tekneler. Cinsel tatminsizliği."

Gülüyorum.

"Benimle pub'a gelmelisin. Seni bazı yerlilerle tanıştırayım. Oh! Ve Fairy Pools. Orada yüzerek tekne turları düzenleyen bir grup adam var. Gerçek İskoç erkekleri."

Fee azgın

görünüyor. "Fairy

Pools mu?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Skye hakkında hiç araştırma yapmadın, değil mi?" Utangaç bir şekilde başımı sallıyorum. "Vaktim olmadı."

Otelin kendisiyle ilgili her şeyi takıntılı bir şekilde araştırmakla meşguldüm: oda düzenleri, teknik özellikler, ağ altyapısı detayları. Binanın kat planını hafızamdan çizebilirdim, ama bana turistik yerleri sorarsan? Tamamen boş.

"Dağlarda bulunan doğal havuzlar. Çok soğuk ama muhteşem. Benimle gel."

Riri'nin sesi kafamın içinde yankılanıyor: *Islak, seksi İskoçlar o havuzlarda eğleniyorlar. Seni iyice rahatsız etmeden önce o buz gibi suya gir.*

Sinirli bir alışkanlık olarak saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve rahat konuşmaya çalışıyorum. "Tabii. Neden olmasın?"

Fee ve ben biraz daha sohbet ettik — Skye'daki yaşam, otel, Peru hakkında — ve sonunda odama çekildim.

Oda küçük ama şirin, salonla aynı muhteşem manzaraya sahip. Sadece bu açıdan personel evleri daha fazla görünüyor... ve diğerlerinden biraz ayrı duran

diğerlerinden biraz ayrı duran daha büyük bir ev.

Gözlerim pencere pervazındaki bir şeye takıldı.

Dürbün.

Önceki kiracı tarafından kuş gözlemlemek ya da başka bir şey için bırakılmış olmalı.

Onu elime alıyorum, beklediğimden daha ağır, profesyonel bir dürbün ve bakıyorum.

Her şey kristal berraklığında netleşiyor. Uçurumun kenarında tünemiş bir martının tüylerini tek tek görebiliyorum.

Dürbünü diğer kulübelere çeviriyorum. Bir pencereden, birisi radyatörün üzerine pizza kutusunu dengesiz bir şekilde bırakmış. Bir diğerinde ise her yere çamaşırlar asılmış; lambaların üzerine sütyenler, kapı kollarına çoraplar.

Yarı meraklı, yarı dikkati dağılmış bir şekilde kulübeleri taradım ve evet, hangisinin Patrick'in kulübesi olduğunu merak ediyorum.

Zaten insanları gözetleyen ürkütücü komşuya dönüşmüşüm.

Kendimden utanarak dürbünü hızla indiriyorum.

Skye'da altı saatten az bir süredir bulunuyorum ve şimdiden iki kişi, istemeden de olsa, beni yaşayan en sıkıcı insan gibi hissettirdi.

Önce, "Eğlence için helikopter uçuruyorum" enerjisiyle Patrick. Sonra, "Her sabah vahşi yüzüyorum ve seksi çiftçilerle sevişiyorum" havasıyla Fee. Bu arada ben, paltomun içinde ağlayan ve flört etmenin *şirket tarafından onaylanıp* onaylanmadığını soran kadını.

Siktir et.

Yeni bir başlangıca ihtiyacım var. Çünkü kendi hayatımı seçmeye başlamazsam, başkası benim yerime bunu yapmaya devam edecek.

İki saat sonra, Fee beni bir şişe şarabı paylaşmaya ikna etti. Bana son flört felaketini anlatırken, ben gülmekten ağlıyorum.

"Beni geleneksel İskoç yemeğine davet etti. Meğer onun 'geleneksel yemek' anlayışı, bir kutu İrn-Bru açıp bana soslu patates kızartması servis etmekmiş. Geleneksel kısmını sorduğumda, şöyle dedi..." Sesi kalınlaşıyor. "'Ben İskoç'um ve ben böyle yerim.'"

Bardağıma doğru hırıltılı bir sesle "Lütfen bana geri dönmediğini söyle" diyorum.

"Tabii ki hayır. Eğer bu onun en iyi haliyse, altı ay sonra nasıl olacağını bir düşün. Muhtemelen Tesco'dan hazır yemek alıp mikrodalgada ısıtacak ve buna bizim yıldönümü yemeğimiz diyecek. 'Altı ayımız kutlu olsun aşkım, sana çoban pastası ısıttım. Plastik film kıyma içine biraz erimiş.'"

En son ne zaman böyle güldüğümü hatırlamıyorum. Bir kez olsun kendi yaşıttım biriyle yaşamak güzel.

"Peki ya sen?" diye sorar Fee, kol dayama yerine kıvrılarak. "En son ne zaman randevun oldu?"

Gülüşüm boğazımda kalır. Normal görünmek için felaketle sonuçlanan bir Tinder randevusu uydurmalı mıyım?

"Şey... üç yıl önce," diye utangaçça itiraf ediyorum. "Vay canına. Üç yıl mı?"

Omuz silkiyorum. "Eski sevgilim biraz pisliğin tekiydi. Bu beni soğuttu."

Biraz pislik. Titanic'in küçük bir sızıntısı vardı demek gibi.

Fee'nin ifadesi yumuşar. "Ah, canım. Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Hayır," derim çabucak, bir yudum daha şarap içerek. "Bu sadece

Ruh halim kötü. Bu gece sadece iyi şeyler istiyorum." Zorla gülümsüyorum. "Yeni bir öncelikler listesi yapmam lazım. Son zamanlarda... düzgün yaşamadığımı hissediyorum."

Fee'nin gözleri parlar. "Liste mi? Oh, listeleri çok severim." Hafifçe sallanarak ayağa kalkar. "Bekle, mutfakta bir kara tahta var. Listeni düzgünce yapalım."

"Ne?" Gülerek cevap veriyorum, ama içimde bir panik hissediyorum. "Hayır, gerçek bir liste demek istemedim."

"Neden olmasın?" O çoktan mutfağa doğru yola çıkmıştır. "Yeni Georgie'yi görsel olarak ortaya koymamız lazım."

"Yani... listeleri gerçekten severim," diye itiraf ettim, onun peşinden giderek. "Ama iş için.

Hayat için değil."

"Hayat işten daha önemlidir," diyor, sanki bu dünyanın en bariz şeyiymiş gibi. Belki de herkes için öyledir.

Tartışmak için ağzımı açıyorum, ama o çoktan elimi tutmuş ve beni tahtaya doğru çekiyor.

"Pekala," diyor gülümseyerek. "Yeni Georgie neyi başarmak istiyor?"

O, tahtanın üst kısmına kalın harflerle GEORGIE'NİN YAPILACAKLAR LİSTESİ yazarken, ben burada durmak çok saçma geliyor.

"Peri Havuzlarında yüzmek," diye mırıldanıyorum, çünkü bir şey söylemek zorundayım.

"Tamam, bu kolay. Daha derine inmeliyiz. Daha iddialı olmalıyız." "Old Man of Storr'a tırmanmak," diye devam ediyorum, kendime güvenim artıyor.

"Kulağa bir euphemism gibi geliyor." Fee kıkırdıyor ve ben istemeden burnumdan soluyorum.

Liste uzadıkça ikimiz de gülüyoruz: yunuslar, martılar, sörf, haggis, viski tadımı...

Tebeşirin her gıcirtısında, göğsümde bir şeylerin çözüldüğünü hissediyorum.

En son ne zaman sadece kendim için bir şey istemiştım? İş için değil. Başka biri söylediği için değil?

Fee başını eğiyor. "Peki ya erkekler?" "Onlar ne olmuş?"

"Burada cinsel uyanışını gerçekleştirmelisin, kızım. Kiltler tek başına orgazm olmaya yeter."

Kıkırdarak gülüyorum. Şarap beni cesur yapıyor. Ya da dengesiz.

Ve Patrick'i helikopterinde görmekle ilgili bir şey var, çünkü, lanet olsun, bu çok seksi. Sadece bunu düşünmek bile karnımın altında bir sıcaklık hissettiriyor.

Bu, yirmi beş yaşında olduğumu ve kod hata ayıklamayla ilgisi olmayan ihtiyaçlarım ve isteklerim olduğunu hatırlattı bana.

Fee'ye bakıyorum, kendimi pervasız hissediyorum. "Sert Highland erkeğiyle atletik seks yapmak mı?"

"Evet!" Fee bunu teatral bir hareketle yazıyor. "İşte şimdi konuşuyoruz! Ama..."

"Adam" kelimesini çizip yerine "adamlar" yazıyor ve üç kez altını çiziyor.

Kıkırdamaya başladım. "Bu... iddialı."

"Ya büyük oyna ya da eve git, derim." Tebeşiri salladı. "Yıllardır bastırdığın cinsel arzunu telafi etmen lazım. Bir Highland erkeği

yeterli olmaz."

Nedense, şarapla şarapla kıkırdamalarla, biz bir bir şey yaratıyoruz:

GEORGIE'NİN SKYE YAPILACAKLAR LİSTESİ

- Peri Havuzlarında yüzün (yakışıklı bir çiftçi görme olasılığı: belirsiz, ancak Fee iyimser)
- Old Man of Storr'a tırmanın (kulağa euphemism gibi geliyor, aslında bir dağ)
- Balinaları ve martıları görmek (tercihen canlı ve doğal ortamlarında, hediyelik eşya dükkanında doldurulmuş olarak değil)
- Sörf yapmayı denemek (hayat sigortası ile)
- Haggis'i deneyin (baharatlı organ eti mide kesesine doldurulmuş — bunun için de hayat sigortası gerekir)
- İçki fabrikasında yerel viski tadımı (dramlar)
- Sert Highland erkekleriyle atletik seks yapın. (Dikkatle değerlendirilmesi gereken alt kategoriler):
 - Çiftçi (artıları: güçlü eller, saman balyalama nedeniyle etkileyici ön kollar; eksileri: sabah 4'te süt sağlamak için uyanmak)
 - Balıkçı (artıları: mükemmel ile ip çalışma, eksileri: haddock gibi kokar)
 - Gizemli deniz feneri bekçisi (artıları: romantik izolasyon ve düşünceli potansiyel, eksileri: olası seri katil)
 - Otantik kilt sahibi olmak zorunlu (tartan deseni tartışılabilir, ancak turist dükkanlarından alınan polyester kiltler kabul edilmez)

"Bu bir sanat eseri," diyor Fee ciddiyetle. "İskoçya'nın kurtuluşuna rehberlik eden bir eser."

"Bir dakika..." Şarap, zihnimi berraklaştırıyor. Tebeşiri alıp *atletik seks* bölümünün altına şunu ekliyorum:

- Ek husus: Oral seks karşılığında

"Tabii ki," diyor Fee, bu kadar temel bir şeyi belirtme ihtiyacı hissetmeme şok olmuş gibi.

Yanaklarım kızarıyor. Gerçek şu ki, ben hiç...
oraya dokunulmadım.

Steve the Shit bir keresinde bana "bu onun tarzı olmadığını" söylemişti, ki geriye dönüp bakınca bunun anlamı, *kadınların zevkini isteğe bağlı gören bencil bir pislik olduğumdu.*

Aylarca vajinamın sorun olduğunu düşünerek "vajinal aromaterapi"yi Google'da aradım. Kısa bir süre gül yaprağı buhar cihazına yatırım yapmayı düşündüm.

Cunnilingus'u madde madde araştırma projesine dönüştürmüş olmam, muhtemelen neden yirmi beş yaşında olduğum halde vajinamın hala ilk akşam yemeği misafirini beklediğini açıklıyor.

"Doğru," diyorum, biraz sakinleşmeye çalışarak. "Muhtemelen bazı gerçek iş öğelerini de eklemeliyim."

Yine tebeşiri elime alıyorum. Genellikle listemdeki tek şeyler bunlar olur.

- Yap IRIS uygulama bir başarı (Aslında önemli; muhtemelen listede daha üst sıralarda olmalı)
- Patrick McLaren'a yetkin bir çalışan olduğumu kanıtlamak (Ona "Bunu halledebilir misin?" diye küçümseyici bir şekilde sorduklarında boğazına takılsın)

Bir süre durup, bir şey daha ekliyorum.

- Riri'yi gururlandırmak

"Aptalca ama..." Boğazım düğümlenir. Yarı sarhoş, yarı azginken bile kederin üstesinden gelmeyi başarabilmen inanılmaz.

"Hiç de saçma değil," diyor Fee kararlı bir şekilde.

Geri adım atıp tahtaya bakıyoruz. KPI'lar ya da SMART hedefleri yok. Tabii "yalama sayısı" resmi olarak ölçülebilir bir sonuç değilse.

Ama Riri onaylardı. Özellikle altıncı maddeyi.

Aslında...

Tebeşiri bir kez daha alıp "atletik Highland seksi"ni listenin en başına taşıyorum.

Fee sırtıyor. "İşte şimdi konuşuyorsun."

Bunu kim *yapar*? Kim "seks yapmak"ı bir madde haline getirir?

Görünüşe göre ben. Koşullu mantık yazabilen, ama nasıl bu kadar sıkıcı hale geldiğimi mantıklı bir şekilde açıklayamayan kadın. Artık sevişmek için yazılı talimatlara ihtiyacım var.

Yine de.

Bu bir başlangıç.

ON

Buz banyosu sik

Georgie

Kuşların cıvıltıları ve pencereden içeri süzülen güneş ışığıyla uyanıyorum — korna çalan taksiler ya da gürültülü çöp kamyonları yok, sadece kesintisiz bir huzur var. Skye bu mevsimde o kadar çok gün ışığı alıyor ki, dün gece saat 10'a kadar hava kararmadı.

Dün birçok panik atak geçiren biri için şaşırtıcı derecede dinlenmiş hissederek esniyorum.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor.

Jake:

Gözlerimi
deviriyorum.

Ben:

Siz uygun bir şekilde unutmuş bahsetmeyi uçağı
bahsetmeyi onun nitelikli uçmak
Jake:

Korku, dünün duygusal katliamını anlatmaya yetmez bile.

Ben:

Sadece biraz. Keşif gezisinden ne zaman dönüyorsun?

Jake:

Patrick beni utanç içinde Londra'ya göndermezse, diye içimden karamsar bir şekilde düşünüyorum. Ben:

Sabırsızlıkla bekliyorum. Kutup ayıları tarafından yenilmemeye çalış.

Jake:

Keşke mutfak istek listemin en başında yer alan *atletik Highland seksini* bilseydi.

Yataktan kalkıyorum. Midemdeki sancı, IRIS uygulamasının bugün başladığını hatırlatıyor.

Otelin tüm IT sistemlerini yapılandırmam ve kilit personele IRIS'in temel özelliklerini tanıtmam gerekiyor.

Pijamalarımla kulübenin penceresine doğru yürüyorum. Ne manzara ama. Çok sakinleştirici. Ve saat daha sabahın altı.

Gözlerim gözlerim düşüyor düşüyor dürbün dürbün oturuyor masumcapencere pencerenin pervazında duruyor. Onu elime alıyorum ve anında kendimi açık havada hissediyorum.

Portree henüz uyanmış bile değil. Birkaç köpek gezdiricisi ağır ağır yürüyor, postacı turunu yapıyor ve... vay canına dostum, belki de

Postaları ayırırken burnunun deliğine *dirseğini* soktuğunu görebildiğimi bil.

Dürbünü otele çeviriyorum, yeni keşfettiğim gözetleme gücümle şimdiden sarhoş olmuş durumdayım. Biri açık havuzda tur atıyor.

Kamera ile personel evlerine doğru kaydırıyorum. Birisi çamaşırlarını gece boyunca dışarıda bırakmış, bu İskoçya'da riskli bir davranış.

Sonra ağaçların arasında gizlenmiş şık kulübeye geçiyorum.

Odaklamayı ayarlıyorum ve aniden arka bahçeyi görebiliyorum. Muhtemelen ağaçların onlara tam bir mahremiyet sağladığını düşünüyorlar. Ve yanılmıyorlar da — tabii birisi tepedeki bir kulübede, meraklı bir sapık gibi profesyonel dürbünle durmuyorsa.

Oh, bu *çok* yaramazca.

Parmaklarım odak tekerleğinde titriyor. Küçük bir ayarlama. Sadece bir bakış.

Sadece küçük, masum
bir... "Aman *Tanrım*."

Dürbün elimden fırladı. Çılgınca elimi uzattım ve havada yakaladım, kalbim boğazımda atıyordu.

Kahretsin.

Kahretsin.

Kahretsin.

Bu gerçekten...?

Tabii ki öyleydi.

Vücudumu böyle tepki verecek tek bir adam var.

Dürbünü bırakmalıyım. Onun mahremiyetine saygı göstermeliyim. Belki terapötik esneme hareketleri ya da meditasyon yapmalıyım.

Bunun yerine...

Ellerim beni anında ele veriyor. Dürbünü
kaldırıyorum. Odak tekerleğini
çeviriyorum.

Görüntü keskinleşerek yüksek çözünürlüklü bir
günah haline geldi. Patrick McLaren bahçede
çıplak.

"Kalçaların üzerinde alçak bir havlu" ile çıplak
değil. Hayır.

Tamamen çıplak, IMAX'teki Yunan heykeli gibi çıplak.

Gözlerim açgözlülükle onun üzerinde dolaşıyor, nefes kesici her santimini içime çekiyorum.

O kalçalar... Hareket ettikçe kasları hareket eden ve esneyen kalın kaslar. Göğsü sert hatlarla şekillenmiş, kimse için ağda yapmayan yetişkin bir erkek olduğunu hatırlatan kadar koyu renkli kıllarla kaplı. Kalçalarının keskin V şekli gözlerimi aşağıya çekiyor, o koyu çizgiyi takip ederek...

Aman Tanrım...

Bu büyüklükte bir penis, gece geç saatlerde yayın yapan platformların dışında var olamaz.

Bu bir penis değil, bu... bir simge. Google Haritalar'da bulabileceğiniz bir şey. "Devasa penisin orada sola dönün, kaçırmanız imkansız."

Zihnim fantezilerle dolarken keskin bir nefes alıyorum. Nasıl hissettireceğini. Parmaklarımın kalınlığını tam olarak kavrayamayacağını. Beni saran arzu o kadar keskin ki, boğazımın derinliklerinden utanç verici bir inilti çıkıyor.

Yıllardır kendime böyle bir erkek hakkında düşünmeye izin vermemiştim.

Bir kolunu gökyüzüne doğru uzatıyor, diğerini başının arkasına koyuyor ve gövdesindeki her kas bu harekete tepki veriyor.

Bu lanet olası bir suç.

Dudaklarımı acı verecek kadar sert ısıyorum. Hala hayatta olduğumu, hala burada olduğumu, hala *sabahın altısında bahçesinde çırılçıplak duran Patrick'i izlediğimi* kontrol etmek için.

Sabah ışığı göğsüne yapışan su damlacıklarını yakaladı. Duş almış olmalı, saçları hala nemli ve her zamankinden daha koyu.

Çok profesyonelce yakınlaştırıyorum ve kendime bunun tamamen araştırmacı gazetecilik olduğunu söylüyorum — sonuçta Jake'in kayıp ayak parmağı hakkındaki iddiasını doğruluyorum. Ve evet, işte orada: sağ küçük ayak parmağı, kesik.

Ama hain gözlerim kuzeye, uyluklarına doğru kaymaya devam ediyor. Testisleri yakınlaştırıyorum. Gurur duymuyorum. Ama aslında... *etkileyiciler*. Bunlar Alfa Testisleri. *Varlığı* hissedilen testisler. Bu testisler bir odaya girse, herkes saygıdan ayağa kalkardı.

Verandaya yerleştirilmiş taş bir küvet gibi görünen şeye doğru yürüyor. Küvetten buhar yükselmiyor. Tabii ki güne buz banyosuyla başlıyor.

Ağzım açık bir şekilde, küvete girmesini izliyorum. Bir bacağını, sonra diğerini.

Aşağı inerken tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Gözleri kapanıyor, başı geriye doğru eğiliyor, boğazı ortaya çıkıyor ve lanet olsun, sanki

soğuk su terapisinden çok daha samimi bir şeyin etkisindeymiş gibi görünüyor.

Çaresizce nefes alıp vermem dürbünü
buğulandırıyor. Kulübesinin sürgülü kapısı
açılıyor.

Nefesimi tutuyorum, elim ağzımı kapatıyor.

Bir kadın dışarı çıkar, üzerinde... siyah bir tanga vardır. *Sadece.*

Kim bu kadın? Buralı mı? Havalı bir Highland sağlık koçu mu? Onu buraya uçakla mı getirdi? Bu geçici bir ilişki mi? Ciddi bir ilişki mi?

Kıskançlık fiziksel bir darbe gibi vurur, keskin ve acımasız. Tamamen davetsiz.

Patrick'in istediği herkesi elde edebileceğini bilmediğimden değil. Zengin, başarılı, yıkıcı derecede çekici erkekler genellikle bunu yapar. Sadece bunun *canlı olarak* gerçekleşmesine tanık olmayı beklemiyordum.

Bu kadar... sert vuracağını beklemiyordum.

Kadın çok güzel. Bu çok açık. Uzun sarı saçlarını şampuan reklamındaki gibi sallıyor. Sıkı ve atletik bir vücudu var. Göğüsleri yerçekimine meydan okuyor, bu da mükemmel genetiğe sahip olduğunu gösteriyor.

Serbest elim, sanki ona benzemeyen kısımlarımı saklayabilirmişim gibi, kendi yumuşak karnıma bastırıyor.

Muhtemelen otuzlu yaşlarının ortasında, Patrick'in yaşında. Buradan bile, onunla aynı özgüvenle hareket ediyor. Sanki hiç kendi ayaklarına takılıp düşmemiş ya da beş gün boyunca stres nedeniyle kabızlık çekmemiş gibi.

Kısacası: benim olmadığım her şey.

Ona doğru eğiliyor, parmakları çenesinin altına nazikçe kayıyor, o kadar samimi bir hareket ki midem bulanıyor.

Gözleri açılıyor ve yüzündeki ifade... Aman

Tanrım.

Onun içindeki tüm sertlikleri silen, onu birden çocuk gibi gösteren bir gülümseme. Yüzünün böyle bir ifadeye bürünebileceğini bile bilmiyordum. Bana hiç böyle gülümsememişti. Bana hiç gülümsemez, nokta.

Birkaç kelime konuşuyorlar, muhtemelen "Şu anda içimde olmana ihtiyacım var" gibi seksi bir şey.

Kız elini küvete daldırıyor, sonra gülererek geri çekiyor. Sonra adamın ifadesi değişiyor.

Alaycı sıcaklık kaybolur, yerine daha karanlık bir şey gelir.

Gözleri, nefesimin kesilmesine neden olan yırtıcı bir odaklanma ile ona sabitlenir.

Profesyonel olarak aramızdaki on yıllık yaş farkının, deneyimli bir CEO ile genç bir çalışan arasındaki uçurumun farkındaydım. Ama onu şimdi izlerken, birdenbire başka bir farkın daha farkına vardım. Yönetim kurulu odalarıyla hiçbir ilgisi olmayan, yatak odalarıyla ilgili olan bir fark.

Ona bir şey söylüyor. Sadece birkaç kelime, ama çenesi sıkı.

Elleri tangasının ince iplerine kayıyor. Yavaşça, tangayı kalçalarından aşağı doğru itmeye başlıyor.

Sadece soyunmuyor. Bir emri yerine getiriyor.

Tanga terasta yere düşer. O, tamamen çıplak bir şekilde tangadan çıkar ve eve doğru yavaşça yürür.

O geçerken adam öne eğilir ve avucuyla kıkına o kadar sert vurur ki kız irkilir.

Dudaklarımı sertçe ısıyorum. Acı vermiş gibi görünüyor.

Omzunun üzerinden ona baktığında, yüzü ateş gibi yanıyor. Ona her şeyi yapmasına izin vereceğini söyleyen türden bir ifade.

Patrick gülümsemiyor.

Ayağa kalkar. Su göğsünden, sıkı karın kaslarından aşağıya, penisine doğru akar ve lanet olsun, eğer bu buz banyosundan sonraki haliyse, oda sıcaklığında fizik kurallarını hiçe sayan durumu hayal bile etmek istemiyorum.

Acele etmiyor. Havluya uzanmıyor. Sadece bir tanrı gibi küvetten çıkıp kurbanını almaya geliyor.

Sürgülü kapı arkalarından kapanır.

Titrek ellerimle dürbünü indiriyorum. Sırada ne olacağı belli.

Seks yapacaklar. Nazik, mum ışığında, arka planda Enya çalan bir seks değil.

Hayır. *Sikişecekler.*

Sadece kitaplarda okuduğum, sahip olmadığımı iddia ettiğim ama kesinlikle köşelerini kıvrıp altını çizdiğim türden atletik, kendine güvenen insanların seksini.

Sadece hayal edebileceğim türden.

Arkadaşım Shelley, Patrick'in sert seks gibi göründüğünü söylemişti ve tanrım, *ne kadar* haklıydı. O Paskalya'da annemin mutfağına geldiğinde beş dakikadan az sürdü. İkimiz de üniversiteden eve dönmüştük, ucuz roze şarapla kafamız güzeldi, Jake onunla birlikte içeri girdiğinde. Mutfaktaki herkes... donakaldı. Annem elinde tuttuğu kızartma tepsisini unuttu. Shelley, medya çalışmaları profesörü hakkında atıp tutarken ağzı açık kaldı.

Yatağa geriye doğru yığıldım, dürbün yatağın üzerine düştü.

Röntgencilik ve heyecan ile hayal kırıklığının tuhaf karışımı başımı döndürüyor, yastığa bağırarak istiyorum.

O "sadece bir kaçamak" mı, yoksa muhtemelen sürekli değişen, güzel ve başarılı kadınlardan oluşan kadronun şu anki yıldızı mı?

Jake'in yıllar boyunca ağzından kaçırdığı bilgilere göre, Patrick ciddi ilişkiler kurmaz. Otel imparatorlukları kurar ve eğlence için uçak pilotluğu yapar, ama Tanrı korusun, kimsenin dış fırçası banyosuna girmesin.

Bu yüzden o ve Jake mükemmel arkadaşlar. İkisi de aynı şekilde düşünüyor. Jake kimseye fazla yaklaşmasına izin vermez çünkü bağlılık hareketsiz kalmak demektir ve hareketsiz kalmak, onu çağıran bir sonraki dağı kaçırmak demektir.

Titrek bir nefes veriyorum.

Sanki biri beni cinsel komadan çıkarmış gibi hissediyorum. Var olmadığını iddia ettiğim tüm hayal kırıklığı şimdi derimin altında kaynıyor ve gidecek hiçbir yeri yok.

"Seksi Highland erkekleriyle seks yapmak" kesinlikle listenin birinci sırasında kalacak, ancak dayanıklılık ve kalınlık gereksinimleri için alt kategoriler eklemem gerekebilir.

Riri çok gurur duyardı.

ON BİR

Londralı bir kız

Georgie

Yumuşak pembe rujla dudaklarımı boyuyorum, aynadaki yansımama sert bir bakış atıyorum.

Büyük Penis Uyanışı'ndan bu yana altmış dakika geçti, ama hâlâ yıldırım çarpmış gibi dolaşıyorum.

Igh. Bu adamın nesi var böyle? Bahçesinde tamamen çıplak dolaşıyor, muhtemelen zavallı hizmetçisi ona sabah kahvesini getirmeye çalıştığında ve o kocaman penisi gözlerinin önüne serildiğinde hayatının şokunu yaşıyor.

Kendini ne sanıyor, bir tür İskoç seks tanrısı mı?

Normal erkekler buzlu suya girer girmez "kaplumbağa geri çekilmesi" yaşarlar. Her şey sıcaklık ve güvenlik için geri çekilir. Ama Patrick "Cryo-Cock" McLaren öyle değil. Hayır, hayır.

Titrek ellerimle lacivert eteğimi ve beyaz bluzumu düzelttikten sonra, saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. Gözlüklerimi de

düzeltilmeleri gerekiyor, çünkü telaşlandığımda her zaman olduğu gibi eğri duruyorlar. Riri, yüzümün kalp şeklinde olduğunu ve bu yüzden tatlı göründüğümü söylerdi. O zamanlar bunun bir iltifat olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise "tatlı" kelimesinin "cinsel bir varlık olarak asla ciddiye alınmayacak" anlamına gelen bir kod olup olmadığını merak ediyorum.

Patrick McLaren'ın görkemli et kılıcının görüntüsü sonsuza kadar retinama kazınmış olarak kalacağından eminim.

Doksan yaşında, bakım evinde yaşıyor olacağım ve Sandra adında tatlı bir hemşire, ılık bir banyoya girmeme yardım edecek. Beni suya indirirken, gözlerim buğulanacak. O, torunlarımın güzel anılarına daldığımı düşünecek.

"Muhteşemdi," diye fısıldayacağım.

Sandra eğilip "Pardon, ne muhteşemdi canım?" diye soracak.

O, bir kadın olarak gördüklerinin verdiği güçle onun bileğini tutacak ve "*Penis, Sandra. Buz banyosundaki penis*" diye fısıldayacağım.

Biliyorum, kendimi yansıtıyorum. Onun seks tanrısı tavırları, üç yıllık cinsel kuraklığımı acımasızca ortaya çıkarıyor.

Listenin *amacı da* bu, değil mi?

Otuz dakika sonra, Clachmòr House'un girişinden içeri giriyorum ve ne bekleyeceğimi bilmeme rağmen, yine de ağızım açık kalıyor.

Yüksek taş salonları ve dramatik ahşap kirişli tavanları ile *Game of Thrones'un* beş yıldızlı bir otelle buluşması gibi.

Resepsiyon masası, tek bir ağaçtan oyulmuş devasa bir Highland meşe levhadır ve tam da lordun yüksek masasının eskiden bulunduğu yerde durmaktadır.

Resepsiyondan Mary, mutfak personeliyle buluşacağım konferans odasına beni götürmeyi teklif eder. "Yoksa kaybolursun canım. Burası bir labirent gibi. Haftada en az bir misafir kayboluyor. Genellikle viski mahzeninde, çok mutlu bir şekilde buluyoruz onları."

Şaka yapmıyor. Goblenin arkasında gizli bir kapıdan geçiyoruz. "Orijinal gizli geçitler," diyor Mary neşeyle neşeyle.

"Oda servisi sipariş ettiğinizi ve siparişinizin kitaplık içinden geldiğini hayal edin. Ya da

bir resim arkasında özel kütüphane barımıza giden küçük bir spiral merdiven bulduğunuzu hayal edin."

Her şeyin ihtişamına hayranlıkla bakarken o kadar meşgulüm ki, neredeyse bir oyukta nöbet tutan bir zırhın içine yüzüstü düşüyordum.

Konferans odası boş. Açıkçası erken geldim, bu yüzden orada oturup, sinirlerim gittikçe gerilirken her otuz saniyede bir saatime bakıyorum.

Yirmi dakika geçiyor. Yirmi beş dakika.

Sonunda pes edip Mary'nin masasına geri dönüyorum.

"Şef bugün geç mi kalacak?" diye soruyorum, ses tonumdan ses tonumdan *ne halt olduğunu çıkararak soruyorum*.

"Oh, mutfakta olacak, canım."

"Tamam, ama bir toplantımız vardı," diyorum, hala gülümsüyorum. "Konferans odasında."

Mary sadece omuz silkiyor. "Şeflerin nasıl olduğunu bilirsin." Biliyor muyum?

"Tamam, mutfağa gidip onu orada bulacağım."

"Sana yolu göstereyim," diyor Mary. "Nereye gittiğini bilmiyorsan mutfağı bulmak biraz zor olabilir."

Kalenin yarısını dolaşmış gibi hissederek ilerledikten sonra, Mary ağır kapıları iterek içeri girer. Görkemli, eski cazibe ortadan kaybolmuştur. Burada paslanmaz çelik yüzeyler, çınlayan tavalar ve yüksek sesli küfürler vardır.

Yerde bir patates yuvarlanıyor.

Çantamı sıkıca tutar, boğazımı temizler ve hissetmediğim bir cesaretle şöyle derim: "Merhaba! Ben Georgie. Şef MacLeod ile randevum var."

Mutfak sözlerimi yutuyor. Kendimi Sosisli Rulo Kraliçesi ilan etsem de aynı sonucu alırdım.

"Lanet somonum nerede?" diye bağılıyor biri ve ilk içgüdümlü, kayıp balıkla hiçbir ilgim olmamasına rağmen özür dilemek.

"Şef MacLeod." Mary, ocakların yanında emirler yağdıran bir adama doğru başını sallıyor. "Glasgow'dan. İki Michelin yıldızı var. Biraz sinirli biridir."

Otuzlu yaşlarının ortalarında. Şef önlüğü lekesiz, ancak üzerinde reçel ya da kan olabilecek tek bir kırmızı leke var.

Mary, paslanmaz çelik tezgaha yumruğunu vurur. "Şef! Ziyaretciniz var!"

Doğrama işlemi yavaşlar. Birkaç kişi başını çevirir.

Şef sonunda dönüp bana sert bir bakış atar. "Şu anda bunun için vaktimiz yok." Çok büyük, çok keskin bir bıçağı bana doğru sallıyor. "On dakika, kızım."

"Tamam, on dakika," diyorum, biraz otorite kazanmaya çalışarak. "İdeal değil ama idare ederim. Benimle toplantı odasına gelir misin?"

Bıçağı, patates fiçisinin az önce boşalttığı küçük bir tezgahın üzerine saplar. "Oraya kur."

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Oh... Bence konferans odasına gidersek çok daha iyi olur..."

"Hadi ama kızım. Oyalanacak vaktimiz yok."

Doğru. Tabii ki. Öğle yemeği hazırlıkları sırasında aktif bir profesyonel mutfakta IT tanıtımı. *Tüm* sorunsuz kurumsal lansmanların başladığı yer tam da burası.

Plan bu değildi. Plan, ben, Şef MacLeod, belki iki kıdemli personel, hepimiz projektör ve uygun sandalyelerle sessiz bir odada oturmaktı. Onlara IRIS'i anlatacak, düşünceli sorularını yanıtlayacak, makul insanlar gibi çay içecektik. Sonra, ne kadar harika olduğunu gördüklerinde, bunu daha geniş bir ekibe yayacaktık.

Bunun yerine, Michelin yıldızlı bir savaş alanının ortasında bir yazılım demosu yapmaya çalışacağım.

Craig bana her şeyin "hallolduğunu" söyledi. Ama bu durum hiç de hallolmuş gibi gelmiyor. Craig, "hızlı bir IT işi" hakkında belirsiz bir e-posta gönderip konuyu kapattığını düşünüyor gibi görünüyor.

"Tabii ki! Sorun değil."

Çantamın fermuarını açmaya çalışırken ellerim titriyor, dizüstü bilgisayarını çıkarmaya çalışıyorum.

"Peki!" diye başlıyorum, dizüstü bilgisayarımı çelik tezgahın üzerine koyarak. "Size IRIS'i göstermek için buradayım — malzeme takibi ve sipariş tahmini için yeni mutfak yönetim sistemi..."

O, homurdanarak sözümü kesiyor. "Evet. Duydum."

Bu paslanmaz çelik cehennemde tek müttefikim olan Mary omzuma hafifçe vurur. "İyi şanslar canım," der ve beni terk eder.

Dizüstü bilgisayarını açıyorum, avuç içlerim gerginlikten terlemiş durumda.

Mutfak personeli gevşek bir yarım daire şeklinde etrafımda toplanıyor, yüzlerinde hafif bir merak ile aktif bir sinirlilik arasında değişen ifadeler var. En az

üçü bıçak tutuyor, bu da gereksiz bir tehdit hissi yaratıyor.

Ama Craig arkamda durmadığı için, normalde hissettiğim %96'lık korku yerine sadece %87'lik bir korku hissediyorum.

Küçük zaferler.

IRIS sorunsuz bir şekilde açılır ve göğsüm gururla dolar. Aylarca süren kodlama, testler ve kafeinle dolu geceler, ve işte orada, ekranda parıldıyor.

IRIS'in tahmine dayalı analitiği ve sipariş vermeyi nasıl devrim niteliğinde değiştirebileceği hakkında şiirsel bir konuşma yapmaya başlıyorum.

Boş bakışlar.

Şef MacLeod iç geçiriyor. "Bize gerçek örnekler ver, kızım. Bilgisayar saçmalıkları değil."

"Tabii ki! IRIS sizin alışkanlıklarınızı öğrenir. Mesela, genellikle cuma günleri on beş kilo somon balığına ihtiyacınız varsa, ancak geçmiş veriler yağmur yağdığında turistlerin dışarı çıkma eğiliminin azaldığı için sadece on iki kiloya ihtiyacınız olduğunu gösteriyorsa..."

Boynunda dövme olan bir sous şef homurdanır. "Dışarıda yağmur yağdığını bize söylemek için lanet bir bilgisayara ihtiyacımız olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ama IRIS hava tahminlerini izler ve bunları geçmiş rezervasyon verilerinizle karşılaştırır." Onlara gülümserim ve devam ederim. "Bu, veriye dayalı kararlarla ilgili. 'Domatesleriniz iki gün sonra bozulacak, Caprese'yi tanıtın' veya 'Fazla tavuk göğsü var, yarının spesiyali yapın' gibi akıllı uyarılar."

Boyun Dövmeli'nin ifadesi sıkılmışlıktan cinayete meyilli bir hale dönüşür. "Bu benim lanet olası işim."

"Stoklarımızı zaten biliyoruz," diye başka bir şef araya girer. "Buna deneyim denir."

"Zaman kazandırır," diye gevezelik ediyorum, sesimin panik tonuna yükseldiğini duyuyorum. "Artık hataya açık manuel envanter takibi yok..."

"Hatalı mı?" Boyun Dövmesi, şef bıçağını sallayarak öne çıkar. "Benim işimi yapamadığımı mı söylüyorsun?"

"Hayır!" Sesim fare ciyaklaması gibi çıkıyor. "Sadece... hepimiz insanız! Herkes bazen hata yapar..."

"Londra şirketinden yine saçmalıklar," diye tersler. "Mutfakta bir gün bile çalışmamış bir kızı buraya gönderip, her şeyi

"Siktir et."

Ve bu çekici veda cümlesiyle, öfkeyle dışarı çıkar.

Yüzüm yanıyor.

Mutfaktaki herkes bana bakıyor — aptalca *"lütfe beni ciddiye alın"* bluzunu giymiş, bıçaklı profesyonellerle dolu bir odada işlerini yanlış yaptıklarını söyleyen aptal küçük kız.

"Yeter!" Şef MacLeod'un sesi mutfağın her yerinde yankılanır. "Dinle, kızım. Bu konuyu başka bir zaman konuşalım, olur mu? İşler biraz sakinleştiğinde."

İçimde bir yerlerde, küçük bir ses yalvarıyor: *Hadi, Georgie! Kurtar bu durumu! Kararlı dur!*

Ama kelimeler çıkmıyor. Dövmeli bir sous şef, gözleri ve bıçaklı eli ile bana defolup gitmemi söylediği için.

"Tabii ki. Başka bir zaman... daha iyi olur. Ben toparlanayım."

Titreyen ellerimle dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum.

Nasıl bu kadar batırdım?

Craig'in sesi kafamda yankılanıyor: "Yarın ilk iş. Mutfak şefleri sistemi görmek istiyor. Bekleme. Seni bekliyorlar."

Beni bekliyorlar. Tabii. Muhtemelen onlara yeni bir blender alacaklarını söylemiştir.

Ve ben oraya girdim, sanki mutfakta devrim yaratacakmışım gibi evrak çantamı sıkıca tutarak.

Aslında yaptığım şey, onların yetersiz olduklarını ima etmektir.

Harika, Georgie. Bu sefer gerçekten kendini aştın.

Sabahın geri kalanını en iyi yaptığım şeyi yaparak geçirdim: görünmez olmak. Bir yengeç kabuğuna çekilir gibi ekranımın arkasına çekildim ve kimse bana bağırmasın sessizce işlerimi hallettim.

Bana otelin arka tarafında küçük bir ofis verdiler. Kendimi sistemin yerinde uygulanmasına adadım. Sistem

arka planda çalışacak şekilde tasarlanmış ve personel benimle tekrar çalışmaya hazır olduğunda özellikleri tek tek devreye alınacak.

Tabii eğer karar verirlerse.

Roy, Londra'dan birkaç temel teknik soru sormak için arıyor. Sanki hiçbir sorun yokmuş gibi sesimi neşeli tutuyorum.

Craig, sanki bir uzay fırlatmasını izliyormuş gibi her yarım saatte bir güncelleme talep eden mesajlar gönderdi.

Ona tek satırlık, tamamen gerçeklere dayalı güncellemeler veriyorum. Mutfaktaki felaketten bahsetmiyorum. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmuş olmayı umuyorum.

Daha dn Patrick'in karşısında durmuş, onu hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz vermiştim.

Kendime inanmaya çalışıyordum.

Belki de benden şüphe etmekte haklıydı. Belki de hepsi haklıdır.

Patrick

Sözleşmelerle boğuşurken, biri viski srahisini sallayacak kadar sert bir şekilde kapımı çaldı. Bu otelde sanki sahibiyymiş gibi dolaşan tek bir kişi var. Ve bunu yapmasına izin verdiğim tek kişi de o.

"Girin."

şef MacLeod, yüzü pancar gibi kızarmış, 193 cm boyunda, şef önlüğü giymiş bir İskoç fkesi ile içeri daldı. "Patrick, ne haltlar dönüyor burada?"

Sandalyeye yaslanıp kalemimi bıraktım. "Sana da günaydın, şef. Seni bu kadar sinirlendiren ne?"

"Neden sinirlendim mi?" Masamın üzerine eğilir, boynundaki damarlar atar. "Küçük bir kızı mutfağıma gönderip, çalışanlarıma işlerini doğru yapamadıklarını söylüyorsun!"

İç çekerim. "Açıklayın."

"Bu sabah! Bilgisayarı olan bir İngiliz kız, domateslerin ne zaman bozulacağını bize söylemek için onun süslü uygulamasına ihtiyacımız olduğunu söyledi." O, odada volta atıyor. "Sekiz yıldır benimle çalışan sous şefim Davie, ona hatalı olduğunu söyledi. Zavallı Davie, bunca zamandır sebzeleri saymayı bildiğini sanıyordu."

Yüzümü buruşturuyorum.

"Davie ona siktirip gitmesini söyledi ve onu hiç suçlamıyorum. Tüm ekibim, lanet robotlar tarafından yerlerinden edileceklerini düşünüyor."

"Calum..." diye başlıyorum, ama o çoktan uzaklaşmış. Şef her zaman dramatik biri olmuştur, ama biri mutfağına karıştığında, tek kişilik bir tiyatro oyununa dönüşür.

"On beş yıldır karanlıkta tökezleyip duruyorum, duvarımda iki Michelin yıldızı var, mutfağı nasıl yöneteceğimi bana söyleyecek küçük bir bilgisayar programına ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Belki bir dahaki sefere bilgisayar kıcımlı silebilir, çünkü bunu kendim yapamayacak kadar aptalım!"

"Ses tonuna dikkat et," diyorum. "Demek istediğini anlattın. Şimdi sakin ol."

"Sabah boyunca sakinliğimi korudum, sadece personel sakinleşsin diye." Beyaz önlüğünün altında göğsü inip kalkıyor. "Bana karşı harika bir patron oldun, ama şimdi mutfağımlı bilgisayarlarla mı yönetmek istiyorsun? Bol şanslar o zaman."

"Kimse kimseyi değiştirmiyor. Sistem yardım etmek için var, devralmak için değil. Onlarla kendim konuşacağım."

"Şu anda, on beş personelim Noel'e kadar işten atılacaklarına inanıyor." Kapıya doğru fırlar.

Kapı arkasından çarpar.

Georgie. Ne halt ettin sen?

Şu anda ihtiyacım olan son şey bu. Clachmòr House'da her ayrıntı mükemmel olmalı: kusursuz hizmet, sorunsuz operasyonlar, hiçbir şeyin yerinden oynamaması. Başvurumuzu gönderir göndermez Forbes müfettişleri kapıdan içeri girebilir. Zayıflığı bir kilometre öteden koklayacaklar.

Ve iyi işleyen bir mutfak yerine, istifa etmekle tehdit eden öfkeli bir baş aşçı var.

Elimi yüzüme sürerek Craig'i aradım. "Bu sabah ne oldu?"

Bir an sessizlik oldu. "Üzgünüm efendim, neyi kastettiğinizi tam olarak anlamadım."

Ona rapor bile vermedi mi? Bu ne tür bir iletişim kopukluğu?

"MacLeod'un tüm ekibi, Georgie'nin demosu yüzünden yerlerine başkalarının geçeceğini düşünüyor," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Oh." Bir başka duraklama. "Sistemi bir şekilde yanlış tanıtmış olmalı. Dün onunla brifingi gözden geçirdim. Hemen halledeceğim."

"Başka birini gönder. Bu işi halledebilecek birini." "Roy birkaç gün içinde orada olabilir..."

Sinirli bir şekilde telefonu kapatıyorum. Georgie ortalığı karıştırdı. Ama Craig, bu role hazır değilse onu göndermemesi gerektiğini bilmeliydi.

Beş dakika sonra, onu arka ofiste, kulaklıklarını takmış, ekranına dalmış halde buluyorum. Kapıda durduğumu fark etmiyor bile.

"Georgie."

Çığlık atarak sandalyesinde dönüyor, sanki makineli tüfekle kapıyı tekmelemişim gibi göğsünü tutuyor.

"Bu sabah ne oldu?" Yüzü bembeyaz oldu.

"Mutfak... mutfak mı?"

"Evet, lanet mutfak. Az önce öfkeli bir İskoç tarafından yirmi dakika boyunca azarlandım."

"Üzgünüm." Zorlukla yutkunur. "Planladığım gibi gitmedi." "Hayır, kesinlikle gitmedi." Çalışma alanına adım atarım ve o sandalyeye çekildi. "Burada haberler çabuk yayılır. Bir kişi diğerine söyler, onlar da beş kişiye daha söyler. Öğle yemeğine kadar, tüm otel çalışanları lanet robotlarla değiştirileceklerini düşünür."

Dudaklarını ısırdı. "Sadece sistemin işleri nasıl kolaylaştırabileceğini göstermeye çalışıyordum."

"Onlara yetersiz olduklarını söyleyerek mi?" Sesimi kontrol etmeye çalışsam da sesim yükselir. "Yıllardır yaptıkları her şeyin

yanlış olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ama yaptıkları bazı şeyler yanlış." Sesi çok zayıf ve boğuk çıkıyor, ama yine de içinde inatçı bir meydan okuma var.

Kollarımı kavuşturuyorum, öfkemi tamamen patlatmamak için mücadele ediyorum. Forbes değerlendirmesi yaklaşıyor, personel isyan ediyor ve o orada oturmuş, yaklaşımının makul olduğunu savunuyor. "Tanrı aşkına. Oraya girip insanlara yöntemlerinin boktan olduğunu söyleyemezsin. Önce insanları ısıtmalısn. Sadece zorla kabul ettirip en iyisini ummamalısn."

Ağzını açıyor, sonra kapatıyor ve bana, bunun tam olarak nasıl geldiğini anlamamı sağlayan, farlara bakmış geyik gibi bir ifadeyle bakıyor.

Profesyonel ol, McLaren. Çalışanına cinsel teknikleri açıklıyormuş gibi konuşmamaya çalış.

Hızla başını sallar, yanakları pembeye döner. "Doğru. Elbette."

Boğazımı sertçe temizlerim. "Demek istediğim... bu otel iki Michelin yıldızına sahip. MacLeod'un ekibi onlarca yıldır sanatlarını mükemmelleştiriyor. Karşı karşıya olduğunuz kişiler amatörler değil, alanlarında en iyiler olan profesyoneller."

Hızla başını sallar, dudağını ısırır gibi çiğner. "Craig'den Londra'dan destek göndermesini istedim.

Bu tür durumlarla başa çıkma deneyimi olan biri. İşler ters gittiğinde hemen rapor etmeliydin. Burada hataları saklamayız. Ben işleri böyle yürütmem."

Gözleri o kadar hızlı doldu ki, nefesim kesildi. "Beni kovuyor musun?"

Öne eğildim, ellerimi masasına dayadım, durumu biraz yumuşatmaya çalışarak. "Hayır, Georgie..."

O kadar sert geri çekildi ki sandalyenin tekerlekleri duvara çarptı. Bir an için, tamamen şaşkın bir şekilde ona baktım.

Ne oluyor? Gerçekten ona elimi kaldıracadı mı düşünüyor? Bu düşünce o kadar rahatsız edici ki, hemen bir adım geri çekilip aramıza mesafe koyuyorum.

Bu durum beni çok rahatsız ediyor.

"Yerine başkası geçmeyecek," diyorum, sesimi kasıtlı olarak nazik tutmaya çalışarak. "Sana destek bulacağız. Hepsi bu."

"Tamam." Sesi sabit çıkıyor, ama çenesinin çalıştığını, çökmek için dişlerini sıkıyormuş gibi kaslarının gergin olduğunu görebiliyorum. O yumuşak dudaklar sert bir çizgiye dönüşmüş.

Sertçe nefes veriyorum. Onu ağlatmak istediğim son şeydi.

"Georgie," diye başlıyorum, ne söylemeye çalıştığımı veya bunu nasıl düzelteceğimi bile bilmeden düzeltmeye çalıştığımı bile bilmeden.

"Sorun değil. Anlıyorum."

Yıllar boyunca birçok çalışanı disipline etmek zorunda kaldım. İnsanları kovdum. Binlerce dolara mal olan muazzam hatalarla uğraştım. Bu, bir işi yönetmenin parçası ve bu yüzden uykularım kaçmıyor.

İşe başladığımda, şantiyelerde çalışıp otelcilik mesleğini sıfırdan öğrenirken, ustabaşları beni paramparça ediyordu. Yüzüme karşı hatalarımı haykırıyor, bana her türlü hakaret ediyorlardı. Böyle öğreniyordun: bir hata yaptın, bunun için azarlandın, aynı hatayı ikinci kez yapmadın.

O zamana kıyasla ona karşı nazik davranıyorum.

Ama onun orada oturup gözyaşlarını tutmaya çalışmasını izlemek... içime sinmiyor. Sanki bu etkileşimde temel bir şey yanlış gibi.

Söyleyecek verimli bir şey kalmadığı için oradan ayrılıyorum.

Ama o his, sanki zaten yaralı olan bir şeyi tekmelemişim gibi, ofisime kadar peşimden geliyor.

Sanki ben, genç kadınları arka odalarda ağlatan ve buna iş diyen türden bir adammışım gibi.

ON İKİ

Küçük bir zafer

Georgie

Patrick ayrıldıktan sonra bir saatimi boşa harcadım, giderek bulanıklaşan gözlerle dizüstü bilgisayarına bakarak, bu sabahki utanç verici her saniyeyi tekrar tekrar düşündüm.

Bu arada Craig, Slack'te patlıyor. Ona göre, "tüm projeyi baltaladım" ve "gereksiz bir kafa karışıklığı yarattım".

Evet, mutfak demosu bir felaketti. Ama bu *Craig'in* göreviydi: değişim yönetimi, personelin desteğini sağlamak, tüm kurumsal teşvikler. Ben teknik kısmı hallediyordum.

Tabii ki Craig tarihi yeniden yazıyor, kendini istikrarlı, deneyimli bir lider olarak gösterirken, beni ise hiçbir şeyden haberi olmayan, kendi başına hareket eden bir acemi olarak gösteriyor.

Yine Steve'in yaptığı gibi.

Farklı adam, aynı oyun.

Eski sevgilim beni başarısızlığa sürükleme ve sonra da öyle davranma konusunda yetenekliydi.

Bunu yaptığımda şaşkınlık duydu.

Katılmak istemediği herhangi bir sosyal etkinlikte somurtup bana sessiz kalarak her şeyi o kadar rahatsız edici hale getirirdi ki, sonunda ben de gitmeyi bıraktırdım. Bunu ona söylediğimde bana olgunlaşmamış olduğumu söylerdi.

Planları kabul eder, sonra da bunları hiç konuşmadığımızı iddia ederdi. "Arkadaşının akşam yemeğine geleceğimi hiç söylemedim. Boş olduğumu varsayamazsın." Kendi hafızamı sürekli sorgulayarak delirdiğimi hissettirirdi.

Ya da o gece barda, bir adam benimle derslerim hakkında tamamen masum bir sohbet yaparken, Steve tamamen çıldırdı, o kadar yüksek sesle ki bar çalışanları polisi çağırdı. Ama nedense "durumun nasıl görüldüğünü anlamadığım" için suçlu olan bendim.

Ama en kötüsü neydi? Ona *inandım*.

Çünkü hiçbir zaman büyük bir şeyle başlamaz. Küçük bir şeyle başlar — burada gelişigüzel bir yorum, orada senin aleyhine bir "şaka". Kafana yerleştirilen küçük şüpheler.

Kendine bunun önemsiz olduğunu söylersin. Belki de fazla hassassın. İşte böyle yavaş yavaş sızar.

Craig başlangıçta beni açıkça küçük düşürmedi. Küçük şeylerle başladı — toplantı davetlerine beni dahil etmeyi "unutuyor", sonra ben bunu söylediğimde şaşırmış gibi davranıyordu. Ekip toplantılarında sözümü kesiyordu. Önerilerimi dikkate alınmaya değer fikirler olarak değil, kişisel saldırılar olarak görüyordu.

Ve ben bunu görmezden geldim. Çünkü tek tek bakıldığında, bunların hiçbiri yaygara koparacak kadar önemli görünmüyordu.

Ta ki bir gün masanda oturup, göndermek için çok korktuğun bir mesaja bakarken, tam olarak ne zaman kendi sesine güvenmeyi bıraktığını merak edene kadar.

Dürüst olmak gerekirse, Patrick'i benim en kötü yanıma gördüğüm için suçlayabilir miyim? O kadar felaket bir ilk izlenim bırakmıştım ki. O, ikinci bir şans verip yeniden değerlendirme sabrı olmayan bir adam olduğu açık.

Bu işi sadece Jake'in Patrick'in kafası açıkken içki içerken iyi şeyler söylediği için aldığımı biliyorum. Mülakat tam bir felaketti. Teknik yeterlilik testi yapmamız gerekiyordu ve ben o kadar endişeliydim ki beynim tamamen kapandı.

Ama Ravi'nin bana olan inancının boşa çıkmadığını kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Diğerleri pub'a gittiğinde geç saatlere kadar çalıştım, kimsenin istemediği projeleri üstlendim ve felakete dönüşebilecek sorunları sessizce çözdüm.

Elbette bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Saat üç olduğunda, kendi başarısızlığımın tadını yeterince çıkarmıştım.

Mutfığa doğru yürürken bacaklarım titriyor. Bu muhtemelen aptalca bir şey.

Kapıyı çaldım.

Şef MacLeod kapıyı açar, yüzündeki ifade bir saniye içinde nötrden "hay siktir"e geçer.

"Yine mi sen?"

Cesaretimi kaybetmeden önce sözler ağzımdan dökülür. "Mutfaktan uzakta sizinle görüşmem gerekiyor. Sadece siz, böylece size bu sistemin endüstriyel fritözlerle rekabet etmeden ve insanlar kayıp somon balığı hakkında bağırmadan ne yaptığını gösterebilirim."

Derin bir nefes alıp kendimi devam etmeye zorluyorum. "Bu sabah olanlar için özür dilerim. Kötü bir şekilde davrandım. Ama bu sistem hayatınızı zorlaştırmayacak, aksine kolaylaştıracak. Kararları yine siz vereceksiniz. IRIS sadece karar vermenize yardımcı olacak daha iyi bilgiler sunacak."

Kollarını kavuşturur, pazıları beyaz gömleğine gerilir. "Bunun için vaktim yok, kızım."

Kalbim göğsümde çarpıyor, ama bir şey, belki de Riri'nin hayaleti, beni yerinde tutuyor.

"Zaman ayırın. Ve ben 'kız' değilim, ben Georgie'yim. Bu sabahki gösterimi beğenmemiş olsanız da, çalışanlarınızın bana sözlü tacizde bulunmasına izin vermek yerine, bana temel bir profesyonel saygı gösterebilirdiniz. Ben sadece işimi yapmaya çalışıyorum. Sizin gibi."

Kaşları havaya kalkıyor. "Bak, bunun için üzgünüm, kızım... Georgie... ama sen kimsin ki bana mutfığın nasıl işletilmesi gerektiğini söylüyorsun?"

"Bu sistem, Londra'daki otellerimizden birinin üç Michelin yıldızlı şefi ile istişare edilerek tasarlandı," diyorum, sesim keskinleşiyor. "Üç yıldız."

Bu çok etkili. Yıldız sistemini silah olarak kullandım, kariyerini üçüncü yıldızı kovalayarak geçirmiş bir şef için bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.

Gözleri kısılır ve bir an için, beni soğuk odadaki donmuş patateslerin arasına nasıl sıkıştıracağını hayal ettiğine emin olurum.

"Saat beşi," dedi sonunda, sesi sertçe. "Ve bir dahaki sefere mutfağıma yaklaştığında, o saçma sapan ayakkabıları giyme. Kayıp kafanı çatlatırsın, ve ben evrak işleriyle uğraşmak istemiyorum."

Ayaklarımdaki makul topuklu ayakkabılara bakıyorum.

Onun çıkardığı ses, onaylama da olabilir, hafif bir ölüm tehdidi de olabilir, sonra kapıyı yüzüme kapatır.

Bu küçük bir zafer.

Belki de Riri'nin bir başlangıç olarak nitelendireceği kadar.

ON ÜÇ

Benim gözetimimde olmaz

Patrick

James ile birlikte resepsiyonda durmuş, doluluk rakamlarına göz gezdiriyorum. Muhasebecileri mutlu edecek türden sağlam rakamlar.

Otel işleri iyi gidiyor ve yazları dedemle buraya gizlice giren sıska çocuk hala içimde şiddetli bir gurur dalgası hissediyor.

O zamanlar Clachmòr, yıkık dökük bir taştan ibaretti. Yarı ölü ve çürümüş olsa da, gördüğüm en muhteşem şey olduğunu düşünüyordum.

Şimdi ise parılıyor. İskoç taşları ve tarihi yeniden hayat buldu. Bu sayfadaki her rakam, inşa ettiğim şeyin kanıtı: restoranımızda yemek yiyen, yataklarımızda uyuyan, Skye hakkında onlarca yıl boyunca konuşacakları anılarla ayrılan konuklar. Bu benim mirasım. Önemli olan bu.

Yukarı bakınca, MacLeod'un ciddi bir işi varmış gibi lobide büyük adımlarla yürüdüğünü görüyorum.

"Bir dakika konuşabilir miyiz patron?"

Ne oldu şimdi? Belki Georgie, temizlik personeline robot süpürgelerle değiştireceklerine ikna etmiştir.

James'e başımı salladım, o da ipucumu anladı ve ortadan kayboldu.

"Bu sefer sorun ne, Calum?"

"Bu sabahki olayla ilgili. Yargımda biraz aceleci davranmış olabilirim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Kız beni görmeye geri geldi. Bu sistemi bana doğru dürüst gösterdi." Boynunun arkasını ovuşturarak, gerçekten utanmış görünüyor. "Korkutucu, Patrick. Çok zekice. Tedarikçilerimin fiyatlarını gerçek zamanlı olarak takip ediyor, MacPherson'ın langoustine konusunda beni kazıklamaya çalıştığını yakalıyor. Her yemeği tabağa koyarken bana gerçek gıda maliyetlerini gösteriyor."

"Seni görmeye geri mi geldi?"

Onun arka ofiste saklanıp yaralarını saracağını ve Londra'dan takviye gelene kadar dakikaları sayacağını düşünmüştüm.

"Evet. Mutfağımın kapısına kadar geldi ve görüşme talep etti.

Hatta bana azarladı."

Gözlerimi kırptırıyorum. "*Sana azarladı mı?*"

"Haklıydı, küçük şey. Ona çok sert davrandık." Omuzlarını silkiyor, utangaç bir ifadeyle. "Kız kekeliyor ve özür diliyor, ama bir ara durup bana bu sistemin neler yapabileceğini gösterdiğinde..." Kafasını sallıyor. "Peki. Ona bunu ciddi olarak düşüneceğimi söyledim."

Beklenmedik bu gelişmeyi kafamda sindirmeye çalışarak başımı salladım. "Bana haber verdiğin için teşekkürler."

Silahlarımı ateşledim. Gözlerini yaşlarla doldurdum, sandalyeye çöktüğünü izledim. Hareket ettiğimde irkildi — Tanrım, ne tür bir piç kurusu bir kadını böyle tepki vermeye zorlar?

Ama o bunun üstesinden geldi. Kendini toparladı ve İskoçya'nın en korkutucu şefinin yanına gidip saygı talep etti.

Bunun için cesaret gerekir.

"O iyi bir kız," diye ekliyor MacLeod. "Ayrıca çok da güzel."

Çenem gerildi. "Konuşacak başka birini bul, Calum."

Omuzlarını silkti, ellerini kaldırdı. "Sadece söylüyorum."

Mutfağa geri dönerken, beni kendi otelimın ortasında, kendimi en kötü pislik gibi hissederek bırakır.

Jake benden kız kardeşine göz kulak olmamı istedi. Şu ana kadar harika bir iş çıkarıyorum.

Saat yedi buçukta Georgie'nin kulübesinin kapısını çaldım. Bunu otelden uzakta yapmak daha az resmi olur diye düşünmüştüm, ama şimdi bu saatte onun evine gelmenin, geçmemem gereken profesyonel bir sınırı aştığını merak ediyorum.

Kapı açıldığında, yoga kıyafeti giymiş kızıl saçlı bir kadın karşımıza çıktı. Hatırladığım kadarıyla spa'da çalışıyordu.

Bana göz kırpmıyor. "Bay McLaren."

"Patrick," diye düzeltiyorum, şimdiden bu fikri pişman olmuşum.

"Georgie burada mı?"

"Hayır, sanırım hala otelde. Geç saatlere kadar çalışıyor. Ama içeride bekleyebilir misiniz? Tam da bir şişe şarap açmak üzereydim..."

"Otelı deneyeceğim," diye araya girdim, kapıdan geri çekilirken.

"Tabii ki. Muhtemelen arka ofiste saklanıyordur."

Öğleden beri içimi kemiren suçluluk duygusu daha da derinleşiyor. Ve nedenini anlayamıyorum. Başka bir çalışan bu sabah onun yaptığı gibi bir hata yapsaydı, bunu düzeltmek için fazla mesai yapmasını beklerdim. Bu iş böyle yürür: hata yaparsan, düzeltirsin. Hikayenin sonu.

Ama onun durumunda? Bu durumun bir yanı içime sinmiyor.

Belki de Jake, onun son zamanlarda zor bir dönem geçirdiğini özellikle belirtmiş olduğu içindir.

Yolun yarısını kat ettiğimde onu gördüm.

Yolu ağır adımlarla yürürken, her adımda dizüstü bilgisayar çantası omzundan kayıyor. At kuyruğundan koyu renkli saç telleri kaçmış. Tüm vücudu yorgunluktan sızıyor; omuzları, sanki bütün gün dünyanın yükünü taşımış ve bu yük yavaş yavaş onu ezmiş gibi kamburlaşmış.

Sonra beni gördü. Gözleri, başka bir sözlü saldırıya hazırlıklıymış gibi temkinli bir ifadeye büründü.

"Patrick?" diye sessizce sordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir şey konuşmak istedim."

Çantasını omzunda daha yukarı kaydırır. "Oh."

"Bak," diye başlıyorum, çenemi ovuşturarak. "Az önce çok sert davrandım. Calum beni görmeye geldi. Sistemden etkilendiğini söyledi." Durup, yüzüne bakıyorum. "Senden."

Sanki bütün gün nefesini tutmuş da ben ona nefes alması için izin vermişim gibi nefesini verir. "Sevindim. Ben sadece onların işini kolaylaştırmak istedim, değil..." Zayıf bir gülümseme zorlar. "Tam kapsamlı bir mutfak isyanı başlatmaya çalışmıyordum."

"Biliyorum."

"Sen..." Başını hafifçe eğdi. "Özür mü diliyorsun?"

Çenem gerilir. "Gerçekleri açıklığa kavuşturmak istiyorum. Bu öğleden sonra olanlardan hoşlanmadım. Hâlâ ilk gösterinin yanlış yönetildiğini düşünüyorum," diye eklerim, çünkü geçmişi yeniden yazmak gibi bir niyetim yok, "ama geri dönüp sorunu çözdün. Bu cesaret ister. Özellikle MacLeod gibi öfkeli biriyle."

Hayır, özür dilemediğimi fark edince dudakları seğirir. Özür dilemiyorum, hak ettiği övgüyü veriyorum.

"Sorun değil." Çantasının askısıyla oynayarak bana üzgün bir gülümseme atıyor. "Sanırım bu sektörün doğası böyle, değil mi? Gordon Ramsay, insanlara bağırarak milyonlarca poundluk bir imparatorluk kurdu. Ve hepimiz bunu harika bir televizyon programıymış gibi izliyoruz. O yüzden, 'şef, kutsal mutfağına girmeye cesaret eden herkesi sözlü olarak parçalayabilir' durumuna daha hazırlıklı olmalıydım."

Mizahı yeterince keskin olsa da, konuşma tarzında beni kaşlarını çatmaya iten bir şey var.

"Başka bir şey var mı?" diye sorar.

Başka bir şey olmamalı. Onu yalnız bırakmalı, akşamını geçirmesi için rahat bırakmalıyım. Ama bir şey beni olduğum yerde tutuyor.

"Kır evi nasıl? Yerleşebildin mi?" O başını sallar. "Evet, çok güzel. Manzara muhteşem." "Bu yükseklikten her şeyi görebilirsin."

"Her şeyi," diye onaylar, yanakları pembeye döner. "Her şey... orada. Tamamen görünür durumda."

Artık gözlerime bakmıyor. Sanırım bu onun için normal. Karnı gurulduyor.

"Üzgünüm," diye mırıldanır, kollarını kendine sarar. "Akşam yemeğini yedin mi?"

"Hayır."

"On iki saat boyunca ekranın başında oturmuşsun ve hiçbir şey yememişsin," diye mırıldanıyorum, hissettiğim kadar sinirli görünmemeye çalışarak. Otel tüm personele yemek sağlıyor; bunun için hiçbir mazeret yok. "Mutfak boşuna orada değil."

"Unuttum," diyor omuz silkerek.

"Yemeyi unutmazsın Georgie. Bu isteğe bağlı bir şey değil."

"Bu sabah boynunda dövme olan şef beni zehirlemeyi planlıyor mu diye emin olamadım."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Davie kin tutar. Ama sadece altı ay kadar."

Şaka yaptığımı anlayana kadar gözleri fal taşı gibi açılır.

"Benimle akşam yemeği yiyin. Benim masamda çorbaya arsenik katmayacaklarını garanti ederim."

"Gerek yok. Ben bir şeyler alabilirim..."

"Ben istiyorum. Başka planın yok, değil mi?" diye ekledim, ona bir çıkış yolu sunarak.

O, kararsız bir şekilde kulübeye bakıyor. "Sadece işimi bitirecektim."

"Yemek yiyeceksin. Tartışmaya açık değil. İstersen üstünü değiştir. Ben beklerim."

Sessizce kulübesine kadar kısa mesafeyi yürüdük. Onun yaydığı gergin enerjiyi neredeyse hissedebiliyordum.

"Fee?" diye seslenir, içeri girerken. Kulübenin içinden bir hareket sesi gelir.

"Banyo yapıyor olmalı," diye mırıldanır.

Bana dönerek, kararsız bir ifadeyle sorar. "Bira falan ister misin?"

"Hafta ortasında içki içmem."

"Oh! Ben de içmem. İş gecelerinde içmem. Tabii ki. Sadece düşündüm ki... sosyal gelenekler..."

"Georgie," onun döngüsünü kestim. "İçki içebilirsin. Sen yetişkin bir kadınsın."

"Doğru. Evet." Çok fazla kez başını salladı, boynuna kadar kızardı. Bu kadını her şey kızartıyor. "Beş dakikaya gelirim."

"Acele etme."

Koridorda kayboldu, beni oturma odasında bırakarak, sanki onun kişisel alanına zorla girmişim gibi hissettirerek. Muhtemelen öyle de yaptım.

Pencere beni kendine çekiyor. O manzara... İskoçya'yı dalga dalga yıkmaya çalışan vahşi deniz. Londra'da özlediğim şey bu. Gerçek su, beton setlerin arasında akan, nehir gibi davranan Thames değil.

Belki de bu yüzden Jake ve ben birbirimizi çok iyi anlıyoruz. Bize tırmanacak bir dağ, sert sularda gezinecek bir kano, keşfedilecek vahşi bir sahil şeridi verin, biz mutlu oluruz.

"Bir bardak su alacağım," diye yatak odasına sesleniyorum. Cevap yok.

Mutfağa yöneliyorum. Tüm kulübeler aynı düzenlemeye sahip.

Musluğu açıp suyu soğuk akıtmaya başlarken, temiz bir bardak ararken duvardaki bir şey dikkatimi çeker.

Bir kara tahta.

Kaşlarımı çatarak, bardağım dolarken karalanmış yazıya bakıyorum.

GEORGIE'NİN SKYE YAPILACAKLAR LİSTESİ

- Sert Highland erkekleriyle atletik seks yapmak

Bardak taşar, su elimden dökülür.

Musluğu hızla kapatırken boğazımdan düşük bir homurtu çıkar.

Tahtaya bakıyorum.

- Kapsamlı değerlendirme için alt kategoriler:
 - Çiftçi (artıları: güçlü eller; eksileri: sabah 4'te süt sağmak için uyanmak)
 - Balıkçı (artıları: mükemmel ile ip çalışma; eksileri: haddock gibi kokar)
 - Gizemli deniz feneri bekçisi (artıları: romantik izolasyon ve düşünceli potansiyel; eksileri: olası seri katil)

Ada'da seks yapmak için kendine kapsamlı bir kılavuz yazmış.

En altta yer alan maddelere göz gezdirim — IRIS uygulaması yedinci sırada yer alıyor — ve çenem sıkılıyor. Onun burada olmasının tek nedeni, Highland seks turunu planlamaktan daha aşağıda yer alıyor.

Alt kategorileri bile var. Sanki kiminle yatmak istediğine dair lanet olası bir fizibilite çalışması yapıyormuş gibi.

"Deniz feneri bekçisi mi?" Boş mutfağa mırıldanıyorum.

Skye'daki tek deniz feneri bekçisi Duncan MacPhee'dir — yetmiş yaşında, dişlerinin yarısı eksik ve balık yağıyla yıkanmış gibi kokuyor. Romantik fantezinde bol şans, tatlım.

Ben... ben neyim? IT uygulamasını yarım yamalak yaparken yerel halkla yatmayı planladığı için mi fkeliyim?

"Atletik seks," diye homurdanıyorum.

Georgie'nin, tırnaklarında kir olan bir koyun çiftçisinin altında çıplak olarak kıvrılırken, adamın balık bıçağıyla styenini çözdüğü düşüncesi, en yakın yüze ye yumruğumu indirmek istememe neden oluyor.

Arkamda keskin bir nefes sesi duyunca arkama dönüyorum.

Kapının eşiğinde donakalmış duruyor, koyu renk kot pantolon ve kazak giymiş. "Bunu görmemeliydin!"

"O zaman buraya bunun için mi geldin?"

"Hayır! Öyle değil..."

"Bu bir iş gezisi," diye hırıldıyorum. "Senin kişisel seks safarın değil."

Ağzını açıyor. Tekrar kapatıyor.

"Bir numaralı öncelik 'atletik seks'." Ona sertçe bakıyorum. "Görünüşe göre herhangi bir çiftçi iş görür. Yedek planların var. Balıkçılar. Tanrı aşkına, lanet olası bir deniz feneri bekçisi. Sırada ne var, köyün postacısı mı? Çöp toplayan adam mı?"

Yüzü kıpkırmızı olur, ama ben daha bitirmedim.

"Peki bu arada, buraya gelme amacın ne? O da yedinci sırada, sanki sonradan akla gelmiş gibi. Ama 'Patrick'in sözlerini boğazına takmasını sağlamak'ın yeterince yüksek puan aldığını fark ettim."

"Bu tamamen" —yutkunur—"uygunsuz. Ben ... bu, patronumla rahatça konuşabileceğim bir konu değil."

"Sana şimdiden söylüyorum — listedeki diğer her şeyi işaretle, istediğin tüm viskileri tat, bu adadaki tüm koyunları sev, ama birinci maddeyi işaretleyemezsin." Sözler içimden fışkırıyor. Gözleri büyür. "Benim gözetimimde olmaz."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Şey, şu anda mutfağının duvarında asılı, değil mi? Tam da gözümün önünde. Burada profesyonel standartlarımız var. Londra'dan personel getirip, adada sanki lanet olası seks turizmi yapıyorlarmış gibi dolaşmaları için getirmiyorum. Bu, şirketin itibarı için pek de iyi bir görüntü değil."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, ne kadar acınası bir şekilde zayıf olduklarını fark ettim.

Ama kendimi durduramıyorum.

"Savunmam olarak," diye kekeliyor, "davetsiz bir şekilde kulübeme geldin." Titrek bir nefes alıyor. "Sadece ben... bir kez olsun rahatlık alanımın dışına çıkmaya çalışıyordum. Ben asla... işimden başka bir şeyim yok..."

"Dediğim gibi, bu olmayacak."

Bana bakıyor. "Aslında bana sahip olmayı yasaklıyorsun... sahip olmayı"
"Evet, kesinlikle yasaklıyorum."

Kabusdan uyanmaya çalışır gibi gözlerini kırıştırıyor. "Bu konuyu *gerçekten* kapatmak istiyorum, ama şunu belirtmeliyim ki... Tanrım... şirketin seyahat politikasında benim... bazı şeyleri yapmamı yasaklayan hiçbir madde yok."

"Ben bu kuralı az önce yaptım. Hemen yürürlüğe girer."

Odanın içinde, onun düzensiz nefes alıp verışı dışında sessizlik hakim. "Sana böyle bir hakkın olduğunu düşünmüyorsun herhalde..."

"Ben senin patronunum. Ve Jake'in eşi. Bu da demek oluyor ki, her türlü hakkım var."

Ne kadar saçma konuştuğumu biliyorum. Ama kendimi durduramıyorum. Titreyerek nefes aldı. "Ama bu çiftte standart. Senin istediğin şeyi, istediğin kişiyi istediğini yapmaktan alıkoyacağını hayal edemiyorum."

"Bu farklı," diyorum sertçe.

"Neden?"

"Çünkü ben öyle diyorum." Tanrım.

Tamamen kendimi kaybettim.

Ancak o zaman onu masaya doğru ittiğimi, kendi bölgesini işaretleyen bir mağara adamı gibi onun alanını işgal ettiğimi fark ettim. Boynunu uzatarak gözlerime bakmaya çalışıyor ve boy farkı onu küçük ve savunmasız gösteriyor.

Ne halt ediyorum ben? Genç bir çalışanın üzerine çöküp, sanki bana aitmiş gibi onun cinsel hayatını kontrol etmeye mi çalışıyorum? Var olan tüm mesleki sınırları ortadan kaldırıyor ve ihlal etmek için yenilerini icat ediyorum.

"Ceketini al," diyorum ve kendimi zorla bir adım geri çekiyorum.

"Ne?"

"Yemeğe çıkıyoruz."

" yapamam gid yemeğe yemeğe gid sen yemeğe Şimdi bu bu bütün bu felaketten sonra."

"Gidiyoruz. Senin değerli listenden bir şeyi halledeceğiz."

Gözleri endişeyle büyüdü.

"O değil," diye homurdanırım ve Georgie'yi mutfak masasının üzerinde becerdiğim müstehcen bir görüntü, durduramadan zihnime girer. "*Haggis*. İskoçya'nın en iyi haggisini deneyeceksin."

"Şu anda hiçbir şeyi midem kaldıramaz, haggis'i bırak.
Kelime oyunu yapmıyorum."

"Yemen gerekiyor. Haggis, sevmezsen yan yemek olacak."

"Tamam," diyor küçük bir sesle, sanki artık mücadele edecek gücü kalmamış gibi.

Kısa bir baş sallama ile cevap veriyorum, bu durumu daha da berbat hale getirebilecek başka bir şey söylemeye cesaret edemiyorum.

Elimi sırtına koyarak ona önce gitmesini işaret ettim.

Kapıda duruyorum. "Riri'yi gururlandırmakla ilgili olan... O senin teyzen, değil mi?"

"Büyük teyzem. Bana bu video mesajını bırakarak, her şeyden bu kadar korkmayı bırakıp bir kez olsun hayatın tadını çıkarmamı söyledi." Sesi daha da alçaldı. "Yeni şeyler dene. Sanırım onun isteğini yerine getirmeye çalışıyorum." Gergin bir kahkaha attı. "O bu durumu çok komik bulurdu. Bunun Georgie'ye yakışan en tipik davranış olduğunu söylerdi."

Neredeyse gülümsüyorum ama çok gerginim.

Gergin bir sessizlik içinde otele doğru yürürken, az önce olanların anlamını anlamaya çalışıyorum. Ve daha da önemlisi, neden arkadaşımın kız kardeşinin rızası olan rastgele erkeklerle seks yapmasını engellemeye çalışıyorum ki, bu beni ilgilendirmez.

Bir sonraki adımda, ona bakmaya cesaret eden tüm deniz feneri bekçilerinin kesik kafalarını bana getirmelerini talep edeceğim.

Bütün bunları pişmanlık duyduğumdan tam olarak emin olmamam, muhtemelen şu anki ruh halim hakkında endişe verici bir şey söylüyor.

ON DÖRT

Başka biri senin haggisini yiyor

Georgie

SIRADAN bir utanç duygusunu aşarak, bir tür ileri düzeyde aşağılanma boyutuna girdim. Patrick McLaren'ın pembe tebeşirle yazdığım seks yapılacaklar listemi gördüğü bir boyut.

Doksan yaşına geldiğimde ve bakım evinde dolaşırken, aşağılanmalarımın bir albümü olacak. Hemşire Sandra, ılık muhallebi kaşığıyla ağızma beslerken, ben gözlerim yaşararak fısıldayacağım: "O deniz feneri bekçisini biliyordu, Sandra."

O da, demansın başladığını düşünerek, şefkatle elimi okşayacak.

Patrick, beni otelin ana restoranına götürürken elini belimin altına koyar. Bu sıcaklık, cildimde küçük kıvılcımlar yaratır ve bu da şu anki zihinsel durumuma hiç yardımcı olmaz.

Bir an için, sanki randevuda gibiyiz gibi hissediyorum, ama randevular konusunda pek tecrübem yok, özellikle de onun gibi erkeklerle.

Personel, yanlarından geçerken neredeyse selam durur. "İyi akşamlar, Bay McLaren, her zamanki masanız mı?"

Bizi, camın ötesinde Portree limanının parıldadığı devasa pencerenin yanındaki en iyi masaya götürüyorlar. Personelin her birinin gözlerinin hareketlerimizi takip ettiğini hissedebiliyorum, muhtemelen bu kızarmış, garip kadının patronlarıyla neden yemek yediğini merak ediyorlar.

Restoran farklı diller ve aksanlarla doludur: Yarınki içki fabrikası turunu tartışan Amerikalı turistler, haritayı inceleyen Alman çift, büyük bir aile grubunun hızlı Mandarin konuşmaları.

"İnsanlar gerçekten dünyanın her yerinden Skye'yi ziyaret etmek için geliyorlar," diyorum. Patrick'in kaşları kalkıyor, ağzı seğiriyor. "Şaşırmış gibisin.

Sence uluslararası ilgiyi hak etmiyor muyuz?"

"Hayır! Tabii ki hak ediyorsunuz." Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. "IRIS'i kurarken verilerden bunu biliyordum. Tüm ziyaretçi demografisi ve rezervasyon alışkanlıkları. Ama bunu bizzat görmek farklı. Sanırım kapınızın önündeki şeyleri hafife alıyorsunuz." Peçetenin köşesini kıvrıyorum. "Daha önce İskoçya'ya hiç gelmemiş olmamdan biraz utanıyorum."

"Eh, şimdi buradasın," diyor, sandalyesine yaslanarak. "Bunu ilk elden deneyimlemek, daha fazla seyahat etmek istemene neden oldu mu?"

Duraksıyorum, bu soru genellikle sakladığım bir gerçeği ortaya çıkarıyor: kendimi güvenli rutinlerle sarmaladığımı, spontanlık gerektiren her şeyden kaçınma sanatını mükemmelleştirdiğimi. "Sanırım öyle."

"Şarap listesi, Bay McLaren," garson gelir ve Patrick eliyle onu uzaklaştırır.

"Her zamanki gibi. Tabii," bana bakar, "tercihiniz varsa?"

Tercih mi? Benim *damak zevkim* bile yok. Sadece hangi etiketin yazı tipi daha güzel ve Tesco'da kolumun uzanabileceği mesafede ne varsa onu alırım. "Sizin kararınıza güveniyorum."

"Tehlikeli sözler."

Bu beni o kadar utandırdı ki kulaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. Neden söylediği her şey belirsiz bir şekilde tehditkar ve

aynı zamanda bir şekilde... flörtöz geliyor?

Saat sekizde, tam zamanında avluda gayda çalmaya başlar.

Patrick sesin geldiği yöne doğru başını eğdi. "Beğendin mi?"

"Çok otantik," diyorum, ama dürüst olmak gerekirse, yakın mesafeden dinlenen gayda sesi, müzikle bağırılmak gibi bir şey. Sanki eski bir klan savaşına katılmak üzereymişim gibi hissettiriyor.

Garson tekrar ortaya çıkar ve Patrick onu rahat bir samimiyetle selamlar. "Bu akşam tüm ana yemeklerden tadımlık porsiyonlar alacağız, Mick."

Ağzım açık kalır. "Aç mısınız?"

"Mutfağımızın sunduğu her şeyi denemeni istiyorum." Garsona döner. "Bu onun İskoçya'ya ilk gelişi. Kaybettiğimiz zamanı telafi ediyoruz."

Stresli dönemlerde bağırsakları tıkanan biri için bu çok büyük bir baskı.

"Patrick, bu on beş tabak demek! Bu çok fazla."

"Hiçbir şeyi bitirmek zorunda değilsin," diyor ve gülümseyerek garsonu uğurluyor. "Sadece canın ne isterse onu dene."

"Önce seks hayatımı kontrol etmeye çalışıyorsun, şimdi de yeme alışkanlıklarımı," diye zayıf bir şaka yapıyorum, çünkü bu durumda mizahı göremezsem, muhtemelen tartan abajurun altında utançtan eriyip gideceğim.

Çenesi o kadar şiddetli bir şekilde sıkılıyor ki, kaslarının seğirdiğini görebiliyorum. Listemden bahsetmek bile ona fiziksel acı veriyor gibi görünüyor.

Tanrım, muhtemelen hayal ediyor. Ben, zavallı bir çiftçiye beceriksizce baştan çıkarmaya çalışırken, sürekli özür diliyor. "Pardon, bu senin koyunların mı? Taşınmam mı gerekiyor? Doğru yapıyor muyum?"

"Lütfen Jake'e listeden bahsetme," diyorum sessizce, içkilerimiz masaya gelirken.

Gözleri benimkilere kilitlenir. "Kardeşinin keşif gezisini yarıda kesip buraya uçarak buradan Inverness'e kadar her erkeği öldürmesini engellemek istiyorsam, çenemi kapalı tutacağım."

Şaşkın bir kahkaha patlar içimden.

O kaşlarını kaldırır. "Komik bir şey mi var?"

"Jake'in toplu katliam yapmaktan endişelenmesine gerek olduğunu sanmıyorum," diyorum, gerçek o kadar acı verici bir şekilde ortada olduğu için hala kıkırdayarak. "Romantik ilgim için sıraya giren pek kimse yok."

"Sen genç, bekar bir kadınsın. İlgili olacaktır.
Her ne olursa olsun, sen buraya çalışmaya geldin."

"Bu liste beni tek bir şeye odaklanmış biri gibi gösteriyor, ama aslında öyle değil." Yanan yüzüme peçeteyi bastırarak, kumaşın içine mırıldanıyorum. "Gerçekte, tam tersi. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar. Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?"

Garsonlar, bir İskoç köyünü beslemeye yetecek kadar yemekle masamıza gelirken, onun bakışları başka yere kayıyor.

"Şanslısın," diyor Patrick, sesi hala gergin, "haggis geldi."

Önümdeki şeye bakıyorum ve "İskoç kültürünü kucaklama" planımı hemen yeniden gözden geçiriyorum.

Gri-kahverengi, ufalanmış ve düzgün küçük yuvarlaklar halinde dilimlenmiş, sanki biri elektrikli süpürge'nin torbasını boşaltmış, içindekileri yulaf lapası ile karıştırmış ve sonra bisküvi kalıbı ile keserek şık görünmesini sağlamaya çalışmış gibi.

"Bu çok saçma bir miktar yemek," diyorum, masamızda tabakların çoğaldığını izlerken. "Her birinden sadece küçük bir ısırık alacağım. Kendimi suçlu hissediyorum. Bunların yüzde doksanı çöpe bitecek."

"Çöpe gitmeyecek. Kalanları evime götürüp önümüzdeki birkaç gün içinde bitireceğim." Omuz silkiyor. "Aslında, iştahımı bildiğim için, muhtemelen yarın akşama kadar bitiririm."

Gözlerimi kırpyorum. "On beş akşam yemeği kadar artan yemeği mi yiyeceksin?" "Bu kadar şok olmuş gibi bakma," diyor gülerek.

"Ben oldukça
iri bir adamım. Ve israfı hiç sevmem. Otel işletmeciliğinde beni en çok rahatsız eden şeylerden biri budur."

"Maliyetinden dolayı mı?"

"Sadece maddi etkisi değil. Beni asıl rahatsız eden çevresel etkileri. Yiyecek üretmek için harcanan ve sonra çöpe atılan tüm o kaynaklar. Çok fazla et israf ediyoruz."

Kafamda olasılıklar dolaşırken başımı sallıyorum. Patrick'in sürdürülebilirliğe önem vermesi pek de şaşırtıcı değil. Tüm otellerinde uyguladığı çevre girişimlerini görmüştüm. Ancak sesindeki tutku, IRIS ile daha neler başarabileceğimiz konusunda fikirlerimi harekete geçiriyor.

Masaya göz gezdiriyor. "On beş yemek. Tam olarak doğru tahmin ettin."

Omuz silkiyorum, menüyle ilgili önemsiz bir bilgi olsa da doğru tahmin ettiğim için memnunum. "IRIS'i tasarlamak için otelleri içten dışa anlamamız gerekiyordu. Şu anda mevsimlik menüde on beş ana yemek var. Muhtemelen hepsinin malzemelerini sayabilirim."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, acaba bu beni karanlık bir odada tek başına oturup eğlence için menüleri ezberleyen biri gibi mi gösteriyor diye merak ediyorum.

Ama Patrick sırtımdan yerine kaşlarını kaldırdı. "Otellerimizi içten dışa biliyorsun, değil mi? Pekala, kendi otelim hakkında bilmediğim bir şey söyle bana."

Oh. Bana meydan okuyor. Gözlerindeki ışıltı, IT kızının onun bilmediği bir şeyi bilebileceğini düşünmediğini gösteriyor.

Ağzım kurur. Onun bilmediği bir şey düşünmem gerekir.

"Bagpipes'ın sesi çok güzel, ama herkes onu sandığınız kadar beğenmiyor."

Kaşlarını çatıyor. "Akşam gösterileri hakkında sürekli övgü dolu yorumlar alıyoruz."

"Kule'den değil. Ortaçağ taşları, sesi doğrudan yukarı doğru yükselten akustik bir kabus yaratıyor. Bir misafir bunu ortaçağ işkencesi olarak tanımladı. Gösteri on beş dakika sürüyor, bu da çoğu insanın penceresinin altında baget sesini duymak istediği süreden yaklaşık on dört dakika daha uzun." Peçetemi büküyorum.

Kaşlarını çatarak şüpheyi bakıyor, ama şimdi orada bir merak parıltısı var. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"IRIS tüm çevrimiçi yorumları analiz ediyor. Veriler yalan söylemez."

Beni uzun bir süre inceledi. "Bu... aslında çok zekice."

Sesindeki samimi şaşkınlık kalbimi hoplatıyor. Craig'in sabah muhtemelen bu fikrin övgüsünü kendine alacağına dair bir düşüncem var.

"Evet," diyorum, onun bakışlarını karşılayarak. "Öyle."

"Başka bir şey öğrendin mi?"

Şimdi benim alanıma girdik: veri kalıpları, gizli bağlantılar, herkesin gözden kaçırdığı sayılarda gizli olan içgörüler.

Daha dik oturuyorum, gerginliğim azalıyor. "İşte eğlenceli bir tane. *Yararlı* olduğu söylenemez - tabii otelin paranormal yönüne ilgi duymuyorsan - ama 'perili' odaları rezerve eden konuklar, diğerlerinden yüzde 67 daha fazla bar harcaması yapıyor."

Patrick kaşlarını kaldırdı. "Yüzde altmış yedi mi?"

"Mhm." Artık gülümsememi bastıramıyorum. "Muhtemelen ya ışıklar sönmeden önce cesaretlenmek için içki içiyorlar... ya da gece boyunca şüpheli zemin gıcırtilarını ve tesisatlarda şarkı söyleyen hayalet çocukları dinledikten sonra korkularını unutmak için içiyorlar."

"Bunu kanıtlayabilir misin?"

"Tabii ki." Artık tam gaz devam ediyorum, keşiflerimi paylaşmanın heyecanı her zamanki utangaçlığımı bastırıyor. "Peki, kendi oteliniz hakkında bilmediğiniz bir şey mi söyledim?"

"Doğrulanabilirse tabii." Geriye yaslanıp gözlerini gözlerime dikti. "Yıllar boyunca yaptığım tüm operasyonel konuşmalar arasında... bu benim aklımda kalacak."

Dudaklarımı ısıriyorum, göğsümde sıcak bir gurur hissi yükseliyor.

"Devam et o zaman." Haggis'e sırtarak başını sallıyor. "

İskoçya'nın ulusal hazinesini daha fazla bekletme."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, sanki ayakları çıkıp tabağımdan kaçacakmış gibi ona bakarak.

"Göğsüne kıl çıkarır. İlk denediğimde büyükbabam bana öyle söylemişti." Kıkırdar. "Hiçbir şey doyurucu İskoç mutfağını geçemez."

Harika. Şimdi önümdeki koyun midesine odaklanmak yerine, zihnimde canlanan göğsünün görüntüsüyle kızarıyorum.

Çatalımla haggisi dürtüyorum. "Kıvamı... ilginç. Biraz kaba ve taneli, içinde gizemli koyu renkli parçacıklar var."

"Onlar otlar ve baharatlar," diyor ve kendine büyük bir parça kesiyor.

"Doğru. Ya da kıyılmış kalp, ciğer, akciğer. Böbrek de olabilir." Daha koyu bir parçayı dürtüyorum. "Sanki kimse istemediği parçaları almış gibi."

İskoçya'yı ikna etti ve bunun bir lezzet olduğunu söyledi.

Bana hafif bir eğlenceyle bakıyor. "Ödevini yapmışsın gibi görünüyor."

"Bir şeyi denemeden önce her şeyi araştırırım. Sanırım, tam olarak spontan bir insan sayılmam."

"Kesinlikle neden neden 'çiftçi' kelimesinin kelimesinin bir artıları ve artıları ve eksileri içeren bir analizle geldi."

İnleyerek yüzümü peçeteye kapattım. "Lütfen yapmayalım mı?"

O, sanki koyun organlarını yemek benim utanç verici listemin hatırasını silebilirmiş gibi, haggis'ten kocaman bir ısırık alır. Kahretsin, o koyun ciğeri yemeyi bile çekici hale getiriyor. Çenesinin kasılması, yutkunurken boğazının yavaş hareketi... Bu adam burnunu silsen bile, iç çamaşırlarımı değiştirmek zorunda kalırım.

"Tadına baktın mı?" diye soruyorum. "Yoksa bütün olarak mı yuttun?"

"Tatmam gerekeni tattım." Çatalını dokunulmamış haggisime doğrulttu. "Ye."

Kenarı dürtüyorum, oyalanıyorum, birdenbire eli çatalın sapındaki elimi kapıyor. Utanç verici bir cırtlak ses çıkarıyorum.

İzin istemeden, çatalımı haggis'e yönlendirir ve ilk kez deneyen biri için çok fazla gibi görünen bir miktarı alır.

Beynim kısa devre yapar. Bana... yemek mi yedirecek?

Ama hayır. Elimi bırakıp geri çekildi ve beni dolu çatalı tutarken bıraktı.

Hâlâ donmuş halde, çatalı izlerken, sabrı görünüşe göre tükenir.

Öne eğilir ve çatalımdan haggisi yer. Ağızım açık kalır.

"Sen... haggisi yedin."

"Birinin yemesi gerekiyordu. Bütün gece o tabağa bakarak yarışma yapmayacaksan, bir çatal daha doldur."

"Buna hazırlanıyordum. Tanımadığım şeylere karşı doğal olarak temkinliyim."

"Hayatta çok uzun süre tereddüt edersen, haggisini başkası yer."

"Bazı insanlar aceleyle bir şeye atılmadan önce düşünmeyi severler," diye karşılık veriyorum, haggis konusunda tereddüt etmeme garip bir şekilde savunmacı bir tavırla. "Hepimiz hiç düşünmeden tanıdık olmayan şeyleri ağızımıza atamayız."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz bunun nasıl bir etki yarattığını anlıyorum. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

O nefes bir bir bir bir bir eğlence ve sabırsızlık arasında.

Panikleyip, ağzıma bir şeyler sokmakla ilgili daha kötü bir şey söylemeden önce, çatalımdaki her şeyi ağzıma tıktırıyorum.

"Kötü değil," yuttuktan sonra söylüyorum. "Doldurma gibi bir şey."

"Michelin yıldızlı şefim için büyük bir övgü."

"Beynimi kapatamıyorum. Tek düşündüğüm şey, *bunun mide torbasında baharatlı koyun organları olduğu.*"

"Fazla düşünmeyi bırak da şu lanet şeyi ye." "Fazla düşünmek benim temel kişilik özelliğimdir."

Uzun bir yudum su içip, beni sinir bozucu derecede doğrudan bakışıyla sabitler. "Fazla düşünmek işleri halletmez."

Omuzlarımdan gerildiğini hissederek sinirleniyorum. Ne demek istediğini biliyorum ve bu haggis ile ilgili değil. Onun kurumsal dünyasında başarılı olmak için benim çok çekingen olduğumla ilgili.

"Söylemek istediğin belirli bir şey mi var?" diye soruyorum, hayal edilebilecek en düşük sesle.

O iç çeker. "Bak, sistem hakkında düşündüğümde daha fazla şey biliyorsun. Ama iş dünyasında, sesini yükseltmelisin. Her hareketi fazla düşünmeyi bırak ve sadece harekete geç. İlerlemek istemiyor musun? Terfi almak istemiyor musun?"

"Ravi beni terfi ettirmeyi planlıyordu," diyorum sessizce, tabağıma bakarak. "Ama sanırım Craig onun değerlendirmesine katılmadı."

"Craig, Ravi'den daha sert. Başarılı olmak için neyin gerekli olduğu konusunda daha gerçekçi."

Bu sözler göğsümde taş gibi duruyor. Craig sert değil, acımasız. Birini gelişmeye zorlamakla sistematik olarak özgüvenini yok etmek arasında fark var, ama bunu söyleyemem.

Patrick öne eğilir. "Craig'in Ravi'den daha kaba davrandığını biliyorum. Ama bazen ilerlemek için bu tür sert sevgiye ihtiyacın olur. Craig, Ravi'nin asla başaramadığı bir hızla benim için olağanüstü sonuçlar elde ediyor."

Patrick'e bakıyorum, göğsümde duygular yükseliyor. Craig'in "olağanüstü sonuçlarının" sabah 3'e kadar çalışmamızdan kaynaklandığını açıklamak istiyorum.

Patrick'in CEO koltuğundan göremediği şey, Ravi'nin bizi saçma taleplerden koruduğu, Craig'in ise her şeye evet dediği.

"Ravi harika bir patrondur," diyorum, eski akıl hocamı savunmam gerekiyor. "Ekibini önemsiyordu."

"Bunu inkar etmiyorum."

"Ve mülakatı mahvettiğimi biliyorum," diye itiraf ediyorum, yüzüm kızarıyor. "Ravi bana bu şansı vererek büyük bir risk aldı."

Patrick'in çenesi gerilir. "O zaman bu şansı boşa harcamayın."

"Sadece ben... bazı meslektaşlarımdan daha sessizim."

"Bu şekilde hayatta ilerleyemezsin. Köşede oturup birinin seni fark etmesini bekleyerek kimse sana fırsat vermez."

Gözlerimi tabağıma indiriyorum, az önce içimde parlayan o küçük güven kıvılcımı sönüyor.

İşte buradaydı, aramızdaki temel fark. Patrick, her ortamda en gürültülü, en güçlü kişi olarak iş dünyasını fethetti. Bazılarımızın daha sessiz ortamlarda en iyi performansımızı gösterdiğimizi hayal bile edemiyor.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum. Birinin senin yeterli iş çıkardığını fark etmesini ve sihirli bir şekilde seni terfi ettirmesini bekleyemezsin."

Yeterli. Aylarca günde on altı saat IRIS'i geliştirip, krizler patlak vermeden önce düzeltmeler yaptım, ama onun gözünde ben sadece *yeterliyim*.

"Doğru," diye fısıldıyorum, tabağımdaki haggisi iterek.

"Seni üzmem istemiyorum, Georgie."

"Biliyorum."

Ve biliyorum. O, yardımcı olduğunu düşünüyor. Patrick'in dünyasında kurallar basit: ya sesini yükselt ya da ögle yemeği ol. En yüksek sesli, en acımasız ses hayatta kalır.

Ama belki *de* karşılık vermem gerekiyor. Birazcık. Bugün Şef MacLeod'a karşı çıktım ve hala nefes alıyorum.

"En yüksek sesli kişinin otomatik olarak odadaki en yetkin kişi olduğunu mu söylüyorsun?" diye soruyorum.

IT departmanındaki fareye karşı bir tepki beklemediği için kaşlarını çatı. "Hayır. Ama hiç sesini çıkarmamak da çözüm değil."

"Ama hepimiz farklıyız," diyorum, daha önce hiç yüksek sesle söylemediğim kelimeleri deniyorum. "Bu yüzden takımlar var. Herkesin

Bazılarımız farklı şekillerde katkı sağlar."

Riri'nin ruhunu kanallıze ederek titrek bir nefes alıyorum. "Mozart senfoniler bestelemek için grup atölyeleri düzenlemiyordu. Einstein, görelilik teorisini geliştirirken ofis politikasıyla meşgul değildi. Bazı insanlar yaratmak için sessizliğe ihtiyaç duyar."

Kaşları yukarı kalkar. "Kendini Mozart ve Einstein ile mi karşılaştırıyorsun?"

"Hayır! Tanrım, hayır. Demek istediğim... insanlar farklı çalışır. Geleneksel kurumsal yaklaşım, yani sesini yükselt yoksa geride kal, değer katmanın tek yolu değildir."

Bir sonraki kelimeleri zorla söylerken kalbim deli gibi atıyor. "Naçizane fikrimce, odadaki en yüksek sesli kişi her zaman en zeki kişi değildir. Bazen sadece en güvensiz kişidir ve diğerlerini bastırmaya çalışır."

Bu, Craig'i azarlamaya en yakın olduğum an ve sanki sallantılı bir zeminde yürüyormuşum gibi hissediyorum.

Patrick'in gözleri kısılır. "Peki ne öneriyorsun? Maaş bordromdaki tüm içe dönük kişileri şımartmam mı?"

"Hayır." Sandalyeye çöküyorum ama devam ediyorum. "Sadece... belki bu içe dönük kişiye bir şans vermelisiniz? Londra'dan destek göndermeyin. Bu projeyi halledebileceğimi kanıtlamama izin verin. Lütfen."

Sonsuza kadar süren bir süre boyunca beni inceledi. Sonunda, kısa bir baş sallama ile kabul etti. "Tamam. Ama artık iletişim becerilerin yüzünden istifa etmekle tehdit eden şefler olmasın."

"Anlaştık."

Bu tam olarak bir güven oyu değil, daha çok beni hemen kovmamayı kabul etmek gibi bir şey, ama kabul ediyorum.

Garip bir ateşkes dönemine giriyoruz.

"Teşekkürler yardım yardım bana bir bir bir şeyi
benim listemden dedim diyorum, ortamı

yumuşatmak için çaresizce.

Çenesi yine o sıkma hareketini yapıyor.

"Haggis," diyor, sesi gergin.

ON BEŞ

Bacak delikli rahibe cüppesi

Patrick

VAHŞİ İSKOÇ DENİZİNİN KENARINDA KOŞMAKTAN DAHA ÖZGÜRLEŞTİRİCİ BİR ŞEY YOKTUR. Bu, vücudunuzun ne için yaratıldığını hatırlatan bir özgürlük türüdür — insanların marjlar üzerinde tartıştığı bir toplantı odasına hapsolmak değil, ciğerleriniz yanarken ve bacaklarınız yerden kesilirken tuzlu havayı yarararak koşmaktır.

Skye yaz aylarında tıkanır, turistler kiralık arabalar ve selfie çubuklarıyla yolları tıkar. Ancak belirlenen turist rotalarından çıkarsanız, başka bir ruh görmeden kilometrelerce koşabilirsiniz; sadece koyunlar ve tuhaf Highland inekleri vardır.

Portree'ye geri koştuğumda ciğerlerim yanıyor, ama bu iyi bir yanma.

Clachmòr ufukta yükseliyor, tıpkı çocukken Liam ile birlikte çitlerden gizlice geçerken gördüğüm gibi. Eskiden ona bakıp, yeniden canlanıp insanlarla dolup taşıtığını hayal ederdim.

Bu hayal, küçük oteller inşa etmek ve her yeni projenin peşinde koşmakla meşgul olduğumda, unutsam bile aklımdan çıkmadı. Hayalim hala oradaydı, tıpkı *The Times* listesini kovalayan bir yazar veya üçüncü yıldızını almaya çalışan bir şef gibi. Ve sonunda param olduğunda, onu satın alıp restore ettim.

Telefonum bacağımda titriyor. Jake.

Cevap vermek için ekranı kaydırıyorum. "Hiçliğin ortasında kışını dondurmakla meşgul olacağını düşündüm, aramayacağını sandım."

"Sadece medeniyeti kontrol ediyorum." Sesi, şu anda fethettiği donmuş çorak arazide esen rüzgârın arasında cızırtılı çıkıyor. "Hayat nasıl?"

"Şikâyet edecek pek bir şey yok. Keşif gezisi nasıl gidiyor?"

"Buz tabakası üzerinde sağlam ilerleme kaydediyoruz. Hava şaşırtıcı derecede elverişli." Bir duraklama olur. "Aslında dostum, Georgie için arıyorum."

Adımlarım kısılır. "Ona ne oldu?"

"Orada her şey yolunda mı? Bu sabah onu aradım ve saat altından beri otele çalıştığını söyledi."

Altıdan beri mi? Cumartesi günü mü? "Bilmiyordum."

"Teknik olarak onun sorumluluğunun sende olmadığını biliyorum ve seni zor bir duruma sokuyorum..." Bir süre duraksadı. "Ama tanrım, Patrick, o yirmi beş yaşında. İş dışında bir hayatı olmalı, hafta sonları on iki saat çalışmamalı."

İçimde rahatsız edici bir his var. Belki de ona kötü davranmışımdır. Perşembe gecesini yemekte, onun benim düşündüğümde daha fazla çaba gösterdiğini düşünmeye başladım. Ve şimdi kardeşi dünyanın öbür ucundan arıyor çünkü benim gözetimimde kendini çok yoruyor.

"Onu kontrol edeceğim." Zaten dönüp otele doğru yöneliyorum.

"Ona bakıcılık yapmanı istemiyorum. Sadece... stresli görünüyor. Onun için endişeleniyorum, anlıyor musun?"

"O yetişkin bir kadın. Zamanını nasıl geçirdiği onu ilgilendirir." Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, adımlarım Clachmòr'a doğru uzadı. "Onu şımartmayı bırakmalısın."

"Haklısın." Rüzgârın uğultusu içinde neredeyse duyulmayacak bir şekilde iç çekiyor.

Telefonu kapattığımda, konuşma aklımdan çıkmıyor. Akşam yemeğinin hatırası da öyle.

Dürüst olmak gerekirse, aylardır ilk kez otellerle ilgili bir sohbetten gerçekten keyif aldım. Steril toplantı odası sunumları her şeyin canını alıyor, ancak küçük, dağınık detaylar bu yerleri yönetmek için sadece bir başka varlık portföyü olmaktan çıkıp yeniden canlanmasını sağlıyor.

Dün, Craig'den Georgie'nin bagpipe akustiği ve hayaletli odaların harcama alışkanlıkları hakkındaki teorilerini doğrulamak için raporlar istedim. Rakamlar tam da onun iddia ettiği gibi çıktı.

Okuduğumda kendimi gülümserken buldum.

Onu arka ofiste, tamamen işine dalmış halde buldum. Omuzları kamburlaşmış, parmakları klavyede uçuyordu. Saçları, neyle bağlamışsa ondan kurtulmuş, koyu renkli teller yüzünün etrafına düşmüştü.

Kapı eşiğine geldiğimde başını kaldırdı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Gözleri, koşudan sonra hala terle kaplı çıplak göğsüme düştü ve şaşkın bir kuş gibi boğuk bir ses çıkardı.

"Patrick. Günaydın." "Bugün Cumartesi."

"Bir sorun mu var?" Dişlerini sıkarak yutkundu.

"Bugün çalışmamalısın," dedim, dizüstü bilgisayarına başımı sallayarak.

"Teslim tarihleri yaklaşıyor ve ben bu özellikle sinir bozucu entegrasyon sorununda takıldım." Bakışları aşağı kayar ve çıplak bacaklarıma takılır. Yanmış gibi gözlerini hızla başka yere çevirir. "Önemli değil. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Elimi göğsümün üzerinde gezdiriyorum, birdenbire bunun nasıl görüldüğünün farkına varıyorum. Yarı çıplak, terden sırılsıklam, boş bir ofiste onun üzerinde duruyorum. Muhtemelen korkmuştur. Ya da rahatsızdır.

"Benim tek nemle denize açılacağız," diyorum ona. "Listenizdeki bir şeyi tamamlamak için. Balinalar ve martılar. Balinaların işbirliği yapacağını garanti edemem, ama elimden geleni yapacağım."

"Oh." Gözlerini kırptırdı. "Çok naziksin, ama eminim daha iyi şeyler yapacaksınız. Cumartesi gününü birlikte geçireceğin başka insanlar vardır. Sana yük olmak istemem. Entegrasyon sorunlarımla burada gayet iyiyim, gerçekten."

Kendini bu kadar çabuk reddetmesi beni rahatsız ediyor.

"Cumartesi günümü başka biriyle geçirmek isteseydim, geçirirdim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Kardeşim için bana bakıcılık yapmana gerek yok. Seni o mu aradı?"

Rahatsız bir şekilde hareket ederek ensemi ovu turuyorum. "Mesele o değil. Hafta sonu boyunca ekranın arkasına gömülüp kalmanı izlemek yerine, sana bu adanın neler sunabileceğini göstermek istiyorum."

"Tamam," diyor sessizce. "Ama hazırlıklı olmak için, helikopter olayından farklı olarak... dramatik manevralar yapmayı planlamıyorsun, değil mi? Dalgaların üzerinden atlamayacaksın ya da diğer teknelerle yarı mayacaksın, değil mi? Bu normal, sıkıcı, güvenli bir tekne, can yelekleri, işaret fi ekleri ve sahil güvenliği çağırma imkanı var, değil mi?"

"Tanrım, Georgie. Evet, denize elverişli ve Sahil Güvenlik tarafından onaylanmış. Benimle güvendesin. Martıları izleyeceğiz, belki yüzmek istersen bir koyda dururuz."

Kafasını kaldırdı. "Yüzmek mi? O zaman... mayo getirmeli miyim?"

Kostüm değil, bikini değil. *Mayo*.

Bir an için, onun izgili Viktorya dönemi mayolarından birini giyip, belki de üzerinde çiçekler olan lastik bir şapka taktığını hayal ettim.

En azından, çok açık saçık bir şey giyerek gelmesinden endi elenmeme gerek yok. Bu gezi hakkında yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum.

"Sadece rahat giyebileceğin şeyleri yanına al," diyorum ona.

Askeri emir alan birinin ciddiyetiyle ba ını sallar. Sonra sesi yumu ar. "Biliyorsun, Craig'e başvurmak yerine o veri raporlarını doğrudan benden isteyebilirdin."

"Craig lider. Her şeyi ona danı ırım."

"Doğru." Gözleri tekrar klavyeye d  er. "Tabii ki. Komuta zinciri."

S yleyi   ekli. Hafif bir incinmi lik var, ama g  s mde rahatsız edici bir yerde takılacak kadar keskin. Orada takılı kalmasından ho lanmıyorum.

Ve bunu düzeltmek için bir şey söylemek istemem de hoşuma gitmiyor.

Georgie

Patrick McLaren ile denizde bir gün.

Bana söylediğinden beri kalbim durmadan çarpıyor. Beni almaya gelmesine on beş dakika var. Zihinsel ve fiziksel olarak hazırlanmak için on beş dakika... ve acil bir bacak ağdası için zamanım yok.

İçeri girdiğimde yumurta kokusu burnuma çarptı. Fee ocakta, omleti karıştırıyordu.

"Günaydın," diyorum, çantamı yere bırakarak.

"Günaydın canım," diyor, başını kaldırmadan. "Lütfen bana cumartesi günü çalışmayacağını söyle."

Yanaklarım beni hemen ele veriyor. "Aslında... Patrick'e rastladım ve beni teknesine götürecek. Tabii ki mecburiyetten," diye ekliyorum hemen. "Jake ona suçluluk duygusu aşıladı."

Dün gece Fee'ye Patrick'i tanıdığımı itiraf etmek zorunda kaldım. Perşembe günü kapımıza geldiğinde bunu saklamak biraz zordu.

Fee karıştırırken donar, sonra elinde spatula ile dönüp bana bakar. "Suçluluk duygusu olsun ya da olmasın, bu oldukça samimi bir durum. Sadece sen ve o mu? Teknede mi?"

Omuz silkiyorum, sinirlerim daha da geriliyor. "Sanırım öyle? Başka kimseden bahsetmedi."

Yeni bir panik dalgası geliyor. Ya sadece biz değilsek? Ya iş ile ilgili bir şeye davetsiz giriyorsam? Ya da daha kötüsü, buz banyosundaki sarışın kadın da oradaysa?

"Puffinleri göreceğiz dedi. Belki yüzmeye de gideriz?" Dudaklarımı ısıriyorum. "Burada yüzmek güvenli mi?"

Fee'nin sırtışı şeytani. "Eğer ölecekse, lütfen McLaren'ın kollarında öl. Tanrım, bu çok heyecan verici."

Dudaklarımı ısıırıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Açıkçası, onun için bu hiçbir şey. Neyse, mayomu çıkarmam lazım."

Odama kaçtım ve güvenilir dostum olan lacivert tek parça mayomu çıkardım. Tatillerimde çoğunlukla havuz başında oturup kitap okurken bana eşlik eden güvenilir dostum.

Patrick'in önünde yarı çıplak duramam. Onun kulübesinde gördüğüm sarışın kadın gibi bir vücudum yok. Ne kadar az cilt gösterirsem, herkes için o kadar iyi olur.

Malzemelerimle mutfağa geri dönüyorum: faktör 50 güneş kremi, büyük güneş gözlüğü, tek parça mayo, geniş kenarlı şapka ve rehber kitaplarım.

"Mayoyu bir göreyim," diyor Fee. Mayoyu kaldırıyorum.

"Bu da ne böyle?" Diye sorar ve onu elimden alır. "Bu mayo değil, bacak delikli rahibe elbisesi. Kesinlikle olmaz."

"Bence biraz abartıyorsun. Gayet iyi..."

"1950 Olimpiyatları için gayet uygun." Askerlerinden tutup, şekline bakarak ağzını açıyor. "Bu canavar güçlendirilmiş mi? Bununla derin deniz dalışı mı yapmayı planlıyorsun?"

"Destekleyici olmasını seviyorum!" "Aman Tanrım. Kıpırdama."

Yatak odasına doğru fırlayarak gider.

Bunun için vaktim yok. Nefes almayı unutturan bir adamla denizde geçireceğim bir gün için hazırlanmam gerekiyor. Bunun yerine, ipek kimono giymiş biri tarafından mayo giydiğim için utanç duyuyorum.

Eşyalarımı dikkatlice sırt çantama koyup dudak kremi ve biraz allık sürüyorum.

Beş dakika sonra, kırmızı ve korkutucu bir şey elinde geri döner. "İşte başlıyoruz."

Bu bir bikini değil. Bir bikini önerisi. Diş ipi ile birbirine bağlanmış iki kırmızı posta pulu.

"Bunu giyemem," diye ciyaktadım.

"Giyeceksin ve giyeceksin." Bana onu uzatır. "Harika bir vücudun var. Muhteşem göğüsler, ince bel. Saklamayı bırak."

Onu hayretle izliyorum. Bir rüzgar eserse, İskoçya'nın tüm batı kıyısını teşhir etmiş olacağım.

"Fee, o şirketin CEO'su. Bu bir randevu değil. Onu baştan çıkarmaya çalışıyordum gibi görünerek gidemem."

"Ah, canım," diye iç geçirir. "Bu adam senin inek IT sistemine milyonlarca dolar yatırıyor. Şirkette yükselmeyi mi istiyorsun? Ona kendine güvenen bir yetişkin olduğunu göster. Yetişkinlerin masasında hala boyama yapan gergin bir çocuk olmadığını."

Güvenilir tek parça mayomu elinde tuttu. Sanırım mayonun patates püresi versiyonu. "Bu şey, yetişkinlerin masasını tamamen atlayıp doğrudan huzurevine gittiğini gösteriyor. Açıkçası Georgie, bu trajik. Artık yüksek bahisçilerle birliktensin; artık onlar gibi davranmaya ve giyinmeye başlamanın zamanı geldi."

Gözlerimi kısıyorum. Fee'nin dün gece içtiği otun etkisiyle hala yarı sarhoş olduğundan eminim, çünkü bu moral konuşması... çok fazla. Ama sinir bozucu bir şekilde, haklı olabilir.

"Çok kırmızı," diye fısıldıyorum, sanki rengi yüksek sesle söylemek onu daha tehlikeli hale getirecekmiş gibi.

Fee gözlerini devirir.

"Hayır, cidden. Erkeklerin kırmızı giyen kadınları cinsel olarak daha çekici bulduklarını gösteren psikolojik araştırmalar olduğunu biliyor musun? Evrimsel psikologlar bunun nedeninin, dişi primatların doğurgan olduklarında kırmızı, şey... şişkin kısımlarını sergilemeleri olduğunu düşünüyorlar, yani bu bikini onun sürüngen beynine doğrudan '*doğurgan dişi*' diye bağılıyor."

Bana bakar. "Az önce kendini bir babunla mı karşılaştırdın?"

"Bu *bilimsel* bir gerçek," diye ciyaklarım. "Onun evrimsel programlamasını silah olarak kullanıyorum."

Gözlerini kırıştırır. "Sen tam bir ineksin. Ama gerçekten ilginç bilgiler. Teşekkürler, David Attenborough." Sırıtarak, "Şimdi gidip yakışıklı kertenkele CEO'muzun üzerine babun büyüünü sal" der.

Ben itiraz etmeden önce, kot şort, beyaz tişört ve örgü süveteri kollarıma atıyor. "Bunları üstüne giy. Rahat ama şık."

Şortu kaldırıyorum. "Çok kısa."

"Evet," diyor sinirli bir şekilde. "Bu yüzden şort deniyor. Orta boy değil. Uzun boy değil. *Şort*."

Taytımı çıkarıp şortu giydim.

Fee beni gururlu bir koç gibi inceliyor. Bacaklarım gerçekten güzel görünüyor, bu hem heyecan verici hem de korkutucu.

"Bak," diyor, Şimdi daha nazik bir sesle. "Kendini ona atmanı söylemiyorum. Sadece saklanmayı bırak. Ona var olduğunu göster."

Bikiniye bakıyorum. Bu tamamen benim rahatlık alanımın dışında. Tam da Riri'nin bana söylemeden valizime gizlice koyacağı türden bir Şey.

Belki bugün rahibe kıyafeti evde kalır.

Zorlukla yutkunuyorum.

Belki de onun beni küçük, inek bir fare olarak görmesinden bıktım.

Belki de artık beni bir kadın olarak görmesinin zamanı gelmiŐtir.

ON ALTI

Tehlikeli tarafta çimler daha yeşil

Georgie

PATRICK birkaç dakika sonra kornaya basar. Çantamı alıp dışarıya koşarken midem gergin bir şekilde kıpır kıpır olur.

Land Rover'ını, Highland'da birçok kış geçirmiş gibi görünen bir yere park etmiş. Kaslı kolunu direksiyonun üzerine tembelce koymuş.

Beni gördüğü anda motoru kapatır ve benim tarafıma doğru büyük adımlarla yürür.

Tanrım, yardım et. Tam da The List'i yazarken hayal ettiğim sert balıkçıya benziyor. Lacivert tişörtü geniş omuzlarını kaplıyor, saçları rüzgârla dağınık ve sert sakalları tıraş olmayı unuttuğunu gösteriyor.

"Gerçekten gerek yok," diyorum, o kapı koluna uzanırken yanaklarım çoktan kızarmış durumda.

Sanki itirazım önemsizmiş gibi homurdanır. "Yapmazsam annem kulaklarımı çeker."

Gülümsüyorum. Nedense, dünyada hiç kimsenin Patrick McLaren'ın kulaklarını çekebileceğini sanmıyorum. Ama onun buna inanmasını seviyorum.

Yolcu koltuğuna tırmanıyorum ve taksi duyularımı dolduruyor: tuzlu hava, sıcak deri ve erkeksi sabun ile *onun* kokusunun karışımı.

Uyluklarım koltuğa sürtünerek gıcırıyor ve ben utangaç bir şekilde şortumu çekiyorum. Bacaklarım pişmemiş tavuk gibi görünüyor.

"Adanın diğer tarafına gidiyoruz," diyor, direksiyonun başına geçerek. "Stein köyünden ayrılıyor. Hiç gittin mi?"

"Çok güzel bir yermiş," diyorum, rehber kitaplarımı sıkıca tutarak. "Orada Michelin yıldızlı bir restoran var, değil mi?"

"Öyle." Vites değiştirir ve Land Rover ileri doğru sarsılır.

"Skye'da neden bu kadar çok Michelin yıldızlı restoran var? Otel dahil üç tane saydım."

Omuzlarını silkiyor, bir kolunu rahatça direksiyona koyarak. "Arka bahçemizde deniz var. Sabah sudan çıkarılan en iyi balıklar burada. İnsanlar sahip olduklarının değerini biliyor ve onlara altın gibi davranıyorlar." Ağzında bir gülümseme beliriyor. "Londra'daki gibi her köşede fast food tavukçularından daha iyi, değil mi?"

Çoğunlukla gerginlikten kıkırdayarak gülüyorum. "Sanırım öyle."

Taksinin sade iç mekanına göz gezdiriyorum. "Seni Porsche'de hayal etmiştim, bunda değil."

Kaşlarını kaldırır. "Tek şeritli yollarda biraz israf olur. Çoğu gün kırk kilometreye ulaşırsan şanslısın. Ayrıca, spor arabada dalış ekipmanlarını veya tırmanma ekipmanlarını taşımayı dene."

Onun binlerce kez yapmış gibi dar bir virajı aldığını izleyerek başımı salladım.

Onun, erkeklerin genellikle telafi etmeye çalıştıkları şeyleri telafi etmek için gösterişli bir spor araba kullanan bir aptal olmaması hoşuma gidiyor. Küçük penis enerjisi, sanırım.

Patrick'in küçük penis konusunda endişelenmesine gerek yok tabii. "Stein'dan hangi bölgeye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Kuzey. Lochbay Adaları'nı geçtikten sonra daha derin sulara ulaşacağız. Birkaç kuş kolonisi geçeceğiz — martılar, ördekler, kazlar. Sonra Ardmore

Arches'a varacağız. Şanslıysak, minke balinaları görebiliriz."

Kuzey ve daha derin, insanlar denizde kaybolan turistlerle ilgili trajik bir manşet haberinden hemen önce kullandıkları kelimeler gibi geliyor.

Ama kendime cesur olmak için sert bir moral konuşması yaptım.

Bunun Jake'e karşı bir yükümlülük olduğunu bilmeme rağmen, onun bunu planlamış olması düşünceli bir davranış. Beni sadece teknesine bindirmekle kalmıyor, görmek istediğim vahşi yaşamı görebileceğim bir rota planlıyor.

"Dur tahmin edeyim. Sen *hem* kaptan *hem de* tur rehberisin, değil mi?"

"Öyleyim." Gözleri bir saniye benimkilerle buluştu ve orada sıcak bir şey parladı. "Bu sefer benimle güvende hissediyor musun?"

Gülüyorum, ama nefes nefese çıkıyor. "Neyden güvenli? Boğulmaktan mı? Balina tarafından yenilmekten mi?" "Diğer deniz tehlikeleri arasında."

"Teknelerle ilgili deneyiminiz nedir bilmiyorum. Ama helikopterden daha az ölüm ihtimali vardır, değil mi? Helikopter düşerse, her şey biter. Tekneyle ise, ben... yüzebilirim. Belki."

"Ne kadar da inançlısın," diyor kuru bir şekilde. "Seni hayatta tutmak için elimden geleni yapacağım."

"Bu bir kontrol meselesi mi? Başkasının seni bir yere götürmesinden hoşlanmıyorsun, bu yüzden her türlü ulaşım aracını ustaca kullanmak zorundasın?"

"Belki," diyor, gözleri yolda. "Çoğunlukla kenarda oturmamakla ilgili. Birinin uçtuğunu ya da açık denizi aştığını izliyorsun..." Omuzlarını silkiyor. "Kıydan alkışlamak yerine içinde olmak isterim. Hareketsiz oturmayı sevmiyorum."

"Yani ölmekten korkmaktan çok, bir şeyleri kaçırmaktan mı korkuyorsun?"

"Ölüm korkusu zaman kaybıdır. Korku, hayatın en güzel yanlarını kaçırmamanın en hızlı yoludur."

Bu sözler beni derinden etkiler. Riri'nin sesi, sanki arka koltukta oturuyormuş gibi kafamın içinde yankılanır: *Maceraya evet de*.

"Ama neredeyse felaketle sonuçlanacak olaylar yaşadın," diyorum. "Bir keresinde buz tırmanışı yaparken altı metre yükseklikten düştüğünü biliyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Beni takip ediyordun, değil mi?"

Yanaklarım kızarır. "Jake'i takip ediyorum. *Kardeşimi*. Ve onun korkutucu kısımları hafifleterek anlattığını biliyorum, böylece her yurt dışına çıktığında paniğe kapılmıyorum."

"Akıllı adam."

"Ayak parmağını nasıl kaybettin?"

"Donma." Köşeyi o kadar keskin bir şekilde döndü ki kapı koluna tutundum. "Jake ile Antarktika keşif gezisindeydik. İki gün boyunca kar fırtınasına yakalandık. Ana kampa geri döndüğümüzde ayak parmağım donmuş balık parmağı gibiydi."

Ağzım açık kalır. "Aman Tanrım, bu korkunç!"

Tam da bu tür detaylar, bu adamla aynı teknede olup olmamam gerektiğini sorgulamama neden oluyor.

Sanki tüm bu olay keyifli bir tatil anısıymış gibi, kurt gibi sırtıyor. "Sağlık görevlisi bir bakış attı ve 'Bu küçük domuzcuk pazara gitmeyecek' dedi. Orada kopardı."

"Kırdı mı?" Elim ağzıma uçar. "Kit-Kat gibi mi?"

"Aynen öyle." Bana göz kırptı. "Kan bile akmadı. Donmuştu. Jake kırıldığı anda bayıldı. Büyük, sert bir maceracı, bir çatırtı sesi duyunca bayıldı."

"Bu... ugh... çok acı verici olmalı."

"Vücut akıllıdır. Sizi acıdan korumak için şoka girer. Yıllar boyunca şanslıydım. Çoğunlukla yüzeysel yaralanmalar oldu. Arada sırada birkaç kırık kemik."

"Patrick, ayak parmağın tam anlamıyla kırıldı. Bu yüzeysel bir yaralanma değil, korku filmi malzemesi." Kafamı sallıyorum. "Daha fazla zıt olamazdık."

Gözleri eğlenerek yana kayar. "Çünkü kumsalda uzanmaktansa kar fırtınasında buz duvarına tutunmayı tercih ederim?"

"Çünkü 'donma' duyduğunda 'kabul edilebilir risk' diye düşünüyorsun."

Derin bir kahkaha atıyor. "Peki o zaman, Fitzgerald, senin için mükemmel tatil nedir?"

Kemerimle oynayarak sıkıldığımı hissediyorum. "Sadece sevdiğim insanlarla birlikte rahat ve güzel bir yerde olmak. Kitap okumak. Fazla yemek yemek. Uzuvarımın kopabileceğinden endişelenmemek." Bir süre duruyorum. "Sanırım sadece mutlu ve güvende hissetmek istiyorum."

Güvende. Bu kelime, sanki çok seksi olmayan bir şeyi itiraf etmişim gibi aramızda bir sessizlik yaratıyor.

Ağız seğiriyor. Bu adam, benim bisküvilere duyduğum özlemle çığlara özlem duyuyor. O tehlikeye koşarken, ben su ısıtıcısına koşuyorum.

"Hepimiz farklı şekillerde güvenlik arıyoruz," diyor sonunda. "Ne?

Senin tatillerin güvenliğin tam tersi."

"Öyle görünüyorlar. Ama kendimi zorladığımda, sınırlarımın tam olarak nerede olduğunu öğreniyorum. Ne kadar zorlayabileceğimi ve yine de hayatta kalabileceğimi biliyorum. Kendi yeteneklerini bilmekten daha büyük bir güvenlik yoktur."

"Huh." Dudaklarımı ısırarak ona gizlice bir bakış attım. "Belki de haklısın. Belki de güvenlik, riskten kaçınmakla ilgili değildir. Her şey ters gittiğinde kim olduğunu bilmekle ilgilidir." Bir süre durdum. "Gerçi, dürüst olmak gerekirse, sahilde kitap okurken hiçbir şey ters gitmez. En kötü ihtimalle, bir martı cipsinin üzerine pisler. Ya da, bilirsin, tsunami olur."

"Gördün mü? Sen tehlikeli yaşıyorsun. Martılar acımasız piçlerdir."

Gülümsememi engellemek için dudağımı ısırırım. "Jake, parmağın koptuğunda gerçekten bayıldı mı?"

O gülümser. "Taş gibi düştü. Keşke bunu filme alsaydım. Büyük sürpriz, değil mi?"

"Bana göre değil. Jake her zaman Bay Sert olmamıştır."

Bu sözüm üzerine kaşlarını kaldırır. "Dinlemem gereken bir hikaye gibi geliyor."

Gözlerimi devirip, yüzüm kızarır. "Babamla geçirdiğimiz son tatilde, Jake bir denizanasına çarpmıştı. Çırpınıp duruyor, öleceğini haykırıyordu. Onu kıyıya sürükleyen bendim. On dört yaşındaydım. O yirmi yaşında, bir buçuk metre boyunda, vurulmuş gibi bağıırıyordu. Adil olmak gerekirse, denizanası onu aile mücevherlerinin çok yakınından sokmuştu."

Patrick güldü. Bir an için, bu gülüşün altında parıldadım. Sonra sıcaklık kayboldu, yerine garip bir boşluk geldi. On dört yaşındayken şimdi olduğumdan daha mı cesurdum?

"Bu hikayeyi sonraya saklıyorum," diyor. "Bunu asla unutamayacak."

Bu, şaşırtıcı bir şekilde şaka gibi geliyor.

Bakışları kucağımdaki kuş gözlem rehberine düşer. "Hepsini not almışsın."

Vurgulanan, renk kodlu sayfalara göz gezdiriyorum. Yapışkan etiketler dışarı çıkıntı yapıyor.

Sanki beni puffinlerle ilgili bilgiler yerine porno izlerken yakalamış gibi yüzüm kızarıyor.

"Neye bakmam gerektiğini bilmek istedim," diye mırıldanıyorum.
"Martılar dışında. Hazırlıklı olmak isterim. Ve... kuşlar güzeldir."

"Kuşlar güzeldir," diye tekrarlar, o kadar kuru bir sesle ki alay edileceğimi düşünerek kendimi hazırlarım.

"Bunu üzücü buluyorsun, değil mi? Tekne gezisi için kuş kitabını renk kodlarıyla işaretlediğim için?"

Ama sıırtmaz. Alay etmez. Bana bakar ve sesi alçalır. "Hayır, Georgie. Bence bu çok tatlı."

Kalbim nasıl atacağını unutur. Durur, takılır, sonra yetişmek için hızla atmaya başlar.

"Geldik," diyor, büyüü bozarak.

Onun bakışlarını takip ederek aşağıdaki limana bakıyorum. Küçük bir balıkçı teknesi suda sallanıyor.

Tanrım. Sadece ikimiz. Bir tekne. Saatlerce.

Patrick

Ona martı kolonisini gösterdikten sonra, bizi sahil boyunca daha ileri götürüyorum.

Kuşların yarı sindirilmiş balıkları birbirlerinin boğazına kusmasını izlemekten bu kadar heyecanlanan birini daha önce hiç görmemiştim. Georgie bunu "kesinlikle muhteşem" olarak nitelendirdi ve "otantik beslenme davranışlarını" görmesine izin verdiğim için bana teşekkür etti.

"Aman Tanrım, bak!" Kayalıkları işaret ediyor. "Onlar fulmarlar mı?"

Cevap veremeden dürbünü kaldırdı. Yoğun konsantrasyonla kaşlarını çatıp dudaklarını aralarken saçları yanağına çarptı.

Bunun çok sevimli olduğunu kabul etmemek zor.

"Evet," diyorum, gazı biraz keserek. Uçağı kayalıklara yaklaştırıyorum. "Yuva yapma mevsimi. Bütün yaz burada kalacaklar."

"İnanılmazlar," der, dürbünü hiç indirmeden. "Kitapta kırk yıla kadar yaşayabildikleri yazıyordu. *Kırk yıl* boyunca dünyanın dört bir yanını uçup aynı kayalıkların yüzüne geri dönüyorlar."

"Sadık piçler."

"Sanki tam olarak nereye ait olduklarını biliyorlarmış gibi."

Buraya pek çok insanı getirdim. Sürekli e-postalarını kontrol eden iş ortakları. Seviştiğim kadınlar, rüzgârın saçlarını bozduğu için küfrediyorlar. Önlerindeki görmek yerine bunu bir fotoğraf çekimi gibi gören VIP'ler.

Çoğu, fulmar ile martıyı ayırt edemez.

Ama Georgie tamamen dalmış, dürbünü yüzüne yapıştırmış, rehber kitabının sayfaları rüzgarda uçuşuyor. Birkaç saniyede bir küçük sesler çıkarıyor — bir şey gördüğünde hızlı bir nefes, memnun olduğunda düşük bir mırıldanma. Bunu yaptığının farkında bile değil.

Denizde geçirdiğimiz otuz dakika sonunda, etrafımda taşıdığı gerginlik nihayet yok oldu.

Deniz işte böyle bir yer. Dünyayı rüzgar ve tuza indirger ve karada stres yaptığımız çoğu şeyin burada hiçbir önemi olmadığını gösterir.

Onun içinde Jake'in bir parçasını ilk kez görüyorum.

Parmağını uçuruma doğru uzatıyor. "Şu aptala bak."

Onun bakışlarını takip ediyorum. Dik bir uçurumun ortasında bir koyun durmuş, sanki Atlantik'e düşmekten bir adım uzakta değil de, deniz kenarında piknik yapıyormuş gibi ot yiyor.

"Kendini düşmeyecek kadar emin ayakları olduğunu düşünüyor, ama kesinlikle düşebilir," diyor ve dürbünü indiriyor. "İngiltere'de her yıl yaklaşık on beş bin koyun uçurumdan düşerek ölüyor. Çimlere o kadar odaklanıyorlar ki, düşüşü unutuyorlar. Açıkçası, onları anlayabiliyorum. Bir keresinde, kod üzerinde düşünürken bir günde üç kez cam kapıya çarpmıştım."

Gülümserim ve motoru kapatarak gemiyi sürüklenmeye bırakırım. "On beş bin mi? Bu istatistiği böyle anlar için mi saklıyorsun?"

O omuzlarını hafifçe silkiyor. "Listeyi yaptığımdan beri araştırma yapıyorum. Her şey hakkında."

Direksiyonu daha sıkı kavrarım. Tanrı bilir o lanet liste için ne tür *araştırmalar* yapmıştır. Umarım uygun koyun çiftçilerinin bir listesini derlemiyorlardır.

Koyunları düşünmek daha güvenli.

"Buradaki çiftçiler onları sürekli sahillere vurmuş halde buluyorlar," diyorum. "Doğanın sürüyü azaltma yöntemi."

Gülümsemesi kaybolur. "Böyle söyleyince çok üzücü geliyor." "Hayatın döngüsü."

Yine dürbünü kaldırıyor. "Belki de o sadece bir adrenalin bağımlısıdır. Ölüm korkusundan çok 'kaçırma korkusu' vardır. Tehlikeli tarafta çimler gerçekten daha yeşil."

Ben gülerek "Şimdi de beni aptal bir koyunla mı karşılaştırıyorsun?" diyorum.

Dudaklarını ısırarak gülümsememek için uğraşır. "İkiniz de en iyi manzaraların maksimum tehlike gerektirdiğini düşünüyorsunuz."

Ön kolumu direksiyona dayadım, gözlerimi ondan ayırmadan. "Görölmeye değer manzaralar kolay elde edilmez. Görölmeye değer bir şey görmek için kenara yaklaşmak gerekir."

Onu heyecanlandıracak bir şey görürüm. "Nadir manzaralardan bahsetmişken... saat ikide bir sümsük kuşu var. Hem de kocaman bir tane."

"Nerede?" O kadar hızlı dönüyor ki, at kuyruğu omzuna çarpıyor.

"*Morus bassanus*—aman Tanrım, sanırım bu o—bekle—"

Konsantre olmak için alt dudağını ısırır, bir eliyle rehber kitabını açarken diğer eliyle dürbünü kuşa kilitler.

Onun arkasına geçiyorum, göğsüm sırtına değecek kadar yakın, saçlarından gelen tuz ve yumuşak bir kokunun karışımını alabilecek kadar yakın. Önümde çok küçük duruyor, omzuma zar zor ulaşıyor. Çenemi kafasının üstüne koyabilirim. Birkaç saç teli rüzgârla uçup çenemi gıdıklıyor.

"Burada." Elim onun elini kapattı, dürbünü sabitledi ve onu sola yönlendirdi. "Şimdi görüyor musun?"

Parmakları avucumun altında sıcak ve narin, o kadar küçük ki, iki elimi de onun iki elini kavrayabilirim.

Gannet, keskin gagalı bir yırtıcı kuş, iki metre yükseklikte havada asılı kalıyor, sonra bir füze gibi düşerek saatte 100 kilometre hızla gökyüzünü yararak suya dalıyor.

. Dalgaların altında kaybolur, bir an sonra gagasında çırpınan bir balıkla su yüzüne çıkar.

Kız nefesini tutuyor. Bu ses, onun vücudundan geçip doğrudan göğsüme ulaşıyor.

En son ne zaman birisi benim gösterdiğim bir şeye böyle tepki vermişti?

"O muhteşem," diye nefes nefese söyler. "Bunu gördüğüme inanamıyorum. Ama zavallı balık..."

Sesindeki o yumuşak, suçlu ton beni gülümsetir. "Doğa ana böyledir. Acımasızdır. Aynı zamanda hem acımasız hem de güzeldir."

"Ona çok yaklaşmak istemezdim."

"Evet... senin boyunda biri, ne olduğunu anlamadan seni o uçurumdan aşağı atar. Fazla zor olmaz."

Kollarımda dönerek, alaycı bir şekilde kırılmış gibi, yeşil gözlerini bana dikti. "Hey! O kadar da küçük değilim."

"Bana kıyasla, sen öylesin."

Gergin bir kahkaha kaçırıyor. "Sen anormal derecede büyüksün, bu yüzden bu pek adil değil."

Yuvasına geri dönen sümsük kuşuna doğru başımı salladım. "Gördün mü? Gökyüzündeki en bölgesel piç kurusu. Erkekler yuva yeri için ölümüne savaşırlar. Rakiplerini uçurumdan aşağı iterler."

"Bu... oldukça agresif."

"Öyle olmak zorunda." Elim, dürbünün üzerinde onun elinin üzerinde kalır ve dürbünü sabit tutar. "Sadece en güçlü erkekler çiftleşebilir. Boyut önemlidir. Hakimiyet önemlidir. Geri kalan her şey zayıfların hayatta kalmasıdır."

"McLaren Otellerini yönetme şekline benziyor."

Aşağıya bakarak, bunun bir alay mı yoksa iğneleme mi olduğuna karar vermeye çalışıyorum. "Henüz kimse uçurumdan itilmedi. En azından kelimenin tam anlamıyla."

Bana bakmak için başını daha da geriye eğdi, gözleri yumuşak, gülümsemesi samimi.

O... tatlı bir kız. Korumak isteyeceğiniz türden bir tatlılık. Ve sadece yüzünün nasıl değiştiğini görmek için mahvetmek isteyeceğiniz türden bir tatlılık.

Tanrım, Patrick.

Jake'in kız kardeşine sanki bir avcı gibi yapışmışım, çiftleşme ve hakimiyet hakkında konuşuyorum. Ve o da çekilmiyor.

Sonra hareket ediyor. Kot pantolonuyla kaplı kızı, şortumun ince kumaşı aracılığıyla benim aletime baskı yapıyor.

Masumca. Kasıtsız. Vücudundaki ani hareketsizlikten, bizim nasıl hizalandığımızı fark ettiğinde keskin nefesinden anlayabiliyorum.

Benimki aniden duruyor.

Uzun, gergin bir saniye boyunca ikimiz de kıpırdamıyoruz. Kafamda "*ona dokunma*" ile "*evet, dokun*" düşünceleri çarpışıyor.

Dürbün onun elinde titriyor.

Ben keskin bir hareketle geri çekildim. Elim onunkinden düştü.

"Hadi," diye homurdanıyorum, daha da aptalca bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşıyorum. "Bir sonraki noktaya geçiyoruz."

Motoru çalıştırırım.

Rehber kitabını, hayatında okuduğu en heyecan verici metinmiş gibi açıyor, ama parmaklarının sayfanın köşesini endişeyle çevirdiğini, sayfayı ileri geri çevirdiğini görüyorum.

"Kuzeydoğuda, yaklaşık on dakika uzaklıkta bir fok kolonisi var," diyorum, normal konuşmaya çalışıyorum, ama sesimdeki titreme beni ele veriyor. "Kameranı hazır tutsan iyi olur."

Gözlerimi sudan ayırmıyorum. Başka hiçbir yere bakmıyorum.

Siktir. Belki de bu vahşi yaşam turuna kendini kaptıran benim.

On dakika sonra, fokların bulunduğu kayalık çıkıntıya yaklaşırken hızımı kesiyorum. Orada zaten başka bir tekne var, yaklaşık yirmi yolcu taşıyan bir tur teknesi, hepsi bir tarafa yığılmış, kameralarını ve telefonlarını kaldırmışlar.

Tur rehberinin sesi megafonla suyun ötesine ulaşıyor: "Biraz daha yaklaşırsak, dalışlarını görebilirsiniz. Bazen şanslıysak bizim için gösteri yaparlar."

Tekne kayalıklara yaklaşırken, motorlar gürültüyle çalışıyor ve Georgie yüzünü buruşturuyor. Foklar heyecanlanıyor, bazıları suya atılıyor.

"Lanet olası aptal," diye mırıldanıyorum, tur teknesinin yaklaşmasını izlerken. Adadaki operatörlerin çoğu bundan daha iyi bilir. Bu piç kurusu hepimizin adını kötüye çıkartıyor.

"Vahşi hayvanların kendileri için gösteri yapmasını ne kadar çok istediklerini bir bak," diyor sessizce, dürbününü indirerek. "Fokların fok gibi davranmasını izlemek istemiyorlar, fokların eğlenceli olmasını istiyorlar. Sanki... bazı şeylerin bizim için olmadığını unutmuşuz gibi."

enem sıkılıyor. "İnsanlar doğanın düzenli ve kullanışlı olmasını istiyor. İstedikleri zaman. Ama işler öyle yürümüyor."

"Değil mi? Ama asıl mesele, onu kontrol etmenin bizim işimiz olmadığı." Sanki hiçbir şeyi rahatsız etmek istemiyormuş gibi sesini alaltıyor. "Foklar bize bir gösteri borçlu değil. Onlar sadece var olmaya çalışıyorlar."

Tur teknesi motorunu tekrar çalıştırır ve daha fazla fok kayalardan ayrılır.

Mesafemizi koruyarak, sessiz suda sürüklenmeye devam ediyoruz. Birkaç dakika sonra, bazı foklar geri dönüyor, temkinli ama doğal ritimlerine geri dönüyorlar.

"Orada," diyor Georgie, dürbününü tekrar kaldırarak. "Aslında kendileri olduklarında böyle görünüyorlar." Sesi alçalıyor. "Bir şeye olması gerektiğini düşündüğün şey yerine, olduğu gibi kalması için alan verdiğinde her şeyin ne kadar iyi işlediği komik."

Bana tatlı bir gülümsemeyle bakıyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi, ama bunu kasten yapsa da yapmasa da, akşam yemeğinde yaptığımız, yüksek sesler ve sessiz alanlar hakkındaki sohbete geri dönüyor. Onun, içimize işleyen ve aklımızdan çıkmayan bu sessiz gözlemleri yapma alışkanlığı olduğunu fark etmeye başlıyorum.

Aramızda bir ima asılı kalıyor: Ben o adi tur rehberinden daha iyi değilim.

Motoru keskin bir hareketle durdurdum. "Burası yüzmek için çok uygun."

Gözleri, suyun yer yer koyulaştığı kenara doğru bakarken büyüdü. "Burada yüzebilir miyiz? Güvenli mi?"

"Bu sulara seni ısıtıp yiyebilecek hiçbir şey yok. Eşyalarını getirdin mi?"

"Evet." Tereddüt etti, alt dudağını ısırdı. "Sen de... geliyor musun?"

Bunu planlamamıştım. Tekneye kalıp, giyinik halde, o suda oynarken uygun bir mesafede kalacaktım. Bir sorun çıkarsa anında suya atlayabileceğimi biliyordum.

Ama sonra o, benimle su arasında bakışlarını gezdirerek, bunu tek başına yapmaya cesaretinin olup olmadığını tartıyor.

"Tabii."

"Gerçekten gerek yok. Bütün gününü bana ayırmanı istemem..."

Ben çoktan gömleğimi çıkarıp bankın üzerine atmıştım. "Gireceğiz."

"Tamam," diyor yumuşak bir sesle. "O zaman... üstümü değiştireyim."

Bugün güneş çok yakıcı. Eskiden Skye'da yazın üç kat giyinmek gerekirdi. Şimdi ise Akdeniz gibi.

Su şişesinden uzun bir yudum alıp, kendime şimdiye kadar iyi iş çıkardığımı söylüyorum. Jake'in kız kardeşine manzaraları gösterdim, onu güvende tuttum — vekaleten büyük kardeşlik görevimi yerine getirdim.

O güverteye çıkarken merdivenler gıcırıyor. O dışarı çıktığında, neredeyse suyum boğazımda kalıyordu.

Kahretsin.

Bana mayo giyeceğine söz vermişti.

Onun yerine, bir erkeğin ellerinin dokunmak isteyeceği her yerinde kıvrımları olduğunu gizlemek için hiçbir işe yaramayan kırmızı bir bikiniyle orada duruyor.

Daha önce onun çekici bir kız olduğunu göremediğimden değil. Kör değilim ya.

Ve bikini giyen kadınları hiç görmemiş değilim. Bu kadar az kumaşla güzel görünerek geçimini sağlayan mankenlerle çıktım, ne yaptıklarını ve bunu yaparken ne kadar güzel göründüklerini çok iyi bilen kadınlarla.

Ama Georgie... Tanrım. Sanki güverte açılıp onu yutmasını bekler gibi orada duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bikininin sergilediği şeyi örtmek için umutsuz bir çaba içinde. Dolgun göğüsleri ince üçgenlere sığmaya çalışıyor, porselen teni dokunulmak için yalvarıyor, kırmızı renk gözleri tam da gitmemesi gereken yere çekiyor.

Bikini cesur. O değil. Bu kontrast beni mahvediyor.

Dişleri alt dudağını ısırırken, gözleri benimkileri arıyor. Bu kontrast beni çok etkiliyor - o sinirli hareketi, orada günah gibi dururken - ve damarlarımdan sıcaklık akıyor.

İstek yükseliyor, karanlık ve talepkar. Ona koruyucu kollarını indirmesi emrini vermek istiyorum. Ona yavaşça dönmesini söylemek istiyorum. Doyasıya bakmak istiyorum.

Gözlerimi ufka çeviriyorum, çenemi o kadar sıkıyorum ki ağrıyor.

O yanlış bir şey yapmıyor. Yüzmek için bikini giymiş. Hepsi bu.

Ben, burada azgın bir gemici gibi duran, bakmaya hakkım olmayan her santimetreyi fark eden bir piçim.

Kendinden tikslenme, istenmeyen uyarılma kadar sert vuruyor.

"Su çok soğuk mu?" Sesi "soğuk" kelimesinde titriyor, parmakları kalçasındaki ipleri oynatıyor.

Boğazımı temizlerim, gözlerine bakmaya cesaret edemem. "Biraz serin. Alışsın."

Bu hızlı bir vahşi yaşam turu olacaktı. Martılar. Foklar. Yunuslar. Kıyıya dönüş.

İş bitti.

Burada durup, Jake'in kız kardeşine bakma isteğiyle mücadele eden ben değilim - benden on yaş daha genç - kırmızı bir parça giysi giymiş, sanki ahlak duygum yokmuş gibi sikimi sertleştiren.

"Sen hazır olduğunda ben de hazırım," diye homurdanıyorum.

"Önce güneş kremi sürmem gerekiyor." Çantasını karıştırdıktan sonra, tereddütlü bir gülümsemeyle bana baktı. "Skye'nin şu anda ne kadar sıcak olduğu inanılmaz. Otellerinizin tasarımında, tüm sürdürülebilirlik girişimleriyle birlikte iklim değişikliğinin önemli olduğunu biliyorum."

Muhtemelen gergin ve mesafeli davrandığımı hissederek sohbet etmeye çalışıyor. Genellikle çevreye etkisi ve turizm ile koruma arasındaki denge hakkında söyleyecek çok şeyim vardır.

Şu anda, bikinisinin vücudunun kıvrımlarını sarması dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Gülümsemesi sönüyor. "Bunun için vaktin olduğuna emin misin? Geri dönmen gerekiyorsa..."

"Vaktim var. Devam edelim."

Kafasını sallıyor, sonra kollarına ve bacaklarına güneş kremi sürmeye başlıyor. Sirtına ulaşmaya çalışırken garip bir şekilde dönüyor.

"Acaba sen..." Cümlesini yarıda keser, yanakları kızarır. "Aslında, boş ver. Ben hallederim."

Tekrar dener, bu sırada şişeyi neredeyse düşürür.

"Şişeyi bana ver," diye araya girerim, daha iyi düşünemediğim hızla ona doğru yürürüm.

O da şişeyi uzatır ve saçlarını bir omzuna toplar.

Avuçlarıma losyonu sıkarım, tuzlu havada hindistan cevizi kokusu keskin bir şekilde hissedilir. Ellerim onun sırtına dokunur ve o bu temastan irkilir, kasları dokunuşumla gerilir. İpek gibi yumuşak bir cilde dokunmak yerine, duvara boya sürüyor gibi davranmaya çalışırım.

Omuzlarının arasında, başparmaklarımdan dayandığı yerde başlayan bir titreme onu sarar. Omurgasından aşağıya doğru gözle görülür bir dalga halinde yayılır, tüm vücudu buna tepki verir. Avuçlarımdan altında her santimini hissediyorum.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum.

"Sadece üşüdüm," diye fısıldar.

Onun arkasında sertçe nefes veriyorum, avuç içlerim hala sırtında, ve içimdeki her içgüdü ellerimi orada bırakmamı, o titremeyi takip edip ne kadar uzağa gittiğini görmemi haykırıyor. Ellerimi beline dolayıp onu bana doğru çekmemi.

Sorun da bu. En ufak bir dokunuşa bile sanki tehlikeli ve yeni bir şeymiş gibi tepki vermesi, sanki kimse ona doğru düzgün dokunmamış gibi

dokunmamış gibi.

Georgie deneyimsiz. Bunu her şeyden anlayabiliyorum — en ufak bir imada nasıl telaşlandığını, şu anda burada nasıl durduğunu, kendi vücuduyla ne yapacağını bilemediğini.

Ve bu durum içimdeki ilkel piçi ne kadar cezbedtiği beni deli ediyor.

Bu çok berbat bir durum. Benim yaşımdaki çoğu erkek, kendi deneyimlerine uygun birini ister. Benim tipim de öyle.

Ama Georgie'ye gelince, şu anda düşüncelerimi durduramıyorum. Tüm o masumiyeti ve utangaçlığı bozmak gibi sapkın, açgözlü düşünceler.

Bu, içimde kilitli tuttuğum bir parçam. Sahip olmak ve almak isteyen bir parçam. Ellerim onun çıplak teninde dolaşırken, bu parça şimdi canlanıyor.

Kendine gel lan.

Kalan losyonu, güverteyi su geçirmez hale getirir gibi sürüyorum. Uzun süre bekletmiyorum. Nasırlı ellerimin altında ipek gibi yumuşaklığı tadını çıkarmıyorum.

"Bitti." Bu kelime neredeyse öfkeyle çıkıyor ağızımdan.

Bana doğru döner, yanakları hala kızarmış. Göğüs uçları bikinisine sıkıca yapışmış ve benim bunu fark ettiğimi biliyor.

Baktığımı biliyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor.

Siktir. Tamamen dengesizim. Bütün bu zaman boyunca utangaç, kitap kurdu bir kızın üzerine çöken pis bir ihtiyar olduğuma ikna olmuşum.

Ama o sadece utangaç değil. Göz bebekleri büyümüş. Nefesi çok hızlı. Tahrik olmuş. Bundan hoşlanıyor. *Benden* hoşlanıyor.

Gözlerimi ondan ayırıyorum, saklama bölmesinden bir can yeleği çıkarıp ona uzatıyorum. "Giyn."

"Sen giyiyor musun?"

"Bu konuyla alakasız. Sen giyeceksin. Benim tekнем, benim kurallarım. Tartışma bitmiştir." "Peki. Zaten giyecektim."

Kemerlerle uğraşırken, bel kemerini bükmeyi başarır. "Böyle giyersen boğulursun," diye mırıldanırım, çoktan harekete geçmişimdir.

Benim ellerim yaklaşıyor kollarımı toka toka çekerek onlara doğru doğru pozisyona çekmek için. Göğüs kemerini sıkıca çekerken parmak eklemlerimin kenarı kaburgalarına değiyor.

sıkıca çekerken, parmak eklemlerimin kenarı kaburgalarına değiyor. Nefesi kesiliyor, dokunuşumla karın kasları geriliyor.

Yaka kontrol etmek için başımı kaldırdığımda, gözleri tam karşımda. Yeşil ve iri, dudakları aralık.

"Suya girelim," diyorum sert bir sesle, merdivene doğru ilerlerken. Bu lanet olası şeyden kurtulmak için soğuk suyun şokuna ihtiyacım var.

Önce ben giriyorum, deniz derimi ısıyor. Bir elimi merdivene dayayarak, o dikkatlice aşağı inerken bekliyorum, dengesi için küçük eli benimkini sıkıca tutuyor.

Aşağı inerken çıplak eli uyluğuma konuyor. Omurgamdan yukarı doğru bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

İkimiz de gözlerimizi öne doğru tutuyor, hiçbir şey olmamış gibi davranıyoruz.

"Tanrım, çok soğuk!" diye bağıyor, suya değince dizleri titriyor. "Burada iki dakikadan fazla dayanamam!"

Bu lanet olası bir işkence.

Güvenlik bahanesiyle yakınında duruyorum. Ama gerçekte onu izlemekten kendimi alamıyorum.

Neşesi tam anlamıyla geri dönmüştür. Sanki yepyeni bir dünya keşfetmiş gibi teknenin etrafında yüzüyor, su altında hareket eden her şeyi görmek için dalıyor.

Kendimi tutamayıp suya daha yakın yüzüyorum.

"Bu harika," diye nefes nefese söyler ve tekrar suya dalar.

Birdenbire tekrar su yüzüne çıkarak çığlık atıp bana doğru savruldu. "Aman Tanrım, bu da ne?"

Işığı fark ettim — bir sürü uskumru, düzinelercesi tek vücut gibi hareket ediyordu. "Uskumru. Zararsızlar. Sadece bizim onların bölgesinde ne yaptığımızı merak ediyorlar."

Utangaç bir ifadeyle bana bakar. "Sinirlendiğim için özür dilerim." "Özür dileyecek bir şey yok."

"Sanırım çıkmam lazım," diyor, dişleri takır takır. "Organlarımı hissetmiyorum artık."

Merdivene ilk ulaşan o oldu ve yavaşça kendini yukarı çekti. Her basamakta ıslak kumaş yukarı kaydı, kırmızı kumaş kıvrımların arasında kayboldu, ta ki görmemem gereken yerleri görene kadar.

Yarıya kadar çıktığında, eli geriye doğru uzanır ve yukarı kayan kumaşı çeker. Biraz utanarak, sanki benim bulunduğum yerden kışının ne kadar çıplak görüldüğünü tam olarak biliyor ve benim bunu görebilmemden nefret ediyormuş gibi, iç çamaşırını düzeltir.

O bundan nefret etmeli. Çünkü ben kesinlikle kanlı bir görünümdeyim.

Dişlerimi sıkıp, bakışlarımı kayalara çevirip, üçe kadar saydıktan sonra merdivenden yukarı çıkıp onu takip ettim.

Ben kendimi merdivenin üzerine çekene kadar, o can yeleğini çıkarmış. Su vücudundan akıyor ve kollarını göğsüne sıkıca sararak titriyor. Ama bu, kırmızı kumaşa sıkıca bastırılan meme uçlarını gizlemeye yetmiyor.

Harika bir fikir, bu yüzme gezisi. Benzin istasyonunda istiridye yediğim ve iki gün boyunca ölmeyi dilediğim zamanla aynı derecede harika.

Saklama kutusundan havluları alıp, gözlerine bakmadan birini omuzlarına sardım. "Daha iyi mi?"

Kafasını salladı, sonra yüzünü buruşturarak aşağıya baktı.

Onun bakışını takip ederek dizine bakıyorum, bacağından ince bir kan izi akıyor.

"Ne zaman oldu bu?" Kaşlarımı çatarak, kesikleri daha iyi görebilmek için çömeliyorum.

"Tekneye binerken kestim," diyor omuz silkerek. "Sorun yok."

"Kanıyorsan sorun yok demek olamaz." Kesik derin değil, ama çenemi sıkmaya yetecek kadar. Ona daha dikkatli bakmalıyım.

Kabin'den ilk yardım çantasını alıp güverteye diz çöküyorum. "Kıpırdama."

"Bu tam olarak donmuş ölü bir ayak parmağı değil," diyor hızlı, nefes nefese bir kahkaha atarak.

Antiseptik mendili açtım. "Yine de yaşayacaksın ama yine de temiz olduğundan emin olmak istiyorum."

Yavaşça temizliyorum. Dikkatlice. Bu da beni en kötü açığa getiriyor — kasıkları tam göz hizamda. Kafamı biraz eğersem, kırmızı kumaşın arkasındaki vücut hatlarını doğrudan görebilirim.

Başparmağımla baldırına bastırarak bacağını sabitliyorum. Ona acı çektirip çaktırmadığımı kontrol etmek için başımı kaldırdığımda, sanki

sanki onu bir gemiden kurtarmışım gibi bakıyor, sadece bir sıyrığı tedavi etmiyormuşum gibi. Bu, birinin beni kasten baştan çıkarmaya çalışmasından çok daha kötü.

Ani bir hareketle ayağa kalktım, ama bu daha da kötüydü. Şimdi onun üzerinde dikiliyordum.

Göz teması kurmak için başını geriye eğiyor. Uzaklaşmıyor. Sadece orada duruyor, rüzgârda titreyerek.

Bu, sizi pusuya düşüren türden bir güzellik. Hırkaların ve gergin kahkahaların, açıklamalı rehber kitapların ve toplantılar sırasında duvarlara karışmak için çaresizce duyulan ihtiyacın arkasına saklanan türden bir güzellik. Başka hiçbir şey göremez hale gelene kadar fark edemediğiniz türden bir güzellik.

Bütün öğleden sonra kendimi tuttuğum ip kopar.

Elim izinsizce hareket eder, avucumla çenesini kavrar. Gözleri büyür ama geri çekilmez.

Dudaklarım dudaklarına çarptı.

Ben bencil bir piçim. Hep öyle oldum. Bir şey istediğimde, onu alırım.

Ve şu anda, sonuçları umursamadan, onu istiyorum.

ON YEDİ

Biyoloji erkekleri aptal yapar

Patrick

PARMAKLARIM ISLAK saçlarına dolanıyor, o nefes nefese kalana kadar sıkıca tutuyorum. Diğer elim belini buluyor, kaygan teninde kayıyor, aramızda boşluk kalmayana kadar çekiyor. Bana mükemmel bir şekilde uyuyor, yumuşak kıvrımları sert kaslarıma bastırıyor, tuzlu su her şeyi kaygan ve acil hale getiriyor.

Penisim ıslak yüzme şortuna karşı zaten gergin, utanç verici bir şekilde istekli, sanki tüm kontrolümü kaybetmişim gibi içimden bir sıcaklık geçiyor.

Jake bunun için beni öldürür. Tereddüt etmeden beni toprağa gömer. Ama duramıyorum.

Çünkü çıkardığı sesler - küçük, nefes nefese inlemeler, kendi zevkinden şaşırmış gibi küçük nefesler - beni derinden etkiliyor. Bunu yaptığının farkında bile değil. En kötü kısmı da bu. En iyi kısmı da bu. Beni tamamen mahvedecek olan da bu.

Dudakları benimkine dokunuyor, ilk başta tereddütlü. Deniyor. Sonra dili benimkine dokunuyor ve şaşkın ve aç bir ses çıkarıyor, ve birdenbire bana doğru düzgün öpüşmeye başlıyor. Parmakları omuzlarıma gömülüyor, saçlarıma kayıyor, tırnakları kafa derimi çiziyor.

Çok iyi hissettirdiği için ağzına inliyorum.

Sert davrandığımı biliyorum. Sakallarım çenesini çiziyor. Saçları, sanki kendimi tutmanın ne demek olduğunu unutmuşum gibi, yumruğumda kıvrılıyor. Ama o uzaklaşmak yerine bana doğru eğiliyor.

Bana doğru kayıyor ve penisim karnına daha sert baskı yapıyor, aramızda sadece ıslak kumaş var ve bu da her santimetresini daha da kötüleştiriyor. Onu en yakın yüzeye eğip, ıslak bikinisini yırtıp, ona sertçe girmeye bir nefes uzaklığındayım.

Yapamam. *Yapamam* lan.

Kendimi zorla uzaklaştırıyorum, bir adım geriye sendeleyerek. "Üzgünüm. Bu tamamen haddimi aştı."

Bana bakıyor, dudakları şişmiş ve kırmızı, göğsü hızla inip kalkıyor. Saçlarından omuzlarına su damlıyor. Elleri, sanki şimdi ne yapacağını bilmiyormuş gibi, benim durduğum yerde havada asılı kalıyor.

Ve ben ona nasıl bakmam gerektiğini ve başladığım şeyi nasıl bitirmemem gerektiğini hiç bilmiyorum.

Titrek bir elimi ağzıma götürüyorum, sanki onu dudaklarımdan silebilecekmişim gibi. Kendimi tutmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Kalbim göğsümden fırlayıp çıkmadan önce onu yavaşlatmaya çalışıyorum.

"Bu benim için uygunsuz bir davranıştı," diyorum, ama sesim beni ele veriyor, yutmaya çalıştığım her şeyle boğuklaşıyor.

Avuç içleri göğsüme bastırıyor ve yeterince geri çekilmediğimi fark ediyorum. Bana bakıyor, güzel yeşil gözleri kocaman açılmış.

Gözlerinde utangaçlık yok. Oyun yok. Sadece saf arzu var. Sanki şu anda istediğim her şeyi bana verecekmiş gibi.

"Patrick," diye fısıldar, sanki adımı söylemeye hakkı olup olmadığından emin değilmiş gibi.

Hayatında hiç düzgün bir öpücük almamış gibi görünüyor. Sanki ona dünyayı sarsan bir şey tanıtmışım gibi.

Beynim hemen onun ne kadar ıslak olacağına, ne kadar sıkı olacağına, vücudunun aynı hevesli, gergin enerjiyle titrediğine, kaygan ve benim o bikini altını bir kenara itip içine girmeye hazır olduğuna odaklanıyor.

Göğsümden bir hırıltı yükseliyor, ellerim yanlarımda kasılıyor çünkü ona şimdi dokunursam, işim biter. "Siktir... çok tatlısın," diyorum boğuk bir sesle, "çok güzelsin."

Ayak parmaklarının ucuna yükselir ve bu sefer daha cesurca beni tekrar öper.

Onun at kuyruğunu yumrukladım, onu kendime çekmek mi yoksa itmek mi istediğimden emin değildim, ama dilim çoktan tekrar ağzına girmişti ve onu çok fazla güç ve arzuyla öpüyordum.

Tekne altımızda sallanıyor ve beni kabin duvarına çarparak geriye doğru itiyor.

O da bana yapışık bir şekilde takip ediyor.

Nemli bikini parçası aracılığıyla meme uçları göğsümü sıyrıyor, sıkı küçük uçlar ağrıyan sikime doğrudan sıcak bir nabız gönderiyor.

Ve karnı... *Lanet olsun...* Kalın, zonklayan penisime bastırıyor, şortumun altında sert ve çaresizce, sanki çoktan onun içine girmiş gibi.

Ağzımı onunkinden ayırıp başımın arkasını duvara vuruyorum, havadan bir kısıtlama çıkarıyorum.

Ama o kıpırdamıyor.

Bana bastırılmış halde kalıyor, geniş, masum gözleri ve aralık dudaklarıyla bana bakıyor, sanki karanlıkta hayalini kurduğu şey benimmişim gibi.

Onu hareket ettirebilirdim. Onu güvenli bir mesafeye itebilirdim. Onu hareket *ettirmeliydim*.

Ama yapmıyorum.

Elleri göğsümden aşağı kayıyor, parmakları karnımın çıkıntıları ile buluşana kadar aşağı doğru iniyor. Her kasımı takip ediyor, gergin hatların üzerinde parmak uçlarını sürükleyerek sanki onlara *tapınıyormuş gibi*.

Dokunuşuyla karın kaslarım gerildi, içimden bir inilti kopardı.

Eli daha aşağı kaydı.

Daha aşağı.

Şimdi titreyerek, şortumun bel kısmının hemen üzerinde duruyor. Felaketten sadece bir santim uzakta.

Beynim emirler yağdırıyor. *Elini çek. Durdur bunu. O daha genç. Jake'in kız kardeşi.*

Sikim umursamıyor.

Sadece orada duruyorum. Yararsız. Kendi bedenimde hapsolmuş, sikim acı verici bir şekilde gergin.

Onun parmakları beni beni buluyor—bana bana kalın sert, sert uzunluğa bastırarak—ve *siktir*.

O tatlı, şok olmuş küçük nefes, hayatımın geri kalanında beni takip edecek.

"Georgie," diye inledim.

Yukarı bakıyor, dudakları aralık, bana dokunduğuna inanamıyormuş gibi bakıyor.

Nefesim dişlerimin arasından tıslayarak çıkıyor. Yumruklarım yanlarımda sertçe bükülüyor, kontrolü ele geçirmek ve ona nasıl doğru yapılacağını göstermek için içimdeki her türlü kirli içgüdüyle mücadele ediyorum.

Donup kalır, avucunu hala bana bastırmış, gözleri benimkilere kilitlenmiş, sanki ona bağırمام için hazırlanıyormuş gibi.

Ama ben bağırمام.

Onu durdurمام da.

Elini ıslak kumaşın üzerinde tereddütlü hareketlerle gezdirmeye başladığında, başımı geriye atıyorum, çenemi sıkıyorum, avucuna girme dürtüsüyle mücadele ediyorum.

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diye fısıldadı, sesi titriyordu, parmakları üzerimde kayıyordu. "Ben... çok deneyimli değilim."

"Dur," diye homurdanırım. "Bana dokunmayı kes yoksa..."

"Ne yapacaksın?" diye sordu, bana bakarak gözlerini kırıştırdı. "Seni... yapabilirim?"

O masum soru, benim sikimi saran küçük eli ile birleşince, ölümcül bir etki yaratıyor.

"Bu ne biçim bir soru? Georgie, durmazsan, otuz saniye içinde boşalacağım."

"Durmak istemiyorum," diye fısıldadı ve sesinde artık yeni bir şey vardı. Güven.

"Georgie," diye uyarıyorum, ama bu bir emirden çok bir rica gibi çıkıyor.

Eli şortumun bel kısmından aşağı kayıyor.

Siktir.

Çıplak parmaklarının benim sikime ilk dokunuşu, göğsümden vahşi bir inilti koparır.

"Sen çok..." Sözleri yüksek sesle söylemek çok tehlikeliymiş gibi dudağını ısırır.

Ama ben bencil, egoist bir piçim ve onları istiyorum. Elini benim sikime dolarken onları benim için boğmasını istiyorum.

"Neymişim ben, tatlım?"

Parmakları benim uzunluğum boyunca kayıyor. "Aman Tanrım. Çok büyüksün."

Yüzündeki hayranlık, izin vermemem gereken bir yerde beni vuruyor. Her tepkiyi, vücudumun her hareketini emiyor, sanki bu bir erkeği nasıl idare edeceği konusunda aldığı ilk dersmiş gibi. Belki de öyledir. Belki de ben lanet olası ders programıyım.

Onun deneyimsizliği, bana uzaklaşmam için haykıran parlak kırmızı bir bayrak olmalı. Bunun yerine, penisim onun elinde daha da sertleşiyor.

Hareket ediyor, parmakları sanki beni şortumdan kurtarmak üzereymiş gibi kıvrılıyor.

Onu durdurmak için bileğini tutuyorum. "Sakin çıkarmaya kalkma." Gözleri benimkilere doğru fırlıyor. "N-neden?"

"Çünkü eğer benim sikimi çıkarırsan, onu senin içine sokacağım. Ve bu kesinlikle olmayacak."

Ağzı açık kalır, yüzünde şok ifadesi belirir.

Karanlık bir kahkaha atarım, bakışlarım kızarmış yanaklarına kayar. "Sence bu nasıl bitecek?"

"Başladığını bile inanamıyorum. O kadar ileriye düşünmemiştim."

"Belli ki." Sikim avucunda titriyor ve dişlerimi sıkarak

"Daha önce hiç bu kadar büyük bir şeye dokunmadın, değil mi tatlım?"

Boğazı hareket etti. Kafasını hafifçe salladı. "Hayır." "Ben de öyle düşünmüştüm." Bileğini daha sıkı kavradım. "Ne yapacağını ne yapacağını bilemezsin."

Misilleme olarak, parmakları kasıtlı olarak beni sıkıca kavrar. Gözlerinde meydan okuma kıvılcımları parlar. "Adi davranmana gerek yok."

"Değilim," diye homurdanırım, penisim avucunda zonkluyor. "Sadece gerçekleri söylüyorum."

"Denememe izin verebilirsin. Hızlı öğrenirim."

Uzun, gergin bir saniye boyunca ikimiz de kıpırdamıyoruz. Eli beni sarıyor, benim yumruğum onun bileğini sıkıca tutuyor, aramızdaki hava sıcaklıkla titriyor. İkimiz de bir milim bile geri adım atmıyoruz.

Burnumdan nefes alıyorum, gülmeyle uyarı arasında bir şey. "Seni ikiye bölerim."

Benim açık sözlülüğüm karşısında keskin bir nefes alır. "Bana zarar vermeyeceğine güveniyorum."

Bu, sıcağı, sikimdeki nabızı, kafamı bulanıklaştıran sis bulutunu kesmek için yeterli.

Tabii ki bana güveniyor. Ben onun kardeşinin arkadaşıyım. Patronu. Çocukluğundan beri tanıdığı bir adam. Dünyadaki onca kadın arasından, bana bu kadar çok güvenen kadını istemeye başladım.

Bu yanlış. Çok yanlış.

Düşündüğümde daha fazla kısıtlama göstererek, bileğini yakalayıp elini şortumdan çekiyorum.

"Bu olamaz." Onu nazikçe bir adım geri iterek, biraz mesafe kazanmak için çaresizce çabalıyorum.

Yüzü buruşur. Kollarını kendine sarar, kendini tekrar küçültür.

"Ama sen beni öptün," diyor, sesi küçük ve şaşkın. "Sen de bunu istedin. Hala..."

Hala şortumun üzerinde belirgin olan şişkinliğe bakıyor. "Kanıtlar karşılıklı ilgi olduğunu gösteriyor."

"Üzgünüm. Yapmamalıydım. Seninle olmamalıydım. Zaten çok ileri gittik."

"Neden benimle olmasın?"

"Neden seninle olmasın?" Şortumu yerine çekip, acıyı bastırmak için avucumu sertçe bastırırken, bu sözler bir hırıltı gibi çıkar. "Var olan her lanet olası nedenden dolayı."

Dudakları titriyor olsa da çenesini kaldırıyor. "Ben yetişkin bir kadını. Biz iki rıza gösteren yetişkiniz."

Gözlerim izinsizce vücudunu aşağıya doğru kayıyor. "O bikinili halinle tam bir yetişkin kadın olduğunu görebiliyorum. Sorun da bu lanet olasıca."

İşte bu yüzden, sakinle düşünmek hayatta kalmak için bir kusurdur. Biyoloji erkekleri aptal yerine koyar. Milyonlarca yıllık evrimden sonra, her türlü mantıklı düşünceyi durdurmak için tek gereken, kıvrımların üzerindeki ıslak kumaştır. Onun yasak bölge olması önemli değil.

Yağmur omuzlarıma çarpıyor ve bu benim ihtiyacım olan çıkış yolu.

"Git üstünü değiştir," diyorum, geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce sırtımı dönmüşüm bile. "Geri dönüyoruz."

ON SEKİZ

Şimdiye kadarki en garip yolculuk

Georgie

TAMAMEN ŞOKTAYIM.

Yıllarca kış uykusunda olan bir yaratık gibi, nihayet yüzeye çıkmaya çalışan, teknede ortaya çıkan bu halimden şok oldum.

Hiç böyle bir dürtü hissetmemiştim. Hayatım boyunca hiç kimseye karşı bu kadar cüretkar davranmamıştım.

Ama bana baktığında gözleri karardı. Çıkardığı o kaba sesler, ellerinin titremesi... Hepsi *benim* yüzümden oldu. Georgie Fitzgerald.

Kırmızı kumaşın erkek beynine etkisini anlayan davranış psikologları Nobel Ödülü'nü hak ediyorlar.

Aman Tanrım, elim onu kavradığında çok küçük hissettim. O kadar uzun zamandır bir penis tutmamıştım ki, nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum.

Ama *gerçekten* istemediğim şey, gemiden inip Land Rover'a bindiğimizden beri bizi takip eden bu korkunç, boğucu gerginlik.

Bir şey söyleyecek mi? Yoksa, az önce onun en mahrem bölgesini elimle okşadığımı hiç olmamış gibi davranarak geri dönecek miyiz?

Ona yan gözle bakıyorum.

Direksiyonu boğazlamak istercesine sıkıca tutuyor. Sanki beni öpmek o kadar büyük bir hata olmuş ki, hareket halindeki araçtan kendini atmak istemeden bana bakamıyor bile.

Ona sakinleşmesini söylemeden önce, frenlere basıyor. Emniyet kemerim beni öne doğru çekiyor.

"Üzgünüm," diye mırıldanır.

Teknedeki olaydan bu yana söylediği ilk kelime. İlerleme var.

Bir koyun yolun ortasında kestirmeye karar vermiş. Orada öylece oturmuş, benim tahminimce gerçekten çok ilginç olan geviş getirme işiyle meşgul, iki insanın öpüşmeden sonra yaşadıkları en garip yolculuğun önünü tıkadığının farkında bile değil.

Bunu uydurmak imkansız.

Patrick, ağır ve sinirli bir nefes verip, yünlü yol engeliyle başa çıkmak için arabadan iniyor.

Ön camdan, koyunları yolun kenarına doğru kovaladığını izliyorum ve histerik bir şekilde gülmek için dudaklarımı ısırarak zorunda kalıyorum. Sadece komik olduğu için değil, içimdeki derin bir çukurdan gelen sinirlerim kabarıyor ve en kötü zamanda uygunsuz bir şekilde kıkırdamaya başlayacağımdan korkuyorum.

Arabaya geri biniyor ama motoru çalıştırmıyor. Sadece orada oturuyor, dümdüz önüne bakıyor, yutkunduğunda adam elması sallanıyor.

"Biliyor musun," diyorum hafifçe, "aslında helikopterde olduğundan daha çok Land Rover'da tehlikelisin. Beni öldüren şey bu olursa oldukça ironik olur."

Şaka, aramızdaki boşlukta acımasızca ölür.

Gülümsemiyor. Konuştuğumu kabul etmiyor. Çenesi kaynaklanmış gibi.

Bir saniye boyunca, o kadar öfkeli görünüyor ki, geri kalan yolu yürüyerek gitmemi emredecekmiş gibi geliyor bana.

"Georgie."

Adımı duyunca irkiliyorum. Hâlâ bana bakmıyor.

"Özür dilerim. Olanlar benim hatamdı. Tüm sorumluluğu üstleniyorum."

Sonunda gözleri benimkilere bakıyor. Gözlerinde boşluk ve yenilgi var.

"Jake'e anlatmak istersen anlarım."

Jake'e söylemek mi? Ben beş yaşında mıyım?

"Ya da insan kaynaklarına. İleride kendini güvende hissetmek için ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Ağzım açık kalır. "Ne? Ben de seni öptüm. Kimse suçlamada bulunmayacak."

"Mesele o değil." Sesindeki öfke beni koltuğa yapıştırıyor. "Ben senin üzerinde otorite sahibi bir konumdayım."

Beni, büyük ve korkutucu CEO'dan korunması gereken çaresiz bir küçük kız gibi davranıyor.

"Bu bir hataydı. Benim tarafımdan profesyonel bir yargı hatasıydı. Tamamen uygunsuz ve affedilemez bir davranıştı." Sesindeki soğukluk beni irkiltti.

"Öpüşmek için iki kişi gerekir, Patrick. Sen beni zorlamadın. Ben istedim

—
"Ne istediğini düşündüğün önemli değil. Yanlıştı ve bir daha olmayacak. Bunun ne anlama geldiği konusunda kafana fikir koyma."

Bu açık sözlülük ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Ne anlamı? Beni gerçekten sevdiği anlamı mı? Ağzıma adımı fısıldarken bunun bir anlamı olduğu anlamı mı?

Adi herif.

Nasıl oldu da özür dilemekten bu kadar pislik olmaya geçti?

"Peki o zaman." Sesime neşe katmaya çalışıyorum, Craig toplantılarda beni küçük düşürdüğünde kullandığım tonla. "Olanları unutalım. Deniz havasının suçu diyelim."

O neredeyse rahatlamış gibi başını sallar ve içimdeki bir şey kırılır.

Motor gürültüyle çalışmaya başlar, daha fazla konuşma şansını ortadan kaldıracak kadar yüksek sesle. Omuzları gergin kalır, her yerinde kendini nefret dolu bir ifade vardır.

Teknede, o birkaç dakika boyunca kendimi güçlü hissettim. Arzu edilen. Sanki istenen biriymişim gibi.

Şimdi yine aptal küçük Georgie'yim, sahip olamayacağı şeylere uzanıyor, daha fazla utanç yaratmadan

Daha fazla utanç yaratmadan önce eve gönderiliyorum.

Kendime verdiğim söz bu değil miydi?

Bir erkeğin beni bir daha küçük düşürmesine izin vermeyeceğime dair? Onların duygularını idare edemediğinde, neyi yanlış yaptığımı merak ederek kendimi asla zor duruma sokmayacağıma dair?

Ama işte buradayım, koltuğuma çekilmiş, kendimi küçültmüş, onun alanında çok gürültü yaptığım için şimdiden özürlerimi hazırlıyorum.

Bu hikayeyi daha önce yaşamıştım. Her acı verici anını ezberlemiştim.

Bu seferki tek fark, sonun nasıl biteceğini görebiliyorum.

Kulübenin kapısını iterek açtım.

Önemli bir şey değildi. Güneş ve deniz havasının etkisiyle bir anlık çılgınlık. Patrick bunu durdurmakta haklıydı; biz birlikte çalışıyoruz, o benim patronumun patronunun patronu. Akıllıca olan, bu olay hiç olmamış gibi davranmak ve kalan mesleki itibarımı kurtarmaya çalışmak.

Fee, oturma odasındaki yoga matının üzerinde uzanmış, ayak bileği başının arkasında.

"Oh, döndün," diyor, kendini çözmeden. "Nasıl gitti?"

Hiçbir uyarı olmadan, gözyaşlarına boğuldum. Ne oluyor lan?

O kadar hızlı kalkıyor ki neredeyse sehpaye çarpıyor. "Ne oldu?" Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Tanrım, saçın. Sanki çitlerin içinden geriye doğru geçiyormuşsun gibi görünüyorsun."

Harika.

Ağlayarak her şeyin yolunda olduğunu belirtmek için çılgınca ellerimi sallıyorum.

"Çok utanıyorum." Burnumu çekiyorum. "Bu, senin önünde ikinci kez ağlıyorum. Bu normal bir ev arkadaşı davranışı değil."

Beynim bir bahane, *herhangi bir* bahane bulmak için çaballıyor. Riri'yi suçlayabilirim. Fee'ye söyleyemem. O McLaren Otellerinde çalışıyor.

Ama birine söylemezsem patlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Lütfen kimseye söyleme, ama biz... öpüştük."
Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen ve *Patrick McLaren* mı?"

Sesindeki inanamama her şeyi anlatıyor. Sanki bir serçe bir kartalı öpmüş gibi.

"Hayır, ben ve geçen bir fok. Evet, *Patrick*." Kolumla burnumu siliyorum. "Üzgünüm. Bu alaycı bir davranıştı."

"Önemli değil. Üzgünsün," der yumuşak bir sesle. "Ama ne oldu? Neden böyle ağlıyorsun? Aman Tanrım, sana zorla mı geldi?"

"Hayır! Tanrım, hayır. O asla..." Kafamı sallıyorum, onun böyle bir şey düşünebilmesine dehşet duyuyorum. "Öpüştük ve sonra o... tamamen kapandı. Sanki bu, mümkün olduğunca çabuk düzeltmesi gereken büyük bir hata gibi."

Elimin tersiyle yanaklarımı silerek kuruluyorum. "Ah, canım," diye mırıldanıyor Fee. "Gerçekten çok üzüldüm."

"Onunla nasıl tekrar yüzleşeceğim bilmiyorum. Çok güzel bir öğleden sonraydı, martılar ve foklar gördük ve sonra..." Boğazım düğümlenir. "Sonra her şey ters gitti ve benden bir an önce kurtulmak istedi."

Fee dudağını ısırır, beni inceler. "Bak," der nazikçe, "Patrick'in kulübesinde üzgün bir şekilde oturmadığını garanti ederim. Hayatına devam et, kendini ortaya koy ve konuştuğumuz gibi o listeyi bitir."

Kırılgan bir kahkaha patlar içimden. "Hayır, kesinlikle IT kızıyla öpüştüğü için viskisine ağlamıyor."

"Mesele şu ki..." Fee yüzünü buruşturur. "Onu bazen kadınlarla görüyorum. Farklı kadınlarla. Plajda Land Rover'ına biniyor. Dikkatli davranıyor ama..." Kolumu sıkar. "Sen öyle birine göre fazla yumuşaksın."

"Teşekkürler," diyorum, sesim incinmiş bir alaycılıkla düz.

"Hayır, tabii ki hayır!" İki kolumu da tutar. "Yanlış anlaşıldı. Demek istediğim, sen onun için fazla iyisin. Sadece, şu anda olduğundan daha fazla incinmeni istemiyorum. Onun gibi biri için fazla nazik ve tatlısın, hepsi bu."

Mesele şu ki, ben bunu zaten biliyorum. Patrick'in birdenbire garip IT kızının ruh ikizi olduğuna karar vereceği gibi saçma bir fantezi beslemiyorum. O kadar da hayalperest değilim. Ona kendimden çok daha çekici ve başarılı kadınlar

daha çekici ve başarılı kadınlar var.

"Muhtemelen haklısın. Ben onun tipi değilim, değil mi?"

Fee tartışmaz. *Elbette öylesin* demez. Sadece dudağını ısırır ve konuyu değiştirir. "En azından listeden 'martı ve balina görmek' maddesini silebilir miyiz?"

"Hayır," diyorum sessizce. "Balinaları görmedik."

O, bu konuyu açtığına pişman olduğu belli bir şekilde yüzünü buruşturur. "Üzgünüm. Peki... bikini işe yaradı, değil mi?"

Gözlerim yaşlarla dolarak ona bakıyorum, geri çekiliyorum.

O bikini *işe yaramak* için giyilmemişti. Yem değildi. Stratejik bir seksapel kullanımı da değildi. Sadece biraz özgüven taklidi yapmaya çalışıyordum, her zamanki endişeli IT gremlinim yerine, onun yanında tekneye ait bir kadın gibi görünmeye çalışıyordum.

Şimdi, onun bunun işe yaradığını söylemesi, kafama bir kova buzlu su dökülmüş gibi. Ne mesaj verdim? Onu baştan çıkarmaya çalıştığımı mı?

ON DOKUZ

Arka ofis

Georgie

Bazen kodlamaya olan takıntım sağıksız bir boyuta ulaşıyor, ama bu benim güvenli alanım. Yaratıcı, cesur ve son derece etkileyici olabildiğim tek yer burası.

Büyük Denizcilik Fiyaskosundan bu yana üç gün geçti. O günden beri kendimi arka ofiste barikat kurup, her şeyin mantıklı olduğu ve hiçbir şeyin beni reddedemeyeceği kod satırlarının içinde saklanıyorum.

Kendimi o tekneye *attım*. Ve yüzüme patladı.

O zamandan beri Patrick'i pek görmedim. Otelde birkaç kez karşılaştığımızda, bana acı dolu bir bakış attı. Sanki gerçeklikle bağıni geçici olarak kaybettiği ve ofisinekini öptüğü anı hatırlar gibi.

Belki de tecrübesizliğim belliydi. Sanki erkek anatomisini hiç görmemiş gibi beceriksizce davranıyordum - ki, dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır görmemiştim. Penis konusunda bilgili bir kadının sahip olduğu o şehvetli özgüven kesinlikle bende yoktu.

Ya da belki de yeterince güzel değilimdir. Çok çekingenimdir. Erkekleri öptükten sonra kaçıran ölümcül bir kusurum vardır.

Belki de Jake'in ne düşüneceği konusunda gerçekten endişelidir. Ama dürüst olmak gerekirse, Jake, Patrick'in bir tarikata katıldığına, sosyal açıdan beceriksiz kız kardeşiyle bir teknede öpüştüğüne inanırdı.

Ama daha korkutucu olan düşünce şu: bunun beni durdurmasına izin verirsem, tamamen ortadan kaybolana kadar daha da geri çekileceğim. Sonunda, sadece kuş yemliğini doldurmak için ortaya çıkan kadın olacağım.

Kendimi ortaya koyacağım. Dünyada sadece Steve'ler ve Craig'ler ya da beni paramparça etme gücüne sahip Patrick'ler değil, iyi erkekler de olduğunu biliyorum.

Tutkuyu hak ediyorum. İyi bir penisi hak ediyorum. Londra'ya döndüğümde ortadan kaybolan ada büyüğü olsa bile.

Fee, azize gibi, benim için bir randevu ayarladı bile — yoga arkadaşının kardeşi. Fotoğraflarında nazik bir gülümsemesi var. Benim patronum değil. Bunlar makul başlangıç kriterleri gibi görünüyor.

Yani hayır, vazgeçmiyorum. Ne erkeklerden, ne hayattan, ne de kendimden. Henüz değil. Buna, topluluk önünde konuşma korkumla yüzleşmek de dahil.

Notlarımı alıp, ev işleri toplantısı için konferans odasına gidiyorum. Umarım bu, mutfak demosundan daha sorunsuz geçer. En azından MacLeod, IRIS'in onu bir robotla değiştirmeyeceğini anladığında fikrini değiştirdi.

Bu sefer, Craig'e hiçbir şey bırakmıyorum. Üst düzey temizlik personelinin kendim bilgilendirdim. Yine de ellerim şimdiden titriyor.

Herkes gelmeden önce kafamı toparlamak için birkaç dakika sessizlik umuduyla odaya erken giriyorum.

Ama şansım yok. Mary, üç kıdemli temizlik görevlisiyle birlikte çoktan gelmiş, sohbet ediyorlar.

"Merhaba canım," diyor sıcak bir şekilde. Diğerlerini tanıtıyor: otelin açılışından beri burada çalışan Linda ve iki yeni personel

, ama ben açılış konuşmamı prova etmekle meşgul olduğum için isimlerini hemen unutuyorum.

Projektör yanıp sönüyor. IRIS'in arayüzü ekranı dolduruyor. Boğazım düğümleniyor.

Sinir bozucu geçirmeler olmasın. Lütfen, şimdi olmasın.

Sadece dördü olması önemli değil. Ya da Mary'nin iyi biri olması. Yine de beni izleyen insanlar. Daha da kötüsü, Craig'in saçma şirket senaryosunu okumak zorundayım.

"Bugün size IRIS'in ev işleri için bazı özelliklerini göstereceğim," diye başlıyorum, sesim telefon rehberini okuyormuşum gibi çıkıyor.

Sonra Craig'in kullanmamızda ısrar ettiği cümle geliyor.

"IRIS, adını... otelin gözü olduğu için almıştır. Her zaman izler, her zaman optimize eder."

Yüzleri kibar bir şaşkınlığa bürünüyor.

"Yani, her şeyi görür." Tanrım, bu daha da kötü. "Korkutucu bir Big Brother tarzında değil. Daha çok yardımcı bir şekilde."

Linda diğerleriyle bakışıyor. Onları çoktan kaybettim. Üç dakika oldu.

"Tamam." Sesim titriyor. "Hadi... başlayalım mı?"

IRIS'in kontrol paneline tıklıyorum ve Craig'in senaryosuna başlıyorum — sinerji, kaldıraç etkisi, her yerde optimizasyon.

Yeni çalışanlardan birinin göz kapakları düşüyor. Kendini uyandırmak için çaballıyor, sonra yine uykuya yenik düşüyor.

"Dinamik iş akışı entegrasyonu"nın yarısında duruyorum.

Dürüst olmak gerekirse, *IRIS günlük aktivitelerinizi kolaylaştıracak* diyebilirim, *ancak bu, Skye'da 47 bin koyun ve sadece 10 bin insan olduğu gerçeğini değiştirmez. Bu da, koyunlar saldırırsa, her bir kişinin yaklaşık beş koyunla savaşıması gerektiği anlamına gelir.*

Craig'in sözleri McLaren genel merkezindeki yöneticileri etkileyebilir, ancak Mary gibi, sadece odalarını temizlemek isteyen ve dizüstü bilgisayarı olan bir kızın mükemmel işleyen sabahlarını devrim yapmaya çalışmasını istemeyen insanlar için hiçbir anlamı yok.

Düşün biraz, aptal.

Ben TED konuşmacısı değilim. Ben problem çözücüyüm.

Ve Craig her kelimeyi denetlemek için burada değil.

"Aslında," diyorum, "özellikleri boş ver. Bana gününü anlat."

Mary gözlerini kırıştırır. "Şey, her şey yolunda, canım. Şikâyet edemem."

"Ama şikâyet etmek zorunda olsaydın? Her gün zamanını boşa harcayan şey nedir?"

"Elbette her işte yapmamız gereken şeyler vardır. Burası büyük bir otel, her zaman dolu, bu yüzden departmanlar arasında koordinasyon için telefonda çok fazla zaman geçiriyorsun." Linda'ya gülümser. "Onun ekibini günde yüz kez arıyorum."

Bingo.

"Yani, mesajları iletmek veya telefonla görüşmek için saatlerce dolaşarak zaman kaybediyoruz," diyorum.

Mary omuz silkiyor. "Bu işin bir parçası, canım. Sürekli iletişim halinde olmamız gerekiyor."

"Peki ya bu aramaları hiç yapmak zorunda kalmasaydın?" Mary kaşlarını çatıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ya IRIS bunu senin için yaparsa?" Gerçek dünyadaki sorunları konuşmaya başladığımız için sesim artık daha sakin. Farklı bir ekrana tıklıyorum. "Diyelim ki bir misafir 237 numaralı odadan çıkış yapıyor. Anahtar kartı resepsiyona ulaşır ulaşmaz tabletin '237 numaralı oda temizlik için hazır' uyarısı veriyor. Telefon görüşmesi gerekmiyor."

Mary kaşlarını kaldırır.

"Odaya girdiğinde, 'başladı' tabletinde . Resepsiyon her şeyi canlı olarak görüyor — 237 numaralı oda, temizlik devam ediyor." Linda öne doğru eğilir. "Sürekli aşağıyı aramamız gerekmeyecek mi?" "Aynen öyle! İzle." Boğazımı temizlerim. "IRIS, çatı katı hazır mı"

VIP için hazır mı?"

"Penthouse süit şu anda temizleniyor. Tahmini tamamlanma saati: 14:15," diye yanıtlar sistem.

"Lanet lanet olsun," Linda nefesini tuttu. "Bu sanki bir kişisel kişisel asistanınız varmış gibi."

"Aynen öyle. Artık telefonla birbirimizi aramaya gerek yok. Herkes durumu gerçek zamanlı olarak görebiliyor."

Göğsüm rahatlar. Gerçekten ilgileniyorlar.

Mary başını sallar. "Bu, her gün saatlerce zaman kazandıracak."

"Nasıl çalıştığını görebilir miyiz?" yeni çalışanlardan biri sorar. "Gerçekten nasıl çalıştığını?"

"Evet!" Neredeyse zıplayarak Mary'ye bir tablet uzattım. "Gerçek bir sabahı simüle edelim."

Yirmi dakika boyunca senaryoları gözden geçiriyoruz. Check-outlar, erken gelenler, tıkanmış tuvaletler. Artık hepsi aynı anda konuşuyor, fikirlerini ortaya atıyor, birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlar.

"İngilizceyi iyi konuşamayan sezonluk personelimiz ne olacak?" diye sorar Linda. "Polonyaca da çalışabilir mi?"

Duraklıyorum, kafamda dil modülünü oluşturmaya başlıyorum. "Henüz değil, ama kesinlikle araştırabilirim."

Bana sanki mucizevi bir şey yaratmışım gibi bakıyorlar.

Sanırım bu o kadar da şaşırtıcı değil. Bu otelde kullandıkları teknolojinin bir kısmı o kadar eski ki, sanki *The Shining* oteli'nden çıkmış gibi. Hatta bir interkom sistemi bile kurmuşlar — 1970'lerden kalma gerçek bir hoparlör anons sistemi — ama 60 yaşın altındaki kimse nasıl çalıştığını bilmediği için nadiren kullanılıyor. Patrick'in ofisinde de bir tane var ama eminim ki o da hiç dokunmamıştır.

"Bu kimseyi değiştirmekle ilgili değil," diyorum gülümseyerek. "Bu, bütün gün telefonla uğraşmak yerine, senin en iyi yaptığın şeyi yapman için sana zaman tanımakla ilgili."

Mary uzanıp elimi sıkıyor. "Canım, bu her şeyi değiştirecek. Ne zaman kullanmaya başlayabiliriz?"

Haftalar sonra ilk kez işimde gerçekten iyi hissediyorum.

Patrick'in beni sadece başarısız olduğumda görmesi çok yazık.

Hizmetçinin başarısının keyfini hala yaşarken telefonum çaldı. Ekranda Craig'in adı belirdi ve midem bir anda düğümlendi.

"Merhaba Craig, raporu az önce gönderdim..."

"Ne düşünüyordun sen? Yetkin olmadan özellikler vaat etmek mi?"

Gözlerimi kırpttırıyorum. "Pardon, ne?"

"Diğer diller mi? Kim sana bunu kabul etmeni söyledi?" "Temizlik personeli sadece sordu..."

"Ne sordukları umurumda değil. Benim onayladıklarımı göster, başka bir şey yapma."

"Sadece bakacağımı söyledim..."

"Sen hiçbir şeyi araştırma yetkisine sahip değilsin. Anladın mı Georgina? Sen bir programcısın. Karar verici değilsin. Talimatları uygulayan bir programcısın."

Ellerim titremeye başladı. "Anladım."

"Anladın mı? Çünkü davranışların aksini gösteriyor. Bu da beni bir sonraki noktaya getiriyor." Bir süre durup beni terletiyor. "Patrick'le akşam yemeği ne demek?"

Konunun değişmesi başımı döndürüyor. "O beni davet etti. CEO'ya hayır diyemezdim."

"Üst yönetimle iletişim kuran benim. Sen değilsin." "Ama o istedi..."

"Patrick bu sabah benimle görüşmek istediğini çok açık bir şekilde belirtti. Sadece benimle. Kendini özel sanan her programcı tarafından rahatsız edilmek istemiyor. İşimi zorlaştırıyorsun. Kendi işine bak."

Öfkemin içinde bile, onun kendini beğenmişliğini duyabiliyorum. Kontrolü yeniden ele geçirmiş, hiyerarşinin tepesine yerleşmiş.

"Ben sadece..."

"Duymak istemiyorum. Senaryoya sadık kal, onaylanan özellikleri göster ve CEO'ya yalakalık yapmayı bırak. Bu herkes için utanç verici."

Hat kesildi.

Arka ofisimde donakalmışım, telefon hala kulağıma yapışık.

Patrick benimle uğraşmak istemiyor.

Bu mantıklı. Bir sınır çiziyor. İlişkimiz uygunsuz bir hal aldı ve şimdi bunu düzeltmeye çalışıyor. IT kızını ait olduğu yere, kutusuna geri koyuyor.

Demo sunumunun parıltısı yok oluyor, yerine boş ve içimi kemiren bir his geliyor.

En kötüsü, dizüstü bilgisayarımda duran prototip. Günlerdir üzerinde çalışıyordum — Patrick'in akşam yemeğinde bahsettiği atık yönetimi sorununa bir çözüm.

Gerçek bir fark yaratabileceğini düşündüğüm koda tutkuyla çalışıyordum. Onun için önemli olan bir şeyi çözebileceğimi düşünmüştüm.

Ne boktan bir şaka.

"Siktir git Craig," diyorum boş ofise. "Ve daha da büyük bir siktir git Patrick McLaren."

Bana önemli olduğumu hissettirdin. Tam da geri aldığımda canımın yanacağı kadar uzun bir süre.

YİRMİ

Lastik sosis

Georgie

"Bu kadar gergin olmam garip mi?" Talisker Körfezi'nde kumları karıştırırken Fee'ye soruyorum. Sahip olduğum her bir sarsıntılı parça, neoprenle sarılmış, yüksek çözünürlüklü bir ekranda sergileniyor. Bu benim ilk kez dalış kıyafeti giymem. Aynı zamanda sonuncusu da olabilir. Tuvalete gitmem gerekirse, oyun biter.

"Hiç de değil," diyor Fee neşeyle. "Herkes ilk seferinde gergin olur. Ben tüm ders boyunca yüzüstü düştüm. Sen halledersin."

Bugün ilk sörf dersim var. *Listemdeki* bir başka cesur adım.

Bu sabah sörf tekniği hakkında on dört makale okudum. Sporcu olmayabilirim, ama agresif bir A tipi kişiliğim var. "Pop-up" ve "duck dive"ların arkasındaki teoriyi ve doğru ayak pozisyonunu biliyorum.

Ne yazık ki teori, koordinasyonla aynı şey değildir.

Fee ve ben, çoğunluğu yirmili ve otuzlu yaşlarda olan sörf kulübesinin yanındaki gruba katılıyoruz.

Sonra da eğitmenimiz Maren var. Kendini tanıttığı zamanki aksanından, İsveçli ya da Norveçli olduğu anlaşıyor.

Viking tanrıçası sörf eğitmeni olmaya karar vermiş gibi görünüyor. Uzun boylu, sarışın ve heyecan verici açık hava etkinlikleriyle dolu bir hayat sürdüğünü gösteren tonlu bir vücuda sahip.

Wetsuit'i beline kadar inmiş, spor bikini üstü ve şaşırtıcı derecede tonlu kasları ortaya çıkmış.

Wetsuit bunun anlamsız olmasına rağmen, otomatik olarak karnımı içeri çekiyorum.

"Georgie, sörf yapmaya yeni başladın, değil mi?" Parlak mavi gözleri bana bakıyor.

Başımı sallıyorum. "Tamamen acemiyim."

"Biraz gergin," diye ekliyor Fee, bana hafifçe dirsek atarak.

Maren gülümser ve at kuyruğunu sıkılaştırmak için elini uzatır. Neşeli göğüsleri, fark etmemiş gibi davranmam gereken bir şekilde zıplar. "Bu tamamen normal. Yavaş yavaş ilerleyip güvenini kazanacağız. Kısa sürede tahtanın üzerinde duruyor olacaksın."

Utangaçlık ve tamamen büyülenmiş olmak arasında kalmış bir şekilde gülümserim.

Onda tanıdık gelen bir şey var, hafızamın köşelerinde durmadan dolanıyor. Portree olabilir mi? Beynim durmadan dönüyor ama bir sonuca varamıyor.

Güvenlik, akıntılar, sakın noktalar ve tehlikeli noktalar hakkında bilgi veriyor. "Suya girmeden önce hepsini karada çalışacağız. Tamam mı?"

Grupta kendinden emin "evet!" sesleri yükselir. Ben ise cılız bir "uh-huh" sesi çıkarabilirim.

Sonsuza kadar kumda kalmaktan memnunum, teşekkürler.

Maren tahtaları dağıtır — dev köpük levhalar. Benimki pastel mavidir ve bir kenarında şüpheli diş izleri vardır.

"Merak etme," diyor, bakışlarımı yakalayarak. "Foklar. Meraklıdırlar. Bazen ısıırırlar."

Teoride güven verici. Ama SeaWorld'de değil, İskoçya'da olduğumuzu hatırladığınızda o kadar da güven verici gelmiyor.

Pop-up'ı gösteriyor — düz yatıyor, sonra bir şekilde sihirli bir şekilde mükemmel bir sörf duruşuna geçiyor. Bu belki yarım saniye sürüyor ve Nike reklamından çıkmış gibi görünüyor.

"Sıra sende! Uzan, ellerini göğsüne koy... ve pop!"

Yatıyorum. Pop yapmaya çalışıyorum. Bunun yerine yüzüm tahtaya çarpıyor.

"Harika bir çaba, Georgie!" diye bağılıyor Maren. Çeviri: Berbatsın, ama bunu söylemek için fazla kibarım.

İskandinav olmasına rağmen, bu çok İngilizce bir davranış.

On beş dakika sonra, lastik giysimin içinden terliyorum, kollarım titriyor ve henüz okyanusa bile *bakmadık*.

Bu çok aşağılayıcı. Diğer herkes temel pop-up'ı öğrenmiş. Ben hala köpük yiyorum.

Daha kötüsü olamaz diye düşünürken, tanıdık yeşil bir Land Rover sahilin yanına yanaşiyor.

Midem bir anda aşağıya düşüyor.

Ön camdan, onun tek bir akıcı ve sabırsız hareketle tişörtünü başından çıkardığını izliyorum.

Hayır, hayır, hayır. Lütfen, bugün olmasın. Lastik sosıs gibi görüldüğüm bir günde olmasın.

O arabadan iner ve ağzım kurur.

Wetsuit'i beline kadar inmiş, neoprenin altında kaybolan çizgileri görebileceğim kadar aşağıya sarkmış. Birkaç gün önce ellerimin dokunduğu tüm o ten.

Dalgıç kıyafeti, bana karşı bastırıldığında ne kadar sert olduğunu tam olarak hatırlamamı sağlayacak şekilde uyluklarına yapıyor.

Gömleğini çekip çıkardığı için saçları dağınık, düzensiz tutamlar halinde dikilmiş, bu da onu bir şekilde daha da yakışıklı gösteriyor.

Parmaklarım sörf tahtasının kenarında titriyor.

Daha geçen Cumartesi, onun teknesindeydik ve ben elimi onun eline dolamıştım...

Flashback'i iptal et.

Yüzüm yanıyor.

O anı düşünmemeye çok disiplinli davrandım. Yani, nispeten disiplinli. Her gece yatmadan önce o anı tekrar tekrar yaşadım, ama bu pek sayılmaz.

Korkarım ki, bize doğru yürüyor.

"Saat üç," diyor Fee, sis düdüğü sesiyle.

"Biliyorum," diye fısıldadım, dikkatleri üzerimize çekmemesi için ona işaret ettim.

Benim burada olduğumu nereden biliyordu ki? Bana bakıcılık yapmaya mı geldi? Jake mi gönderdi? Belki iş yerinde acil bir durum vardır ve bana ulaşamamışlardır?

Beni lastik giysinin içinde görmesini istemiyorum.

Yine de, göğsümde o hain çarpıntı başlıyor. O aptal, umut dolu ses fısıldıyor: O burada, geldi, belki...

Beni görmezden geçip yanımdan geçiyor.

Bir bakış bile atmadı. Tanıdığını gösteren en ufak bir işaret bile yoktu. Gözleri Maren'e kilitlenmişti.

Garip, statik bir uğultu kulaklarımı dolduruyor. Yüzündeki ifade, rahatsız edici bir tanıma hissiyle tüylerimi diken diken ediyor.

Bekle

.

Hayır

.

Parçalar mide bulandırıcı bir saniye içinde bir araya geliyor.

O sarı saçlar. Hareketleri. O tanıdık özgüven. Aman Tanrım.

Maren'i daha önce nerede gördüğümü tam olarak biliyorum.

O sadece neşeli sörf eğitmenimiz değil. O, o. Kulübesindeki tanrıça. İçeri girip, o zamandan beri hayal gücümü işkence eden şeyleri yapmadan önce şaplak attığı kadın.

Sörf tahtama bakıp diş izlerini inceliyorum. Onun benim için burada olduğunu düşündüğümde çok kötüydü. Bu *çok daha kötü*.

"Maren," diyor Patrick.

Siyah kuma bir çukur kazıp içine girmek istiyorum. Belki başımı başka yöne çevirirsem beni görmez.

"Sabah seansın nasıldı?" diye soruyor, sanki eski dostlarmış gibi.

Ya da şu anki sevgililer gibi.

"Zorlu." Maren omuzlarını silkiyor ve gülüyor. "Hâlâ hissediyorum. Oh..." Arkasına uzanıyor, kaslarını gerginleştiriyor. "Yardım eder misin? Fermuar sıkışmış."

"Tabii," diyor rahatça. Sanki daha önce yüzlerce kez fermuarını açmış gibi.

Onun elleri kadının sırtına yerleşirken izleme hatasına düşüyorum. Fermuarı aşağı çekiyor ve benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanıyor.

Gözlerimi indirip, kendimi zorla başka yöne çeviriyorum ve tahtamdaki olmayan kumu temizlemeye odaklanıyorum.

Bunu izleyemem. *İzleyemem.*

Bugüne kadar, buz banyosundaki sarışın, güvenli bir duygusal mesafeden nefret edebileceğim efsanevi bir seks tanrıçasıydı.

Şimdi ise burada, gerçek, sıcak ve sabırlı, bana sörf yapmayı öğretirken muhtemelen daha sonra Patrick ile yapacağı tüm atletik şeyleri düşünüyor. Benim asla yeterince esnek olamayacağım tüm pozisyonları.

Kıskançlık kaburgalarımın altına yerleşip orada kalıyor, zonkluyor.

Fee haklıydı. Onun gibi biri için çok yumuşakım. Çok kolay inciniyorum.

Her sabah, o aptal dürbünle pencereimin önünde duruyorum. Bir yarısı onun görünmesini diliyor. Diğer yarısı ise görünmesinden korkuyor.

İçten içe, onu bir daha onunla görürsem, bu beni mahvedeceğini *biliyordum.*

Şimdi bu, tam burada, gerçek zamanlı olarak oluyor. Dalış kıyafetleriyle. "Georgie?"

Sesi kafamdaki uğultulu sisin içinden geçiyor. Kahretsin.

Onu *yeni* fark etmişim gibi arkamı dönüyorum. "Oh! Merhaba Patrick."

Kaşlarını çatıyor, gözleri sörf tahtasına, dalış kıyafetine, bana kayıyor.

"Sörf dersi mi alıyorsun?"

Hayır. Sadece moda için giyiyorum.

"Tabii ki," diyorum dişlerimi sıkarak. "Seni buraya ne getirdi?" Sanki bilmiyormuşum gibi.

O duraksıyor, bana bana bana dikkatle "dönmek geri bir dükkandan dükkandan ödünç aldığım bir tahtayı iade etmek zorunda kaldım."

Tabii ki öyle yaptı.

"Siz ikiniz tanışıyor musunuz?" diye sordu Maren, ikimizi sırayla bakarak. Patrick'in omuzları gerildi. "Georgie ve Fee otellerde çalışıyor."

Fee'ye selam vererek dönüyor. "Merhaba, Fee." "Merhaba, Bay McLaren!" Fee cıvıltıyor.

"Otellerde ne iş yapıyorsun?" diye sorar Maren, ikimizi sırayla bakarak gülümser. Uzun sarı saçlarını kaldırır, gevşek bir topuz yapar ve omuzlarına güneş kremi sürmeye başlar.

Bu çok masum bir hareket ama nedense o kadar şehvetli ki, sanki hepimiz onu izliyormuşuz gibi hissediyoruz.

Onun yanında ben, Baywatch setine yanlışlıkla girmiş, pasaklı, nemli bir sosis gibiyim.

"Ben IT elemanıyım," diyorum düz bir sesle, sesimde keskin bir ton var. "Beni sunucu odasında kilitli tutuyorlar ve ara sıra kapının altından pizza uzatıyorlar."

Patrick'in kaşları çatılır. Genelde onun önünde alaycı davranmam, ama bu normal bir durum değil. Bu *korkunç*.

Fee araya girerek beni daha fazla kendini yok etmekten kurtarıyor: "Ben yoga eğitmeniyim."

"Oh, yogayı *çok severim!*" Maren, Fee'ye gülümser, sonra aynı parlak gülümsemeyle bana döner. "Ama bilgisayarlarla aram hiç iyi değildir. Sen inanılmaz zeki olmalısın, Georgie."

Onun samimi sıcaklığı her şeyi daha da kötüleştirir. "Pek sayılmaz," diye mırıldanırım.

Maren, beni çığlık atmak istememe neden olan şakacı bir samimiyetle Patrick'e bakıyor. "Patrick dost canlısı bir patron mu?" diye soruyor, teknik olarak bana ve Fee'ye soruyor, ama başını eğme şekli tamamen ona yönelik. "Onun çok... talepkar olduğunu tahmin ediyorum."

"Talepkar" kelimesini uzatış şekli... Tanrım, çok bariz. Yatakta ne talep ettiği konusunda aralarında yaptıkları şaka.

Kusacağım.

Patrick'in çenesi gerilir, ağzı sert bir çizgiye dönüşür, sanki benim önümde yapılan bu yorumdan hoşlanmamış gibi.

"Ben çoğunlukla orta kademe yöneticilerle ilgileniyorum," diyorum.

"Dersine dönmelisin," diyor Patrick aniden. "Sen de geliyor musun?" diye soruyor Maren.

Gözleri yarım saniye bana kayıyor. Çenesi geriliyor. "Bugün bırakacağım."

Maren'in yüzü şaşkınlıkla buruşur. "Ne?" Ateşi olup olmadığını kontrol eder gibi alnına dokunur. "Sörf yapma fırsatını asla kaçırmazsın. İyi misin?"

Benimle aynı okyanusta olmaya dayanamıyor. Muhtemelen su altında ona tekrar dokunmaya çalışacağımdan endişeleniyor.

"Vaktim yok. Tahtayı dükkana bırakıp gideceğim." "Tamam," diyor Maren, hâlâ şaşkın bir ifadeyle. Kolunu sıkıyor ve ona hızlıca sarılır. "Görüşürüz."

Ellerini çırpıyor. "Tamam! Suyu girme zamanı!"

Mükemmel. Belki deniz merhametli davranır ve beni çabucak alır.

Patrick Land Rover'ına doğru yürür. Onun gidişini izlememek için kendimi zorlarım.

Maren'i takip ederek sığ sulara giriyoruz. Kuzey Denizi'nin suyu ayak bileklerime değdiği anda çığlık atıyorum.

Kıydan bakıldığında dalgalar nazik, neredeyse eğlenceli görünüyordu. Tamamen yalan.

Tam olarak tsunami koşulları değil, ama midemi yeni bir panikle sarsmaya yetecek kadar.

"Beyaz suda kalacağız," diye bağıyor Maren rüzgârın sesini bastırarak. "Yakalaması çok daha kolay ve büyük dalgalar tarafından dövülmezsin."

Belime kadar suya girerim, tahtamı ölümcül bir şekilde tutarım. Su dalgalanır ve bacaklarımı sürükler, tek bir dalga bile çarpmadan ayakta kalmak için şimdiden mücadele ediyorum.

Sörf tahtasına tırmanmaya çalışıyorum. Tahta yana doğru kayıyor. Sert bir şekilde suya düşüyorum, tuzlu su burnuma doluyor.

Öksürerek ve tükürerek, tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum. Bir çocuk için bile sorun olmayacak bir dalga beni tekrar geriye doğru devriliyor.

Kıyıya doğru bakıp Patrick'in ayrıldığını kontrol ediyorum. Land Rover'ına o kadar odaklanmışım ki, yaklaşan küçük dalgayı fark etmiyorum.

Dalga yüzüme çarptı. Suyun yüzeyine çıkıp nefes nefese kaldım, saçlarım yüzüme yapışmıştı.

"Çok yakındı!" Maren neşeyle bağırır. "Neredeyse başaracaktın!" Daha çok beyin sarsıntısı geçirecektim.

Başka bir dalga oluşur. Yapmam gereken gibi kürek çekmek yerine, dalganın üzerime çarpmasına izin veririm. Tuz burnumu yakar, boğazıma iner. Belime kadar gelen suda boğuluyorum.

"Georgie!" Maren bana doğru sıçrayarak geliyor. "İyi misin?" "Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye hırıltıyla cevap veriyorum.

Sudan çık, aptal. Sen bunun için yaratılmamışsın. Cumartesi günlerini kod yazarak geçirmeye devam et.

İçimdeki ses bana hiç güvenmiyor.

Ama... bu aptalca, biliyorum, ama yine de en azından bir dalga yakalayamazsam, sörfte daha büyük bir şeyden vazgeçmiş gibi hissedeceğim.

Göğsüm inip kalkarken, yarı boğulmuş halde kendimi tahtaya geri çekiyorum. Dalga üstüne dalga beni yere seriyor. Boğuluyorum, öksürüyorum, tekrar tırmanıyorum.

ve hemen tekrar fırlatılıyorum. Dalış kıyafetim ıslak çimento gibi hissettiriyor.

Yine de dişlerimi sıkıp, nefes almaya zorluyorum ve bir sonraki küçük dalgayı bekliyorum.

Sakar ama kararlı bir şekilde kürek çekiyorum, tahtanın altımda yükseldiğini hissediyorum ve fazla düşünmeden ayağa kalkıyorum.

Bir şekilde, mucizevi bir şekilde, ayaktayım!

Sörf tahtası yakalıyor ve ileriye doğru kayıyor, su altında gürültüyle akıyor. Soğuk su sıçramaları yanaklarımı ısıtıyor.

"Uçuyorum!" diye rüzgara doğru bağıriyorum.

Ve sonra uçmuyorum. Şaplak — doğrudan suya, uzuvlarım her yere savruluyor.

Ama başardım.

Yüzeye çıkıyorum, Olimpiyatlarda bronz madalya kazanan biri gibi zaferle. Suda dönerek, Maren veya Fee'nin görmüş olmasını umarak çılgınca etrafa bakıyorum.

O sırada yürüyüş yolunda izleyen birini fark ettim.

Sıcaklık içimi kaplar, farklı bir dalga gibi. Beni görmüş. Benim küçük, gülünç zaferimi.

YİRMİ BİR

Emir komuta zinciri

Patrick

"Haftaya doluluk oranı ne durumda?" Resepsiyona yaslanarak Mary'nin bilgisayarda arama yapmasını izliyorum.

Ekrana gözlerini kısarak bakıyor. "Pazartesi'den Perşembe'ye kadar yüzde doksan iki. Hafta sonu tamamen dolu, Edinburgh'dan gelen düğün grubu."

"Yemek taleplerini belirlediler mi?"

"Evet. On sekiz vejetaryen, dört vegan ve hava dışında her şeye alerjisi olan zavallı bir adam." Parmakları klavyede tıklıyor. "Mutfak son dakika değişikliklerinden memnun değil ama halledeceklerdir."

"MacLeod'a söyle, bu onun işi. Ona bunun için para ödöyoruz." Parmaklarımla tezgahı tıklattıyorum. "Peki müteahhitler? Düğün konukları gelmeden batı kanadının onarımını bitirecekler mi?"

"Cuma günü diyorlar, ama..." Bana "bekleme" anlamına gelen bakışı attı.

"Perşembe. Ya da tüm ücretsiz odaların masraflarını kendi ceplerinden karşılayacaklar." Tezgâhtan kalkarım. "Uykumu kaçıracak başka bir şey var mı?"

"Şimdilik felaketler bu kadar." Bir süre durup anahtar kartlarını karıştırır. "Arka ofisteki zavallı kız, bu sabah altı buçuktan beri burada. Yine."

"O işini yapıyor. Onu masaya zincirle bağlıyorum."

Sözlerim savunmacı bir tavrıla çıkıyor. Ama tek görebildiğim, Land Rover'da oturan Georgie, neyi yanlış yaptığını anlayamıyormuş gibi bana bakıyor.

O yanlış bir şey yapmamıştı. Yanlış olan bendim.

Mary, kartları sıralamaya devam ederken mırıldanıyor. "Eh, hevesli olması iyi bir şey. Temizlikten Linda, o demo hakkında durmadan konuşuyor. Eğer devam ederse, daha çabuk alırız demek."

Kaşlarımı çattım. "Temizlik departmanının demosu iyi geçti mi?"

"Etkilendik. Mutfaktaki felaketten çok daha iyiydi." Gözlerini kaldırıyor. "Ama sonunda onu da hallettiğini duydum."

Mesafemi korumaya o kadar odaklanmışım ki, işin nasıl ilerlediğini kaçırmıştım. Bu projeyi ne kadar çabuk bitirip Skye'dan ayrılırsa, ikimiz için de o kadar iyi olacağına kendimi ikna etmişim.

Ama anılar beni sürekli takip ediyor. Ellerinin tenimde hissettiğim dokunuşu. Çıkardığı sesler.

Benim iştahımdan daha fazlasını hak eden birine aç bir kurt gibi saldırmıştım.

Sanki ona dokunma hakkım varmış gibi.

İstedğim ama kendimi zorla uzak tutmak zorunda kaldığım çok fazla kadın yok. Belki de en kötüsü bu: Onu, bana hissettirdikleri için mi daha çok istediğimi, yoksa bu zorluk, Jake'e karşı sözde ahlak kurallarım ve erkeklik kurallarına rağmen, sahip olamayacağı şeyleri seven içimdeki çürümüş kısmı uyandırdığı için mi istediğimi bilemiyorum.

"Tamam," diye homurdandım. "Nasıl gittiğine bir bakayım." Sorumlu bir patronun yapacağı şey budur.

Beş dakika sonra, cömertçe "ofisi" olarak adlandırdığım yerin önünde duruyorum. Şimdi baktığımda, bu lanet yer bir süpürge dolabından biraz daha büyük. Dosya dolapları ve tuvalet kağıdı stoğu arasında sıkışmış durumda.

Bunu ne zaman onayladım ben?

Açık kapıya parmak eklemlerimle vuruyorum.

Dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp bana bakar ve gözleri fal taşı gibi açılır. Sonra zoraki bir gülümseme takınır.

Bu kadın, bu *çalışan*, küçük eliyle çıplak penisimi kavramıştı. İniltiyi bastırıyorum. En azından avucuna boşalmadım. "Selam." Boğazımı temizliyorum, sanki onun alanını işgal ediyormuşum gibi hissediyorum.

burada durarak. "Mary, burada çok çalıştığını söylüyor."

"Mary çok tatlıdır." Bana dönerek, ellerini kucağında birleştirir. "Övgülerinde çok cömerttir."

Kibarca kaşlarını kaldırarak bekliyor. Buraya gelip söylemek istediğim şeyi söylemem için beni zorluyor.

"Senin için ne yapabilirim, Patrick?"

"Temizlik ekibi sistemden çok memnun. Mary, sistemin çok etkileyici olduğunu söylüyor."

"Bu harika." Bir başka nazik baş sallama, bir başka alıştırılmış gülümseme.

Lanet olsun. Kendi çalışanımla konuşmak ne zaman işkenceye dönüştü?

Aptalca bir soru. Ne zaman olduğunu çok iyi biliyorum — tam da dilimi onun boğazına soktuğum anda.

Kapı çerçevesine yaslandım. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Ekranına bir göz attı, dudağını ısırdı, sonra bana baktı. "Uygulama planını tamamlıyorum. Tüm teslimatlar Craig'in belirlediği zaman çizelgesine uygun. Programın gerisinde kalmıyoruz."

Onun adını söylerken sesinde bir keskinlik var. Muhtemelen kasıtlı bile değil. Ama yeterince açık. Ondan hoşlanmıyor.

"Göz atabilir miyim?"

"Proje hiyerarşisine göre, demolar Craig'den geçer. Komuta zincirinde karışıklık yaratmak ya da sınırimi aşmak istemem." Parmakları trackpad'i tıklarken titriyor. Ama yine de gözlerimin içine bakıyor.

Bir tavşan bir kurdu dik dik bakıyor. Korkmuş ama geri adım atmıyor.

Kendi kurallarımı yüzüme vuruyor. Mesafeyi korumak için Craig'e başvurması gerektiğini söyleyen bendim. Benimle konuşmak için izin alması gerektiğini hissettirdim.

Ben böyle biri değilim. Ya da değildim. Çalışanlarımla yakın ilişkiler kurmaktan her zaman gurur duymuşumdur. Aksi takdirde, Londra merkezindeki konforlu ofisimde oturup dururdum.

Boynumun arkasını ovuşturuyorum, sinir ve suçluluk duygusu içimde çatışıyor. "Yine de şimdi görmek istiyorum."

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Tabii ki. Memnuniyetle."

Memnuniyetle. Tabii.

Yedek sandalyeyi çekip yanına oturdum. Geri çekilemeden uyluklarım onun uyluklarına değdi. Bu dolap iki kişi için yapılmamıştı, özellikle de biri benim kadar yer kaplıyorsa.

O irkilmiyor ama gözleri temas ettiğimiz yere kayıyor, sonra da başka yere.

Çenem gerilir. Tabii ki gergin. En son bu kadar yakınlaştığımızda, onu teknemde sıkıştırmıştım, dilim onun ağzındaydı.

Sandalyesini yana kaydırıyor. Dizüstü bilgisayarı bana doğru çevirdiğinde, kollarımızın birbirine değmemesine dikkat ediyor. Sanki o beş santimlik boşluk lanet bir kale duvarıymış gibi.

"Birinci aşama tamamlandı," diyor, ekranları tıklarken. "Ayrıca, yararlı bulabileceğin ekstra bir şey daha var. Akşam yemeğinde bahsettiğin verimlilik sorunları için bir atık izleme modülü."

Parmakları klavyede uçuyor, pencereler benim takip edemeyeceğim kadar hızlı açılıyor.

"Atıkları azaltmak için tahminlerde bulunabilirsin," diyor hızlıca, bana bakmadan. "Verileri toplamak kolay olduğu sürece. Manuel yaparsan, bu mümkün olmaz. Mutfak personeli her artığı takip edecek zamanı yok. Ve bir kez çöp kutusuna atıldığında, gitmiş olur." Bir süre duruyor. "Ama IRIS yapar."

Bakışlarım ekrana kayıyor.

"Çöp kutularına ağırlık sensörleri takıyoruz. Atılan her şey otomatik olarak kaydediliyor ve tartılıyor."

"Akıllı çöp kutusu." Ekrana daha yakın eğildim.

"Evet. Kameralar hızlı bir tarama yapar ve 'bu bugün beşinci yarısı yenmiş biftek' der. Sonra o yemeği tekrar eden suçlu olarak etiketler. Kısa sürede bir kalıp ortaya çıkar: Pazar günü kızartması çok büyük, sebzeli lazanya iyi ve kimse gizemli garnitürün üzücü mor dalını yemiyor."

Bu sadece etkileyici değil, bizim iki katımız büyüklüğündeki lüks zincirlerde gördüğüm her şeyden daha iyi.

Daha iyi görmek için eğilip fareye uzanıyorum.

Ellerimiz çarpışıyor.

Sanki ona elektrik vermişim gibi elini geri çekiyor.

Sanırım bunu hak ettim.

O, mesafeyi en üst düzeye çıkarmak için kendini duvara dayamış olmasına rağmen, ben ekrana odaklanıyorum. "Eğer bu, anlattığın gibi çalışırsa... kahretsin, bu tam da ihtiyacımız olan şey."

"İşe yarıyor. Sadece doğruluk parametrelerini iyileştirmek için test edilmesi gerekiyor."

"Akşam yemeğinden sonra ekibe bundan bahsettin mi? Craig hiç bahsetmedi."

"Hayır, ekip henüz bilmiyor." Gözlerini ekrandan ayırmıyor. "Bu, benim kendi başıma üzerinde çalıştığım bir şey."

"Ne zaman?"

"Akşamları." Omuz silkiyor, hala bana bakmıyor.

"Neden?"

Sonunda bana döndü. Gözleri benimkilerle buluştu.

"Çünkü sen istediniz. Akşam yemeğinde israf hakkında konuştunuz. Bunun sizi rahatsız ettiğini söylediniz. Ve inan ya da inanma, ben sorunları çözmeyi seviyorum." Bir süre durakladıktan sonra sessizce ekledi: "Ve işimi seviyorum. Zor olsa bile."

Son sözün ağırlığı var. İkimiz de neyin zor olduğunu biliyoruz. "Bu harika bir iş, Georgie."

Öyle. Ama içimde yatan gerçek daha çirkin. Bunu benim için yaptı. Bu da beni daha da büyük bir pislik yapıyor.

"Daha iyi bir düzenleme mi lazım?" Daracık alanı işaret ediyorum. "Bu ofis çok küçük."

"Geliştirme çalışması için ideal değil, hayır," diyor aynı hoş profesyonellikle. "Genellikle hata ayıklama için çift monitör kullanırız. Ancak, site uygulamaları sırasında

kaynaklarla çalışmaya alışkınız. Gayet idare edilebilir, teşekkürler."

"Ofisimde yer var."

Ne halt ediyorum ben? Günlerce aramızda mesafe yaratmaya çalıştım, şimdi de ona ofisimi mi teklif ediyorum?

Gözlerinin arkasında bir şey parladı, sonra tekrar iş maskesi taktı. "Çok cömertsin. Ama ben burada iyiyim."

"Burası bir süpürge dolabı."

"Duvarları, kapısı ve Wi-Fi'si var, yani amaca hizmet ediyor. Çalışma alanınızı bozmak ya da herhangi bir... karmaşıklık yaratmak istemem. Profesyonel sınırları korumak çok önemli olduğunu açıkça belirttiniz ve CEO'nun ofisini kıdemsiz bir çalışanla paylaşmasını beklemiyorum."

Sözler, insan kaynakları departmanının onaylayacağı mükemmel bir dille sarılmış, ama alt metin etkileyici.

Bu, sunumlarda kekeleyen Georgie değil. Bu, nezaketi bir silah olarak kullanmayı öğrenmiş biri.

"Tamam," diyorum yavaşça, yüzünü inceleyerek. Bu cesareti nerede saklıyordu?

Benim istediğim de buydu, değil mi? Profesyonel sınırlar.

Masadan kalkıyorum. Sandalye dar alanda gıcırıyor.

"Teklifim geçerli." Kapıda duruyorum. "Ve bu saatlerde çalışmamalısın. Saat beş geçti."

"Bu gece çalışmayı planlamıyorum." Ekranına geri döner.

"Planlarım var."

Kapıda duruyorum. "Öyle mi? Ne planları?"

"İçki fabrikası turu." Sonunda başını kaldırıyor.

"Seni bırakayım mı? Adanın o tarafında taksiler güvenilirmez."

"Teşekkürler, ama ben hallettim."

"Damıtım tesisini arayıp geleceğini haber vereyim. Otel grubunun bir parçası olduğu için her şey ücretsiz."

"Çok düşüncelisin. Teşekkür ederim."

"Tamam o zaman." Koridora çıkıyorum. "İyi akşamlar." "Sana da."

O çoktan ekranına dönmüş durumda.

Gitmek için arkamı dönüyorum ve arkamda kapı tıklayarak kapanıyor. Çarpılmıyor.

Öfkeyle değil. Sadece...

kesin bir şekilde.

Ses, bir suçlama gibi koridorda peşimden geliyor.

Sevkiyatla ilgili bir sorun için içki fabrikasını arıyorum, ama kendimi kandırmıyorum. Bu bekleyebilirdi. Aslında Georgie'nin gelip gelmediğini öğrenmek istiyorum. Teknede olanlardan sonra, en azından Skye'da iyi vakit geçirdiğinden emin olmak istiyorum.

"Georgie Fitzgerald geldi mi?" diye Fiona'ya soruyorum. "Hesabı işletmeye yaz. Yemek dahil. İşini bitirince ona bir taksi çağır."

"Oh, son anda iptal etti."

Duraklıyorum. "Sesi iyi geliyor muydu?"

"İyi olmaktan da öte. Arka plandaki gürültüye bakılırsa - gayda ve bağırışlar - *The Crooked Kilt*'te. Adanın yarısı gibi. Burası ise ölüm sessizliği içinde."

Yüzümü buruşturuyorum.

Boş vermeliydim. O benim sorunum değil. O benim hiçbir şeyim değil. Ama sırtımdaki her kas gerginleşir.

The Crooked Kilt. Ringa Balığı Festivali gecesi.

Yılda bir gece, ada topluca aklını kaçırrır. Gençlerin çoğu bunu sarhoş olmak için bir bahane olarak kullanır.

Damıtım tesisi bu işin dışında kalıyor, ancak adadaki barlar kendi "Herring Brine"lerini üretiliyorlar — en az bir deniz ürünü içermesi gereken ölümcül bir kokteyl. Deniz yosunu cin, fûme tuz votkası veya daha kötüsü. Her zaman bulanık. Her zaman kötü kokulu. Her zaman sizi mahvedeceği garantili.

Yudumlayamazsınız da. "Bir balıkçı gibi" tek bir yudumda içip, bardağı bara vurursunuz.

Ortam gürültülü olur. Çok fazla içki, çok fazla yumruk, sabah olunca adadaki iki polis karakolunun yarısı doludur.

bu gece o barlara sıkışıp kalacak ve kafaları güzel olacak.

Georgie de oradadır. Ortasında.

Lanet listesindeki ilk maddeyi işaretlemek için mükemmel bir yer.

Hevesli gönüllüler sıraya girecek.

Siktir.

Jake'e aşırı koruyucu olduğu için sık sık sitem ettiğimi biliyorum. O yirmi beş yaşında, kendi kararlarını verebilecek yaşta. Onun sosyal hayatını denetlemek benim sorumluluğum değil.

Yine de, onun orada, tartan giysili sarhoş bir adamın boynuna viski kokusu üflediği düşüncesi... Hayır.

The Crooked Kilt'teki Seamus MacManus'u arayacağım. Ona kızıma göz kulak olmasını söyleyeceğim. Eve arabayla dönmesini ve bir traktörün arkasında bitirmemesini sağlayacağım.

Bu benimle ilgili değil. Jake'in benim ona göz kulak olmamı istemesi ile ilgili. Benim ne istediğim bununla hiçbir ilgisi yok.

YİRMİ İKİ

Kaynatılmış gibi toplar

Georgie

EĞER BANA, üç yıldır ilk randevumda, üçüncü içkiden önce testislerini gördüğüm bir adamla (kasıtlı değildi, kilotu masa ayağına takıldı ve voilà, doğaçlama İskoç peep show), votka ve deniz suyu tadı olan bir kokteyl ve bagetler *Highway to Hell*'i çalarken, sarhoş balıkçılar sırayla mekanik bir koyun üzerinde atlayan bir gösteri olacağını söyleseydin... Değerli dizüstü bilgisayarım üzerine yemin ederdim ki, beni kandırıyorsun.

Yine de, burada oturmuş, düz çizgiye giren aşk hayatımı canlandırmak için çaresiz ama kararlı bir girişimde bulunuyorum.

Karşımda Malcolm oturuyor. Yirmi dokuz yaşında. Skye doğumlu ve büyümüş. Yakışıklı, güçlü ön kolları ve tatlı mı yoksa kötü mü olacağına karar veremeyen bir gülümsemesi var. Kilt ona yakışıyor, ancak aşırı uzamış kasık kılları biraz kesilse iyi olurdu, ama olsun, ona bir tür çevre savaşçısı estetiği katıyor.

Gerçek bir balıkçı. Tam da listemdeki gibi.

En önemlisi: Patrick McLaren değil.

O adam tam bir akıl karıştırıcı ve ben artık akıl karıştırılmayacağıma karar verdim. Hayır, teşekkürler.

Yeni stratejim Kurumsal Robot Georgie. Onun değerli şirket el kitabındaki her kuralı uyguluyorum. Komuta zinciri? Tamam. Sınırlar mı istiyor? Georgie'nin Büyük Duvarı'nı inşa ettim.

Şimdiye kadar Malcolm ile randevum çok güzel geçti.

Tamam, kabul ediyorum, *The Crooked Kilt* bir kabus. Her beş saniyede bir bize çarpan yabancılar sayesinde, içimdekenden daha fazla alkol var üzerimde. Buradaki her erkek ya kilt ya da yağmurluk giyiyor. Görünüşe göre, güneş doğana kadar hayatta kalanlar "balık tanrılarının kutsadığı" kişiler, bu ne anlama geliyorsa.

Ama Malcolm hoş birisi.

Skye'da büyümesi, burada oynadıkları ve sopalarla organize şiddet gibi görünen shinty adlı spor ve Tinder'ın on beş dakikada eşleşmelerin bitmesi nedeniyle temelde işe yaramaz olması hakkında konuştuk. Ondan sonra, sadece kuzenler kaldı.

"Bu festival çılgın." O, önüme bir yeşil içki daha koyarken gülüyorum.

Midem kasılıyor. Üç balık kokteyli benim limitim olabilir.

"Bunu da balıkçı gibi içecek misin?" diye alay ediyor. "Baskı yok. Sana daha küçük bir tane aldım."

Yeniden oturur, çıplak dizi kiltinin yünüyle benim dizime baskı yapar. Tartan eteğim biraz yukarı kaymıştır.

"Deneyeceğim," diye kıkırdayarak, oda endişe verici derecede eğiliyor.

Gözleri göğsüme düşer. Kırmızı bluz daha önce çok iyi bir fikir gibi gelmişti — vücuda oturan, güzel, kendine güvenen kadınların giydiği türden bir şey. Kumaş çok narin olduğu için sütyen giymemiştım, ayrıca kendimi cesur hissediyordum. Saçlarım açık, muhtemelen pub'ın sıcaklığında kıvrılmış. Rujum mucizevi bir şekilde yüzüme bulaşmamış, hala yerinde duruyor.

Güzel görünüyorum, diye düşünüyorum. Şey, güzel sayılır. Güzel sayılır.

Tabii ki,

talihsiz yerlerde.

Malcolm bu kargaşa yüzünden içki fabrikasını terk etmeyi önerdiğinde, ilk tepkim panik oldu. Ama McLaren bölgesinden uzak olmak bir şekilde daha güvenli geliyor.

Yeşil karışımı içmeye çalıştım ama hemen boğulmaya başladım. O gülümsedi. "Herring kızı olmak istiyorsan öğrenmen gerekecek."

"*Herring kızı mı?*" Elimin tersiyle ağzımı sildim. Ne kadar hanımefendi bir hareket.

"Evet. Eskiden filoları takip eden kadınlar. Balıkçıların eşleri."

"Şimdiden evlenme teklif mi ediyorsun?" Kıkırdayarak gülüyorum. "İlk buluşma için biraz erken." "Senin gibi güzel bir kız mı? Seni yakalayabilirsem şanslı sayılırım." Göz kırıyor.

Balıkçı esprisi: kullanıldı.

Midem bulanıyor ve içim ısınıyor. Morina balığı sohbetinin ön sevişme görevi de görebileceğini kim bilebilirdi?

Yeşil iğrenç şeyi su gibi içiyor. Boğazı çalışıyor, yüzünü buruşturmuyor, hiçbir şey yapmıyor.

"Aman Tanrım." Bakıyorum. "Yarın gerçekten denize mi açılacaksın? Bundan sonra mı?"

"Evet." Omuzlarını silkiyor. "Ben iyiyim." "*İyi mi?* Ya deniz dalgalı olursa?"

"Her zaman olur." Yine omuzlarını silkiyor, ama bastırmaya çalıştığı gururunu fark ediyorum. "Tekneden daha yüksek dalgalar, kendi kığını bile göremeyeceğin kadar yoğun su sıçramaları. Bu işin bir parçası."

Titanic'i tek başına kurtarmış bir adam gibi kendini beğenmiş bir şekilde arkasına yaslanır. Az önce balıkçıların hayallerini süsleyen bir laf söylediğinin farkındadır.

"Bu çok korkutucu." Gülümsememi bardağımın arkasına saklıyorum. "Tamam, yeni soru. Şimdiye kadar yakaladığın en tuhaf şey neydi?"

"Bir keresinde bir mağaza mankeni bulduk. Hala elbisesini giyyordu. Bir ceset çıkardığımızı sandık. Plastik olduğunu anlayana kadar neredeyse altımıza sıçacaktık."

"Aman Tanrım!" diye bağırırım. Damarlarımda dolaşan alkol bunun *komik olduğuna karar verdi* ve şakanın hak ettiğinden çok daha fazla gülüyorum.

Göğsüm, düşünmediğim bazı erkeklerin yanında olduğu gibi tehlikeli bir kalp krizi geçirircesine çarpıyor, ama burası sıcak. Sarhoş bir kucaklaşma gibi.

Kafamdaki sinir bozucu küçük sesin, belli bir CEO ile yan yana karşılaştırma yapmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bu düşünceyi kokteyllerle boğmadan önce, kemanlar çığlık çığlığa çalmaya başlıyor. Gayda çığlık atıyor. Bütün pub coşuyor.

Malcolm elimi tutar. "Hadi!"

"Hayır!" diye ciyaklarım, topuklarım yapışkan döşeme tahtalarına saplanır. "Kesinlikle olmaz. Dans edemem."

Vücutlar, çok fazla Buckfast içtikten sonra Riverdance'ın vahşi kuzeni gibi görünüyor ve zaten zıplıyor ve dönüyorlar.

"Dans edebilirsin!" diye bağırarak beni karmaşanın içine sürükledi.

Yapamıyorum. Ayakları yere vurma ve zıplamayı taklit etmeye çalışıyorum. Bu konuda sörf yaparkenki kadar iyiyim, yani şu anda kendimi ve 1,5 metre çapındaki herkesi tehlikeye atıyorum.

Elbisemin askısı omzumdan kayıyor. Saçlarım yüzüme çarpıyor, rujuma yapışıyor. O kadar çok gülüyorum ki nefes alamıyorum.

Şarkının ortasında, dans pistindeki tüm erkekler kiltlerini havaya kaldırıyor. "Ne oluyor?" diye nefes nefese soruyorum ve Malcolm'un koluna tutunuyorum.

"Bu bir gelenek," diyor gülümseyerek.

"Gelenek mi?" diye bağıriyorum. "İskoçya'nın gururlu kültür tarihinde, popo gösterisi ne zaman gelenek haline geldi?"

O sadece sırtıyor ve beni çılgınlığın içine geri döndürüyor.

Özellikle hevesli bir adam bana doğru dönerek gözlerimi yakaladı ve bana arkasını gösterdi. "Tokatla!" diye bağırdı.

Ağzım açık kalır. "Pardon, ne?"

"Yapmak zorundasın." Malcolm gülüyor. "Bu dansın bir parçası. Aksi takdirde balığı alamaz."

"Balık mı?"

Ne tür bir efsanevi balık, bu yabancının kıcına vurursam ortaya çıkıyor?

Ama adam beklentiyle kıpırdanıyor ve Malcolm bana sanki bu benim kutsal Highland geçiş törenimmiş gibi bakıyor.

Ben de yapıyorum. Bu yabancının açıkta kalan poposunu çok nazikçe okşuyorum. Cildi rahatsız edici derecede nemli.

"İyi kız!" diyor kükrer onun onaylayarak dönmeden dönmeden başka başka birini travmatize etmek için.

Malcolm *gururlu* görünüyor. Sanki İskoç kadınlığının eski bir sınavını geçmişim gibi.

"Bu gece harika vakit geçirdim," diye bağıyor, yüzü terden parıltıyor. "Seninle konuşmak çok kolay."

"Sen de," diye gülümsüyorum. Bu çok hoş. Karmaşık değil.

Belki de düşündüğümden daha yakınım birinci maddeyi işaretlemeye. Malcolm öpülebilir. Daha önceki kilt olayından yola çıkarak, gayet işlevsel bir penisi var. Korkutucu bir yanı yok. Sadece sağlam, orantılı, güvenilir bir alet. Penislerin IKEA'sı gibi. Düz pakette geliyor, işini yapıyor. Patrick'inki gibi bir canavar olmayabilir, ama açıkçası, bir canavarla başa çıkamazdım — özellikle de Patrick gibi bir adamla birlikte olan bir canavarla.

İdeal olarak, Malcolm aşırı büyümüş kasık ekosistemini düşünürsek, oral sekse fazla yatırım yapmamalı. Maceracı olmak istiyorum, evet, ama diş hijyeni anlamında değil.

Bir şeyden eminim: *Bu gece* ilk aşamayı geçemeyeceğiz. Kiltler yanıltıcıdır. Dışarıdan bakıldığında Outlander gibi görünürler — "beni heather'a at" havası — ama gerçekte, kasık saunası görevi gören kırk poundluk tartan yünlü kumaşlardır. Kilt onu daha önce ihanet ettiğinde, yemin ederim, testisleri *haşlanmış* gibi görünüyordu. Orada oturmuş, tartan buhar odasında sessizce haşlanıyorlardı.

"Seni öpebilir miyim, Georgie?"

Tanrım. İzin istedi. Bu çok tatlı, ama şimdi performans kaygısı yaşıyorum.

Dudaklarım çok kuru mu? Onları yalamalı mıyım? Hayır. Yalamayın.

"Tabii," diye ciyaklarım. *Kafamı sola mı yoksa sağa mı eğmeliyim? Ya ikimiz de solu seçersek ve kafalarımız iki hindistan cevizi gibi çarpışırsa? Ya gözlerimi çok erken kapatırsam ve o fikrini değiştirirse, ben de havayı öpmek zorunda kalırsam?*

Yüzümü nazikçe avuçladı. Bunu gerçekten yapıyoruz, hemen yanımızda birisi şiddetle kaşık çalıyor.

Dudakları

benimkilere değiyor.

Bu... hoş. Yumuşak.

Ama, aman Tanrım, kokteyller. Haddock martininin tadı ağızda kalıyor. Romantizmden çok, Tesco'nun deniz ürünleri reyonuyla tutkulu bir kucaklaşmaya girmişim gibi hissediyorum.

Ve bana baskı yapan sert şişkinlik? Erkekçe bir coşku değil.
Sadece sporranı.

Teknik olarak, iyi bir öpücük. Ama duygusal olarak? Hiçbir şey.
Kelebekler hissetmiyorum. Güveler bile.

Bunun yerine, bu öpücüğün *diğerinden* ne kadar farklı olduğunu düşünüyorum. Öpüşürken gözlerim yanlılıkla açılıyor — çok kötü bir davranış, Georgie —
ve o zaman onu gördüm.

Bara yaslanmış. Herkesten daha uzun. Beyzbol şapkası gözlerine kadar indirilmiş, ama o omuzları her yerde tanırım. Barmenle konuşuyor, elinde su var, sanki bütün pub'ın şoförüyümüş gibi.

Başını kaldırıyor.
Gözleri benimkilerle
buluşuyor.

Bagpipelerden, terli kilttan, mekanik koyunlardan, kaşık şiddetinden öteye.

Oh. Siktir.

Siktir.

SİKTİR.

Ağzım kilt giymiş bir balıkçının haddock aromalı yüzüyle meşgulken, Patrick McLaren ile doğrudan, uzun süreli, dayanılmaz bir göz teması kuruyorum.

Ve öpmeye devam ediyorum. Çünkü başka ne yapabilirim ki? Çekip gitmek ve neşeyle el sallamak mı?

Bir an için, onun gerçek olmadığını kendime inandırıyorum. İntikamcı beynim, sırf bu anı mahvetmek için, sırf kininden onu hayal etmiştir.

Ama hayır. O gerçek. Beyzbol şapkası, geniş omuzları, bir bardak su. Korkunç bir şekilde orada duruyor ve benim başka birini öpmemi izliyor.

Panik içinde, dişlerim Malcolm'un dudağını ısıyor.

"Mmph—" Malcolm homurdanıyor ve yarım santim geri çekiliyor.

Gözlerimi sertçe kırıştırıyorum, bakışlarım Malcolm'un şaşkın yüzüyle bara yaslanmış adam arasında gidip geliyor. Patrick barmenle konuşuyor, ama gözleri benden hiç ayrılmıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor Malcolm. "Bana kusmayacaksın, değil mi?"

Kalp atışlarımdan dolayı onu zar zor duyabiliyorum.

Oda yavaş yavaş duruyor. Uzaklarda bir yerden gayda sesi geliyor. Kilt, görüş alanımın kenarında dalgalanıyor.

Patrick hala beni izliyor, yüzündeki ifade okunamıyor. Yüzünde kıskançlık yok. Çenesinde öfke yok. Başka bir adamla öpüştüğüm için zerre kadar umursamadığını gösteren hiçbir şey yok.

Bana başını sallar. Çalışanlarının kişisel zamanlarında rastladığınızda yaptığınız türden bir selam.

Sonra başka yere bakar. Barmen'e bir şey söyler. Adam güler. Patrick, daha iyi bir yeri varmış gibi saatine bakar. "Georgie?" Malcolm tekrar söyler, büyük balıkçı elleri

uzaklaşır. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Endişeli yüzü odak noktasına gelir ve suçluluk duygusu onu sertçe vurur. "Hayır! Tanrım, hayır. Sen harikasin. Sadece..."

Sözlerim kesilir, çünkü kendimi dengesiz göstermeyecek ne söyleyebilirim ki?

"Bu önemsiz bir şey değil," der Malcolm, şimdi kızgın bir şekilde. Avucunun içine gizlice nefesini üfler, sanki haddock martini dumanı bu anı mahvetmiş gibi.

"Üzgünüm," diye patladım, sözlerimi geri almaya çalışarak. "Sadece... patronum orada."

Malcolm oraya doğru bakar. "McLaren mi? Evet, onu tanıyorum. Yani, adını duydum. Ondan korkuyor musun?"

"Tabii ki hayır!" diye patladım. Sadece...
bazen.

"Seni suçlamam. Ben onun yoluna çıkmazdım. Adamın buralarda ciddi bir etkisi var. Ama bazı yerlileri kızdırıyor."

"Neden?"

"O İskoç değil, değil mi? Topraklarımızı satın alan başka bir zengin İngiliz." Malcolm omuz silkiyor. "Sonra sıkılıp bir sonraki parlak şeye geçiyorlar."

Muhtemelen haklıdır. Bir gün Patrick Skye'dan sıkılacak, imparatorluğunu toplayıp Britanya'nın başka bir pitoresk köşesini fethetmek için yola çıkacaktır. On yıldır yaptığı şey budur.

"Yine de," Malcolm sıcak bir şekilde, "bu senin izin gecen. Eğlenmeye hakkın var, değil mi?"

"Evet! Kesinlikle. Sadece ben... aptalca davranıyorum."

Hain gözlerim Patrick'e geri dönüyor. O şimdi arkasını dönmüş durumda. Beni başka bir adamla öpüşürken gördüğü halde hiç rahatsız olmaması.

Bunu umursamam aptalca. İkimiz de açıkça utandığımız ve hiç olmamış gibi davranmak istediğimiz pervasız bir öpücük paylaştık. Neden başka kimi öptüğümü umursasın ki?

Ama Skye'da herkesle yatmamam için beni korumaya çalışmıyor muydu? Görünüşe göre, vajinamın serbestçe otlayabileceğine karar vermiş.

Ben kıskançlık yaratmaya çalışan biri değilim ve onun bu gece burada olacağını da bilmiyordum.

Her halükarda, beni başka biriyle öpüşürken gördü ve hiç umursamadı. Sorun değil. Kesinlikle sorun değil.

Ama boğazım düğümleniyor ve içimdeki küçük, hormonal bir parça çocukça bir şekilde ağlama isteği duyuyor.

"Bu çok hoştu," diyor Malcolm, benim içimdeki çalkantıdan habersiz. "Ama şimdi biraz dikkatin dağınık görünüyor."

"Ben iyiyim," diye yalan söylüyorum, neşeyle.

"Başka bir yere gitmek ister misin? Dirty Scot'ta da ceilidh var."

"Tabii," diyorum. Patrick ve onu huysuz, yakışıklı bir oduncu gibi gösteren aptal beyzbol şapkası olan pub dışında, *herhangi bir pubda* olmak en iyisi.

Malcolm gülümser. Kendime sertçe hatırlatırım: Bu tam da o listeye yazdığım şey. Sert mizaçlı bir İskoçyalı balıkçı. Patrick değil. Asla Patrick değil.

Terli elimi, onun da terli eliyle tutar ve diğer eliyle sporranını karıştırır.

Hayatına devam etmek böyle bir şey, Georgie. Sen bunu yapıyorsun. Aferin sana.

Çenemi kaldırıp balıkçı ödülümle birlikte o bardan çıkıyorum.

Hiçbir koşulda Patrick'e bakmıyorum.

YİRMİ ÜÇ

Georgie Fitzgerald'ın Koruyucusu

Georgie

MALCOLM, pub'ın kapısında aniden durur, kolu sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi geriye doğru savrulur.

"Ne oluyor...?"

Gözlerim Patrick'in Malcolm'un bileğini kavradığı yere kayar.

"Hayatta olmaz," diye homurdanır Patrick. Bana bakmaz bile. Tüm o korkutucu odaklanma Malcolm'a yönelir. "Onu bir yere götüreceğini mi sanıyorsun? Olmaz."

Beynim yavaşça durumu kavrar. Sonra Malcolm'un sıkışmış elinde sallanan araba anahtarlarını görürüm.

Oh.

"Ah, hadi ama, koca adam." Malcolm'un kahkahası boğuk çıkar. Kurtulmaya çalışır, ama Patrick'in tutuşu hiç bozulmaz. "Bir mil uzaklıkta. Burası Skye, Glasgow değil. Yavaş gideceğim ve etrafta polis yok."

"Altı içki içtin," diyor Patrick, sesi hiç de *sakin olmayan* bir şekilde sakın. "Onu arabaya bindiremezsin."

Malcolm daha sert çeker, yüzü kızarır. Patrick muhtemelen terlemeden sabaha kadar onu orada tutabilir.

Sonunda Patrick'in gözleri benimkilere takılır. "Bitti. Çılgın eğlencenin sonuna geldin. Şimdi benimle eve geliyorsun."

"Bu... aslında çok komik," derim, sesim titriyor. "Ben. Georgie Fitzgerald. Çok çılgın olduğum için azar işitiyorum. Ben, gezegendeki en sessiz kadın."

Patrick'in ifadesi yumuşamıyor. Aksine, daha da sertleşiyor.

Malcolm, benim onurumu savunmanın adadaki en güçlü adamlardan biriyle kavga etmeye değer olup olmadığını açıkça hesaplayarak yerinden kıpırdanır. "Saygısızlık etmek istemem," der, "bu arazi senin olabilir. Ama bu, buradaki insanları da senin yaptığı anlamına gelmez. Georgie bu gece gayet iyi idare etti."

Kaldırımın yarılmasını ve beni tamamen yutmasını istiyorum. Bu, tam olarak on beş yaşında olduğum ve üvey babamın okul diskosuna baskın yaptığı zamanki gibi, ancak üvey babamın o kadar geniş omuzları, bilekleri kırabilecek elleri ya da yetişkin erkekleri kekelemeye zorlayacak gözleri yoktu.

Patrick'in çenesi gerilir, kasları seğirir. Bir an için, Malcolm'a vuracağını düşünürüm.

Hayır. Bu, kilt giymiş kavga sahneleriyle dolu bir İskoç pembe dizisi haline gelmeden önce sona ermelidir. Kaygım bu kadar testosteronu kaldıramaz. Ben sessiz kütüphaneler ve hata ayıklama kodları için yaratılmışım, pub kavgaları için değil.

Ve evet, tamam, Patrick haklı — sarhoş Malcolm'la arabaya binmemeliyim. Maceraya atıldım, ama sarhoş sürücülerin *ölüm* tuzağına atılmak istemiyorum.

Malcolm'a dönüyorum. "Sanırım bu gecelik yeterince eğlendim. Yarın sana mesaj atarım, olur mu?"

Ardından gelen, tarihteki en garip veda olabilir: Patrick, eğlencenin ölüm meleği gibi yanımda duruyor, Malcolm kibarca bir şeyler mırıldanıyor ve sonra pub'a geri koşuyor, muhtemelen herkese psikopat patronu olan çılgın İngiliz kızdan bahsetmek için.

O duyamayacağı bir mesafeye geldiği anda, içkinin verdiği cesaretle Patrick'e döndüm. "Burada hangi yetkiyle bulunuyorsun? Patron olarak mı? Sahte ağabey olarak mı? Yoksa kendini Georgie Fitzgerald'ın Kendini Atayan Koruyucusu olarak mı ilan ettin?"

Fee yanılmıştı. McLaren Otelleri vajinalarımızı izliyor.

"Şu anda iyi kararlar veremediğin için seni kolluyorum."

Sinirleniyorum. Birdenbire, kendimi bir İskoç pubının dışında değil, yirmi bir yaşında, üniversite dairemde, Steve-the-Shit'in neden arkadaşlarımla dışarı çıkamayacağımı anlatmasını dinlerken buluyorum. *İyi kararlar vermiyorsun*. Aynı sözler. Aynı acı.

"Pardon?" Sesim keskinleşiyor. "Az önce ne dedin?"

"Sarhoş bir adamın arabasına binmek üzereydin. Tanrım, Georgie."

"Aslında, arabanın anahtarlarını fark etmemiştim. Ama arabaya binmezdim. Çünkü temel yetişkin kararlarını kendim verebileceğime güveniyorum. Ama sen beni o kadar bile gitmeme izin vermedin, değil mi?" Ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor. "Çünkü aptal Georgie'ye güvenilmez. Aptal küçük Georgie'nin, ona neyin iyi olduğunu söyleyecek büyük, güçlü bir adama ihtiyacı var."

Kafamdaki mantıklı ses, Patrick McLaren'ın benim gecikmiş feminist uyanışımı test etmek için uygun kişi olmadığını haykırıyor. Ama balık kokteylleri onu susturmuş ve ateşe vermiş.

Sanki ben, tüm yıl boyunca uğraşmak zorunda kaldığı en yorucu şeymişim gibi burnundan nefes veriyor. "Lanet olsun. Land Rover'a bin."

"Hayır." Bu kelime beni de onu kadar şaşırttı. "Hayır, önce beni dinleyeceksin. Ben senin sorumluluğun, yükümlülüğün ya da... ne sanıyorsan o değilim. Ben yetişkin bir kadıyım. Yedi yıldır oy kullanıyorum. Üniversite diplomam var. Şey... neredeyse. Dörtte üçü tamam. Ama yine de! Vergi ödüyorum. Ağır makineleri kullanabiliyorum —tamam, dizüstü bilgisayarlar, ama onlar karmaşık—ve sözleşmeli çalışma saatlerim dışında, canım kimi isterse onu görebilirim!"

Yorkshire taşından oyulmuş ve zar zor bastırdığı öfkesiyle bana dik dik bakıyor, bu da sözlerimin daha hızlı dökülmesine neden oluyor. Durursam, yarı pişmiş argümanımı kaybederim.

"Bu adadaki tüm çiftçileri, balıkçıları ve deniz feneri bekçilerini ters harem için sıraya dizebilirim! Edinburgh'a gidip gelene kadar içebilir, feribot personeliyle yatabilirim ve bunların hiçbirinin seninle hiçbir ilgisi yok."

Kaşları, genellikle beni masanın altına saklanmak istemeye iten o şiddetli kaş çatışına dönüştü.

"Benden ne istediğini gerçekten anlamıyorum, Patrick. Gerçekten anlamıyorum." Ellerim titriyordu, muhtemelen kokteyllerden, kesinlikle de bu yüzleşmeden. "Çünkü ben bir programcıyım. Mantık ve gerçeklerle uğraşırım. Ve gerçekler şunlar: Sen beni öptün. Ben de sana karşılık verdim. Görünüşe göre asla konuşmayacağımız başka şeyler de oldu. Bana kafamda romantik fikirler kurmamamı söyledin, peki. Mesajı aldım. Ama tek istediğim, bana eşit ve saygılı davranmandı."

Çenesini sıkıyor ama sözümü kesmiyor.

"Senin istediğin her şeyi yaptım! Yerini bilen uslu bir kız gibi emirlerine uydum." Sesim yükselir. "Sonra bu gece, *randevumda* ortaya çıkıp beni eve götürmeye çalışıyorsun."

Sözlerim dağınık bir telaşla ağızımdan dökülür, umduğum feminist mikrofon düşürme anından çok uzaktır. "Bir randevuya çıkmanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Yirmi beş yaşındayım. Ve söylemeye cesaret ediyorum - her ne kadar sen buna inanmasan da - ben yetkin bir yetişkinim ve şirketinin yarı yarıya iyi bir çalışanıyım. Ve senin gibi erkeklerin benim hayatım hakkında benden daha iyi bildiklerini düşünmelerinden bıktım."

Göğsüm inip kalkıyor. Sokak hafifçe dönüyor.

Orada duruyoruz, gece havası aramızda çıtır çıtır esiyor.

"Benim gibi adamlar mı?" Sesi tehlikeli bir şekilde sessizleşmişti.

"Evet. Erkekler ki..." Ellerimi uzatıyorum, neredeyse onun kocaman göğsüne çarpıyor. "Her şeye sahip olduklarını düşünen erkekler. İçki fabrikası, ada, insanlar, soluduğumuz kanlı hava..."

"Her şeyin sahibi olduğumu düşünmüyorum."

"Beni eve dönmem için emir verdin! Sanki senin malınmışım gibi. Evet, senin gibi erkekler. Beni aptal, küçük ve denetimsiz temel kararlar alamayan biri gibi hissettiren erkekler."

Omuzları uzun bir nefesle yükseldi, göğsü sanki ruhunun derinliklerinden sabır çağırıyormuş gibi genişledi.

İşte böyle oluyor, diye acı bir şekilde düşünüyorum. *Sonunda sesimi buluyorum ama konuşmam belirsiz, acınası ve muhtemelen yarın kovulmama neden olacak.*

"Bitti mi?" diye soruyor sonunda.

Burnumu çekerim. Bitmedi. Ama onurum çoktan paramparça olmuş durumda.

Patrick gibi bir adamın ne yapacağını görelim bakalım. *Çocukça davranıyorsun Georgie. Sabah ayıldığında ve haklı olduğumu gördüğünde bu öfke krizinden pişman olacaksın.*

"Siktir." Beyzbol şapkasını çıkarır ve saçlarını parmaklarıyla tarayarak saçlarını diken diken yapar.

Sonra bana yaklaşır, o kadar yaklaşır ki, vücudunun ısısı üzerime yayılır, nefesi saçlarımı karıştırır. "Seni aptal hissettirmek istememiştim. Eğer öyle algılandıysa, o zaman ben batırdım."

Ona göz kırparım, kalbim deli gibi atıyor. "Ne?"

Eli yüzüme doğru yarı yarıya yükselir. Elinin orada durduğunu, parmaklarının yumruk haline geldiğini ve sonra tekrar yanına düştüğünü izlerim. "Üzgünüm. Seni üzdüğüm için."

"Sen... özür mü diliyorsun?"

Bu işler böyle yürümez. Patrick gibi erkekler benim gibi kadınlardan özür dilemez. Neden yanlış anladığımızı, neden aşırı tepki gösterdiğimizi açıklarlar.

Yüzündeki acı ifade derinleşir. "Bu geceyi kötü idare ettim. Sadece bu geceyi değil. Seninle ilgili olarak, her şeyi kötü yönetiyorum."

Kokteyller her şeyi bulanıklaştırdığı için ona şüpheyile gözlerimi kısarak baktım. "İnsan kaynaklarına şikayette bulunacağımdan mı korkuyorsun?"

"Hayır. Ama istersen yapabilirsin. Sana sınırimi aştığımı söylüyorum. Birden fazla sınırı. Ve bu seni küçük düşürmek için değildi. Bu... durumla ilgili ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ne durumu?"

Gözleri gözlerime kilitlenir. "O teknede olanları kafamdan çıkaramadığım durum. Tek bir gün bile."

Nefesim kesilir. Sokak gürültüsü beyaz gürültüye dönüşür.

"Ve eğer ne kadar yaklaştığımı bilseydin..."

Sözünü keser, vücudu kaskatı kesilir, çenesi sıkılır, sanki cümlelerin geri kalanını söylemesine izin verirse geceyi ateşe verecekmiş gibi.

"...sen de mesafeni koruyacak kadar akıllı olurdun."

Nefes alamıyorum. Nabzım kulaklarımda atıyor, baget sesini, pub'dan gelen bağırışları, tüm adayı bastırıyor. Ne demek istediğini tam olarak anlamıyorum, sadece içimde sönmek bilmeyen bir kıvılcım gibi yerleştiğini biliyorum.

Parmakları omzuma dokunduğunda, askımın kaymış olduğunu fark ettim. Fark etmemiştim. Askıyı geri kaydırırken, başparmağı cildimde o kadar nazikçe kayıyor ki, tüm vücudum titriyor.

"Şimdi," diye mırıldanır, "lütfeñ şu lanet arabaya biner misin?"

Bana tartışma şansı vermiyor. Land Rover'a doğru yürür ve yolcu kapısını açar.

Artık tamamen bana ait olmadığını hissettiğim titrek bacaklarımla onu takip ediyorum. Topuklu ayakkabılar yardımcı olmuyor.

Bana binmem için elini uzatır.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, çünkü biriyle tartışırken bile nezaket önemlidir.

Yanımdaki sürücü koltuğuna oturur ve birdenbire bu dar alanda birlikte sıkışıp kalırız, hava sıcaklık ve gerginlikle doludur.

Tıpkı tekne gezisinden sonra olduğu gibi.

Ancak bu sefer, ikimiz de konuşmadığımız için sessizlik boş değıl.

Zaten çok şey söylendiğı için sessizlik yüklü. Ve bu sefer, sessiz olan ben değılim.

Bir şey söyledim. Kararlıydım.

Tabii, ters haremler ve feribot orgileri hakkında bağırmakla ilgiliydi, ama yine de. Sesimi kullandım. Beni dinlemesini sağladım.

YİRMİ DÖRT

Kabin sıcaklığı gayet iyi, teşekkürler.

Georgie

Sessizlik o kadar boğucu ki, sanki aramızda kemerini takmış üçüncü bir yolcu varmış gibi. Patrick sadece bir kez bu sessizliği bozup ısının uygun olup olmadığını soruyor. Evet Patrick, kabin sıcaklığı şu anda kesinlikle en büyük sorunumuz.

Son yirmi dakikayı tekrar yaşamamaya çalışıyorum, ama beynim başka planlar yapıyor. Haddock martinileri ve senkronize ayna gösterisi arasında, endişeli, insanları memnun etmeye çalışan bir yazılımcıdan, bir pub otoparkında milyarder patronuna ters haremler hakkında bağırان bir kadına dönüştüm.

Riri'nin "cesurca yaşamak" derken kastettiği bu muydu? Çünkü bu daha çok "aptalca yaşamak" gibi geliyor.

Yine de özür diledi. Patrick McLaren benden özür diledi, bu da bu gece olan her şeyden daha şok edici olabilir.

Ona gizlice bir bakış attım. Şapkası aşağıya çekilmiş, yüzü karanlıkta okunamıyordu.

"Eve bıraktığın için teşekkürler," diyorum neşeyle. "Teknik olarak bunun kaçırma ve seks engelleme olarak nitelendirilebileceğinden eminim ama."

Başını çevirir. Gülümsemez.

Zor bir kalabalık.

"Peki," sessizliği doldurmak için çaresizce tekrar deniyorum. "Festival hoşuna gitti mi?"

"Katılmadım."

Bir kıkırdama yükselir — muhtemelen mizah kılığına girmiş histeri.

"Fark ettim. Kilt yok, ayna yok, ve balık kokusu da yok." Bana bakmadığı için ön cama gülümsüyorum. "Açıkçası, İskoçya'yı hayal kırıklığına uğratiyorsun."

"Yabancılar popo göstermek benim eğlence anlayışım değil." Sesi düz kalıyor. "Ama bunu görmek için bu kadar çaresizsen, isteğini yerine getireceğim."

Ciddi. Ses tonunda hiçbir değişiklik yok. Sanki beni susturmak için gerçekten yapacakmış gibi.

Karanlıkta ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "Bunun bir şaka olup olmadığını gerçekten bilmiyorum."

Gözleri yolda kalıyor. "Ben de bilmiyorum. Bir pub'ın ortasında kıllı kıcımlı ortaya çıkaracağımı mı sandın?"

"Kıçın kıllı değil."

"Çok emin konuşuyorsun."

Hay aksi. Binokül olayı sayesinde onun kıcının istemeden uzmanı olduğumu, tam bir sapık gibi görünmeden açıklamamın imkanı yok.

"Sadece... öyle olmayacağını hayal ettim." Sözlerim o kadar zayıf çıkıyor ki kendimden utanıyorum.

"Eminim seninkinden çok daha kıllıdır."

Bu beni tamamen mahvediyor ve Land Rover'ının dar alanı için fazla yüksek olan, hafifçe çılgın bir kaskad gibi kahkahalar dökülüyor.

Ağzı seğiriyor — neredeyse fark edilmeyecek kadar, ama ben onu gösterge panelinin ışığında yakalıyorum. "Georgie. Konuşmayı kes."

"Katılmayacaksan neden oradaydın ki?" Sessizlik.

Direksiyonu daha sıkı kavrar.

Benim için gelmişti.

Beni yapılacaklar listesindeki bir sorunmuşum gibi davranan bu adam, yılın en karmaşık gecesinde Skye'daki en kötü barda ortaya çıktı. Tamamen ayık, bir köşede nöbet tutuyordu.

Ama bu romantik olamaz. Malcolm'u öptüğümü izledi, yüzünde en ufak bir kas hareketi bile olmadan. Barın dışında söylediği kafa karıştırıcı sözleri, eylemleriyle uyuşmuyor ve ben, eylemlerin otoparkta homurdanan yarım itiraflardan daha yüksek sesle konuştuğunu öğrendim.

"Jake'e olan sorumluluğundan mı?" diye soruyorum.

"Hayır. Çünkü o festivalin gece yarısından sonra neye dönüştüğünü biliyorum. Her yerde sarhoş aptallar, kavgalar çıkıyor, insanlar pişman olacakları aptalca şeyler yapıyorlar. Birinin seni eve sağ salim ulaştırması gerekiyordu."

Sesi çok doğal, sanki şefkatli bir davranış olarak yorumlanabilecek herhangi bir hareketi itiraf etmekten ziyade, bariz bir şeyi açıklıyormuş gibi.

Patrick McLaren bir keresinde bana tatlı dedim, ama bence o da kendi huysuz, duygusal olarak sıkıntılı tavırlarının ardında gizli bir tatlılık barındırıyor olabilir. Bazen, daha yumuşak bir tarafı ortaya çıkıyor.

Nefesini verip şapkasını düzeltiyor. "İyi olduğundan emin olmak için yakınında olmak istedim. Bu, sınırları koruyarak bunu yapma şeklimdi. Ama o kadar sarhoş biriyle arabaya binmeni seyirci kalacağımı düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

"Teşekkürler," diyorum yumuşak bir sesle.

Kulübemin önünde motoru durdurur.

Emniyet kemerimle uğraşırken, metal toka iki kez elimden kayar, sonra o bana doğru eğilir.

Ellerim ortada donarken, o serbest bırakma mekanizmasını bulmak için parmak eklemleri kalçamı okşadı.

"Bunu her ulaşım aracında yapar mısınız?"

Donup kalır, o kadar yakındır ki, gösterge panelinin ışığında sol kaşını ikiye bölen ince yara izini görebilirim. O kadar yakındır ki, başımı en ufak bir hareketle eğersem, dudaklarımız...

"Bira fabrikası gibi kokuyorsun," diyor düz bir sesle.

Ne romantik. Bir kıza, mayalanmış maya gibi koktuğunu söylemek kadar onu heyecanlandıran başka bir şey yoktur.

"Affedersiniz, Bay Nane Taze," diye mırıldanıyorum.

Kapıyı iterek açarım, aramızdaki gerginlik bozulurken garip bir kayıp hissi duyarım, ama dışarı çıkamadan, eli kolumu sıkıca kavrar.

"Bekle. Ön kapın açık."

Onun bakışını takip ediyorum ve kulübemin kapısının gerçekten de ardına kadar açık olduğunu görüyorum.

Kahretsin.

"Sorun yok," diyorum, ama kalbim hızla atmaya başlıyor. "Fee çıkarken kapıyı düzgün kapatmamış olmalı. Muhtemelen rüzgar açmıştır."

Land Rover'dan indim, ama o çoktan arabadan inmiş ve kulübeme doğru yürüyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Kulübeyi kontrol ediyorum. Açık bırakılmış bir yere girmenize izin veremem."

"Orada beni öldürmek için pusuda bekleyen kimse olmadığına eminim. Skye'da suç oranı nedir? On yılda bir koyun hırsızlığı mı?" Buna cevap vermeyi lütfetmiyor. Sadece ilerlemeye devam ediyor.

"Orada bekle," diyor ve odaları kontrol etmek için koridorda kayboluyor.

Onu görmezden gelip doğrudan mutfığa yöneliyorum. Kendi kulübemin önünde bir hanımefendi gibi durmayacağım.

O geri geldiğinde, dolapları karıştırıyorum. "Her şey yolunda. Gardırobunda balta katili yok."

"Güvenlik kontrolü için teşekkürler. Bu, randevumdan beni alıp götürmeni onayladığım anlamına gelmez," diyorum, bardakları indirip aynı anda eteğimi aşağı çekmeye çalışarak. "Ama madem buradasın... bira ister misin?"

"Yeterince içmedin mi sence?"

"Senin için demek istedim," diyorum ciddiyetle. "Ben su içeceğim."

Sanki kalmanın çok kötü bir fikir olup olmadığını tartıyormuş gibi, anlamlı bir sessizlik olur.

"Tamam."

Doğru duyduğumdan emin olmak için iki kez göz kırptıyorum. Bir bahane uydurup gideceğinden emindim.

Kalmaya karar vermesi, bu küçük alanda, aramızda çözülmemiş gerginlik varken yalnız kalacak olmamız, buzdolabına uzanırken ellerimin titremesine neden oluyor.

Patrick McLaren, beni başka bir adamdan uzaklaştırdıktan sonra mutfağımda.

Ona buzdolabından bir şişe veriyorum ve kendime su dolduruyorum. Kulübe o kadar sessiz ki, ev aletlerinin mekanik ninni mırıldandığını ve duvar saatinin sanki bir şeye geri sayıyormuş gibi tik takladığını duyabiliyorum.

O, bacaklarını genişçe açarak bir sandalyeye oturuyor, dirseklerini uyluklarına dayıyor.

Dolapta parasetamol arıyorum, iki tane avucuma alıp bir yudum suyla yutuyorum. Sonra kollarıma açarak ona doğru dönüp gösterişli bir hareket yapıyorum.

"Gördün mü? Patronun sarhoşluk sonrası protokolünü harfiyen uyguladım: sıvı alımı sağlandı, antienflamatuarlar alındı, kan alkol seviyesi sistematik metabolik parçalanma sürecine girdi. Denetim görevini tamamladın, Bay McLaren."

Gözleri benimkilerle buluşur. "Aferin kızım. Sabah bana teşekkür edeceksin."

Yüzüm kızarır. Bardakım neredeyse elimden kayar. Sesindeki o iki kelime beni bu kadar etkilememeliydi.

"Aferin mi?" diye ciyakladım. "Ben golden retriever değilim." "Sözde bir ifade."

O yoğun mavi gözlerle karşılaşmamak için bir yudum daha su içiyorum. Mesele şu ki, ben iyi bir kızım. Hep öyle oldum. Öğretmenin gözdesi, kurallara uyan. Aniden onun bunu söylemeye devam etmesini istiyorum.

"Fee hala dışarıda olmalı," diye gevezelik ediyorum. "Onun da randevusu vardı."

Kaşları kalkar. "Yani ikiniz de Skye'ın bekarlarını mı çalışıyorsunuz?"

"Neden olmasın? Sen kısıtlama konusunda ders verecek kişi değilsin."

Başını kaldırır, gözlerini kısar. "Bu da ne demek oluyor?"

Koca ağzımı açtığım için pişmanım. Ama sözler çoktan dökülmüş durumda ve birdenbire günlerdir içimi kemiren bu yarayı açmak istiyorum.

"Maren," diyorum sessizce. "Muhteşem sörf eğitmeni."

O tamamen hareketsiz kalır ve sessizlik, cildim gerginlikten diken diken olana kadar uzar. "Bunu nereden biliyorsun? Personel dedikodu mu yapıyor?"

Yalan söylemek daha kolay olurdu, ama gerçek ağzımdan dökülüverdi. "Seni gördüm." "Nerede gördün?"

Tanrım. Bu çok utanç verici. "Benim yatak odamın penceresinden senin buz banyonu görebiliyorsun. İsteyerek izlemiyordum, ama bir sabah kazara seni gördüm."

"Beni ne gördün?"

Bardağımı daha sıkı tutuyorum. "İkiniz de. Sonra içeri girdiniz."

Uzun ve acımasız bir an boyunca, sadece bana bakıyor.

"Casusluk yapmıyordum!" Yüzüm kızarak hemen ekledim. "Sadece manzarayı seyreliyordum, sabahın keyfini çıkarıyordum, ve birdenbire sen ve o oradaydınız, ve ikiniz de çok... oradaydınız."

"Tanrım." Bu kelime fiziksel bir şey gibi ağzından çıkar ve elini yüzüne götürür. "Bahçemin manzarasının görülebildiğini fark etmemiştim. O sabah seyirci için uygun değildi." Ağzı sertleşir. "Özellikle de sen için."

Bu rahat tavır acıttı — *özellikle sen* — sanki ben, sarışın tanrıçalarla sabah aktivitelerini izlemesini isteyeceği dünyadaki son kişiymişim gibi.

"Peki, bundan sonra benim kazara röntgenciliğimden kurtuldun. Penceremden gözetleme operasyonu yapmayacağım."

Elini saçlarına geçirip sinirli bir şekilde havaya dikleştirir ve sertçe nefes verir. "Lanet olsun, seninle birlikteyken hiçbir şeyi doğru yapamıyorum. Her şeyi daha da kötüleştirmeden bu durumu halletmenin bir yolu varsa, ben henüz bulamadım."

"Ben halledilmesi gereken bir durum değilim, Patrick. Ben bir insanım. Duyguları olan bir insan. Senin yönetim tarzın için ne kadar rahatsız edici olursa olsun."

Tek aldığım cevap bir homurtu ve bir yudum daha bira.

"Onunla çıkıyor musun?" diye sorduğumu duyuyorum.

"Kiminle?"

"Maren."

"Hayır."

Tek heceli, düz ve kesin bir cevap, içtiğim çıplak buz banyosu pornosu hakkında başka hiçbir şey söylemiyor.

"Hoş birine benziyor. Güzel. Doğa sever." Sörf dersinden beri beni kemiren kıskançlık yerine, sıradan bir gözlem yapmaya çalışıyorum. "İkiniz birbirinize yaklaşıyorsunuz."

"Birlikte değiliz. Birkaç kez seviştik. Hepsi bu." Onun açık sözlülüğü beni irkiltti. "Bırak. Seninle bunu tartışmayacağım."

Yanaklarım yanıyor. Beni sözleriyle bu kadar kolay incitmesini, samimi ve eğlenceli görünen bir şeyi bu kadar rahatça sadece bedenler ve mekanik bir şey haline getirmesini nefret ediyorum. O da beni ve kendisini böyle görüyor.

Aramızdaki sessizlik uzayıp gidiyor, ta ki bakışları omzumun üzerinden, hala duvarda asılı duran listeme kayana kadar. O iyimser hedefler, naiflikleriyle benimle alay ediyorlar.

"Listen hala orada."

"Projelerimi yarıda bırakmam. Ama yeni bir hedef eklemem gerekebilir: CEO'nun yeni filizlenen aşk hayatıma izinsiz mikro yönetim yapmadan bir hafta geçirmek."

"Bir balıkçı ile tek bir garip randevu, yeni filizlenen bir aşk hayatı olarak nitelendirilemez."

Of, bu adam.

"Çok güzel vakit geçiriyorduk! Garip hale gelmesinin tek nedeni, öpücüğümü tamamen ihlal etmen."

Kaşları yükseldi. "Öpücüğünü ihlal mi *ettim*?"

"Evet!" Ona doğru yürüdüm, ellerimi belime koydum ve sert bir otorite göstermeye çalıştım.

Hiç de azarlanmış gibi görünmek yerine, gözleri vücudumda yavaşça yukarı doğru bir yolculuğa çıkar, çıplak bacaklarımdan ellerimin belimde durduğu yere, sonra da sonunda yüzüme doğru ilerler.

Onun bakışları altında kalbim hızla atıyor. Eteğimi aşağı çekmemek ya da onun beni ne kadar etkilediğini gösteren bir şey yapmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Tamamen iyi bir adamla öpüşüyordum," diyorum ve kendimi onun tam önüne dikiliyorum, böylece bana bakmak için başını geriye eğmek zorunda kalıyor - boy avantajına sahip olduğum nadir bir an. "Ve gözlerimi açtığımda, sen oradaydın. İzliyordun."

"Onu o kadar çok sevseydin, beni hiç fark etmezdi."

Sinirleniyorum. "Ondan hoşlanıyordum." Tanrım, bu adamın kibri şaşırtıcı. "İyi bir insan gibi başka yere bakmalıydın. Mahremiyet diye bir şey duydun mu hiç? Tabii..." Tereddüt ediyorum. "Tabii kıskanç değilsen."

"Kıskanç mı?" Dudakları kıvrılır. "O acınası öpücük için mi? Hayır."

Sözleri keskin ve acımasızdır. Utanç içimi yakar. "Tabii. Elbette. Neden kıskanayım ki?"

"Daha ateşli el sıkışmalarım oldu. Kıskanılacak bir şey yok."

Adi herif.

"Ben de tutkulu olabilirim! Beni ne istediğini bilmeyen soğuk bir fareymişim gibi davranmayı kes!"

Birasını masaya koydu ve bana baktı, mavi gözleri yanıyordu. "Ne kadar tutkulu olabileceğini çok iyi biliyorum. O teknede olanları unutmadım."

Hava ağırlaşır.

Onun üzerinde duruyorum ve nedense, o otururken bile, sanki üzerime çöküyormuş gibi hissediyorum. Sanki beni kucağına çekip, kavgayı öpüşerek bitirebilirmiş gibi.

Onun için yanıp tutuştuğumu, yatakta yatıp o öpücüğü aşk acısı çeken bir genç gibi tekrar tekrar yaşadığımı, yastığıma onun adını fısıldadığımı düşünüyorum.

Belki de öyledir, ama bu benimle utanç verici bilinçaltım arasında bir mesele, onun kendini beğenmişlik yapacağı bir şey değil. Şu anda tek istediğim, yüzündeki o bilmiş ifadeyi silmek.

Çenemi kaldırıyorum. "Aslında, Malcolm'la öpüşmemiz mi? Bizim teknedeki hatamızdan çok daha tutkulu bir öpücüktü."

O da küstahça gülüyor. "Sen berbat bir yalancısın."

"Sen çok kibirli birisin! Kendini k a d ı n lara Tanrı'nın bir armağanı sanıyorsun, değil mi?"

O tuzağa düşmüyor, sadece gözlerini benimkilere dikip, benim kendimi sinirlendirmemi izlerken, birasını uzun ve yavaş bir yudumla içiyor.

"Evet," diye cevapladı sonunda, "Ben kibirliyim. Ama yanılmıyorum. O teknedeydim. Bana nasıl tepki verdiğini çok iyi biliyorum." Ses tonu, öfkeli kalmaya çalışsam da dizlerimi titretmeye yetecek kadar derinleşti. "O adamla yaşadığın şey, bizim aramızda olanlara kıyasla lanet olası bir yanak öpücüyüdü."

Kadınları kovalamama ya da diğer erkeklerden uzaklaştırmama gerek yok, çünkü onların ne istediğini zaten biliyorum."

Kibirli piç. Ve en kötüsü ne biliyor musun? Haklı.

"Ben..." Sesim kısılıyor. "O gün tepki gösteren sadece ben değildim." "Hayır. Değildin."

Bakışları yüzümde dolaşüyor, sanki tadımı yeniden yaşıyormuş gibi ağzımda duruyor. Çenesi sıkılaşıyor. "Bu yüzden seni tek başıma teknemde götürmemeliydim."

"Bunun nesi... bu kadar korkunç?"

Gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "Bana söylememem gereken şeyleri söyletmeye mi çalışıyorsun? Öyle mi?"

"Sadece gerçeği istiyorum."

"Gerçek mi?" Elleri uyluklarının üzerinde genişçe açılmış, parmakları kot pantolonun kumaşına sertçe batırılmıştı. "Gerçek beni tam bir pislik yapıyor. Seni o kadar çok istedim ki, korumam gereken tüm sınırları göz ardı ettim. O tatlı vücudunu benimkinin altına çekip, başka bir erkeğin varlığını unutana kadar seni becermek istedim." Gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Ve kendimi durdurmasaydım, o teknede bunu yapardım. Senin gerçeğin bu. Seni tamamen mahvederdim. O yüzden, kaldıramayacağın cevapları sormayı bırak."

Aman Tanrım.

"Belki de... beni mahvetmenden korkmuyorum."

Kahkahası sert, neredeyse acımasız. "Berbat bir yalancısın." Gözleri göğsümün çılgınca inip kalkışını takip ediyor. "Ve korkmalısın. O teknede olanların yoğun olduğunu mu düşünüyorsun? Orada kendimi tutuyordum." Sesi karanlık bir tınıya dönüşüyor. "Orada bir beyefendi olmaya çalışıyordum."

"Dur..." Kelime boğazımda takılır, beni boğar. "Sanki hiç dokunulmamış naif bir bakireymişim gibi davranmayı bırak."

"Öyle olsan da olur. Hayatında hiç bir erkeğe dokunmamış gibi bana dokundun." Gözleri sert ve acı dolu bir şekilde parladı. "Ve o zamandan beri o masumiyetin ne kadar iyi hissettirdiğini unutmaya çalışıyorum."

"Siktir git." Sesim titriyor. "Bunu sadece beni kızdırmak için söylüyorsun, çünkü sen de bununla başa çıkamıyorsun. Benim gibi birini istediğini kabul edemiyorsun."

Hareket ettiğimi hatırlamıyorum, ama onun açılmış dizlerinin arasında duruyorum, kot pantolonunun kumaşı çıplak tenime değiyor.

Hava yoğunlaşıyor, cildime sıcak bir şekilde yapışıyor. O haklı. Çok korkuyorum.

Bakışları yine ağızma düşüyor ve elleri, bana uzanma dürtüsüne fiziksel olarak direniyormuş gibi uyluklarına bastırıyor.

Aklım devreye girmeden, kendimi ikna etmeden önce, titrek bacaklarımı onun üzerine atıp kendimi kucağına bırakıyorum. Eteğim yukarı kayıyor ve onun bana karşı sert baskısı kafamdaki tüm mantıklı düşünceleri silip süpürüyor.

"Benimle oyun oynamayı bırak," diye homurdanıyor.

Ama ben oyun oynamıyorum. Aynı anda hem korkmuş, hem cesur, hem de çaresizim. Kalbim çarparken eğilip dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum.

YİRMİ BEŞ

Bilinen her bölgenin dışında

Georgie

"HAYIR, ASLA."

Ağzını benimkinden o kadar ani bir şekilde çekiyor ki, boş havaya nefes nefese kalıyorum, dudaklarım artık olmayan bir öpücük için hala açık.

Ellerim boynuna dolanmış halde dondu.

Tanrım, belki de Malcolm'dan sonra ikinci el malı olduğumu düşünüyor. Bir gecede iki erkekle öpüşmek, özellikle de ikincisi ilkinizi izlemişken, sürtükçe bir şey mi?

"Ama sen... sen tüm o şeyleri söyledin... ve sen..." Aşağıya bakıyorum. Ereksiyonu kot pantolonuna baskı yapıyor, tam da külotumun danteline bastırıyor.

Çenesi gıcırıyor. "Ve sen çok fazla içtin. Ben birçok şey olabilirim, ama avantajımı kullanmam."

"Ben iyiyim! Sen bundan faydalanmıyorsun. Ben senin kucağına tırmandım ve ilk öpüşen bendim. Ne, yazılı izin mi gerekiyor? Lanet olası

alkol ölçer mi?"

"Başaramazsın."

Acı kahkaha boğazımda kalıyor çünkü yine aynı şeyi yapıyor — beni bu ipin ucunda sallandırıyor, sahip olamayacağım şeyi tatmam için yeterince yaklaşıyor ve sonra geri itiyor.

"Sakin yapma." Sesim titriyor. "Bana bunu yapmaya devam edemezsin, bir saniye beni kendine çekip, bir saniye sonra itip kakamazsın. Bu çok acımasızca. Ben, istediğin zaman alıp istediğin zaman bırakabileceğin bir oyuncak değilim."

Ellerim omuzlarında titriyor. "Beni korumaktan bahsediyorsun, ama benim için korkmuyorsun. Benden korkuyorsun. Çünkü benden etkilenmiş olman bile seni sarsıyor."

Yüzünde tehlikeli bir ifade belirir. "Beni neyin sarsacağını bilmek ister misin? Jake'in küçük kız kardeşinin ne yaptığını biliyormuş gibi sikimi sürtmesi. Bana sanki sikmemi yalvarır gibi o kocaman gözlerle bakman."

Kaba sözler yüzümü kızartıyor, ama o beni şok ederek geri çekilmeye çalışsa da ben geri adım atmıyorum.

"Belki de tam olarak bunu istiyorum."

"Hayır, istemiyorsun." Kalçalarımı daha sıkı kavrar. "Sarhoş olduğun ve cesur hissettiğin için istediğini sanıyorsun."

"Bana çocuk muamelesi yapmayı kes..."

"Bir balıkçıyı öptün ve birdenbire bunu istediğini mi düşünüyorsun?" Göğsü benim göğsümün altında inip kalkıyor, her nefes bizi birbirimize daha da yaklaşıyor. "Tanrım, Georgie, sana dokunduğumda kendi tepkini bile zar zor kontrol edebiliyorsun. Şu anda titriyorsun."

Bu reddedilme canımı yakıyor, ama aynı zamanda beni kızdırıyor. "Bu kadar ikiyüzlü olmasaydın hayat daha kolay olurdu."

O, köprücük kemiğime doğru iniyor. "Sen iç çamaşırlarınla üstüme çıkmasaydın hayat daha kolay olurdu."

"Şey," diye nefes alıp, onun nefesini kesecek kadar öne doğru eğildim, "ölen büyük teyzem bana rahatlık alanımdan çıkmamı söylemişti. Ve senin üzerine oturmak, şimdiye kadar bulunduğum hiçbir alanın dışında bir şey."

Sözlerimi kanıtlamak için kalçalarımı tekrar hareket ettiriyorum ve onun penisi kot pantolonun üzerinden bana sürtünüyor, beni nefes nefese bırakan bir heyecan dalgası yaratıyor.

Eli saçlarımı kavrar, başımı acımasızca geriye doğru çeker ve ağzını ağızma çarpar.

Ne yapmaya çalıştığımı tam olarak bilmeden, beceriksizce tişörtünün eteğini elliyorum. Onu çıkarmaya mı çalışıyorum? Sadece ona dokunmaya mı? Motor becerilerim beni terk etmiş gibi görünüyor. Parmak eklemlerim sert kasların üzerinde kayıyor ve bastıramadan utanç verici küçük bir inilti kaçıyor.

Beni uzun süre uğraştırmadı. Hızlı bir hareketle tişörtünü çıkardı ve arkama attı.

Ellerim çıplak tenine dokunur, biri sert göğsünün üzerinde genişçe açılır, diğeri omzunu kavrar. O kadar sıcak ki. O kadar sağlam ki. O kadar korkutucu derecede mükemmel ki.

Fazla hevesle eğilip, coşkuyla neredeyse kafamı ona çarpıyordum. Ağızım dudaklarına değil, yanağına değdi, sanki ona dünyanın en garip öpücüğünü veriyormuşum gibi.

"Özür dilerim," diyorum, utanç içinde ve nefes nefese. "Ben... Ben bu konuda pek iyi değilim."

Elleri kalçalarımı sıkıca kavrar ve kafama daha fazla zarar vermeden beni dengeler. "İyi misin? Durmak ister misin?"

"Hayır! Tanrım, hayır."

Dizlerim onun kalçalarına daha sıkı sarılır.

"Siktir." Küfür, yüzünü boynuma gömerek, ağzını kaburgamın üzerinden göğüslerimin üst kısmına doğru sertçe sürüklerken boğuk bir şekilde çıkıyor. Sakalları hassas cildimi öyle bir şekilde sıyrıyor ki, titreyip ona doğru eğiliyorum.

"Lütfen durma," diye nefes nefese, ona sürtünerek, o sürtünmeye çaresizce ihtiyaç duyarak. "Lütfen... lütfen beni al."

"Seni *alayım* mı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Açıkçası, müstehcen konuşmalarda pek iyi değilim."

Patrick'in çıkardığı ses ikimizi de titretiyor, yarı gülme yarı işkence çılgılığı gibi. "Tatlım, müstehcen konuşmalarda iyi olmana ya da benim için rol yapmana gerek yok. Sadece dürüst olman yeterli. Senden tek istediğim bu."

Onun kaba sesinden çıkan "tatlım" kelimesi, aynı anda hem değerli hem de kirli bir şey gibi geliyor ve tüm vücudum geriliyor.

Bunun sadece benim için olduğunu, yoluna çıkan her kadına sevgi sözcükleri saçmadığını umutsuzca inanmak istiyorum, çünkü eğer içten gelmiyorsa, bu neredeyse acımasızca geliyor.

Elleri bluzumun eteğine kayıyor ve mantıklı düşüncelerim buharlaşıyor.

Yavaşça yukarı doğru tırmanırken parmak eklemleri çıplak tenime değiyor, her dokunuş omurgamdan yukarı doğru kıvılcımlar saçıyor. Acele etmiyor. Gözleri benimkilere kilitli kalıyor, geri çekilmem için bana her saniyeyi veriyor.

Geri çekilmiyorum. Sessizce izin vererek kollarımı kaldırırken nefesim kesik kesik geliyor.

Üstüm tek bir yumuşak hareketle kaybolur ve birdenbire mutfağımın sert ışığında çıplak kalırım.

Elleri eteğimin fermuarını bulur ve duraksar, gözlerinde yine aynı sorgulayan bakış vardır — ikimiz de artık durmak için çok geç olduğunu bilmemize rağmen, hala kontrol ediyor.

"Kalk," diye mırıldanır ve ben titrek dizlerimin üzerinde yükselirim.

Tartan eteğim uyluklarımdan aşağı kayar ve yere düşer. Sonra beni nefesimi kesecek kadar güçlü bir şekilde geri çeker. Üzerimde sadece dantelden bir şey yokken onun üzerine oturuyorum.

Yüzüm kızarıyor. Hemen kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Çok formda değilim. Ya da atletik. Aslında oldukça yumuşakım — muhtemelen gecenin iç çamaşırı kısmına geçmeden önce bunu belirtmeliydim —"

Nazikçe kollarımı tutup boynuna dolamaya başladı. "Hey."

Parmakları çenemi yukarı kaldırıyor, gözlerine bakmaktan başka seçeneğim kalmıyor.

"Sen çok güzelsin." Sesi sert, alaycı bir ton yok. "Senin benim sonum olacağını bilmiyordum Georgie. Bunun için cehenneme gideceğim."

Bir titreme geçiyor içimden. "Şimdi oyun oynayan sensin."

"Ben oyun oynamam ve içimden gelmeyen şeyleri söyleyerek zaman kaybetmem. Keşke bu doğru olmasaydı, çünkü seni bu kadar çok istediğim için kendimden nefret ediyorum."

"Kendinden istediğin kadar nefret et." Kalçalarım ona doğru kayıyor ve boğazımdan bir inilti çıkıyor. "Ben... ben de bazen senden nefret ediyorum."

"Bu sandalyede sevişmeyeceğiz."

"Hayır mı?" diye
inledim. "Hayır."

Sonra ayağa kalkar ve beni kaldırır. Bacaklarım otomatik olarak beline dolanır, kollarım boynuna sarılır.

Nefesi kulağımda sıcak. "Hangisi senin yatak odan?" Tanrım. Bu oluyor.

"Soldaki son kapı."

Beni hiç zorlanmadan taşıyor, sanki ona koala gibi sarılmıyormuşum gibi. Yüzümü boynuna gömüyorum, bu gerçeğin ağırlığı altında ezilmiş bir halde.

—Patrick McLaren beni yatak odama taşıyor.

"Odamı toplamadım," diye omzuna mırıldanıyorum. "Yerde pantolonlar vardır muhtemelen ve dün gece sehpa kahve fincanını bırakmışım galiba."

"Pantolonların umurumda değil, Georgie."

"İyi, çünkü çok seksi değiller. Pamuklu. Marks & Spencer'dan. On pounda üç tane, ve en az bir çiftinde çizgi film kedileri var."

Saçlarıma doğru bir kahkaha atıyor. "Ben kontrolümü kaybetmemeye çalışırken iç çamaşırlarından bahsetmeyi kes."

"Üzgünüm. Gergin olduğumda gevezelik ederim. Heyecanlandığımda da. Ve Vikingler tarafından oyulmuş gibi görünen biri tarafından yatağa taşındığımda da."

Yatak odamın kapısındaız. Bu gerçekten oluyor.

YİRMİ ALTI

Ayna yalan söylemez

Georgie

KAPIMI AÇIYOR ve beni şaşırtıcı bir nezaketle yatağa yatırıyor, ama yanıma gelmiyor, sadece yatağın ucunda durup bana bakıyor.

Uyluklarım içgüdüsel olarak birbirine yapışıyor, bunun için çok geç olmasına rağmen, utançtan kaynaklanan refleks bir hareket. Gözleri bu hareketi takip ediyor ve ben nefes almaya zorluyorum kendimi.

Kendine güvenen ve deneyimli biri olsaydım, bu çarşafların üzerinde kendimi nasıl çekici bir şekilde düzenleyeceğimi ve hangi şehvetli ifadeyi takınacağımı tam olarak bilirdim.

Ama ben erkeklerin kendilerini tutmak zorunda kalacak kadar çok istedikleri bir kız olmadım hiç.

Bu yüzden vücudumdaki her sinir, seksten daha büyük bir şeyin eşiğindeymiş gibi hissediyor. Tehlikeli bir şey.

"Bana çok yoğun bir şekilde bakıyorsun," diye fısıldıyorum.

Hareket etmiyor. Sadece ağır bakışlarla duruyor, sanki benimle başa çıkıp çıkamayacağıma karar veriyormuş gibi. Yapacağı şeye hazır olup olmadığıma karar veriyormuş gibi.

"Burada nazik olmaya gerçekten çok uğraşıyorum," diye homurdanıyor. "Sen her zaman nazik misin?"

"Hayır."

Bu tek kelime, vücudumun her santimetresini ısı ile kaplıyor.

Kıpırdanıyorum, yatağın altında gıcırıyor. "Dayanabilirim," diyorum, ama vücudum bu iddiaya tamamen ters düşen devasa bir titremeye çelişiyor.

"Buna *dayanmanı* istemiyorum Georgie. Bundan zevk almanı istiyorum."

Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti. Patrick, sanki benim zevkim bu işin tek amacıymış gibi konuşuyor.

"Keyif alacağım," diyorum, ama birdenbire, terli toplanla, bayat birayla ve Balık Festivali kokusuyla dolu terli bir barda saatler geçirdiğimin farkına varıyorum. Bu hiç de... iyi olamaz. Umarım vajinam Tesco'da tezgahta sergilenmesi gereken bir şey gibi kokmuyordur.

Düş almak, hatta belki de tamamen makyajımı yenilemek için uygun bir bahane uydurmaya çalışırken, eli fermuarının üzerine düşüyor.

Keskin bir *zzzip* sesi havayı yararak, midemi o kadar sıkı bir şekilde kasılmaya zorladı ki, neredeyse yataktan havaya uçacaktım.

Kot pantolonunu ve boxerını aşağı indirir. Penisini zaten kalın ve ağırdır, kızarmış başı gerginleşmiştir.

Acele etmiyor. Saklanmıyor. Sadece orada duruyor, yumruğunu penisine dolamış, bakmama izin veriyor.

Tanrım. Çok... büyük. Kalın. Damarlı. En iyi şekilde korkutucu.

Bununla ne yapmam gerekiyor?

O üzerime eğilirken, nefesim kesildi, ön kolları başımın iki yanına dayandı. Ondan ısı yayılıyordu. Saçlarımı omzumdan itti, dudakları boynumu buldu - önce yumuşak, sonra daha sert, daha sıcak, ta ki sakalları cildimi çizene ve parmaklarım çarşafı tutunana kadar.

Ağzını meme ucuma kapatıyor, sırtımı kavisletecek kadar sert emiyor, ben nefes nefese kalana kadar diliyle beni tahrik ediyor. Kalın ve uzun penisini karnıma bastırıyor, nabız gibi atıyor, aramızda sadece ince kumaş parçaları var.

Elimi uzatıp onu kavramak için çaresizce uzanıyorum, ama o hareketimin ortasında bileklerimi yakalıyor. Tek bir yumuşak itmeyle kollarım başımın üstüne sabitleniyor.

"Henüz değil," diye mırıldanır.

Serbest eli külotuma kayıyor, parmak eklemleri sıcaklığı okşuyor, sonra parmakları bacaklarımın arasındaki ıslaklığa dalıyor. Beni okşarken çıkardığı müstehcen *şapır şapır* sesleri havayı dolduruyor, ıslak ve utanmazca, her kayış bir öncekinden daha yüksek sesle, ta ki yanaklarım kızarana kadar.

"Sırılsıklam," diye inliyor, sanki bu şimdiye kadar hissettiği ve duyduğu en güzel şeymiş gibi.

"Tanrım!" diye inlerim, kalın parmağı içime girip beni gererken.

"Çok sıkı." Dişlerini sıkarak beni açıyor. "Şimdiden sıkılıyorsun... ve daha yeni başladım. Beni asla alamayacaksın."

Parmağı yavaşça hareket ediyor, geri çekilip tekrar içeri dalıyor, kalçalarım kalkıncaya kadar kıvrılıyor, onu takip ediyor.

"Lütfen..."

Ağzı göğüs kafesime doğru iner, sakalları cildimi tahrik edici bir sürtünmeyle kazıyarak beni titretir. Başparmağı klitorisimi bulur, uyluklarımın titremesine yetecek kadar dairesel hareketler yapar.

Onun dudakları külotumun kenarına ulaştığında, yarısı gerginlikten, yarısı içimde oluşan dayanılmaz acıdan, nefes nefese bir kahkaha kaçırarak kıvranıyorum.

"Bekle," diyorum, dizlerimi bastırarak. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Başını kaldırır. "İstemediğim şeyleri yapma alışkanlığım yok."

"Hayır, cidden..."

"Bunu istemiyor musun?" Bakışları benimkini tutar, bariz açgözlülüğüne rağmen sabırlıdır.

"Ben... Bilmiyorum, sadece..." Sözler boğazımda düğümleniyor.

"Ben hiç..."

Kaşları çatılır, sesi inanmazlık ile sertleşir. "Hiç bir erkek sana oral seks yapmadı mı?"

"Eski sevgilim istemedi. Onun tarzı olmadığını söyledi."

Patrick hareketsiz kalır. "Bu yüzden listene ekledin."

"Evet. Ve şimdi benim acınası olduğumu düşünüyorsun. Hiç düzgün bir şekilde..." Utançtan sesim kısılır.

"Bence o bencil bir pislik." Sesi sertleşir. "Georgie, bir sonraki nefesimi almaktan daha çok seni tatmak istiyorum, ama sadece *sen* de istersen. Baskı yok, tatlım."

Uyluklarımın arasındaki acı daha da şiddetli bir şekilde atıyor. Ama endişem hala orada. "Sadece senin... hoşuna gitmeyeceğinden korkuyorum."

"Beğendin mi?" Sesi karanlık bir tona büründü. "Şu haline bak. Mükemmelsin. Ve bu tatlı vücudu hiç kimse doğru düzgün tapınmamış olması, bunu ilk doğru düzgün yapanın ben olacağım anlamına geliyor."

Göz teması kurmadan yüzünü külotuma indirir, kasıtlı olarak bastırır, ağzı ıslak kumaşa sıcak bir şekilde değir, burnu tam da ıslak olduğum yere dokunur.

Nefes alır. Uzun. Derin. Pis. Ses göğsünden çıkarak, sanki beni canlı canlı içmeye çalışıyormuş gibi doğrudan kalbimin derinliklerine kadar titreşir.

"Aman Tanrım." Bacaklarım seğirerek kapanmaya çalışır, ama elleri uyluklarımı sıkıca tutar ve beni açık tutar.

Bu, kimsenin bahsetmediği bir korku. Yatakta iyi olup olmadığın değil, vücudunun -gerçek, filtrelenmemiş, rötuşlanmamış hali- istediğin kişiyi tiksindirecek mi? Bu düşünce, örtülerin altına saklanmak istememe neden oluyor.

Bana izin vermiyor. Dizleri yatağa daha sert bastırıyor, beni hapsetmiş gibi. Bir eli uyluklarımı kavırıyor, diğeri kalçamın yanındaki yatağa dayanmış, beni açık tutuyor.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Zaten beğendim." Kahretsin. Bu adam çok yoğun.

"Oradaki görünüşümden hoşlanmıyorum," diye fısıldıyorum.

Sanki bu sözler ona fiziksel acı veriyormuş gibi inliyor. Büyük elleri uyluklarımın altına kayıyor, parmakları külotumun bel kısmına takılıyor. Elastik kısmı cildime çarparak aşağı çekiyor, nemli kumaşı yavaşça sıcaklığın üzerinden sürükleyerek dizlerime takıyor, sonra çekip atıyor ve bir kenara fırlatıyor.

Artık çıplakım. Açığa çıkmışım. Tamamen onun merhametine kalmışım. Bir an için, yüzünü tekrar içime gömeceğini düşünüyorum.

Bunun yerine, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kavrar ve yataktan kaldırır.

Beni kucağına bıraktığında şaşkın bir çığlık atıyorum. Omurgam onun sert göğsüne çarpıyor; kığım onun kalın penisine sıkıca bastırılıyor.

Uylukları benim uyluklarımı sıkıştırarak, onları genişçe açıyor ve beni utanmazca açıyor.

Yatağımın karşısındaki boy aynasına bakıyoruz.

Bu manzara nefesimi kesiyor: çıplak ve titreyen ben, onun kocaman vücudu beni çerçeveliyor, inceleme için beni açık tutuyor. Penisi belimin altında sıcak ve ağır, kolları demir parmaklıklar gibi beni sarıyor.

Benim her hassas santimetrem önümüzde serili.

Gözlerimiz aynada kilitleniyor.

Aynanın loş ışığı yüzünün hatlarını kesiyor, çenesini gölgeliyor, elmacık kemiklerinin keskin çizgisini yakalıyor. Nabzım hızlanıyor çünkü beni böyle açık tutan adamda yumuşak hiçbir şey yok.

"Ne... ne yapıyoruz?"

"Zamanımızı geçiriyoruz. Benim gördüğümü senin de görmeni istiyorum. Sen çok güzelsin."

"Bu tartışılabilir." Dizlerimi birbirine bastırmaya çalışıyorum ama uylukları buna izin vermiyor.

"Benimle değil, tartışılmaz." Uyluklarımı daha sıkı kavrar, her yerinin daha büyük olduğunu hatırlatır bana — kolları, göğsü, uylukları — ve şu anda tüm o ham erkek gücü, beni aynada açıkta tutmaya odaklanmış, böylece o bakabilir.

Sıcaklık boynuma kadar yükseliyor. Aynadan başka her yere bakıyorum ama parmakları çenemin altına kıvrılıyor ve bakışlarımı öne doğru zorluyor.

"Utaniyorum," diye mırıldanıyorum.

"Utangaç olma. Utanacak bir şey yok. Nefes al, tatlım."

Bizi izliyorum. Arkamda uzanmış halimi, arkamda duran onu.

"Benim gördüğümü gör. Senin vücudun tapılmaya değer. Her santimetresi. O göğüsler, o ten." Gözleri aynada benimkilerle buluşur.

"O yeşil gözler. Beni çıldırtan o tatlı küçük ağız."

Elini aşağıya kaydırıp ıslak bir şekilde bacaklarımın arasına sokarken, boğuk bir inilti çıkar. Müstehcen, kaygan ses odayı doldurur,

benim düzensiz nefesimden daha yüksek.

Parmaklarını daha da genişçe sürükleyerek, yansıtılan her ayrıntıyı görmemi sağlar — ıslak, kızarmış, pembe kıvrımlar onun dokunuşuyla parılıyor, her ayrıntı çıplak bir şekilde ortaya çıkıyor.

"Şu mükemmel amcığa bak," diye homurdanır. "Dokunabildiğim şeye bak. Alabildiğim şeye bak."

Ayna, arkamda duran onu görmemi engelliyor, gözleri kararmış, çenesi sıkılmış. "Şimdi bana bak," diye emrediyor. "Yüzüme bak ve bana ne yaptığını gör."

Bunu söylerken, kalın ve inkar edilemez sikini omurgama sertçe vurur.

Ağzım açılır ama onun kalın parmağı benim yarıkma girerken çıkan tek ses keskin, kesik bir nefes olur.

Diğer eli kalçamı sıkıca kavrar, beni sabit tutarken başparmağı klitorisimi bulur. Tembel, işkence gibi dairesel hareketler, beni deliye çevirecek kadar yavaş. Her hareket benden başka bir bozuk ses çıkarır — bir ciyıklama, bir nefes, bir inilti — sanki ne kadar bastırmaya çalışsam da vücudum sessiz kalamıyormuş gibi.

Kendimi bakmaya zorluyorum. Gerçekten bakmaya.

Ayna her şeyi gösteriyor — kalın parmakları parıldayan amımın içinde kayboluyor, tekrar dalmadan önce kaygan ve parlak bir şekilde ortaya çıkıyor. Her itiş ıslak, müstehcen bir ses çıkarıyor.

Arkamda, yansıması yoğun: çenesi sıkı, yüzünde o kadar derin bir açıklık var ki vahşi görünüyor. Dünyada önemli olan tek şey buymuş gibi her kaygan hareketi izliyor.

Böyle açığa çıkmak, her ayrıntıyı görmek zorunda kalmak beni küçük düşürmeli. Ama bana bakışları, acaba başından beri yanılmış mıyım diye düşünmeme neden oluyor. Belki de saklanacak bir şey değilimdir. Belki de görülmeye değer bir şeyimdir.

Boğazımdan çaresiz bir inilti kaçıyor.

Beni sabit tutuyor, ön kolu belime sıkıca sarılmış.

Kaburgalarım uygulanan baskı nefesimi hızlı ve sıklaştırıyor.

Camda, parmağının içime girip çıkan ritmini, müstehcen itme-çekme hareketini ve başparmağı klitorisimi tekrar tekrar okşarken ön kolundaki kasların hafifçe gerilmesini görüyorum... ta ki uyluklarım titremeye başlayana kadar.

"Bunu kendine yaparken beni düşünüyor musun?" Sesi sırtımda titreşiyor.

"H-hayır!" Yalan çok hızlı çıkıyor, parmağı derine girip gözlerimi geriye çeviren o noktaya dokunduğunda bir nefesle boğuluyorum.

"Dediğim gibi." Ağzı saçlarımı okşadı. "Berbat bir yalancısın." Daha derine girdi, benden bir çığlık kopardı. Bacaklarım boşuna tekmeliyor, uyluklarım sarsılıyordu. "Gerçeği söyle."

"Tanrım, seviyorum! Çok seviyorum. Her gece." İtiraf içimden fırlar. "Bunu söylediğime inanamıyorum."

Onun homurtusu sırtımda yankılanıyor. "İyi. Çünkü her mastürbasyon yaptığımda seni düşünüyorum. Her boşaldığımda, gördüğüm senin yüzün."

Aman Tanrım.

Karnımdaki sarmal daha da sıkılaşıyor, başparmağının her çevirisi beni daha da yaklaştırıyor. Nabzım her yerde atıyor: kulaklarımda, boğazımda, uyluklarımda arasında, sanki tüm vücudum ona aitmiş gibi.

"İşte bu. Yaklaştın. Çok uslu bir kızsın."

"Ben... yapamıyorum..."

Başım onun göğsüne yaslanıyor. Tırnaklarım, belime sarılmış olan kalın kaslı koluna batıyor.

"Evet, yapabilirsin," diye kulağıma derin ve sert bir şekilde homurdanıyor. "Burada, kendini izleyerek benim için boşalacaksın."

"Ben hiç..."

"Hiç yapmadığın şeyleri umursamıyorum. Şimdi benim için yapacaksın."

Bir çığlık atarken boğuluyorum, uyluklarım seğiriyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor. Nefesim, onun elinin hareketlerine uyan çılgınca, tiz bir hırıltıya dönüşüyor.

"Çok sıkı. Beni içinde tutmaya çalışıyorsun. Hissediyor musun? Beni büyük sikimle sikmemi bu kadar çok istiyorsun."

Nefes nefeseyim, gözlerimi sıkıca kapatmakla önümdeki pis gösteriye bakmak arasında kalmışım.

"Başka yere bakma." Parmakları yine çenemi bulur. Bir emir. "Kendini izle."

Ayna beni ele geçiriyor. Başka bir yere bakamıyorum. Uyluklarımda titremesini, onun uyluklarının üzerine yayılmış, kalınlığını kaplayan kaygan parıltıyı görüyorum.

parmaklarımı, şişmiş dudaklarım açgözlülükle sıkıca sarıyor. "Şu haline bak. Beni sikmem için yalvarıyorsun." Başparmağı klitorisimi klitorisimi daha hızlı, acımasızca küçük daireler çizerek cezalandırıyor. "Hissediyor musun? Bu senin vücudun bana yalvarıyor. Doldurulmak için yalvarıyor."

"Patrick—oh—oh—!"

"İşte böyle," diye kulağıma homurdanıyor, sesi karanlık bir tatminle titriyor. "Siktir... bu çok güzel. Elime bin, tatlım. İhtiyacın olanı al."

Zevk içimi parçaladı. Camda kendimi parçalanırken izlerken vücudum sıkı bir şekilde kilitlendi.

O durmuyor. Ben sadece ses ve titreme haline gelene kadar devam ediyor, sonra yavaşlıyor, beni yavaş, sahiplenici darbelerle yatıştırıyor, son kıvılcımı da sıkıp çıkarana kadar, ben titreyerek ve parçalanmış halde onun üzerine yığılana kadar.

O tekrar hareket etmeden önce nefes almakta zorlanıyorum, elleri kalçalarımın belime kayıyor. Oda sallanıyor. Beni kaldırıyor ve yatağın ortasına yatırıyor. Başım yastığa gömülüyor, göğsüm çılgınca inip kalkıyor.

Bakışları beni sabitliyor. "Kadınların neyin bu kadar özel olduğunu biliyor musun?"

Hâlâ sersemlemiş bir halde ona bakıyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Bu bir tuzak soru gibi geliyor."

O gülüyor.

"Doğru erkek..." Avucunu karnımdan yavaşça aşağı doğru kaydırıyor, parmakları geniş ve sahiplenici. "Doğru koşullarda... seni tekrar orgazma ulaştırabilir. Ve tekrar."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, sonra gergin, kesik bir kahkaha atıyorum. "Ama ben... Hala... ıslak ve dağınığım, sen de istemezsin..."

İtirazım boşa çıkıyor çünkü o çoktan harekete geçmiş. Hızlı bir hareketle bacaklarım onun geniş omuzlarına dolanıyor. Büyük elleri beni açıyor ve sonra ağzı üzerimde.

Sırtımdan bir sıcaklık dalgası geçerken, çarşafı avuçlarımla sıkıca tutarak ciyaklarım.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum. "Yapamam..."

Dili uzun, açgözlü bir hareketle içimi tarar. Yavaş. Kasıtlı. Ayak parmaklarımı o kadar sert kıvırtan bir yalama ki, yeni bir Pilates şekli icat ettiğime eminim.

Bana karşı çıkardığı inilti müstehcen, klitorisimden geçip titriyor.

"Patrick..."

Ağız klitorisimi kapattı, cezalandırıcı ve mükemmel bir şekilde. Sert yalamalar. Derin emmeler. Sakalları, her saniyenin kanıtını bırakmak istercesine, sıcak küçük sürtünmelerle iç uyluklarımı sıyrıyor.

Sonra o büyük eller kığımın altına kayıyor, beni yukarı çekiyor, sanki kaçmasına izin vermeyeceği bir şeymişim gibi beni ağzına sürtüyor.

"Tanrım... Patrick... oh..."

Başka bir orgazm beni sarstı. Uyluklarım onun kafasını sıktı, ama o sadece içime doğru homurdandı, ben titreyip yatağa yığılana kadar her titrememde beni yaladı.

"Bu... vay canına." Gülüşüm kesik kesik çıkıyor, vücudum hala her yerinde titriyor, o ise bacaklarımı nazikçe yatağa indiriyor.

"İyi misin?"

"Sadece..." Nefesimi çekerek ciğerlerimi kontrol altına almaya çalışıyorum. "Biraz şaşkınım."

"Umarım iyi anlamda şaşkınsındır."

"İyi bir şaşkınlık," diyorum, sonra yarı başım dönmüş, yarı yıkılmış bir kahkaha kaçıyor. "Dilini nasıl kullanacağını kesinlikle biliyorsun."

Üzerime eğildi. Ağız yavaşça ve kendinden emin bir şekilde kıvrıldı, benim ıslaklığım ile ıslanmıştı, loş ışıkta parlıyordu. "Tatlım, vücudumun her parçasını nasıl kullanacağımı biliyorum."

Yatağa eriyorum. Tüm vücudum gevşemiş ve titriyor.

Adam porno yıldızı gibi am yalıyor.

Gözlerim farkında olmadan kapanıyor, az önce olan her şeyin mutluluk dolu sisinde kayboluyorum.

Gözlerim tekrar açıldığında, oda karanlık, sadece komodinden bana bakan kızgın kırmızı rakamlar var.

Sabah 3:09.

Yatağın öbür tarafına uzanıyorum, elim sadece serin pamuğu buluyor. O gitmiş.

YİRMİ YEDİ

Pandora'nın Kutusu

Patrick

İyi adam olmaya çalıştım.

Dün gece bir saat boyunca kulübemde oturdum, mutfakta volta attım, kendime *The Crooked Kilt'ten* uzak durmam gerektiğini söyledim. Bir bira açtım, sonra onu buzdolabına geri koydum.

O senin sorumluluğunda değil, dedim kendime. *Jake sana ona göz kulak olmanı istedi, adada onu takip eden bir sapık gibi peşinden koşmanı değil. Kendi kararlarını verecek yaşta.*

Anahtarlarımı almadan önce on dakika daha dayandım.

Eğleniyor gibi görünüyordu. Kilt giyen çocuk zararsız görünüyordu, ta ki ellerinde zar zor tutabildiği araba anahtarlarını fark edene kadar.

Bu kadardı. Beynim farkına varmadan vücudum harekete geçti. Onu sarhoş bir sürücünün arabasına binmesine izin vermem mümkün değildi.

Gerçek şu ki, mesele sadece onun güvenliği değildi. Benim güvenliğim de söz konusuydu. Çünkü Georgie'ye bir şey olursa, bunu asla atlatamazdım. Jake beni asla affetmezdi. Ben de kendimi affetmezdim. Ve kimseye üzerimde böyle bir güç veremem.

Beni nefret etmesini kaldırabilirim. Ama onun incinmesini kaldıramam.

Kıyı yolunda 16 kilometre koştuktan sonra geri döndüğümde, neredeyse yeniden insan gibi hissediyorum. Duş alıp havluyla kurulandıktan sonra bir şişe su açıp telefonumu kontrol ediyorum.

Hiçbir şey yok.

Sabah yedide gönderdiğim mesaj — İyi misin? — orada duruyor, teslim edilmiş ama okunmamış.

Muhtemelen hala uyuyordur. Ama yine de içimde bir şey kıvrılıyor. Beş dakikada bir telefonumu kontrol etmeme neden olan bir huzursuzluk.

Kendimi e-postalara, bütçe raporlarına, yüklenici güncellemelerine, ona geri dönmememi sağlayacak her şeye gömüyorum.

Saatler yavaşça geçiyor. Hala bir

şey yok. Saat 11. Öğlen. 1.

Sessizlik beni delirtiyor.

Onu arıyorum. Doğrudan sesli mesaja düşüyor. Telefonu ya şarjı bitmiş ya da kapalı. Bir saat sonra tekrar deniyorum. Aynı şey.

Bu sabah saat altıda eve sendeleyerek gelen ve avaz avaz bağırان gençleri duydum. Dün gece onu bıraktığımda kapısı ardına kadar açıktı. Ya Fee sendeleyerek içeri girip kapıyı yine açık bırakmışsa? Ya sarhoş bir piç onu takip edip içeri girmişse?

Burada bir saniye daha oturamam.

Anahtarlarımı alıp botlarımı giydim ve doğruca onun kulübesine gittim. Kapıyı sertçe çaldım.

Kapı açılır ve karşımda duran, yeşil gözleri bana doğru kırpışan, şaşkın ve uykulu bir kız vardır.

Nefesim durmadan dışarı çıkıyor. "Sen iyisin." Elleri

yüzüne uçuyor. "Beni bu halde göremezsin!" Kaşlarımı

çatıyorum. "Ne halde?"

Parmaklarının arasından bakıyor, sesi avuçlarıyla boğuklaşıyor. "Böyle böyle!"

Saçları her yöne dağılmış. Üzerinde "*Kapatıp tekrar açmayı denedin mi?*" yazan bir tişörtle yüzüyor.

Bir omzundan kaymış. Sütyen giymemiş, bu çok bariz ve dikkat dağıtıcı. Şortu lanet olası periyodik tablo ile kaplı. Sol yanağında yastık izi var.

Yatağımda uzanmış süper modeller gördüm, baştan çıkarmayı bir sanat haline getirmiş profesyoneller. Hiçbiri Georgie'nin şu anda yaptığı gibi beni etkilemedi — kapısında çıplak ayakla duruyor, IT desteği şakası yapan bir tişört giyiyor ve dağınık görünüyor.

Bu yanlış. Sinirlerim tamamen bozulmuş. Ne zamandan beri periyodik tablo şortları Agent Provocateur'dan daha iyi sonuç veriyor?

Dün gece birdenbire aklıma geldi — ayna, parmaklarımın arasında parçalanırkenki yansıması, bastırmaya çalıştığı küçük sesler. Bana tamamen güvenerek tüm vücudunun titremesi. İçimde sıcak ve sahiplenici bir his uyandı. Ona bunu yaşatan ilk erkek bendim. Neredeyse kutsal bir his.

Siktir, bu nasıl oluyor?

O hala benim çalışanım. Hala Jake'in kız kardeşi. O geri döndüğünde ona ne söyleyeceğim? *Her şey yolunda dostum. Kız kardeşin çok iyi gidiyor. Oh, ve ben onun içine dilimi soktum.*

Lojistik bir kabus. Ahlak ise daha da kötü.

"Sanki tersine bir çit içinden sürüklenmişim gibi görünüyorum," parmaklarının arasından inliyor. "Ve kimsenin görmemesi gereken utanç pijamalarımı giyiyorum."

"Utanç pijamalarının kasık kısmında arsenik var."

Elleri düşer. "Aslında o gümüş. Ag. Arsenik As olurdu." "Kimya dersinden kaldım."

"Üzgünüm." Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırır. "Seni düzeltmek istemiyorum; sadece... otomatik olarak oluyor. Beynim kendini tutamıyor. Çok sinir bozucu, bana öyle söylüyorlar."

"Sinir bozucu değil." Kapı çerçevesine yaslanıp onu incelerim. "Bugün başın biraz ağrıyor mu?"

Parmak uçlarını şakaklarına bastırır, yüzünü buruşturur. "Her yerim ağrıyor. Saçlarım bile ağrıyor. İskoçların bu kadar vahşi olduğunu bilmiyordum."

Gülümserim, ama gülümsemem çabucak söner ve yerini daha ağır bir duyguya bırakır. Çünkü şimdi o burada, hayatta ve konuşuyor, ne kadar gergin olduğumu hissediyorum. O kapıyı açtığı için ne kadar rahatladığımı hissediyorum. "Telefonun kapalıydı. Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Tanrım... Özür dilerim. Bugün... bakamadım. Beynim hazır değildi. Seni endişelendirmek istemedim."

"Sorun değil," diyorum sert bir sesle. Başka ne diyebilirim ki? Ona, telefonunu şarjlı tutmasını ve günün her saati elinden bırakmamasını mı söyleyeyim?

Dudaklarını ısırarak bana bakar, yanakları pembeye döner.

"Ne oldu?" diye sorarım.

"Artık senin yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Dün gecedен sonra..." "Normal davran yeter."

Titrek bir şekilde gülüyor. "Seninle hiç normal davranamadım. Ve bugün daha da kötüsüyüm çünkü kendimi ölüm gibi hissediyorum." Tereddüt ediyor, parmakları tişörtünün kenarını oynatıyor. "Ve bazen bana karşı sıcak ve soğuk davranıyorsun. Nerede durduğumu hiç bilemiyorum. Tekne gezisinden sonra olduğu gibi."

Yüzümü buruşturuyorum. "Haklısın. Bu konuda pisliğin tekiydim. Daha iyi olmaya çalışacağım."

Omuzlarını hafifçe kaldırıyor, ama yüzünde saklayamadan bir anlık acı belirliyor. Daha iyi olacağıma inanmıyor, neden inansın ki?

O kadar mutsuz görünüyor ki - akşamdan kalma, kafası karışık, pijamalarıyla, yatağında yastık izleri hâlâ dururken orada duruyor - göğsümde bir şey sıkışıyor.

Yapacak bir yığın işim var ve sabahın yarısını onun iyi olup olmadığını merak ederek boşa harcadım. Gitmeliyim.

Ama bunun yerine, kendimi şöyle derken buluyorum: "Hangover'a ne iyi gelir biliyor musun? Buz banyosu."

Gözleri *fal taşı gibi* açılır. "Buz banyosu mu?

Kulübenizde mi?" "Evet. Hadi, seni hazırlayayım."

"Buna gerek yok..." Ayaklarını yerden yere vurur. "Eminim benim kendi kendime çektirdiğim acıları dindirmekten daha iyi şeyler yapabilirsin."

"Bu festivali senden daha uzun yıllardır takip ediyorum. Güven bana."

"Gerçekten, bana bakmana gerek yok." Kollarını kendine doladı. "Yarın işe tam olarak hazır ve işlevsel olacağım, söz veriyorum."

Yavaşça nefes verdim. "Georgie, dün gecedен sonra, yarın işe gelip gelemeyeceğini kontrol ettiğimi iddia etmeyi bırakabiliriz artık."

Hareketsiz kalır, dişleri alt dudağını ısırır. Çenesi hafif pembe, sakallarından dolayı sıyrılmış. "Sanırım öyle. Bunu söylediğime inanamıyorum... Tamam. Bikini'mi alayım."

O içeri girip kaybolurken, ben yüzümü ellerimle ovuşturup içimden küfürler mırıldanıyorum. Buraya onun kendi kusmuğunda boğulmadığını kontrol etmek için gelmişim. Şimdi ise kendimi tutamayıp onu buz banyoma davet ediyorum.

Tekrar ortaya çıktığında, tayt ve bir omzundan sürekli kayan kocaman bir kazak giyiyor. Saçlarını düzeltmeye çalışmış ve parlak kırmızı ruj sürmüş, muhtemelen akşamdan kalma görünümünü gizlemeye çalışıyor.

Bu ne zaman oldu?

Tekne gezisi ile periyodik tablo şortuyla kapıyı açtığında utangaç yüzü arasında bir yerde, Jake'in kız kardeşinden, çok sık düşündüğüm bir kadına dönüştü.

Yan yana benim kulübeme doğru yürüyoruz. Deniz meltemi saçlarını yüzüne savuruyor. Süveterini kendine daha sıkı sarıyor, yanımda küçük görünüyor. Her içgüdümlü onu kendime çekmek için çığlık atıyor, ama ellerimi ceplerime daha da sokup yürümeye devam ediyorum.

"Önden buyurun," diyerek kapıyı açıyorum.

Koridorda durup etrafı süzer. Botların dizilişine burnunu kırıştırır. "Hiç bu kadar çok botu olan bir adam görmemiştim."

Eğlenerek bakıyorum. Yürüyüş botları, yelken botları, spor ayakkabılar, hepsi sıraya dizilmiş, çamur ve tuzla kaplı. "Her birinin bir kullanımı var. Hizmetçim yarın onları düzenleyecek."

"Ama neden beş çift yürüyüş botuna ihtiyacın var? Ayakların çok mu bakım gerektiriyor?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ayaklarım büyük. Terliyorlar."

Ağzı açık kalır, sonra kapanır, sanki gülmek mi, kusmak mı, yoksa büyük ayakların başka ne gibi sorunları olduğunu hatırlamak mı gerektiğinden emin değilmiş gibi.

Onu mutfığa götürdüm. "Otur."

Tabureye oturur, o kazak içinde boğulur, bir çocuk gibi bacaklarını sallamaya başlar.

Buzdolabından ıspanak, muz, dondurulmuş çilek ve hindistan cevizi suyu çıkarırım. Blender'ı doldururken kaşları kalkar.

Blender gürültüyle çalışmaya başlar ve o, kulaklarını avuçlarıyla kapatarak yüzünü buruşturur. Yüzünde akşamdan kalma hali belirgindir. Blender'ı kapatır, mor

çamuru bir bardağa döktüm ve ona doğru kaydardım.

Şüphesle burnunu kırıştırır. "Şimdi bana bunun koyun bağırsağıyla dolu olduğunu söyleyeceksin, değil mi? İskoçların akşamdan kalma tedavisi falan mı?"

"İç şunu."

Sanki zehirmiş gibi dünyanın en küçük yudumunu alır. Sonra gözleri büyür. "Oh. Bu... aslında gerçekten çok iyi."

Kollarımı kavuşturup tezgaha yaslandım. "Dün gece içkiyle her şeyi yıkadıktan sonra vücudun oradaki maddelerin yarısını istiyor. Bu yüzden kendini bok gibi hissediyorsun."

Bir yudum daha alır ve fark etmediği mor bir bıyık oluşur. "Bu çok nazikçe. Yapmak zorunda değildin."

"Sadece bir smoothie."

"Yine de. Herkes bu kadar zahmete girmez." Sesi alçalır. "Eski sevgilim, akşamdan kalma olduğumda sinirlenirdi. Bu konuda çok huysuzdu."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Uzun süreli ilişkilerim pek olmadı ama birine böyle davranılmaması gerektiğini bilecek kadar bilgim var. "Eski sevgilin tam bir pislikmiş."

Omuzlarını silkiyor, smoothie'ye bakıyor. "Öyleydi... evet. Öyleydi."

Bardağını masaya koyarken, parmaklarında hafif bir titreme fark ettim.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Dün geceki olaydan dolayı hâlâ sarsılmış durumdayım. Senin bu tür durumlarda kendine güvenen ve ne yapacağını çok iyi bilen kadınlara alışkın olduğunu biliyorum. Ben öyle değilim. Her şeyi yanlış yapıyormuşum gibi hissediyorum."

Tezgahtan kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, taburesini bana dönük olacak şekilde çeviriyorum. "Bunun karmaşık olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu durumda benim büyük kötü kurt olduğumu bilmediğimi mi sanıyorsun? En son istediğim şey, benim yanımda kendini yanlış hissetmen."

"Ama dün gece çok ani bir şekilde gittin. Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Tanrım, hayır." Kafamı sallıyorum. "Bayılmıştın. Uyumanı istedim."

"Seks yapmadık."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu bir soru mu? Çünkü o kadar sarhoş olduğunu düşünmemiştim."

"Hayır! Her şeyi hatırlıyorum." Yanakları kıpkırmızı olur. "Sadece demek istediğim... sen istememiş miydin?"

"Tabii ki istedim. Ama sen içmiştin. Senden yararlanmak istemedim."

Dudaklarını ısırır. "Yani istiyorsun..."

"Evet, istiyorum. Ama ne yapacağımı hiç bilmiyorum."

Bana gözlerini kırpıştırarak bakar, yanakları kızarır. "Ama dün gece, sen... ve ben karşılık vermedim. Sen bundan hiçbir şey elde etmedin."

Yarım hırıltı, yarı kahkaha gibi bir ses çıkıyor ağzımdan. "Ben bolca aldım."

Dudakları şok olmuş bir şekilde hafifçe açılır.

Çenesini avuçlarım, başparmağım yanağını okşar.

"Bak," diye başlıyorum. "Ben böyle şeyler yapmam. Çalışanlarla ilişki kurmam. Ya da bir arkadaşımın kız kardeşi ile. Bu, felakete davetiye çıkarmaktır. Ama şunu iyi anla, dün gece ben kaybetmedim. Seni izlemek..." Çenem sıkışıyor. "İnan bana, ihtiyacım olanı aldım."

Küçük bir ses çıkarır ama sözünü kesmesine izin vermedim. Başparmağımla cildini okşayarak onu sakinleştirdim.

"Senden daha seksi bir şey yok... Lanet olsun." Kafamı sallarım. "Tam olarak olduğun gibi. Rol yapmadan, gösteriş yapmadan. Sadece sen."

Bu sözler ağzımda yabancı geliyor. Ben böyle konuşmam. Böyle *yapma*. Ama Georgie çok tatlı ve samimi, onu dikkatsizliğimle parçalamam. Zaten kendine yeterince şüphe duyuyor. Yapacağım son şey bunu beslemek olur.

Ona açıkça söylemeliyim. Dün gece olanlar, ondan bir şey aldığımdan değil, kendimi zorlukla tutabildiğimden kaynaklanıyordu.

"Bu şey mi?" Sert bir nefes verdim. "Bu çok karmaşık bir durum. Olmamalıydı. Ama oldu. Ya bununla yüzleşiriz ya da yüzleşmeyiz. Sadece bana lanet bir iyilik yaptığımı düşünerek beni aşağılamayın."

Boğazı titrer, dudakları açılır. Bana cevap vermeye hazırdır. Başparmağımla ağzını kapatarak onu sustururum.

"Ne yazık ki benim için," diye mırıldandım, "artık kafamın içindesin."

Nefesini tutmuş, bana bakıyor, o kadar güzel ve etkilenmiş görünüyor ki geri adım atmak zorunda kalıyorum. "Buz banyosuna hazır mısın?"

YİRMİ SEKİZ

Matematiksel olarak tatmin edici penis oranları

Georgie

KAFAM HER KALP ATIŞINDA ZONLUYOR ve diş etlerim ağrıyana kadar dişlerimi fırçaladığım halde ağızımda balık ölmüş gibi bir tat var. Ama dürüst olmak gerekirse, Patrick'in az önce söylediği şeyin yarattığı baş dönmesi yanında akşamdan kalma hali hiçbir şey.

Şu anda kafamın içindesin.

Yanlışlıkla başka birinin hikayesine girmişim gibi hissediyorum. Bu bir romantik komedi filmi olsaydı, ben karizmatik kahramanın seçtiği kız değil, tuhaf yardımcısı olurum. Her an biri kapıdan içeri girip senaryoyu sallayarak, "Pardon, karışıklık var! Onun kendine güvenen sarışına aşık olması gerekiyor, periyodik tablo pijamaları giyen kıza değil" diye bağırarak.

Patrick bana kurutucudan çıkmış, yumuşacık bir havlu uzatıyor. "Banyo soldaki ilk kapı."

Kalbim bademciklerimin yakınında çarparken, hızla uzaklaşıyorum.

Banyoda, Fee'nin kırmızı bikinisini giyip aynadaki yansımama bakıyorum. Aynadaki kızı tanıyamıyorum. Gözleri, akşamdan kalma sersemliğime rağmen daha parlak. Cildinde, çenemdeki sakallarının hafif çizikleri gibi bir dizi soluk iz var. Köprücük kemiğimin yanındaki soluk izi parmağımla takip ediyorum ve tüm vücudum onun ağzının sıcaklığını hatırlıyor.

Hızlı atan kalbimi sakinleştirmek için nefes alıyorum, sonra mantıklı Georgie'yi dehşete düşürecek bir karar veriyorum. Bikinimi çıkarıyorum.

Eğer bunu yaparsam, eğer bu her neyse onu yaparsak, bunu düzgün bir şekilde yapacağım. Saklanmak yok, yarım yamalak iş yok.

Havluyla sarınarak geri çıkıyorum.

Soğuk hava bacaklarıma çarparak tüylerimi diken diken eder, ama Patrick'i izlerken karnımın derinliklerinde hissettiğim sıcaklıkla karşılaştırıldığında bu hiçbir şey değildir. Smoothie bardağını geriye doğru eğip tek bir yudumda içer, adem elması sallanır ve yemin ederim ki hayatımda daha seksi bir şey görmedim.

Beyaz tişört göğsüne yapışıyor ve o gri eşofman altı... Tanrım. Gri eşofman altını icat eden kişi, tüm kadınlara yaptığı hizmetlerden dolayı Nobel Ödülü'nü hak ediyor. O şeylerde gizem yok. Hiç yok.

O benim bakışlarımı yakaladığında gözlerimi yukarı doğru çeviriyorum. Elini ağzına götürüyor. "Hazır mısın?"

"Hazırım," derim, akşamdan kalma halimle yalan söyleyerek.

Güvertede, parmağımı küvete daldırıyorum. Soğukluk anında ve şiddetli. "Lanet olsun!"

Patrick arkamda gülüyor, sadist herif.

Siktir et. Cesaretimi kaybetmeden havluyu düşürdüm. Patrick tamamen hareketsiz kaldı.

Gözleri, açıkta kalan her santimetrekaremi tarar. Göğüs uçlarım bunun ağırlığı altında sertleşir ve cildim, donmuş su dolu bir küvette değil de, çıplak bir şekilde ateşin önünde duruyormuşum gibi karıncalanır.

Belki de cesaret, dağlara tırmanmak ya da kendini buz banyosuna atmak değildir. Belki de burada, çıplak ve tüylerim diken diken, seni kolayca incitebilecek birinin gözü önünde durmaktır.

"Bu en iyi yol, değil mi?" Kollarımı göğüslerimin üzerine sıkıştırmak yerine, yanlarımda tutmaya zorluyorum.

"Kesinlikle öyle," diyor, sesi öncekinden daha sert.

Göğsümde küçük bir heyecan kıvılcımı akıyor.

Bunu ben yaptım.

Sonra buz banyosuna giriyorum.

İçimden kopan çığlık muhtemelen Londra'da bile duyulmuştur. Skye'daki tüm koyunların travma geçirdiğinden eminim. Vücudum ölmekte olduğumuza inanıyor.

"Aman Tanrım," diye hırıltıyla söylüyorum, küvetin kenarlarına ölümcül bir şekilde tutunuyorum. Patrick'in sırtışı derinleşiyor.

"Alışırsın."

"Alışmayacağım çünkü öleceğim." Nedense, kendimi daha da aşağı indiriyorum, çünkü görünüşe göre gururum hayatta kalma içgüdümden daha güçlü.

"Nefes al."

"Ölürken nefes alamıyorum!" Dişlerim o kadar şiddetli titriyor ki dilimi ısırıp koparabilirim. "Bu cinayet. Önceden planlanmış bir cinayet."

"Harika gidiyorsun," diyor, ki bu açıkça bir yalan çünkü Georgie şeklinde bir buz küpü haline gelmeme yaklaşık üç saniye kaldı.

"İçeri giriyor musun," diye soruyorum şiddetli titremelerle, "yoksa orada durup benim morarmamı mı izleyeceksin? Çünkü bu senin için bile biraz sadistçe."

Kaşları kalkıyor. Sonra elleri tişörtünün eteğine gidiyor. Beyaz pamuklu tişört yukarı kalkıyor ve başının üzerinden çekmeden önce karnını santim santim ortaya çıkartıyor.

Parmakları bel bandına takılır ve jogging pantolonunu aşağı iter. Boxer yok.

Hiçbir uyarı yok.

Midem donmuş ayak parmaklarımda olduğu yere kadar düşer.

Teknik olarak onu daha önce görmüştüm. Dün gece, karanlık yatak odamda, sarhoş ve çok şaşkın olduğum için gerçekten algılayamadım. Teknede, onun bana sertçe yaslandığını hissettiğimde hızlıca gözlerim açıldı ama bakmaya cesaret edemedim. O utanç verici dürbün olayı.

Ama bu gün ışığında. Konuşma mesafesinde. Tam önümde duran, güneşi... aletiyle engelleyen, 1,80'den uzun çıplak adamdan başka bakacak yer yok.

Kalın ve agresif bir erkek. Damarları boydan boya uzanıyor, baş kısmında derisi daha koyu renkte, ağırlığı uyluğuna yaslanmış, sanki denese bile saklayamayacakmış gibi.

Bir çekişme gibi hissediyorum. Bir tarafta ben, diğer tarafta onun penisi. İkimiz de gözümüzü kırpmıyoruz.

Piç kurusu kıpırdamıyor. Örtmüyor. Sadece orada duruyor, kolları yanlarında gevşek, rahatça. Utanç duygusu sıfır, alçakgönüllülük daha da az olan bir adam. Tamamen sansürsüz bir penis tanışma ve selamlaşma.

Yetişkin hayatımda aynada eleştirecek bir şey bulamadığım tek bir gün bile hatırlamıyorum.

"Çok güzel bir penisin var," beynim ağzımı kilitlemeden önce ağzımdan kaçırıyorum.

O gülümser. "Bir penisi güzel yapan nedir?"

"Uzunluğunun... çapına oranı mı? Matematiksel olarak çok tatmin edici. Sanki biri seni bir cetvelle ve çok iyi matematik bilgisiyle tasarlamış gibi."

Hâlâ gülerek, sıcak bir banyo gibi küvete girer, nefesini bile almadan başını tamamen suya daldırır, sonra su yüzüne çıkar ve bir köpek gibi sarsılır. Donmuş damlacıklar yüzüme çarpar.

Çıglık atarak yüzümü silirim.

O, kaşlarından suyu silerek sırtıyor. Sonra geriye yaslanıyor, omuzlarını yuvarlayarak küvette uzanıyor, kollarını genişçe açıyor.

Ben yer değiştiririm ve ayağım tam olarak onun penisine basar. Kaşları kalkar.

Altmış saniye sonra, küvetten çıkmaya çalışıyorum, her sinir uçum, ölüyor muyuz yoksa inanılmaz derecede canlı mıyız diye kafası karışmış durumda.

Patrick bir dakika sonra beni takip eder ve beni kabarık bir havluyla sararken kıkırdar. Donmuş cildime değen sıcaklık müstehcen gelir.

Telefonum Telefonum titreşiyor ç tezgah titreşiyor. Biz
ikimiz de bir otomatik olarak otomatik olarak

Kaşlarını kaldırır. "Sevimli Balıkçı mı?"

Tanrım. Malcolm'u bu isimle kaydetmiştim.

Boğazımı temizlerim, yanaklarım yanıyor. "Teknik olarak doğru. O objektif olarak sevimli. Ve profesyonel olarak balıkçılık yapıyor. Kişi isimlerimi çok gerçekçi kullanırım."

Mesajı açtım ve gülümsemeden edemedim. "Bu sabah saat altıya kadar dışarıdaydı. Hayatta olup olmadığımı kontrol ediyor..."

Patrick'in eli bileğimi kavrar. Telefonu alır ve küçümseyen bir hareketle kenara koyar. "Isınmak için duşa girmen lazım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Senin duşunda mı?"

"Eğer eve damlayarak yürümek istemiyorsan. Ama bunu tavsiye etmem."

Gülüyorum, boğazımda gerginlik hissediyorum. "Buz banyosu işe yaradı," diyorum. "Ama... evet. Isınmam gerek."

Ağzı seğirir. "Bunu hallederiz."

Elimi tutar ve beni koridora götürür, sanki havluya sarılmış çıplak bir şekilde banyosuna girmemin garip bir yanı yokmuş gibi.

Düğmeyi çevirir ve baş üstü duş gürültüyle çalışmaya başlar. Buhar yükselir ve camı buğular.

"İçeri gir," diye emretti.

Tereddüt ediyorum, parmaklarım havluyu sıkıca kavırıyor. Sonra, dışarıda onun önünde çıplak durduğumu hatırlıyorum.

Fazla düşünmeden havluyu bırakıp duşun altına giriyorum.

Sıcak su, buzla işkence görmüş cildime cennet gibi geliyor.

"Aman Tanrım, bu... şeyden daha iyi.

O da havlusunu bırakıp yanıma girer ve cam kapıyı kapatır. Küçük bir *tıklama* sesi, alanı birdenbire 30 santim kadar daraltır.

O kadar büyük ki, üzerimde yükseliyor, her santimi kaplıyor ve ben hala benim, beceriksiz, deneyimsiz, tamamen kendimi kaybetmiş gibi görünmemeye çalışan.

O zaten sertleşmiş. Kalın ve kızarmış penisi karnına bastırılmış. Midem bulanıyor, kısmen çünkü *lanet olsun*, kısmen de çünkü görünüşe göre hepsi benim yüzümden. *Benim*. Georgie. Periyodik tablo şortlu kız.

Sabuna uzanır. Elleri göğsünde, omuzlarında, ıslak parıldayan kasların üzerinde, uyluklarının üzerinde yavaşça köpürür.

. Avucunu penisinin üzerinde gezdirirken çekinmez, sanki başka bir yere bakamayacağını biliyormuş gibi rahatça kendini okşar.

Sert bir kahkaha çıkar. "Ağzını kapat." "Sıra bende," diye kekelerim.

Yaklaşır. Penisi karnıma baskı yapar.

Elleri belime konduğunda nefesim kesildi. Avuç içleri beni kolayca kavradı, başparmakları göğüslerimin kıvrımlarının hemen altını okşadı, sanki beni tek seferde ne kadar kavrayabileceğini deniyormuş gibi.

"Çok küçüksün," diye mırıldanır, suyun akışının sesini bastırarak.

Çenemi kaldırıp, öfkeli ve nefes nefese kalmamış gibi görünmeye çalışıyorum. "Boyum 1,60. Bu ortalama bir boy. Aslında istatistiksel olarak ortalamanın biraz altında. Ama kesinlikle normal aralıkta! Çoğu rafa ulaşabiliyorum. Alttaki raflara."

Ağzı kıvrılır, tam bir gülümseme değil, daha çok beni eğlendiriyormuş gibi. "Minik."

Sabunu alır, kokusu buharı doldurana kadar ellerinde ovuşturur. Sonra tekrar bana dokunur, omzumdan koluma, göğüslerime kadar tembel sıcak çizgiler çizer. Kaygan sabun meme ucumun üzerinden geçer ve ben Dove sabununu hiç kullanmamış bir kadın gibi nefesimi keserim.

"Bir yeri atladın," diyorum kısık bir sesle.

Sabunlu elini karnımın üzerinden aşağı kaydırıyor. Kaslarım geriliyor. Sonra sabun kayıyor ve ayaklarımızın dibinde bir yere düşüyor.

Ellerini duş başlığı altında yıkadıktan sonra tekrar bana uzanır. Parmakları aşağıya doğru kayar, alaycı bir şekilde, sonra uyluklarımın arasına bastırır ve ilk dokunuş dizlerimi titretir.

"Oh..." diye nefes alıyorum.

İki parmağı yavaşça ve derinden içeri girer, vücudum onları sıkıca kavrayana kadar beni gerer. Avuç içlerim yukarı doğru uçar, göğsüne sertçe bastırır.

Ağzı boynumu bulur, dişleri cildimi sıyrır ve sonra inler. "Zaten ıslaksın.

Duştan mı, senden mi olduğunu anlayamıyorum."

Kıvraniyorum, ama kalçamı demir gibi kavrayan elleri beni açık tutarken, başparmağı klitorisimin etrafında daireler çiziyor. Göğsüm inip kalkıyor, meme uçlarım onun kaygan, sıcak tenine sürtünüyor.

Sonra daha derine girer. Bir parmak. Sonra iki. Gerginlik yanar, kirli ve ham.

Başım geriye doğru eğilir, boğuk bir iniltiyle cama çarpar, sesi bana geri yankılanır.

"Siktir..." Nefes nefeseyim, tırnaklarım göğsünü tırmalıyor, tutunacak bir şeye ihtiyacım var.

Bu çok fazla. Çok hızlı. Belki de vücudumda hala dolaşan kokteyl kalıntılarıdır, belki de havayı boğan buhardır, ama vücudum sıkışır ve onu uyarmadan önce parçalanırım.

"Aman Tanrım!"

Ağzıyla çığlıklarımı yutuyor, beni sertçe öpüyor, dilimiz birbirine dolanırken su aşağıya yağıyor.

Elimi aşağı kaydırıp onun penisini kavradım. Boyutu tüm vücudumu titretti. Parmak uçlarımda yükselip başını vajinama sürtmeye çalıştım ama doğru açığı bulamadım.

Ağız benimkine doğru kıvrılıyor. "Onu sokmaya mı çalışıyorsun?"

"Belki." Nefes nefese gülüyorum. "Hap kullanıyorum. Temiz misin?"

"Evet. Ama tatlım, bu şekilde asla sokamazsın."

Ben itiraz etmeden önce, elleri kıcıma yapışır. Tek bir hamlede beni havaya kaldırır, kollarım boynuna dolanır, bacaklarım kalçalarına yapışır ve boğazımdan bir çığlık kopar.

Bu hareket onun penisini bana doğru sürtüyor, keskin başı benim yarıklarımın üzerinde kayıyor, şişmiş etime takılıyor, klitorisimi okşuyor ve daha aşağı kayarak, onu isteyen kaygan sıcaklığı dürtüyor.

Kahretsin. Gerçekten yapıyoruz. Duşta. Ben onun kollarında asılıyken, su üzerimize yağmur gibi yağıyor, sanki *The Notebook: XXX Edition*'ı yeniden canlandırmaya çalışıyoruz.

O iniyor, alnı benim alnıma değiyor. "Siktir, Georgie..."

İleri doğru itiyor. Ucu içeri girerken gerginlik yanıyor. Nefesim kesik kesik çıkıyor.

"Bir erkeğin ihtiyaç duyabileceği bir beceri olduğunu hiç bilmiyordum," diyorum, yarı gülerek, yarı inleyerek, çünkü o beni kelimenin tam anlamıyla penisiyle tutuyor.

Kollarını hareket ettirerek beni daha yükseğe kaldırıyor ve bu hareket onu daha derine çekiyor. Çenesi kilitleniyor, yüzünde zorla kendini kontrol etmeye çalıştığı belli oluyor. "Böyle olmasını istemedim ama... Lanet olsun... Artık duramam."

O içime daha da girerken içimden bir çığlık kopar. "Ah."

Anında hareketsiz kalır.

Bir an için utanç beni kaplar. Sanki çok beceriksiz ve pratik yapmamışım da bu çabaya değmezmişim gibi. Ama sonra elleri beni sabitler ve onun sinirli ya da sabırsız olmadığını anlarım. Bana nefes almam için zaman tanıyor. Hazır olmamı bekliyor.

Uylukları kilitlenir, tüm vücudu kendini tutmak için titrer. Kavrayışı kışımın altında genişler, beni duvara sıkıca tutar. "Durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, hayır. Tanrım, hayır. Ben iyiyim," diye nefes nefese, boynuna daha sıkı sarılırım. "Sadece... birkaç yıl oldu. Durma."

Göğsü benimkine çarparak yükselir. "Birkaç yıl mı?" Keskin bir nefes verir. "Lanet olsun, Georgie. Benim her santimimi hissedeceksin."

Geri çekildi, sonra tekrar daha derine girdi.

"Çok... çok sıkı. Yapamıyorum..." Nefesi hırıltılı çıkıyor, çenesi gergin. "Düşünemiyorum bile."

"P-Patrick..."

"Evet... işte böyle. Bana... o sesleri ver. Tutma. Bana karşı utangaç olma." Boğazından bir inilti çıkar. "Bu daracık amcık... beni sıkıyor... sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi."

"Çok kaba davranıyorsun," diye nefes nefese, yarı dehşete kapılmış, yarı dağılmış bir halde söylüyorum. Bu, sizi değiştiren, hayatınızın geri kalanını yeniden yaşamaya çalışarak geçirdiğiniz türden bir seks. Ondan sonraki her erkeği bu anla karşılaştıracığımı biliyorum. Muhtemelen korkunç bir hata yaptığımı biliyorum.

Ama şu anda, umurumda değil.

"Bu gerçek. Sen... lanet olasıca..." Boğazından bir hırıltı çıkar. "İnanılmazsın. Çok ıslaksın... Her nabzını hissedebiliyorum... Etrafımda."

Yine çaresiz bir ses çıkıyor içimden, tırnaklarım omuzlarında kırmızı çizgiler bırakıyor, su bizi birbirimize yapıştırıyor, ta ki sadece deri ve buhar kalana kadar. Nabzımı her yerde aynı anda hissedebiliyorum, sanki su onu taşıyormuş gibi.

"İşte bu," diye homurdanıyor, kalçaları daha derine vuruyor, su sırtına çarpıyor. "Çok iyi. Bana her şeyi ver."

Ve ben de öyle yapıyorum. Vücudum şiddetli bir dalga halinde çözülüyor, orgazm içimi parçalıyor. Onu sıkıca sarıyorum, vücudum her santimini emiyor.

O durmuyor. Sürmeye devam ediyor, nefesleri boynuma sıcak ve düzensiz bir şekilde çarpıyor, her itiş daha derin, daha sert, ta ki kontrolünü kaybedene kadar. Boğazından boğuk bir ses çıkıyor, titreyerek içime boşalırken fayanslardan sert bir yankı geliyor.

Bir an için, birbirine kenetlenmiş iki çıplak bedenin üzerinde atan kalpler ve akan su dışında hiçbir şey yok.

Su akmaya devam ediyor, ama dünya durmuş gibi hissediyorum. Nefesi benimkini buluyor, alınlarımız birbirine değiyor.

Aman Tanrım. Ben Georgie'yim; buz banyosunda çıplak kalan ve ardından duşta yoğun bir seks yapan kadın.

Hayır, bundan daha büyük. Çok daha büyük.

Ben Georgie'yim ve az önce cennete girip bir tanrıyı fethettim.

Patrick

Başı omzuma yaslanmış, saçları nemli bukleler halinde göğsüme yapışmış. Yarısı üzerime uzanmış, cildi sıcak ve çıplak, uylukları kalçama dolanmış. Çarşaf bacaklarımızın etrafında karışık bir şekilde duruyor, duştan çıkıp yatağa ne kadar hızlı girdiğimizi gösteren kanıtlar.

Pencerenin dışında, Portree sessizce duruyor. Balıkçı tekneleri limanda sanki hiçbir şey değişmemiş gibi sallanıyor. Ama her şey değişti.

Onu duş duvarına yaslamak gibi bir niyetim yoktu. Planım bu değildi. Bir planım yoktu. Onu gördüm, suyu teninden akıyordu ve birdenbire onu fayanslara yasladım, *başka bir şey* düşünmeden.

"İyi misin?" Elimi sırtında gezdirerek kontrol ediyorum. Ona zarar vermediğimden emin olmak için. "Seni öyle tutarken çok mu sert davrandım?"

Çenesini kaldırıyor, gözleri parlıyor, ağzında utangaç bir gülümseme beliriyor. "Yarın morluklarım olabilir."

Bütün vücudum kaskatı kesildi.

Kıkırdar, burnunu kırıştırır. "Onları onur nişanı gibi takacağım."

Yorkshire devleriyle duşta güreşirken aldığım savaş yaraları.

"Sen çok küçüksün," diye mırıldanıyorum. "Kendi gücümü unutuyorum."

Bir yanımda, ona iz bırakmış olabileceğimden nefret ediyor. Diğer yanımda, ilkel piç kurusu yanımda, onun günlerce cildinde beni hissedeceğini bilmekle karanlık bir tatmin duyuyorum.

"Ben halledebilirim." Sesi yumuşar ve dudağını ısırır. "Şimdi soğukkanlı davranmam gerekiyor, değil mi? Rahat ve sofistike. Sanki bunu her zaman yapıyormuşum gibi." Titrek bir nefes alır ve tüm yüzü değişir, savunmasız ve tamamen açık hale gelir. "Ama Patrick... bu hayatımın en iyi seksi idi."

Bu itiraf beni derinden etkiler. Tanrım, o sadece konuşuyor. Tatlı ve yıkıcı bir şekilde. Dürüstlüğü, ezberlenmiş sözlerden çok daha derinden etkiliyor.

"Aman Tanrım." Yanakları pembeye döner. "Çok fazla. Seks sonrası sohbet konusunda berbatım."

Birlikte olduğum çoğu kadın bunu asla itiraf etmezdi. Soğukkanlı davranır ve beni tahminlerde bulunmaya zorlardı. Ama Georgie ağzını açar ve gerçeği, o gergin kahkahasıyla süsleyerek ortaya döker.

Dudaklarımı alnına bastırıp, kokusunu içime çekiyorum: saçındaki şampuanın kokusu, cildindeki sabunun kokusu ve bunların altında, sadece onun kokusu. "Bana karşı dürüst olduğun için asla özür dileme."

Sessizce yatıyoruz, aynı havayı soluyoruz. Kalbi hala hızlı atıyor, göğsüme çarpıyor. Benimki de daha iyi değil. Vücudum az önce yaptığımız şeyin etkisinden hala titriyor.

Onun düşündüğünü hissedebiliyorum. Parmakları göğsümde hızlanıyor, endişeli desenler çiziyor. Nefesi kesiliyor, düzeliyor, yine kesiliyor.

"Patrick?" diyor küçük bir sesle. "Aramızda ne oluyor? Yani... bu ne?"

Tekne yolculuğundan beri kaçındığım soru.

"Bilmiyorum."

Saçmalık.

Bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum.

Jake'in kız kardeşine aşık oluyorum. Bu tatlı, samimi, oyunlarda berbat olan, düşündüğünü açıkça söyleyen ve her şeyi derinden hissedip bunu cildinde gösteren kadın.

Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

YİRMİ DOKUZ

Periler beslenmeye ihtiyaç duyar

Georgie

Patrick McLaren'ın kollarında uyanıyorum.

Göğsü yanaklarımın altında inip kalkıyor. Patrick Dağı'nın içinden gelen tüm sesleri duyabiliyorum. Eli uyurken bile kalçamı kavırıyor, parmakları sahiplenircesine yayılmış, nefesi saçlarımı derin ve düzenli dalgalar halinde hareket ettiriyor.

Cennet böyle bir şey olabilir.

Onu uyandırmamak için dikkatlice başımı eğiyorum ve hemen koltuk altının kokusu burnuma geliyor. Bütün vahşi doğa, tam burada, yüzümden beş santim uzakta.

Patrick'in koltuk altını gönüllü olarak koklayıp bunu çekici bulmam endişe verici mi? Tekrar kokluyorum. İşte cevabım bu.

Ve ben, Georgie Fitzgerald, onunla geçirdiğim bütün bir gecenin ardından hala hayattayım. Hala nefes alıyorum. Hala tüm uzuvlarım yerinde.

Orada kaldım.

O özel türden sabah sonrası paniği göğsümde başlıyor. Burada ne yapmam gerekir? Gizlice kaçmam mı? Onu uyandırıp veda etmem mi? Bu konuda rahatmışım gibi davranmam mı? Hayatımda hiçbir konuda rahat davranmadım.

Kendimi milimetre milimetre çekerek hassas bir süreç başlatıyorum. Omuzlarımı çeviriyorum, bacaklarımı kaydırıyorum, nefesimi düzenli tutuyorum. Uyuyan canavarı uyandırma.

Ama canavar kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor.

"Aklından bile geçirme." Sesi uykudan dolayı boğuk, gözleri hala kapalı.

"Neyi düşünmek?" "Gizlice kaçmayı."

"Kaçmıyordum! Sadece... esniyordum."

Dudakları seğiriyor, gözleri hala kapalı. "Daha iyi yalan söyle, tatlım."

Bu sevgi dolu sözler midemi bulandırıyor. Hemen çarşafı yüzüme çekiyorum. Patrick'in benim hakkımda ilk bilinçli izleniminin sabah nefesim ve saçımın şu anki hali olması gibi bir ihtimal yok.

Hâlâ yarı uykulu halde bana doğru yuvarlanıyor ve o anda kalçama sertçe baskı yapan, büyük ve utanmaz bir ereksiyonla saldırıya uğruyorum. Sanki "*Günaydın Georgie, planlarını iptal et ve bana bin*" der gibi kendini duyuruyor.

Onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Gerçekten.

Sonra bana doğru seğiriyor. Sıcaklık içimi kaplıyor, aşağıya doğru hızla akıyor.

Tanrım. Geç kaldım.

"Kalkmam lazım," diye mırıldanıyorum çarşafıma. "Fee'ye bu sabah Fairy Pools'a gideceğime söz verdim."

Ama Fairy Pools'ta Patrick McLaren'ın penisi yok, bu da oraya gitmeyi zaman kaybı gibi hissettiriyor.

Bir gözüm yarı uykulu halde açılır, o kadar mavidir ki. "Seni götürürüm." "Ne? Hayır, gerek yok..."

"Seni götüreceğim dedim," diye sözümü keser ve mesele hallolmuş gibi sırt üstü yatar. Omuzları gerilir, hareket ederken kasları gerilir ve penisi hala utanmadan orada, kumaşı şişirir. "Giyinmem için bana bir dakika ver."

"Oh." Kalbim hızla atıyor. Çarşafın içine gülmek istiyorum. "Tamam o zaman."

Benimle daha fazla zaman geçirmek istiyor.

Ona hayranlıkla bakıyorum, başka türlü davranmaya bile çalışmıyorum. Bir araba yolculuğu ve zihnimde bir ağaca baş harflerimizi kazıyorum. Acınası.

"Neden adada bu kadar çok peri ile ilgili şey var?" diye soruyorum. "Peri Köprüsü, Peri Vadisi, Peri Havuzları. İskoçlar gerçekten perilere inanıyor mu, yoksa bu sadece mükemmel bir pazarlama stratejisi mi?"

"Evet, tabii ki inanıyorlar."

"Ciddi olup olmadığını gerçekten anlayamıyorum çünkü konuşma tarzın kusursuz ama içeriği alay ettiğine işaret ediyor."

"Skye'da perilere inanmadığını asla söyleme. Uğursuzluk getirir." Ağzı kıvrılır. "Büyükannem perilerin adayı koruduğuna yemin ederdi. Onlar için ekmek ve süt bırakırdı."

Ağzım açık kalır. "Bana helikopter uçuran, otel zincirlerini yöneten ve aynı zamanda *perilere* inanan bir milyarder CEO olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ben mantıklı bir adamım." Yine gerinir, muhteşem omuzları esner. "Ama büyükannem perilerin beslenmesi gerektiğini söylüyorsa, o zaman onlar beslenmelidir."

Göğsüne doğru kıkırdayarak güldüm, ama ses boğazımda kaldı.

Çünkü gerinmesinin sonunda, kocaman eli rahatça üzerimde aşağı doğru kayıyor — köprücük kemiğimin üzerinden, göğsümün şişkinliğinin üzerinden. Avucunu açıyor, başparmağıyla meme ucumu yavaşça, kasıtlı bir hareketle yakalıyor ve nefesim kesiliyor.

Sanki bu da gerinmenin bir parçasıymış gibi.

Meme ucum avucunda anında sertleşir.

Gözünü bile kırpmıyor. Kazara olmuş gibi davranmıyor. Sanki o bölge ona aitmiş gibi elini orada bırakıyor. Sanki uyanmak, gerinmek ve bu sırada beni okşamak dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Gerginliği azaltmak için gülmeye çalışıyorum, ama sesim titriyor, çünkü arkamda Patrick'in penisi kıcıma sertçe baskı yapıyor.

Kıkırdama aniden kesilir. Oda değişir. Hava yoğunlaşır.

Tek kelime etmeden, sırtım göğsüne yaslanana kadar beni yuvarlar. Kalın kolu belimi sıkıca sarar, beni yerinde sabitler.

Diğeri aşağıya kayar, avucunu karnımın üzerine koyar, aşağıya, aşağıya kayar — parmakları tam da zonkladığım yeri bulana kadar.

Başparmağı klitorisimin etrafında yavaş ve kasıtlı bir şekilde daireler çizdiğinde, içimden sıcak bir dalga geçerek beni sarar.

İçgüdülerim devreye girer. Ona doğru itilirim, bacaklarım çarşafın altında açılır, vücudum kendini sunar, sanki *"Evet, lütfen, beni mahvet"* der gibi.

"Aferin kızım," diye kulağıma mırıldanır, sesi uykuyla boğuk ve kalındır. "Seni bu açıdan o kadar derinden sikeceğim ki, daha sonra bile beni hissedeceksin."

Tanrım. Gerçekten. Tanrım.

Arkadan içime giriyor, beni yastığa tutunmaya zorlayan bir hamle ile. Açısı derin, acımasız ve mükemmel, her santimetresi varlığından haberdar olmadığım sınırlarımı okşuyor, benden benim olamayacak kadar çığ bir çığlık koparıyor.

"Kıçını geriye doğru it, tatlım. Beni daha derine al."

İnliyor, içime girerken kalçamı daha sıkı kavlıyor. Her itiş beni yatağa doğru fırlatıyor, çarşaf lar yumruklarımda bükülüyor. Kalçaları kıçıma acı veren bir şaplak atıyor.

Yatak sallanıyor. Başlık gıcırıyor. Sesim, kontrol edemediğim düzensiz inlemelere dönüşüyor, her biri onun gücüyle içimden çıkıyor. Bunun fazla olup olmadığını anlayamıyorum. Her itiş, vücudumun ona durmasını mı yoksa asla durmamasını mı istediğini anlayamadığı gibi, mümkün olan en iyi şekilde acıtıyor.

Boğuk bir çığlık, yüksek ve panik içinde içimden patlar.

Patrick donar. Eli karnımın üzerinde daha geniş bir alana yayılır, beni sabitler. "Çok mu fazla?"

"Hayır," diye nefes nefese, çarşafa tutunarak cevap veriyorum. "Durma."

Dudakları omzuma değiyor, sonra bu sefer daha yavaş bir şekilde tekrar içime giriyor.

"Patrick... Tanrım..."

Vücudum onun etrafında kasılır, orgazm beni sarar. O benim adımlarını inler, kendini sonuna kadar gömer ve sertçe boşalır, vücudu benimkine karşı titrer.

"İyi misin?" diye sorar arkamdan, sesi hala boğuk ve şehvetli.

"Evet." Nefes nefese kıkırdarım.

"İyi." Başparmağı, dalgın bir şekilde kalçamı okşadı, tembel bir son düşünce gibi, sonra inleyerek yuvarlandı. Aniden

"Hadi. Fairy Pools'a geç kalmanı istemiyorum."

Fairy Pools mu? Ne Fairy Pools'u?

O uzaklaşırken yatak çöküyor, sonra ayağa kalkıyor, uzun ve utanmazca esniyor, saçlarını eliyle tararken kalın ve pişmanlık duymayan penisi sallanıyor. Mağara adamı uyanışı: tamamen kas, utanmazlık, sıfır utanç.

"Storr'un Yaşlı Adamı'nı henüz yapmadın, değil mi?" diye soruyor.

Hala biraz sersemlemiş bir halde ona bakıyorum. "Ne? Hayır... neden?"

"Gitmek ister misin? Bu öğleden sonra?" Ağzı kıvrılır. "Soğuk suya dayanıklılığını düşünürsek, Fairy Pools'ta yaklaşık iki dakika dayanırsın."

"Evet!" Beynim herhangi bir filtre uygulayamadan bu kelime ağzımdan çıkarır. "Yani, yürüyüşü kastediyorum. Yürüyüşe evet. Dağa tırmanmaya. Seninle. Bugün."

Tanrım, saçmalıyorum. Ama sadece yürüyüşe evet demekle kalmıyor. Onunla daha fazla zaman geçirmek için evet demekle kalmıyor. Dünyanın geri kalanı bekleyebilirken, aptalca bir Skye balonuna evet demekle kalmıyor.

Göğsümdeki heyecanın altında mantıklı bir ses fısıldıyor: *Kendini kaptırma. Bu geçici. O yine mankenlerle çıkmaya başlayacak, sen de kodlarına geri döneceksin.*

Şu anda mantıklı küçük sesleri umursayamıyorum.

Şu anda Patrick McLaren benim ve endişeli, fazla düşünen beynim izin verdiği sürece buna tutunacağım.

Ben bu dağda aktif olarak ölürken, o nasıl olur da rahatça sohbet edebilir?

"İyi misin?" Patrick'in avuç içi, terden tişörtümün cildimle birleştiği belimin alt kısmına sıcak bir şekilde yerleşiyor.

"Evet!" diye nefes nefese söylüyorum. "Harika. Gerçekten, on üzerinden on puan veririm, tavsiye ederim."

Birdenbire hayranlık duyuyormuş gibi görünmeye çalışarak manzaraya doğru döndüm, ama çoğunlukla bayılmamaya çalışıyordum. "Sadece bir dakika... bu ihtişamı içime çekmek istiyorum."

Unutma: burundan nefes al. Burundan al, ağızdan ver.

"Acele etme." Yola benimle birlikte çıkıyor, üzerinde tek bir damla ter bile yok, adi herif. Sırt çantasını omuzlarında daha yukarıya kaydırıyor, tüm su şişelerimizi ve benim getirmem için ısrar ettiği ceket taşıyor.

"Neden Storr'un Yaşlı Adamı olarak adlandırıldığını biliyor musun?" diye sorar.

Gizlice bir nefes daha oksijen çekiyorum. "Beni sınıyor musun?"

Araştırmamı yapıp
yapmadığımı görmek için
mi?" "Kesinlikle."

Mükemmel. Tam da ihtiyacım olan şey: tırmanışın ortasında bir pop quiz.

"Yaşlı bir adamın yüzüne benzemesi gerekiyor." Bir nefes daha alıyorum, hırıltımın duyulmaması için dua ediyorum. O bir beyefendi gibi davranıyor ve benim için hızını yavaşlattığını biliyorum, ama yine de onun alıştığı atletik tanrıça gibi davranmaya çalışıyorum. "Efsaneye göre, burada bir dev karısıyla birlikte yaşıyormuş. Öldüğünde, onu sırtın altına gömmüşler, ama başparmağı yerden çıkıp bu kayayı oluşturmuş."

"Aferin kızım. Ödevini yapmışsın."

Normalde, ondan gelen bu tür bir övgü beni tam bir hormonal çöküntüye sürüklerdi. Şu anda ise, bayılmamak ve koyun tarlasına yuvarlanmamakla daha çok ilgileniyorum.

"Ne kadar kaldı?" diye soruyorum, çaresiz değil de sıradan bir ses tonuyla.

Yarı yol dediğinde ağlayacağım.

Başını kaldırıyor. "Yaklaşık on dakika yürüme mesafesi." On dakika. Rahatlamaktan ağlayabilirim.

Sadece on dakika daha bacaklarımın jöle gibi olmadığını ve koyun pisliğine bayılmak üzere olmadığımı iddia etmem gerekiyor. Bunu yapabilirim. Belki. Eğer periler beni geri kalan yolu sürüklerlerse.

Yolun sonuna vardığımızda, ölmüş olacağım. Beni burada, koyunların ve sivrisineklerin arasına gömün.

Ama sonunda, yere yığılmadan ya da helikopterle kurtarılmaya gerek kalmadan başardım.

Bu yere adını veren devasa taş tepeye bakarken, sessizce nefes nefese kalıyorum ve Londra'ya döndüğümde egzersiz yapmayı düşünmem gerektiğini düşünüyorum. Küçük adımlarla başlayacağım. Belki de tekerlekli sandalyemi kullanmak yerine yazıcıya kadar yürüyeceğim. Bebek adımları.

"Çok güzel," diye nefes nefese söylüyorum, ellerimi dizlerime dayayarak ikiye katlanıyorum, umarım bu, Skye'da kahvaltısını kusmamaya çalışan biri gibi değil de, düşünceli bir poz gibi görünüyordur.

O, tüm bu süre boyunca kasıtlı olarak yavaşlıyor, "manzarayı hayranlıkla seyretmek" için duruyordu, ama ben bunun sadece nefes almamı sağlamak için bir bahane olduğunu düşünüyordum. Her seferinde coşkulu bir tavırla yalan söyledim. "Tabii ki, bu tempo mükemmel!" diye cıvıladım.

"Kesinlikle öyle," diyor Patrick, ellerini jogger pantolonunun ceplerine sokarak. "Ama en güzel manzara yukarıda." Çenesini yukarı doğru kaldırıyor. "Fotoğrafçı Tepesi."

Onun bakışını takip ettim ve ruhum bedenimden ayrılıyor gibi hissettim. Yukarı.

Yukarıyı işaret ediyor. Şeytanın kendisi tarafından tasarlanmış gibi görünen, gerçek bulutların içinde kaybolan bir keçi yolu gibi görünen bir yere.

"Pardon, ne dedin?"

"Oradan panoramik manzarayı en iyi şekilde çekebilirsin. Raasay ve Rona'nın, anakaranın dağlarının manzarası."

Dalga geçiyorsun herhalde.

"Bittiğini sanıyordum," diyorum, hafifçe boğuk çıkan hafif bir kahkaha atmaya çalışarak. "Buranın en üst nokta olduğunu sanıyordum."

"Ana patika burada bitiyor, evet. Ama tam bir deneyim için..." Şeytan'ın merdivenini işaret ediyor. "Oraya çıkabiliriz. Karar senin."

Bulutların içine doğru kıvrılan kayalık yolu izliyorum. Hayatımın hikayesi. Başardığımı, sonunda nefes alabileceğimi düşünüyorum, sonra biri daha yükseği işaret edip henüz yeterince yapmadığımı söylüyor.

"Yani, muhtemelen başarabilirim, ama..." Sesim kesilir, yolun durumunu korku yerine rahat bir değerlendirmeye incelediğimi umarak. "Bunca zamandır dörtte bir hızla gidiyordun, değil mi? Bu, bir çocuğu yürüyüşe çıkarmak gibi olmalı. Neden devam etmiyorsun? Ben burada bekleyip ana zirvenin fotoğraflarını çekeceğim. Sen de manzarayı doya doya seyredebilirsin."

Utançtan yanaklarım kızardı. O, Maren veya Jake gibi insanlarla yürüyüşe çıkmaya alışkın.

En son yürüyüşe çıktığımda Steve'le birlikteydim ve o deneyim bende birkaç anksiyete kompleksi bıraktı. Patrick'in bunu görmesine izin veremem, sürekli güvenceye ihtiyaç duyan zavallı biri olamam.

Sinirlenmeye hazırlanıyorum. Sabırsız bir "Tamam" ve patikada kaybolan bir adam. Steve böyle yapardı.

"Seni dağda terk etmeyeceğim." Ses tonu bu fikri saçma sapan bir şey gibi gösteriyor. "Zor kısmı zaten hallettin. Buraya kadar geldin. Bu yeter."

"Etrafta bir sürü insan var. Tam olarak mahsur kalmış sayılmam."

"Umurumda değil." Kollarını kavuşturarak, bu öneriye gerçekten sinirlenmiş gibi görünüyor. "Seni buraya ben getirdim. Seninle kalacağım. Beni ne tür bir pislik sanıyorsun?"

Boğazıma bir şey takılır. Ayrılmayı reddetmesi, o küçük, inatçı nezaketi, beklediğimden daha sert bir darbe vurur.

"Şimdi öyle diyorsun, ama..." diye mırıldanıyorum, sonra duraksıyorum. Eski yaralarım yeniden açılıyor. "Herkes öyle düşünmüyor."

Kaşlarından biri kalkar.

Omuz silkiyorum, kamera askımı kucaklayarak. "Eski sevgilim, Snowdon'a tırmandığımızda benimle kavga etti ve ben bileğimi burktum. Tırmanışı yarıda kesmek zorunda kalmamızı hiç sevmeydi. Sanırım ben... yürüyüşü insanları hayal kırıklığına uğratmakla ilişkilendiriyorum."

Bana bakıyor. "Yaralandığın için seni cezalandırdı mı?"

"Steve sessiz kalarak cezalandırmayı çok severdi." Rahat bir omuz silkme hareketi yapmaya çalışıyorum, ama titrek çıkıyor. "Onun tarzıydı."

Patrick'in kaşları çatılır. "Bu pislikle ne kadar süre birlikteydin?"

Ondan bu kadar şiddetli bir tepki beklemiyordum. Şimdi bunu söylememeli miydim, emin değilim. "İki yıl."

"İki yıl mı?" Çenesi gerildi. "Bu iki yıl çok uzun."

"Her şey kötü değildi. Başlangıçta çekici, eğlenceli biriydi, herkes onu severdi. Sonra birlikte yaşamaya başladık ve... şey." Yine patikaya bakıyorum, onun yüzüne bakmıyorum. "O kadar... iyi değildi."

Fazla konuşmak istemediğim için omuz silkiyorum.

Bir an sessiz kalır. Sonra sesi alçalır. "Eğer bir kadına böyle davransaydım, büyükannemin -ruhuna rahmet- ya da annemin gözlerine bir daha bakamazdım. Bu Steve'i bulup ona temel nezaket kuralları hakkında bir ders vermek istiyorum."

Ses tonundaki keskinlik beni irkiltti. Hemen durumu yumuşatmak için aceleyle konuşmaya başladım. "Sorun yok. Yıllar önceydi."

Başını bana doğru çevirir, kaşları çatılır. Yavaşça nefes alır, geniş göğsü sanki bir şeyi kontrol etmeye çalışır gibi inip kalkar. "Georgie, bana iki yıldır birlikte olduğun erkek arkadaşının, dağda bileğini burktuğun için seninle konuşmayı kestiğini söyledin. Acı çekmediğinden emin olmak yerine." Ağırlığını değiştirir, botları kayaları sıyrır. "Hiçbir erkek sana böyle davranmamalı."

Sıcaklık boynuma yükseliyor, yanaklarımı karıncalandırıyor. Erkekler bana sevimli olduğumu söylerler. Komik. Beraber olmak kolay. Kimse bana bu kadar ikna edici bir şekilde daha iyisini hak ettiğimi söylemedi.

Omuzlarımı silkiyorum, sanki eski bir hikayeymiş gibi göstermeye çalışıyorum. "Evet, neyse. Dersimi aldım."

Çenesi sertleşir, ağzı sert bir çizgiye dönüşür. "Öyle bir piç ikinci bir şansı hak etmez. Bir erkek sana öyle davranıyorsa, bu ilişkiyi bitirmek için yeterli bir neden. Onu dağdan aşağı atmalıydın."

Yutkunuyorum. Ona gerçeği söyleyemem, o zamanlar bunun benim için yeterli olmadığını. Onun sessiz kalmasına bir düzine kez daha katlandığımı.

Onun beni, gözünün önündeki gerçeği göremeyen zayıf bir aptal olarak görmesini istemiyorum.

"Sağlıklı bir ilişki olmadığını biliyorum. Yani, dışarıda iyi erkekler olduğunu biliyorum. Elbette."

"Elbette var. Sen gençsin. Sana iyi davranacak biriyle tanışacaksın."

Bu sözler teselli edici olmalıydı, ama canımı yaktı. Çünkü çok sıradan sözlerdi. Çünkü böyle birinin kendisi olamayacağını ima ediyordu.

Zorla gülümsüyorum. "Sanırım burada olduğum sürece eğlenmeye çalışmalıyım. Riri de bunu yapmamı isterdi. Biraz hayatı yaşa. Bol bol randevuya çık."

Yüzünde bir şey belirir. Tam olarak ne olduğunu anlayamadan kaybolur. Elini saçlarının arasından geçirir. "Riri akıllı bir kadındı."

Ben, kurt geldi diye bağırان küçük kızım, bana başka erkeklerle görüşmememi söylemesini cesaretle bekliyorum, ama karşılık olarak sadece sakın bir onay alıyorum.

Aniden uçuşuma doğru döndü. "Şuraya bak. Işığın Yaşlı Adam'a nasıl vurduğunu görüyor musun? Yerliler, onun elinin kuzeyi işaret ettiğini ve denizcilere eve dönüş yolunu gösterdiğini söylüyor."

Tamam, konuyu değiştirmek istiyor. Manzara hakkında konuşmak daha güvenli.

Onun bakışını takip ediyorum. Kaya yüzeyi bu ışıktaki neredeyse insan gibi görünüyor.

"Çok güzel," diyorum.

Gözleri benimkilere bakıyor. "Oradan manzarayı görmek ister misin? Eğer yapabilirsen."

"Çok isterim, ama..."

"Tamam o zaman." Bana sırtını dönerek çömelir. "Tırman." Ona şaşkın şaşkın bakarım. "Pardon, ne?"

"Kıçına bin. İtfaiyeci taşıma tercih edersen, ama o daha az onurlu olabilir."

Tamamen şok olmuş bir şekilde geniş omuzlarına bakıyorum. "Patrick, beni dağa taşıyamazsın."

"Yorgun bacakların yüzünden İskoçya'nın en güzel manzarasını kaçıramazsın."

Yetişkin bir kadını kayalık bir yokuşta taşımak normal bir şey gibi, sanki hiç de önemli değilmiş gibi söylemesi, göğsümü sıkıştırıp içimi ısıttı.

"Ama ben ağırım..."

"Ağırlığın sırt çantam kadar. Belki daha az." "İnsanlar bakacak..."

"Bırak baksınlar." Sesi sertleşir. "Sırtıma bin Georgie, yoksa seni omzuma atacağım. Seçim senin."

Az önce bana "birini bulacaksın" diyen adam, şimdi beni bir katır gibi kayalıklardan yukarı taşımayı teklif ediyor. Bundan ne anlam çıkarırsan çıkar.

Patrick bizi Portree'ye geri götürürken, ben hala heyecanlıyım. Bir eli direksiyonda, diğer eli vites kolunda rahatça duruyor, vites değiştirdiğinde her seferinde ön kolu kasılıyor. Beni dağa taşıdıktan sonra bu kadar sakin ve yakışıklı görünmesi ne cesaret ama.

"Beni sırtında taşıdığına hala inanamıyorum," diyorum, kahkahalarım yine patlıyor. "O Alman çift dağ kurtarma ekibini çağırmaya hazır görünüyordu. Muhtemelen bizim fotoğraflarımızı çekmişlerdir, İskoç dağlarında yapılmaması gerekenler hakkında bir turist güvenlik broşüründe yer alacaklardır."

Omuzlarını silkiyor, gözlerini yoldan ayırmıyor, ama ağzının hafifçe kıvrıldığını fark ediyorum.

Telefonum Doctor Who tema müziği ile çalmaya başlar — Jake'in adı ekranda yanıp sönerken, bu zil sesini seçtiğime hemen pişman olurum.

"Jake arıyor."

Odadaki fil, varlığını yokmuş gibi davranmaya çalıştığımız fil.

Patrick bana bakar. "Cevaplayacak mısın?"

"Hayır." Reddet düğmesine o kadar hızlı basarım ki, telefonu neredeyse düşürürüm. "Onu sonra ararım."

Ses kesildi. Rahatlamam üç saniye sürdü, sonra Patrick'in telefonu parladı ve torpido gözünde titremeye başladı.

İnlerim. "İkimiz *de* ona cevap vermemezlik edemeyiz."

Patrick Land Rover'ı yavaşlatır ve ekrana dokunur. Jake'in sesi neşeli ve tüm arabayı dolduracak kadar yüksek çıkar. "Selam dostum!"

Patrick'in çenesi gerilir. "Jake. Keşif nasıl gidiyor?"

Koltuğuma daha da gömülürüm, mantıksız bir şekilde, çok hareketsiz kalırsam Jake'in telefon bağlantısı üzerinden varlığımı hissetmeyeceğine inanırım.

"Erken bitti. Hava değişti, bu yüzden planlanandan önce geri dönüyoruz." Bir duraklama olur. "Dinle, Georgie'nin hala Skye'da olduğunu biliyorum, bu yüzden uğrayıp hızlıca ziyaret edeyim dedim."

Başım Patrick'e doğru dönüyor. Yüzü hareket etmiyor, ama direksiyonu daha sıkı tutuyor. Bu küçük değişiklik, midemin en kötü şekilde çırpınmasına yetiyor.

Jake'in geleceği için heyecanlanmam gerekirdi, ama heyecan yerine, içimde bir korku hissediyorum. Bu nasıl işe yarayacak ki?

Jake geldiğinde bu... her neyse... ne olacak? Belki de bu sadece burada, Skye'ın gölgesinde, kimsenin görmediği yerde var.

"Kulağa hoş geliyor. Tam olarak ne zaman?" Patrick, nötr bir sesle soruyor.

"Haftaya falan? Georgie'yi aramaya çalıştım ama ulaşamadım.

Ama ona söyleme, ona sürpriz yapmak istiyorum." Midem daha şiddetli bir şekilde kıvrılıyor.

"Bugün ne yapacaksın?" Jake sohbet eder gibi devam eder.

Patrick'in elleri direksiyonu sıkıca kavrar. "Pek bir şey yok. Sadece işle meşgulüm."

"Skye'yi Forbes listesine sokmak için hazırlıklar nasıl gidiyor?" Patrick ona cevap veriyor ama ben onu zar zor duyuyorum.

"Tamam, yapman gereken saçma sapan CEO işlerine devam et. Görüşürüz."

"Evet. Sabırsızlanıyorum dostum."

Hat kesilir. Arabada sessizlik hakim olur.

Patrick'in tüm tavırları değişir, omuzları sertleşir, çenesi onun duygusal kapanma modu olarak tanıdığım o sert çizgiye oturur.

İçinde yüzdüğümüz Skye balonu birdenbire kırılmanlaşır, sanki Jake adaya ayak bastığı anda patlayacakmış gibi. Patrick'in direksiyonu tutuşundan, onun da aynı şeyi fark ettiğini anlıyorum.

Parmaklarım boğazıma kayar, gergin olduğumda her zaman yaptığım gibi Riri'nin zincirine uzanır.

Ama parmaklarım çıplak teni buluyor. Orada yok.

Arka aynayı kendime doğru çeviriyorum, boynumu uzatıp iyice bakmaya çalışıyorum. Hiçbir şey yok. Altının olması gereken yerde sadece boğazımın kıvrımı var.

"Hayır," diye fısıldıyorum, kumaşta takılmış gibi panik içinde süveterimi karıştırıyorum. "Tanrım. Hayır, hayır, hayır."

Patrick bana bakar, kaşları çatılır. "Ne oldu?"

"Zincirim. Kaybolmuş." Ellerim durmadan hareket ediyor, boynumu, yakamı, saklanabileceği her yeri tekrar tekrar kontrol ediyor. "Storr'da kaybetmiş olmalıyım."

Gaz pedalından ayağını çekiyor. "En son ne zaman taktığını hatırlıyorsun?"

"Ben... Bu sabah Fairy Pools yüzünden çıkardım, ama sonra tekrar taktım, seninle tanışmadan önce kesinlikle taktım, ben her zaman..." Sesim yükseliyor. "Ona çok dikkat ediyorum. Sürekli kontrol ediyorum. Asla çıkarmam, asla."

Parmağımla boğazımı dokunmaktan kendimi alamıyorum, sanki parmaklarım gözlerimin gördüklerine inanamıyor gibi.

Patrick kenara çekip tehlike ışıklarını yakıyor. Gökyüzü çoktan koyu mora dönmüş, bu da karanlığın yaklaştığı anlamına geliyor.

"Arabayı kontrol et," diyor, emniyet kemerini çözerek. "Belki buraya düşmüştür."

Koltuğumun altına dalıyorum, nefesim hızlanıp sığlaşırken ellerimi paspasların üzerinde gezdiriyorum. Bu olamaz.

"Beni taşırken düşmüş olmalı," diye mırıldanıyorum, onun koltuğunun altına da bakmak için kıvrılıyorum. "Sırtında taşımak, tüm o zıplamalar..."

"Georgie." Sesi nazik ama kararlı. "Orada herhangi bir yerde olabilir. Kaybolduğunu kabul etmen gerekebilir."

"Hayır." Çok hızlı oturunca başım döndü. "Anlamıyorsun. O zinciri bana Riri verdi. Beni oraya geri götürebilir misin? Lütfen? Onu aramam lazım."

"Karanlıkta kayaların arasında dolaşamazsın. Bu mümkün değil."

Gözlerimi sertçe kırıştırarak gözyaşlarımı geri tutmaya çalışıyorum. "İşten önce giderim. Çok erken gidersem, gidip gelebilirim..."

"Hayır." Sesi sertleşir. "O yürüyüş en az üç saat sürer. Saat dokuzda iş yerinde olman gerekiyor."

Benim duymak için can attığım şeyi söylemiyor. Sabah izin alabileceğimi ya da beni anladığını söylemiyor.

Bunun yerine, beni sakinleştirmeye çalışır gibi nefes veriyor. "Sadece bir zincir, Georgie."

Sadece bir zincir mi? O olmadan, sanki biri beni Riri'ye bağlayan son ipi kesmiş gibi hissediyorum. Belki onun için sadece altın, ama benim için bir zamanlar beni seven biri olduğunu kanıtlayan bir şey.

Boğazım sıkışıyor ve yanıyor. Hızla pencereye dönüp, kararan tepelere gözlerimi kırıştırıyorum. "Tamam. Sanırım... o zaman gelecek cumartesiye kadar beklemek gerekecek."

Kollarımı ellerimin üzerine çekip, parmaklarım tamamen kaybolana kadar kumaşı parmaklarımın etrafına sardım.

Bütün hafta onsuz nasıl dayanacağım bilmiyorum. Yarın gitmek istiyorum. Bütün hafta göğsümde o iğrenç, boşluk hissi olacak.

O anlamıyor. Nasıl anlayabilir ki? Onun için bu sadece bir mücevher. Uygun olduğunda, sonunda halledilebilecek, değiştirilebilir bir nesne.

Motoru tekrar çalıştırır ve radyo, şu anda hissettiğim boşlukla hiç uyuşmayan neşeli bir rock şarkısıyla sessizliği doldurur.

Portree'ye varırız ve ben dudaklarımı sıkıca kapatır, gözlerimin arkasında yanan acıyı değil, hızla geçen vitrinlere odaklanırım. Konuşursam ağlayacağım.

Bu adam iki saat önce beni kelimenin tam anlamıyla bir dağa taşıdı; şimdi ise zincirim yüzünden bana sert bir sevgi gösteriyor.

Bunun nedeni Jake'in az önceki araması mı? Telefonunda Jake'in adını gördüğünde tavrının nasıl değiştiğini sürekli tekrarlıyorum. Belki Jake ona aramızda olması gereken sınırı hatırlattı.

Ya da belki de daha basit bir nedeni vardır. Belki de kolyeye duygusal tepki vermemi gördü ve *"İşte başlıyoruz, işte bu yüzden"*

onun gibi kadınlarla ilişki kurmuyorum" diye düşündü.

"Seni geri götürmeliyim," diyor, saatine bakarak. "Yarın sabah erken Londra uçağım var."

"Tabii ki." Kendimi toparlamaya çalışarak pencereden dışarı bakıyorum. "Önemli bir şey mi?"

"Yönetim kurulu toplantısı."

Kulübenin önüne arabayı park etti.

Titrek bacaklarla arabadan inerim, içimden gelmeyen bir gülümseme zorlarım. "Bugün için teşekkürler. Yürüyüş çok güzeldi."

"Beğendiğine sevindim."

"İyi uçuşlar," diyorum sessizce.

"İyi geceler. Dinlen biraz, Georgie."

Ön kapıdan içeri girip kapıya yaslanıyorum ve Land Rover'ının uzaklaşan sesini dinliyorum. Ancak o zaman gözyaşlarım akmaya başlıyor, çıplak boğazıma tekrar dokunurken yanaklarımdan aşağı süzülüyorlar.

Kolye kayboldu.

Riri'nin kaybettiği kolye, beş yıl sonra rastgele bir hayır dükkanında tekrar ona geri dönmüştü. Sanki evren, "*Kocanı aldığım için özür dilerim, işte mücevherin geri geldi*" diyordu. Bu oldukça berbat bir takas olsa da, Riri yine de kolyeyi takmaya devam etti.

Şimdi de ben onu İskoçya'nın bir tepesinde kaybettim.

Bu ironik durum çok acımasız geliyor. Riri onu kaybetti ve hayatının aşkını kaybettikten sonra tekrar buldu. Ben ise kesinlikle sahip olamayacağım birine aşık olurken onu kaybediyorum.

Belki de bu bir işarettir. Belki de bazı şeyler saklanmak için değildir.

OTUZ

Sonsuza kadar süren bir kelime

Georgie

Dün gece hiç uyuyamadım. Bir o yana bir bu yana döndüm, koyunları saydım, hatta zihnimde HTML etiketlerini ezberleyerek kendimi uyutmaya çalıştım. Hiçbiri işe yaramadı. Gözlerimi her kapattığımda, aklıma gelen tek şey Riri'nin öleli altı ay bile olmamışken, ben Patrick'le flört etmekle o kadar meşgul, beş dakikalığına özel hissetmekle o kadar meşgul olmuştum ki, onun bana emanet ettiği tek şeyi kaybetmişim.

Yine de sabah 8'de işteyim, kalbim bana Storr'un Yaşlı Adamı'nın tepesine çıkıp, her kayayı ve koyun pisliğini altın parıltısı için aramamı haykırırsa da. Mantıken Patrick'in haklı olduğunu biliyorum. İğne, samanlık.

En azından IRIS bugün uslu duruyor, ki bu benim için aynı şeyi söyleyemem. Sabah boyunca kendimi kodlara gömüyorum, ama göğsümdeki boşluk hissi geçmiyor.

Saat 5'te ofisimden ayrılırken, üzerimde bir yağmur bulutu dolaşıyormuş gibi hissediyorum.

Telefonumda Patrick'ten daha önce gelen bir cevapsız arama var. Geri arıyorum ama doğrudan sesli mesaja düşüyor. Mesaj bırakmıyorum çünkü ne diyeceğim ki? *Dün mücevherler konusunda duygusal davrandığım için özür dilemek mi? Onun sadece bir zincir olduğu gerçeğini hatırlattığın için teşekkür etmek mi?*

Kendime bunu unutmam gerektiğini söylüyorum. İnsanlar her zaman bir şeyleri kaybederler.

Yine de, keşke dün birazcık da olsa anlayışlı olabilseydi. Steve kadar acımasız değildi, hayır, Tanrı korusun (o, tıslayıp, hayaletlerin mücevherlerde yaşamadığını söyler, Riri'nin iki metre altında olduğunu hatırlatırdı). Patrick o kadar acımasız değildi. O sadece... soğuktu. Ya da pratikti.

Belki de bu daha kötüdür. Zalimliğe karşı koyabilirsiniz. Soğukluk ise sizi donmuş halde bırakır.

Resepsiyondan geçerek, bu sabah mısır gevreğine ağlamamış gibi görünmeye çalışarak Mary'nin masasına uğradım. Ona en iyi "profesyonel Georgie" gülümsememi gösterdim. "Eklediğim yeni özelliklerin düzgün çalışıp çalışmadığını kontrol etmek istedim."

"Harika, canım!" diye gülümsüyor.

"Mary," Louise, telefonu omzuna dayayarak seslenir. "Patrick'i 9'daki uçağa yetiştiremiyorum. Her şey dolu."

"Oh, hayır." Mary dilini şaklatır. "O zaman onu bir sonraki uygun uçağa bindir."

Kaşlarımı çattım. "Bay McLaren bu sabah ayrılma mı?"

"Uçağı erteledi. Şimdi karanlıkta helikopterle Inverness'e gidiyor, ki bunu genellikle yapmaz."

"Oh." Göğsüm sıkışır. "Neden gecikti?"

"Görünüşe göre acil bir iş işi varmış. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum."

Bu bilgiyi hiç ilgimi çekmiyormuş gibi omuz silkiyorum, ama kalbim sıkışıyor. Karanlıkta uçmak mı? Endişem hemen, sıfır görüş mesafesinde rotor kanatlarının İskoç dağlarıyla çarpıştığı görüntülerini zihnime getiriyor. "Gece uçmak... güvenli mi?"

Mary gülümser. "Gündüz uçmayı tercih ediyor ama çok tecrübeli. Eminim bir şey olmaz."

"Doğru. Elbette. Peki, iyi geceler."

Artık midemde farklı bir düğümle eve doğru ağır adımlarla yürüyorum. Yarınki manşeti şimdiden görebiliyorum: "Otel CEO'su Helikopter Kazasında Öldü."

Hayır. Kes şunu Georgie. O deneyimli bir pilot. Ne yaptığını biliyor.

Kapıyı açtığımda Fee banyoda tanımlayamadığım bir şey söylüyor. Bir paket bisküviyi yemek akşam yemeği sayılır mı diye düşünüyorum.

Posta kutusuna, benim adım büyük harflerle yazılmış bir paket sıkışmış.

Paketi açtım ve...

Bacaklarım tamamen işlevsiz hale geliyor. Duvara tutunmak zorunda kalıyorum. Gözyaşlarım o kadar hızlı akıyor ki, akmadıklarını iddia bile edemiyorum.

Bu benim zincirim. Riri'nin zinciri. Sanki hiç çıkmamış gibi avucumda duruyor. Aman Tanrım. Bu Patrick olmalı. Bu da demek oluyor ki...

Uçuşunu, büyük, önemli CEO hayatını erteledi ve oraya kadar tırmandı mı?

Samanlıkta iğne aramak gibi, önemsiz dediği bir şeyi bulmak için kayaları ve fundalıkları mı aradı?

Benim için mi?

Eğer yaptıysa... bu sıradan bir şey değil. Bu geçici bir ilişki davranışı değil. Bu, benim için dağlara tırmanacağını gösteren bir adam.

Bu delilik. Açıkçası. Bunu yapmadı. Bu tamamen saçma olurdu.

Değil mi?

Dışarıda, uzaktaki rotor kanatlarının gürültüsü düşüncelerimi kesintiye uğrattıyor. Ön bahçeye koşuyorum.

Helikopter sanki bir filmde çıkmış gibi görünüyor — yıldızların önünde karanlık bir şekil, mor gökyüzünde kırmızı ve beyaz yanıp sönen seyir ışıkları. Inverness'e doğru sola dönüyor ve ben orada durup Riri'nin zincirini sıkıca tutarken Patrick uzaklaşıyor.

Onunla iletişime geçmek için can atıyorum ama Londra uçağında olduğunu biliyorum.
Yine de bir mesaj gönderiyorum:

Konuşacak vaktin var mı?

Sonra iki saat boyunca aptal gibi telefonuma bakıp, dikkatimi dağıtmak için anlamsız şeyleri kaydırıp duruyorum.

Saat 11'de telefonum sonunda yanıyor. Patrick. Arayan.

"Alo?" Sesim tiz ve nefes nefese çıkıyor.

"Georgie."

Her şey bir anda dökülüyor. "Zincirimi buldun mu? Old Man of Storr'a gerçekten çıktın mı?"

"Buldum. Arabamda, vites kolunun altında sıkışmış haldeydi."

"Oh!" diye gülerek rahatladım. "Aman Tanrım, teşekkür ederim! Çok mutluyum. Açıkçası, onun başından beri orada olduğuna inanamıyorum. Ve kendim düzgünce kontrol etmediğim için özür dilerim. Çok telaşlıydım. Mary, bu sabah uağınızı ertelediğinizi söyledi ve sonra zincirimin olduğu paketi buldum ve sizin Storr'a çıktığınız gibi tamamen saçma bir fikir aklıma geldi, ki bu..." Kendime gülüyorum

—“saçma, tabii ki.”

Sessizlik.

Midemdeki kelebekleri hissettiren türden bir

sessizlik. "Storr'a çıktın mı?"

Bir başka duraklama.

"Hayır."

Sadece tek bir kelime ama onu söylemesi çok uzun sürdü. Kalbim daha hızlı atıyor.

"Tabii. Elbette gitmedin." Gülüşüm zayıf çıkıyor. "Ama ciddi, teşekkür ederim. Bulduğun için. Bu benim için çok önemli."

"Benim için zevkti." Sesi, sanki sonsuza kadar kaybettiğimi sandığım tek şeyi geri vermek yerine, kapıyı açık tuttuğu için ona teşekkür etmişim gibi, sert bir tonda.

Ayak sesleri yankılanıyor. "Neredesin?"

"Daireme gidiyorum."

"Londra'da ne kadar kalacaksın?" diye soruyorum, neşeli görünmeye çalışarak. Sanki cevabın bir önemi yokmuş gibi. "Bütün hafta."

Göğsüm biraz çöküyor. Onu burada değil de orada hayal etmek garip geliyor. Skye'da o, beni dağlara taşıyan, kaybolan kolyeleri yoktan var eden, duş fayanslarında beni öpen, sert bir doğa adamı. Londra'da ise muhtemelen... Bilmiyorum. Beynim, parlak saçları ve kulaklarına kadar uzanan bacakları olan, kokteyl elbiseleriyle ona doğru süzülen şık kadınların görüntülerini sunuyor.

Kadınlar ona atlıyorlar. Ve bu, onunla benim aramızdaki gibi bir şey değil... Biz hiçbir şey değiliz. Resmi değiliz. Özel değiliz. Mantıklı bile değiliz.

Biz sadece... Skye. Bir balon. Ve balonlar patlar. Bunun etrafımda patlamasını izleyecek kadar güçlü müyüm, bilmiyorum.

Skye'da, beni incitmemek için yarama tuz basmayacak kadar saygı duyduğunu düşünüyorum. Ama Londra'da? Onun dünyasında? Öyle olmayacağını düşünmek aptallık olur...

"Georgie?"

Kahretsin. Bir şey söyledi. "Pardon, ne dedin?"

"Her gece geç saatlere kadar çalışmayın dedim. Ve her gün akşam yemeği yemeyi unutmayın."

"Elbette çok çalışıyorum." O hala benim patronum, biraz yağ çekmem lazım. "Ama Perşembe akşamı Fee ve ben senin içki fabrikana gideceğiz. Listemi bitirmek için." O göremese de gülümsüyorum. "İlerleme kaydediyorum ama henüz her şeyi tamamlayamadım."

"Ne kaldı?"

İşle ilgili olanları düşünüyorum.

IRIS uygulamasını başarıya ulaştırmak.

Patrick'e yetkin bir çalışan olduğumu kanıtlamak. İkisini de başardım mı? Sormaya korkuyorum.

"Oh, bilirsin. Bir numaralı madde, sevimli balıkçılarla ilgili olan," diye alay ediyorum.

"Ah." Sesi bir oktav düşer. "O."

Duraklama o kadar uzun sürer ki, hat kesildi mi diye merak ederim.

"Şaka yapıyorum!" diye patlarım. "Aslında planlamıyorum..."

"Gitmeliyim," diye sözümü keser. "İyi geceler, Georgie." "İyi geceler," diye fısıldarım, ama o çoktan gitmiştir.

Yatağa uzanıp geri verilen kolyemi sıkıca tutarak tavana bakıyorum.

Belki de London Patrick, Skye Patrick'in onu eve kadar takip etmesini istemiyordur.

OTUZ BİR

Sıcak lastik

Georgie

Cuma gecesi, Fee ve ben otelin lobisindeki barın yumuşak deri koltuklarından birine yerleşmişiz.

Yüksek pencerelerden Portree limanına uzanan çimlerin mükemmel manzarasını seyrediyoruz. *Visit Scotland* broşürlerindeki şık manzaralar gibi.

Paylaştığımız midye kasesine çatalımı batırıyorum. "Peki, burada ne kadar kalacaksın?"

Fee, çenesinden tereyağını silerek gülümsüyor. "Belki bir yıl? Sonra Cornwall'daki McLaren oteline başvurmayı düşünüyorum. Ama iletişimde kalmalıyız. Londra, Cornwall, nerede olursak olalım. Mazeret yok."

"Kesinlikle," diyorum, ama tekrar yalnız yaşamak düşüncesi göğsümde rahatsız edici bir sıkışma yaratıyor. "Çok isterim."

"Bayanlar?"

İkimiz de başımızı kaldırıyoruz.

Şef MacLeod, ellerini arkasında kavuşturmuş, masamızın üzerinde belirir. Bu çok tuhaf. Genelde mutfaktan bağırır ve göz teması kurmaya cesaret eden herkese ölümcül bakışlar atar. Şimdi ise gergin bir garson gibi etrafımızda dolanıyor. "Bu akşam her şey yolunda mı?"

"Çok güzel, teşekkürler," diyorum, Fee ve ben personel olduğumuz halde neden bizzat kendisi kontrol ediyor diye şaşkınım, çünkü biz ücretli misafir değiliz. Ve bu sadece midye. Tam olarak çığır açan bir mutfak yeniliği sayılmaz.

"Güzel," diyor Fee. Ağzında beliren küçük sırıtış beni hemen alarma geçiriyor. "Gerçekten *çok lezzetli*."

MacLeod'un sakalının üstündeki yanakları pembeleşir. "Güzel. Bu... çok güzel."

Sertçe başını sallar ve mutfağa çekilir, ama önce Fee'ye özlemle dolu bir bakış atar.

O duyamayacağı bir mesafeye geldiği anda, Fee eğilip sahne fısıltısıyla konuşur. "Tamam, beni yargılama. Kötü bir şey yaptım."

Şarap kadehim ağzıma giderken donar. "Kötü ne demek?"

"MacLeod'la yattım."

Şarap. Yanlış boruya kaçtı. O kadar şiddetli öksürdüm ki tüm masa sallandı. "Ne yaptın?"

"Dün gece." Omuzlarını silkiyor. "Barda sohbet etmeye başladık. Hâlâ şef önlüğünü giyyordu. Bilmiyorum, sadece... bana uygun geldi."

"Aman Tanrım, Fee." Histerik bir şekilde gülmemek için ağzımı peçeteyle kapattım.

O sırıttı. "Şöyle diyelim, mutfağı yönettiği gibi sevişiyor. Verimli. Hiç boş hareket yok."

"Bu onun neden bu kadar garip davrandığını açıklıyor!" Nefes nefeseyim. "Sanırım bir şefle yatmak avantajlı. Son erkek sana In-Bru, patates kızartması ve sos vermişti."

"Eğer yapacaksan, en üst seviyede yap. İki Michelin yıldızı, bebeğim." Bardağını benimkine çarptırır.

Hala kıkırdayarak sandalyeme çöküyorum. "Sanırım ona aşık olmuş. Nerede yaşıyor?"

"Personel evlerinden birinde. Tabii, biraz kaba saba biri. Ama mutfağını tertemiz tutuyor. Aslında bütün evi tertemiz. Bu zıtlık biraz seksi."

Sandalyeye yaslanıp gülüyorum. "Bu haftanın en önemli olayı bu olabilir. Bunu kendi lehime kullanacağımı biliyorsun, değil mi? Arkadaş olduğumuzu öğrenirse bana karşı nazik olmak zorunda kalacak. Onu tekrar göreceğ misin?"

Omuzlarını silkiyor. "Evet, belki."

O anda duyuyorum: helikopter pervanelerinin havayı kesen karakteristik vızıltısı.

Midemi, midye kabuğunu bütün olarak yutmuşum gibi bir his kaplıyor, ama kesinlikle ayağa kalkıp yüzümü cama dayamayacağım.

Gündelik bir şey yapıyorum. Gündelik. *Çok gündelik.*

Sanki gökyüzünün koyu pembe rengini hayranlıkla seyrediyormuşum gibi, pencereye hızlıca, tamamen ilgisiz bir bakış atıyorum ve bakın, ne ilginç bir tesadüf, bir helikopter helikopter pistine iniyor. Ne ilginç.

Bu onun olduğu anlamına gelmez. Hafta sonu için zengin insanları taşıyan pilotlardan biri olabilir. Beyoncé olabilir.

"En son ne zaman ondan haber aldın?" diye soruyor Fee, çünkü görünüşe göre poker suratım berbat.

"Pazartesi gecesi."

O zamandan beri onunla konuşamamak beni delirtiyor. Ama milyarderin rahat ve havalı kız arkadaşı gibi davranmaya çalışıyorum. Fazla düşünmüyorum. İstedğim halde her beş saniyede bir telefonumu kontrol etmiyorum.

Mesele şu ki, onun meşgul olduğunu biliyorum. Oteller yönetiyor, yönetim kurulu toplantılarına katılıyor, muhtemelen milyarderlerin yaptığı her şeyi yapıyor.

Ama beynimin bir köşesinde sürekli fısıldayan aşağılayıcı bir ses var: "*Belki mesaj atar.*" Küçük bir şey. 'Seni düşünüyorum' gibi. Ya da sadece bir emoji. Bu noktada bir emoji bile kabul ederim. Başparmak yukarı. Patlıcan. Kaka emojisi. Varlığımı hatırladığını kanıtlayacak herhangi bir şey.

Ama hayır, artık olgunlaştım. Yetişkinim. Üç gün boyunca haber almadan, onun helikopter kazasında öldüğünü, bir süper modelle kaçtığını ya da birdenbire benim aslında oldukça sıkıcı olduğumu fark edip beni terk ettiğini düşünmeyen türden bir kadını.

Helikopterin kapısı açılır.

İşte orada.

Patrick asfaltın üzerine iner, geniş omuzları son ışıktaki silüetini belirginleştirir ve ciğerlerim çalışmayı durdurur.

Bu adamın üzerimde yarattığı etki açıkçası korkutucu.

Ama yalnız değil. İki kadın onun ardından helikopterden inerler, benim indiğimden çok daha zarif bir şekilde.

O, helikopterden çantalarını alırken, otel personeli geri kalan bagajları taşımak için aceleyle dışarı çıkıyor. İkisi de ona bakışları ve gülümsemeleriyle açıkça onunla flört etmeye çalışıyor.

Bu gece geri döneceğini bilmiyordum, ama sonuçta bana programını açıklamak zorunda değil.

Derin bir nefes alıyorum. Sorun yok. Muhtemelen müşterileri ya da iş ortaklarıdır. Patrick lüks oteller işletiyor, elbette çekici, zengin insanları uçakla taşıyor. Onun gibi biriyle çıkmanın bir parçası bu. Bununla başa çıkabilirim.

Fee hemen yüzümdeki ifadeyi fark etti. "Uh oh. Biri gergin." "Gergin değilim." Daha dik oturdum, saçımı elime aldım, ve bir yudum şarap içer. "Onlar otel misafiri mi, yoksa... onun misafiri mi?"

Fee başını eğip, camın arkasından gözlerini kısarak bakar. "Anlamak zor. Londra'ya özgü görünüyorlar. Pahalı."

Sarışın olan, onun söylediği bir şeye gülerek başını geriye atar.

"Aslında, onu tanıdığımı sanıyorum," derim, gözlerimi kısarak. "O önemli bir derginin editörü. Skye'yi Forbes listesine sokmaya çalışan basın mensupları olmalı."

Fee beni dikkatle izler. "İyi misin?"

"İyiyim." Boğazımdaki zinciri dokunarak, ağırlığıyla kendimi sakinleştiriyorum.

Sanırım.

"Peki," diyor Fee, "hala dağa çıkıp çıkmadığını bilmiyoruz, değil mi?"

"Hayır." Bakışlarımı helikopter pistinden ayırıyorum. "Gitmediğini söylüyor. Ama ona bunu sorduğumda tuhaf davrandı."

"Storr'un eteklerindeki kafede çalışan adamı tanıyorum. Patrick'in Land Rover'ını görmüş olabilir. Ona sorabilirim."

"Orası sapıkların bölgesi," diyorum hemen, içimden bir ses bu konuşmayı ne kadar sıradan gösterebileceğimi hesaplamaya başlamış olsa da.

"Onu bir dahaki sefere ne zaman göreceksin?" "Bilmiyorum. Sorun yok."

Bilmemekten nefret ediyorum. Programlar ve kesinliklerle yaşıyorum. Ve Patrick ile olan bu şey her neyse, duvara jöle çakmaya çalışmak gibi. Tanımı yok. Parametresi yok. Belki de çoktan bitmiştir ve ben sadece bunu fark etmemiş bir aptalım. Özellikle de Jake'in her an gelebileceği düşünülürse.

"Oh, lanet olsun!" Fee kolumu tuttu, şarabı her yere dökmek üzereydi. "Geliyor! Bu tarafa doğru yürüyor!"

Telefonumu ararken, ekranı kendime doğru çevirip yansımanı kontrol ediyorum. Saçlarım fena değil. Rujum çoğunlukla silinmiş ama hâlâ hafifçe görünüyor. Bu kadarı yeterli.

Patrick, kadınlarla derin bir sohbete dalmış halde lobiyi geçiyor.

"Normal davran!" diye fısıldıyorum.

Fee gülmek için dudağını ısırtıyor. "Bu senin normal davranışın mı?"

Gülmekten boğuluyorum. "Kes şunu. Bir şey söyle. Konuş." Ciddi bir ifadeyle eğiliyor. "Muz. Deniz feneri. Kilt."

"Çok ilginç!" Sanki yüzyılın şakasını yapmış gibi sahte bir kahkaha atarım.

Patrick yaklaşıyor.

"Midye alabilir miyim?" diye mırıldanır Fee, eli kasenin üzerinde dururken, "yoksa bu senin için çok mu çılgınca?"

"Tamam. Harika. Al," diyorum, yanaklarım kramp girmeye başlayacak kadar sert bir gülümsemeyle fısıldayarak.

Ve sonra o orada.

Hızını kesmeden masamızın önünden geçiyor.

"Bayanlar," diyor kibarca başını sallayarak, sanki bizler onun profesyonel olarak selamlamak zorunda olduğu rastgele otel misafirleriymişiz gibi.

Gülümsemiyor. Duraksamıyor.

Kalbim garip bir şekilde titriyor, ama gülümsememi sürdürüyorum. O sadece profesyonel davranıyor.

Fee, onun o iki parlak kadınla asansörlere doğru kayboluşunu izler, sonra bana dönerek sempatik bir şekilde yüzünü buruşturur. "Biliyor musun? Mutfak personeli gerçekten en iyisi. Nerede durduğunu tam olarak biliyorsun."

Ama ben mutfak personelini istemiyorum. İstedğim, az önce başını hafifçe sallayarak yanımdan geçen, sanki ben de onun otelindeki diğer çalışanlardan biriymişim gibi davranan karmaşık adam. Bana ilk kez oral seks yapan adam değil.

Ve şimdi geri döndü, ama cevaplar yerine, tek sahip olduğum şey midemde bir düğüm.

Hepsi benim kafamda mı, yoksa o gerçekten bir pislik mi? Söylemesi zor.

Belki de Patrick gibi biriyle birlikte olmanın gerçeği budur. Bazen önemli olan tek kişi senmişsin gibi hissedersin. Diğer zamanlarda ise, o güzel dergi editörlerini sütlerine eşlik ederken sen sadece manzaranın bir parçasısın.

Cumartesi sabahı ve telefonum inatla sessiz kalıyor. Kendime umursamayacağımı, Zen tanrıçası gibi uyuyacağımı söyledim.

Bunun yerine, sırt üstü yatıp tavana bakarak, onun o parlak helikopter kadınlarından biriyle şarap içip yemek yediği ve kaçınılmaz olarak yatakta olduğu senaryolar uyduruyorum. Belki de ikisiyle birden.

Saat yediye gelince, Fee beni ön bahçeye sürükleyerek "hafif sabah yogası" dediği şeye götürdü. Hafifmiş, hadi oradan. Fee, Lululemon reklamına seçmelere katılıyormuş gibi hareketleri yaparken, ben çiçek tarhlarına devrilmeye çalışmıyorum.

"Nefesine odaklan," diyor sakın bir sesle. "Aklını karıştıran her şeyi ve herkesi bırak gitsin."

Keşke o kadar kolay olsaydı.

Telefonum çalıyor ve savaşı pozundan hemen çıkıyorum.

Gözlerini açmaz, sadece dramatik bir şekilde iç çeker. "Georgie, asıl amaç teknolojiden kopmak ve içsel benliğinle bağlantı kurmak..."

"O!"

Gözleri birden açılır.

Ekranda tek bir kelime parlıyor.

Hepsi bu mu?

"Ne istiyor?" diye sorar Fee.

Ona ekranı gösteririm. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Ona söyle ona çok çok iş önemli
yukarı doğru köpek pozisyonunda kalmakla meşgul olursun."

Parmaklarım telefonun üzerinde duruyor. Beynimin mantıklı kısmı Fee ile aynı fikirde. Soğukkanlı davran, çaresiz görünme.

Beynimin daha büyük, daha acınası kısmı ise şimdiden yazmaya başlamış:

Sadece yoga yapıyorum. Neden?

Cevabı neredeyse anında geliyor.

İş. Dişlerimi sıkıyorum. Ne pislik. Bugün benim izin günüm.

Bir gece beni tapınmaya değer bir kadın gibi hissettiriyor. Ertesi gece ise yine hizmetçiye dönüyorum. Bu duygusal bir şok ve zavallı boynum neredeyse bir destek gerektirecek hale geldi.

Bir sonraki mesajı beni kaşlarımı çatmaya zorluyor:

Telefona bakıyorum. Neden beni işe götürmesi gerekiyor ki? Otel tam anlamıyla bir cadde ötede. Tabii beni o kadar beceriksiz bulmuyorsa, kulübeyi medeniyete bağlayan tek caddeyi bile bulamayacağımı düşünmüyorsa.

Hemen bir mesaj

gönderiyorum: Ne

zaman?

Beynim panik moduna geçiyor.

"Hazırlanmam lazım," diyorum, çoktan kulübeye doğru geri çekilirken.

Fee sonunda oturur. "Georgie, sadece... dikkatli ol, tamam mı? Seni alt etmesine izin verme."

Kapıdan çıkmıştım bile, çünkü yirmi dakika, yoga felaketinden yetkin bir profesyonel kadına dönüşmek için yeterli bir süre değildi ve Patrick McLaren beni personel gibi çağırabileceğini düşünüyorsa, şey...

Aslında, tam da bunu yapıyor, çünkü ben tam da öyleyim. Sorun da bu.

Land Rover on beş dakika sonra geliyor. Dürüst olmak gerekirse, bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Bilmediğim şeylerden nefret ederim. Londra'dayken ortaya çıkan acil bir yazılım krizi mi? Craig'in pazartesiye kadar teslim edebileceğimizi vaat ettiği aşırı iddialı bir özellik mi?

Ön camdan, Patrick'in sürücü koltuğunda oturduğunu, beyzbol şapkasını gözlerine kadar indirmiş olduğunu görüyorum.

Beni kulübenin kapısında beklerken gördüğünde, benim için yolcu kapısını açmak için arabadan iner.

O anda giydiği kıyafeti fark ettim.

Sweatshirt'ü gayet normal. Açık gri, kapüşonu aşağıda, hafta sonu giyebileceğiniz türden bir şey.

Ama onun altında...

Milyarder CEO, erkekleri yok eden, beni kıran Patrick McLaren, göğüs hizasına kadar uzanan lastik çizme giyiyor. Zeytin yeşili. Askılı. Askılar göğsünde gergin bir şekilde uzanıyor, sinek balıkçılığı dergisinin kapağında görebileceğiniz türden, ancak o modellerin genellikle Patrick gibi ön kolları yoktur.

Çizmeler, devasa lastik botlara kadar uzanıyor.

Gözlerimi birkaç kez kırpyorum. "Kimsenin moda tercihlerini yargılama hakkım yok ama... kıyafetine ne oldu böyle?"

O, rahatça aşağıya bakıyor. "Ne, bunlar mı?" Askı kayışını çırpıyor. "Balıkçı çizmelerim mi?"

"Evet? Benim sorum da bu, evet. Benim kastettiğim şey bu."

"Balık tutmaya gidiyoruz."

Balık tutmaya. Bu adam beni çıplak gördü, aynanın önünde orgazm olmama neden oldu, beni dağa taşıdı ve şimdi dünyanın en çekici balıkçısı gibi giyinmiş burada duruyor.

Son cümleyi bekliyorum. Bir kahkaha. Bir *"yakaladım" lafı*. Patrick McLaren'ın neden benim garaj yolunda balıkçı kılığına girdiğini açıklayacak bir şey.

Hiçbir şey. Orada tamamen ciddi bir şekilde duruyor, başparmağını askıya takmış.

"Anlamıyorum... Anlamıyorum."

"Bitirmen gereken bir liste var." Sesi sert, sanki bariz bir şeyi açıklamak zorunda kaldığı için sinirlenmiş gibi. Gözleri benimkilere takılıyor, içinde bir anlık bir ısı parlıyor. "Ve görünüşe göre balıkçılara karşı bir ilginin olduğu için, sana bir tane bulma zahmetinden kurtarayım dedim."

Havayı utanç verici bir çığlıkla ciğerlerimden boşaltıyorum. "Sert balıkçılarla atletik seks yapmak."

"Sakin ol." Ağzı seğiriyor, gülümsemeyi engelliyor. "Balık tutmaya gideceğiz dedim. Oradan başlayalım."

"Gerçekten balık tutmaya gidiyoruz. Olta ve... balıklarla mı?"

"Balık tutmak genelde böyle olur."

Bakmaktan kendimi alamıyorum. Bu kadar seksi erkeklerin gönüllü olarak lastik askı takmasına karşı bir düzenleme olmalı. James Bond'un geceleri tesisatçı olarak çalıştığını izlemek gibi bir şey.

"Ama sen daha Londra'dan o dergi insanlarıyla dönmüştün.

Önemli CEO işlerin yok mu?

"Dün gece onları yemeğe çıkardım. Öğleden sonram boş."

"Beni balık tutmaya götürmek için öğleden sonranı boş mu bıraktın?"

"Listenin kendisi bitmeyecek." Bunu küçümseyici bir şekilde söylüyor, ama kendi tatlılığından utanmış gibi gözlerime tam olarak bakmadığını fark ediyorum. Şapkasını düzeltiyor.

Gülümsüyorum. Adam, "sert balıkçılarla atletik seks" maddesini listemden silmeme yardım etmek için cumartesi öğleden sonrasını boşalttı.

Yani, balık tutmak. Balık tutmakla başlıyoruz. Ama yine de.

Land Rover'ın etrafından dolaşıp bagajı açıyor ve içinden bir şey çıkarıyor.

Başka bir çift balıkçı çizmesi. Daha küçük. Askılarından tutuyor. "Bunlar senin."

Rüzgarda sallanan lastik bacaklara bakıyorum. "Şaka yapıyorsun."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum!" Ağızımdan çıkacak olan küfürlü bir sesi engellemek için elimi ağzıma kapatıyorum. "Aman *Tanrım*."

Ondan çizmelerimi alıyorum, ağır lastiği iki elimle sıkıca tutuyorum ve yüzümde yayılan gülünç gülümsemeyi bastırmaya çalışıyorum. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Aptal kalbim, sanki bana gül vermiş gibi davranıyor.

Kulübeden çıkarken, her adımında lastiğin lastiğe sürtünmesinden kaynaklanan erotik bir gıcırtı sesi çıkıyor. Göğüs hizasına kadar gelen çizmelerle seksi görünmek *imkansız*. Altına dar beyaz bir yelek giyip saçlarımı salarak durumu kurtarmaya çalıştım, ama dürüst olmak gerekirse, bu traktöre fiyonk takmak gibi bir şey.

Land Rover'ın yan aynasına bir bakış neredeyse beni bitiriyor. Lastik, göğsümün üzerinde hiç de çekici görünmeyen bir şekilde gerilmiş. Görünüşü... tarımsal. Sadece göğüslerim yok. *Büyük lastik göğüslerim var*.

Patrick Land Rover'a yaslanarak beni bekliyor. Gözleri üzerimde dolaştığında, yerin beni yutmasını istiyorum.

"Bunlar tesadüfen burada mı duruyordu?" diye soruyorum.

Land Rover'dan uzaklaşıyor, ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Ben yolcu koltuğuna tırmanırken beni dirseğimden tutuyor, ki bu gerekli bir hareket çünkü lastik çizme ve benim beceriksizliğim bir araya gelince acil servise gitmem kaçınılmaz olur.

"Benimkiler var, evet. Seninkiler yok."

Bu, içimi bir sıcaklık dalgası kaplar. "Benim bedenimi doğru almışsın."

O zaten sürücü tarafına doğru dönüyor, bu yüzden yüzündeki ifadeyi göremiyorum. Bunun romantik olduğunu fark ediyor mu? En azından benim standartlarıma göre

"En küçük yetişkin olanını seçtim," diyor, yanıma otururken. "Hey!" Direksiyonun başına geçtiğinde dirseğimle onu dürtüyorum, ama o sadece

gölümsüyor, açıkça kendinden memnun.

"Yani, gerçekten balık tutuyorsun?" diye soruyorum.

"Arada sırada. İskoçya'da deniz balıkçılığı için izin gerekmiyor." Sesi biraz yumuşadı. "Dedem beni çocukken buraya getirirdi. Liam'ı da."

Dudaklarımı ısıırıyorum, göğsümde sıcak bir şey titriyor. "Demek sen gerçek bir balıkçısın."

Motorunu çalıştırırken gülümser. "O kadar da değil. Hiç balık tutarak para kazanmadım. Ama dedem gerçek bir balıkçıydı. Kırk yıl boyunca Kuzey Denizi'nde çalıştı."

"Sana öğretti mi?"

"Bildiğim her şeyi." Konuşurken elleri direksiyonda gevşiyor. "Hava durumunu okumayı, motor tamir etmeyi, düğüm atmayı. Akıllı olmanın sınav notlarıyla ilgisi olmadığını söylediler. Benim için şanslıydım, çünkü okulu zar zor bitirdim."

"Okulda zorlandın mı?" Bunu hayal edemiyorum.

Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Liam zeki olanıydı. Ben sessizdim ve insanlar benim biraz aptal olduğumu düşünüyordu. Büyükbabam benim bir şey başarabileceğimi düşünen tek kişiydi. Hala onun haklı olduğunu kanıtlamaya çalışıyorum, sanırım."

Aman Tanrım. Patrick McLaren az önce yetersiz hissettiğini itiraf etti. Belki de oteller inşa eden bu güçlü, kendine güvenen adam her zaman böyle değildi. Bir zamanlar okulda zorlanan bir çocuktü.

"Belki de korktuğun şeyi bulduk," diyorum sessizce. "Ne?"

"Büyükbabanı hayal kırıklığına uğratmak."

Yüzünde bir şey parladı. "O on yıldır ölü."

Ölmüş bir adamı hayal kırıklığına uğratamazsın."

Sesindeki sertlik aksini söylüyor.

"Endişelenmene gerek yok. Onun haklı olduğunu kanıtladın." Bir süre durdum. "Bu yüzden mi Skye'yi Forbes listesine sokmak için bu kadar ısrarcısın?"

"Belki. O da var, bir de ben kibirli, rekabetçi bir piçim."

Göğsüm sıkışır. IRIS çalışmak zorunda. Mükemmel olmak zorunda. Sadece Craig çalışmazsa beni çarmıha gereceği için değil, Patrick'in buna ihtiyacı olduğu için. Artık bu benim projemden daha fazlası gibi geliyor; benim de bir şeyi kanıtlamam gereken bir parçam gibi geliyor.

Askı kayışlarından biri omzumdan kayıyor. "Lanet olası şeyler," diye mırıldanıyorum ve onu geri çekiyorum. "Bu kıyafetle kendimi hiç çekici hissetmiyorum."

Gözleri aşağıya kayar ve beni süzer. "Tatlı bir şey gibi görünüyorsun."

"Tatlı küçük şeyler seksi değildir."

Eli direksiyondan ayrılır ve ağır bir şekilde dizime iner. Lastik katmanlarından bile onun sıcaklığı doğrudan içime işler. Land Rover bir tümsekten geçerken sarsılır, ama o tek elle, tam bir mağara adamı gibi direksiyonu tutmaya devam eder. "Bunu ben karar vereceğim."

Nefesim kesildi. Bu senaryodaki her şey gülünç derecede seksi.

"Böyle çok yakışıklısın," diyorum, dudaklarımı ısırarak.

"Onaylamana sevindim," diyor, sesi nabzımı hızlandıran o düşük gürültüye düşüyor.

Vites değiştirdiğim her seferinde, botlarımın gıcirtısı kabini dolduruyor. "Tek elle araba kullanabiliyor musun? Bu... oldukça zor bir iş."

"Evet, yapabilirim." Başparmağı bacağıma tembel daireler çiziyor. "Söylesene. Bu balıkçı fantezinde tam olarak ne oluyor?"

Gergin bir şekilde kıkırdarak gülüyorum. "Bilmiyorum. Belki de... beni oltasına takar."

Korkunç kelime oyununa başını sallar, ama eli daha yukarı kayar, çizmemin çizgisini takip ederek belime kadar uzanan askıların olduğu yere ulaşır. Onları düzelterek sanırım. Bunun yerine, parmakları lastiğin altına, sonra da pamuğun altına kayar.

Beynim ne olduğunu anlamadan, nefesim kesilir ve bacaklarım açılır. "Ne... ne yapıyorsun?"

Ağzı kıvrılır, gözleri hala yola odaklanmış. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

"Patrick," diye fısıldarım, parmakları uyluklarımın arasındaki sıcaklığı okşarken, kelimeler boğazımda düğümlenir.

"Sana çoklu görev yapabileceğimi söylemiştim," diye homurdanıyor, başparmağı klitorisimin üzerinde, kalçalarımın çaresiz bir sarsıntı koparacak şekilde hareket ediyor.

Kontrast baş döndürücü. Land Rover çakıl taşlarının üzerinde gürültüyle ilerliyor, sağ eli direksiyonda sabit, sol eli ise iç çamaşırımın içinde.

Beynim kaos içinde. Bir yarısı yol güvenliği hakkında, bunun ne kadar sorumsuzca olduğu hakkında çılglık atıyor. Diğer yarısı ise neredeyse onun bileğini tırmalıyor, elini daha derine sokması için çaresizce çaballıyor.

Şu anda *kimim ben*? Ben açık havada rastgele cinsel aktivitelere girmiyorum.

"Yapamayız," diye nefes nefese, elim onun bileğine uçuyor. "Ya biri

—
"Kimse göremez." Beni kesiyor, gözleri hala önündeydi, son derece sakindi. "Ve olsa bile... yine de seni benim için açardım."

Onun bunu söyleme şekli - sanki ben bir tercih değil, bir kesinlikmişim gibi - beni öfkeliendirmeli. Ama bunun yerine beni eritiyor.

Parmağı klitorisimin etrafında daireler çizdiğinde boğuk bir ses çıkıyor. "Patrick... Tanrım..."

"İşte böyle," diye mırıldanıyor. Bir saniye için yana doğru bakıp yüzümü görüyor. Gördüğü şey k a r ş ı s ı n d a çenesi geriliyor — nefes nefese, boşuna kasılmış, dudaklarım dişlerimin arasında.

İki parmağını içime sokar, beni gerer. Bir inilti kaçarken başım koltuğa çarpar.

"Bana bu balıkçı fantezisini anlat," diye emreder.

"Ben..." Parmakları içime girip çıkarken nefesim kesilir. "Bilmiyorum... Ben sadece..."

"Söyle."

Land Rover bir çukurdan geçerken parmakları içime daha derine girer.

Hay sıçayım.

Tanrıya şükür saatte sadece 30 kilometre hızla gidiyor. Biraz daha hızlı gitseydi, dünyanın en utanç verici orgazmını yaşayarak ön cama yapışmış olurum.

"Ben..." Eli klitorisime geri döndüğünde nefesim kesildi. "O sert, beni istediği yere götürüyor. Karşı koyamayacak kadar güçlü. Başka seçeneğim yok... teslim olmak. Ona izin vermek."

Karanlık bir kahkaha attı. "Haklısın, öyle yapıyor."

Araba başka bir çukurdan geçerken ben çılgılık atarım, keskin bir zevk dalgası içimi kaplarken sesim içimden fişkirir.

Diğer eli direksiyonu sıkıca kavrar ve ben yolcu koltuğunda deli gibi çığına dönmüş bir kadın gibi parçalanırken bizi dengede tutar.

İki elimle onun ön kolunu tutuyorum, tırnaklarım muhtemelen derisinde küçük izler bırakıyor. "Yapamıyorum Patrick, yapamıyorum. Yapacağım. Tanrım."

Araba kırmızı ışıktaki yavaşlar. *Kırmızı ışık.*

Dışarıda insanlar var.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum, gözlerim dehşetle açılıyor. "Patrick, birisi var." Sesim üç oktav yükseliyor. "Birisi geçiyor—ahhhhhh—"

Düz şapkalı yaşlı bir adam, hayatın kendisi dışında hiçbir şeyi olmayan birinin hızıyla tam önümüzden geçiyor.

Patrick gülmeye cüret ediyor. Sesi alçak ve karanlık ve kendinden çok memnun gibi geliyor. "Arabanın içini göremez."

"Yüzümü görebilir," diye çığlık attım ve bir başka dalga o kadar sert vurdu ki başım koltuğun arkasına düştü. "Oh siktir..."

Yaşlı beyefendi pencereye yaklaşır ve durur, o kadar yakındır ki tüvit kumaşının dokusunu görebiliyorum.

Lütfen bakmayın. Size yalvarıyorum, efendim. İkimiz için de.

O bakar.

Gözlerimiz kilitlenir.

Nefes nefeseyim, ağzım açık, gözlerim muhtemelen geriye dönmüş, Patrick'in parmakları ise yıkıcı işlerine devam ediyor.

Bu beyefendinin benim tıbbi bir acil durum yaşadığımı, herkesin gözü önünde orgazm olduğumu düşünmediğini umuyorum.

Ceketinin cebinden bir mendil çıkarır ve burnunu uzun uzun siler. Sonucunu inceler. Dikkatlice katlar. Cebine geri koyar. Her şeyi yavaş yavaş yapar.

"Öleceğim," diye nefes nefese, gözlerimi sıkıca kapatarak, bir başka dalga içimi kaplarken. "Daha yapamadan utançtan öleceğim... oh lanet olsun... Patrick..."

Bütün vücudum kaskatı kesilir, uyluklarım titrer, emniyet kemeri omzuma batar, ben de deri koltuğa yaslanırım.

"Bırak, tatlım."

Keskin bir ılık atarak paralanıyorum, orgazm beni sararken amım parmaklarını sıkıca kavırıyor. Land Rover tekrar pistte sarsılıyor ve ben onun n koluna tutunuyorum, o kadar şiddetli titriyorum ki dış dünya bulanıklaşıyor.

Sonunda elini çekip, sanki hiçbir şey olmamış gibi tekrar direksiyona koyar.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese, koltuğun kenarını sanki kayıp dşecekmişim gibi sıkıca tutuyorum. "Sen bir canavarsın."

Hayatımda seksin olabileceğini düşündüğüm tüm yerler arasında, "bir adam tek elle direksiyonu tutarken su geçirmez lastik pantolonun içinde" bingo kartında yoktu. Bu çok müstehcen.

Bu adam bana ne yapıyor böyle? Alarm saatini üç kez kontrol eden dikkatli, endişeli kız, o bana dokunduğu anda ortadan kaybolur ve yerine, birinin büyükbabası gününü geçirirken, her yerde ona kendini teslim eden, saf arzuyla dolu vahşi bir yaratık gelir.

Bu adam bedenimi fethetti. On saniye içinde beni dört ayak üstüne kertip, hayvan sesleri çıkararak daha fazlasını istemeye zorlayabilir.

Vücuduma bunu yapabiliyorsa, ruhuma ne yapabilir?

OTUZ İKİ

Her ringaya özür dilemek

Patrick

KIZ, PARMAKLARINI BEYAZLATIRAK OLTA ÇUBUĞUNU SIKAR. "Bu işte berbatım."

Onun arkasına geçiyorum, göğsüm sırtına değecek kadar yakın. Kollarımı onun iki yanına doluyorum, ellerim oltadaki ellerinin üzerine yerleşiyor.

"Rahatla," diyorum. Nasırlarım onun yumuşak tenine değiyor. "İşini oltaya bırak. Sen sadece yönlendir."

Bana yaslanır. "Böyle mi?"

Misina fırlar, suyu neredeyse hiç bozmadan yana doğru düşer.

"Tam olarak değil." Onun duruşunu değiştiriyorum, bir elimi kalçasına koyup, suyla aynı hizaya gelene kadar onu döndürüyorum. "Ağırlığını hisset. Zorlama."

Bir sonraki atışı daha temiz, bu sefer misina düzgün bir yay çiziyor.

"Oh! Sanırım bir şey yakaladım!" Gözleri büyüdü, oltası eğildi. "Çok büyük! Benimle mücadele ediyor!"

Onun makarayı sardığını izliyorum, yüzü Moby Dick'i çekecekmiş gibi parlıyor. Su yüzeyinden sızan yosunlar çıkıyor.

"Çok büyük," diyor gururla, sonra kaşlarını çatıyor. "Oh. Bu... balık değil."

"Hayır, değil." Gülmeme engel oluyorum. "Yine de iyi denemeydi."

Hayal kırıklığına uğrar. "Balıklar muhtemelen aşağıda bana gülüyorlardır. 'Şu salatayı yakalayan aptala bakın.'"

"İyi gidiyorsun."

Yeniden atış yaparken çenesini sıkıyor. "Bu işte berbatım. Açıkçası, şu anda tüm ringa balığı endüstrisini rezil ediyorum."

"Hey." O bir atış daha yaparken dirseğini sabitliyorum. "Önemli olan denemek."

Bana bir bakış attı. "Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum. Sabırlısın. Balıkçılığın yarısı sabırdır."

Burun kıvrır ama tekrar dener. Ve tekrar. Misina dolanır, oltası sarsılır, küfürler ağzından dökülür. Kararlı küçük şey.

Sonunda, bir çekiş oltayı eğdi. Çılgılığı havayı yırttı. "Bir tane yakaladım!"

Tüm vücudunu kullanarak makarayı çevirir, neredeyse oltayla güreşir. Başparmağımdan biraz daha büyük bir balık su yüzüne çıkar.

"Aman Tanrım, yaptım!" Sonra, o şey çaresizce kanat çırparken, yüzü buruşur. "Yapamıyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum. Muhtemelen bir balık ailesi vardır."

"Georgie..."

Zaten elini gevşetmeye başlamıştı. "Yapamıyorum."

Ben cevap veremedim, onu suya geri bırakır. Gümüş bir parıltıyla ortadan kaybolur.

"Üzgünüm, küçük dostum," diye suya fısıldadı, sonra utangaç bir şekilde bana baktı. "Ben berbat bir balıkçı olurdum. Sonunda her ringaya özür diler dururdum."

Rüzgârda saçları dağınık bir şekilde orada duruyor, sardalya büyüklüğünde bir balığın duygusal sağlığı için gerçekten endişeleniyor.

"Yakala ve bırak yöntemine sadık kalabiliriz," diyorum.

Gülümser. "Sabırlı olduğun için teşekkür ederim. Balık tutmada berbat olduğum ortada. Ama burada olmayı seviyorum. Çok huzurlu."

Haklı. Deniz sakın. Martılar başımızın üzerinde dönüyor. Her zamanki gibi ürkek ya da endişeli değil. Sakın. Mutlu.

Belki de bu yüzden Pazartesi günü o uçağa binemedim. Bir mücevher yüzünden onun üzülmesine dayanamadım, her ne kadar bu hiç mantıklı olmasa da. Bu yüzden, aptal gibi, toplantılarımı iptal edip iki saatimi Old Man of Storr'a tırmanarak geçirdim, ama Land Rover'a döndüğümde zincirin vites kolunun altına sıkıştığını gördüm.

Ama şimdi onu takıyor, birkaç dakikada bir parmaklarıyla sanki gerçek olup olmadığını kontrol eder gibi dalgın dalgın okşuyor ve o gülümseme tüm o sefil yolculuğa değiştiğini gösteriyor.

Beni rahatsız eden şey, yarın da o gözlerle bana bakarsa yine aynısını yapacağımı bilmek.

"Patrick?" Bana bakıyor. "İyi misin?" "İyiyim.

Yeterince eğlendin mi?"

"Bilmiyorum. Balık tutmada başarısız olmak için sosyal olarak kabul edilebilir süre ne kadardır?" Burnunu kırıştırıyor. "Sen o etkileyici alabalığı yakaladın, ben ise deniz yosunu. Ve balık ailelerini rahatsız ettiğim için suçluluk duyuyorum."

"Zaten öğle yemeği vakti geldi. İşini bilenlerin yakaladığı balıkları yiyeceğiz."

Sanki ona ayı sunmuşum gibi gülümser. "Bunun için çok teşekkür ederim. Umarım eğlenceli vakit geçirmişsindir ve benim bir yük olduğumu düşünmüyorsundur."

"Sen yük değilsin."

En son ne zaman biri bana yük olmak konusunda endişelendi?

Çoğu insan beni bir kaynak, bir bağlantı veya bir cüzdan olarak görüyor.

"Skye, Londra'daki yaşam tarzımı değiştirmem gerektiğini fark etmemi sağladı," diyor sessizce.

"Hyde Park göletinde balık tutmaya mı başlayacaksın?"

Gülüyor. "Tam olarak değil. Ama daha fazla açık hava etkinliği yapacağım. Ve sanırım Riri'nin evine birkaç ev arkadaşı alacağım. Fee ile yaşamak, yalnız yaşamak istemediğimi fark etmemi sağladı. Bazen Riri'nin külleriyle konuşuyorum. Bu tuhaf mı?"

Kıkırdayarak gülüyorum, ama kara mizahın altında başka bir şey var. O yalnız.

Bu düşünce göğsüme ağır bir yük gibi çöküyor. Georgie gibi bir kadın yalnız kalmamalı. Konuşacak kimsesi olmadığı için bir küle konuşmaktan endişe duymamalı. Birisi ona eve dönmeli.

Beni daha çok korkutan şeyin ne olduğunu bilmiyorum: onun yalnız kalacağı düşüncesi mi, yoksa burada durup bunu umursuyor olmam mı?

Ama bunu onun için düzeltemem. Şirketleri yönetmekte iyiyim, yüzlerce çalışanı etkileyen acımasız kararları gözümü kırpmadan almakta iyiyim. Sevişmekte, macera yaşamakta, bir kadının birkaç saatliğine kendi adını unutmasını sağlamakta iyiyim. Ama daha derin şeyler? Birinin kocası olmak, hayat berbat olduğunda güvendiği kişi olmak?

Bu ben değilim.

O dönüyor. Su, onun uyluklarına kadar yükselirken, benim dizlerime zar zor değiyor. Taşların üzerinde dengesizce hareket ediyor, sonra parmak uçlarına basarak, avucuyla çenemi bulana kadar uzanıyor, sanki ben ondan çok daha uzun olmama rağmen beni yerinde tutmaya çalışıyormuş gibi.

"Sen çok nazik, düşünceli bir adamsın," diye fısıldar. "Her şeyin altında."

"Her şeyin altında mı?"

O başını sallar, başparmağıyla sakallarımı okşar. "Seninle dünya arasına koyduğun her şey. Hislerini söylemektense fırtınayla boğuşmayı tercih eden tarafın. Sen iyi kalplisin, Patrick."

Ben homurdanırım, çenem onun dokunuşuyla titrer. "Bazen öyle olurum."

Avuç içi yanağımda kalır. Elleri bana çok küçük geliyor.

"Senden hoşlanıyorum," diye patlar birden, sonra hemen utanır. "Tanrım, bu çok ergence geldi. Yani, senden gerçekten hoşlanıyorum. Ve bu beni korkutuyor."

Göğsüm sıkışır. "Neden?"

"Çünkü beni incitebilirsin."

Kaşlarımı çatarak onun bakışlarını tutuyorum. "Seni incitmek istemiyorum."

Sessizce gülüyor, ama gülüşünde mizah yok. "Çoğu insan incitmez."

Saat daha on, ama biz çoktan yatağa girdik. Erken bir gece, ama geçirdiğimiz günün ardından boşa geçmiş gibi hissettirmiyor. Sabah balık tutmak, ardından Neist Point Deniz Feneri ve sahildeki kafede öğle yemeği. Orayı Michelin yıldızlı herhangi bir restorana tercih ederim. Sadece panjurlarında boyası dökülmüş, yer döşemelerinde kum olan bir aile işletmesi, ama adadaki en iyi deniz ürünlerini kağıt tabaklara doldurup servis ediyor.

Sonra benim kulübeme geri döndük ve sadece çok tatmin edici seks olarak tanımlanabilecek bir şey yaşadık. Georgie, ona dokunduğumda kendini tamamen teslim ediyor. Sahtecilik yok. Rol yapma yok. Her nefes nefese kalışı, vücudunun her kıvrımı samimi, filtrelenmemiş ve savunmasız. Hiçbir şeyi taklit etmeyi bilmiyor; denemiyor bile. Onun içindeyken bana dünyayı ele geçirmişim gibi hissettiriyor.

Nefes alışını dinleyerek, sonunda uykuya dalmış mı diye merak ediyorum. Yarısı üzerimde uzanmış, koyu renk saçları göğsüme yayılmış. Güzel bir gün oldu. Güzelden de öte. Onun burada olması çok doğru bir şey.

Tam uyuduğunu düşündüğüm anda, battaniyeyi kaldırıp aşağıya bakıyor ve yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor.

"Neye gülüyorsun?"

"Üzgünüm," diyor, hala gülümsüyor. "Önemli bir araştırma yapıyorum."

"Tanrım, Georgie. Hiçbir erkek, bir kadının yorganı kaldırıp aşağıya bakmasını ve sonra kıkırdamayı istemez."

"Ona gülmüyorum! Aslında çok etkileyici. Kayıp parmağını inceliyorum. Onu iyice görmek istedim. En azından bir fiziksel kusurun olduğu için rahatladım."

"Bir sürü var."

"Oh, lütfen." Gözlerini devirdi. "Sen bir Yunan heykeli gibi yapılısın. Son bir saattir karnımı içeri çekiyorum."

"Yapma." Elim belini bulur, avucum onun kıvrımlarına yaslanır. "Benim yanımda hiçbir şeyi tutmanı istemiyorum. Sen muhteşemsin. Çıplak ya da botlu."

"Ne kadar da çekicisin. Ama sana inanmıyorum." Parmağı göğsümde geziniyor, ama dudaklarında beliren utangaç gülümsemeyi engelleyemiyor.

Ama ben ciddiğim. Onun yumuşaklığını seviyorum. Kıvrımları ellerime mükemmel uyuyor. Vücuduma.

Tüm o yumuşaklık, ellerimin altında nasıl teslim olduğu, benim gücümle eşleşmeye çalışmayıp ona teslim olması. Saatlerce vücudumu bakımını yapar, fiziksel varlığımın her yönünü kontrol ederim. O ise yumuşaklığıyla beni çözüyor, beni hem korumak hem de sahip olmak istememe neden oluyor.

"Bu saçmalığı kes. Yıllık Hasat Ceilidh'inde seni giyinmiş görmek için sabırsızlanıyorum. Sana bir şey almamı ister misin diye sormak istedim. Bir elbise seç, ben öderim."

Kafasını kaldırır. Yeşil gözlerinde endişe parlar. "Oraya gitmeyeceğim!"

"Neden gitmeyeceksin ki? Personelin çoğu gidiyor. İyi bir etkinlik."

Otel her yıl yerel halk, tedarikçiler ve personel için bir ceilidh düzenler. Ücretsiz içecekler, iyi yemekler, gerçek bir İskoç kutlaması.

"Çünkü tartan giyip tüm çalışanlarla sohbet etmektense kulübemde saklanmayı tercih ederim."

"Eğleneceksin. Jake de gidiyor. Onun için bir kilt ayarladım." Gözleri parlar. "Sen de kilt giyecek misin?"

Onun açıkça belli olan hevesine gülümserim. "Bu seni ikna eder mi?"

"Belki." Dudaklarını ısırır. "Ama ne kadar şık giyinmemiz gerekiyor?"

"Oldukça şık. Tartan kuşaklar, kokteyl elbiseleri. Yaşlı kadınların bazıları tüvit ceket giyebilir. Sana bir şey almaktan memnuniyet duyarım."

"Hayır!" Gülerek göğsüme vurur. "Sen benim şeker babam değilsin. Bu çok tuhaf. Kendi elbisemi kendim alabilirim.

Şeker babası yorumunun olması gerekenden daha çekici gelmesinden rahatsız olarak inlerim.

O gülümser. "Otelin her şeyi karşıladığına göre, bunu toplum için yapman çok hoş."

Omuz silkiyorum. "Bazı insanlar yine de benim bir pislik olduğumu düşünecek. Gece sonuna kadar en az bir sarhoş piç kurusu bana sataşmaya başlayacak, garanti ederim."

Yüzü buruşur. "Bu korkunç. Neden öyle düşünsünler ki?"

"Hayat böyle. İş hayatı da öyle."

Yıllık gelenek olarak birinin İngiliz otel sahibine bardakla saldırmaya çalışması kadar yerel iyi niyeti gösteren başka bir şey yoktur.

Sesi yumuşar. "Jake kesinlikle geliyor mu?"

"Geliyor diyor."

"Yapılacaklar listemden 'Highland erkekleriyle atletik seks yapmak' kısmını sildim," diyor, yanakları çoktan pembeleşmiş. "Jake bunu görseydi çok utanç verici olurdu."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bence bunu listeden çıkarmak istersin, çünkü benimle seks yapıyorsun."

Yanakları pembeden kırmızıya dönüyor. "Evet, tabii ki o da var. Ama biz... Yani, bu özel bir ilişki mi? Aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyorum çünkü ben geçici ilişkiler için pek uygun değilim. Skye'da pek fazla seçenek olmadığı için başka insanlarla görüşmüyorum ve ayrıca birden fazla ilişkiyi aynı anda yürütmek için çok beceriksizim. Bu yüzden ilişkimizin sınırlarını netleştirmek istedim..."

"Evet."

Gözlerini kırptırdı. "Evet, neye...?"

"Evet, biz birbirimize aitiz. Evet, sen benimsin. Hayır, başka kimseyle görüşmüyorum. Açıklığa kavuşturulması gereken başka bir şey var mı?"

Bana bakıyor, ağzını açıp kapatıyor, bu kadar açık sözlülüğü sindiremiyor gibi. "Tamam. Güzel. O zaman... anlaşıyoruz."

"Evet. Öyle."

Kahretsin, yüzündeki rahatlama. Sanki gülüp nöbet çizelgemi söylememi bekliyordu. Bana doğru kıvrılır, yanıma sokulur.

"Jake'in gelmesinden endişeliyim, bir şeylerden şüphelenirse diye," diye itiraf ediyor. "Onu çok özlesem de."

Bir an duruyorum. "Bence ona söylemeliyiz."

Gözleri birden açılır, endişeyle büyür. "Jake'e mi? Neden?"

"Sır saklamak benim doğama aykırı. Yalan söyleyen bir pislik gibi hissetmeden eşimin gözlerine bakabilmek istiyorum."

"Hazır olduğumu sanmıyorum. Biraz bekleyebilir miyiz?"

"Georgie, ben lanet olası bir ergen gibi gizlice dolaşmıyorum. Bunu ondan saklarsam, ona ihanet etmiş olurum. Başkasından öğrenirse, durum daha da kötüleşir. Şu anda seni koruduğunu mu düşünüyorsun? Bunu ondan sakladığımı öğrenirse ne yapacağını bir düşün."

Kız oturur, gözlerinde panik belirir. "Henüz değil. Lütfen."

"Neden olmasın?"

"Çünkü..." O zorlanıyor. "O hala beni koruması gereken küçük kız kardeşi olarak görüyor. Ve Jake, son ilişkim yüzünden daha da koruyucu hale geldi. Ve senin arkadaşlığınızda dalgalanmalara neden olmak istemiyorum. Sana söylüyorum, bundan hoşlanmayacak."

Hayal kırıklığına uğrar. "Ona nasıl söyleyeceğimi bulmak için zamana ihtiyacım var, böylece tam koruyucu kardeş moduna geçmesin."

"Jake ve beni merak etme. Eski sevgilin hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı? Jake'in bu kadar koruyucu olmasının nedeni?"

Yüzü tamamen kapanır. "Bunu konuşmaya değmez. Senin yatağında çıplakken eski sevgilim hakkında konuşmak istemiyorum. Bu yanlış geliyor."

"Yastık sohbeti istemiyorum. Neyle karşı karşıya olduğumu anlamam için soruyorum."

"Gerçekten önemli bir şey değil. Jake'e söylemem için bana biraz zaman vermen gerekiyor."

Daha önce söylediklerinden anladığım kadarıyla, eski sevgilisi bir pislikmiş. Sanırım çoğumuz yirmili yaşlarda öyleyiz. Ama Snowdon'da ayak bileğini kırdıktan sonra ona sessiz muamele yapması ne demek? Hangi pislik, partnerini yaralandığı için cezalandırır ki?

Belki Jake'e sormalıyım. O tüm hikayeyi bilir.

Bu durum hoşuma gitmiyor. Dürüst ve açık sözlü olmaktan gurur duyarım. Aldatma ile yaşamaktansa Jake'in öfkesiyle yüzleşmeyi tercih ederim. Ama onun gerçekten üzgün olduğunu görebiliyorum.

"Bu hoşuma gitmiyor," diyorum. "Ama bu sana huzur verecekse, şimdilik çenemi kapalı tutacağım."

OTUZ ÜÇ

Çok sevimli

Georgie

Lobideki tartan koltuklardan birinde kıvrılmış, kucağımda bir kitapla oturuyorum. Kelimeler anlamsız gibi geliyor. Aslında yaptığım şey, helikopter pervanelerinin sesini dinlemek ve İskoçya'daki cinayetleri anlatan bir kitap olduğunu yeni fark ettiğim kitabın on ikinci bölümüne derinlemesine dalmış gibi davranmak.

Ne zaman iniş yapacaklarını tam olarak biliyorum. Inverness'ten ayrıldıkları saati esas alarak hesapladım, rüzgarı da hesaba kattım, üç farklı hava durumu uygulamasını kontrol ettim ve emin olmak için hava trafik kontrolünü aramayı bile düşündüm. Kulağa takıntılı geliyor çünkü kesinlikle öyle. Hayatımdaki en önemli iki adam o uçan teneke kutunun içinde ve Patrick o şeye her bindiğinde beynim kaza istatistiklerini, arıza oranlarını ve gökyüzünden düşebileceği her türlü olasılığı hesaplamaya başlıyor.

Geçen haftaki balık tutma gezimizden beri, işler şüphe uyandıracak kadar iyi gidiyor. Öyle iyi ki, evren senin mutlu olduğunu fark edip sana zarar vermeye karar vermesin diye, omzunun üzerinden üç kez tükürmek ve tahtaya vurmak istiyorsun.

Nedense, her geceyi onun kulübesinde geçiriyorum.

Patrick'le birlikte olmak, uçurumların kenarlarına sabitlenmiş o korkunç çadırlarda sallanmaktan zevk alıyormuş gibi davranmak, sadece onun yanında olmak için hipotermiye rağmen gülümsemek anlamına gelir diye düşünmüştüm. Ama tüm o adrenalin bağımlısı havasının altında, o hala sıradan bir adam.

Sırt üstü yattığında horlayan sıradan bir adam. Her yere ıslak havlu bırakan. Her sabah bana yulaf lapası yapan. Dün akşamki akşam yemeği denememe gerçekten nazik davranan, ikimiz de makarnanın o kadar çıtır çıtır olmaması gerektiğini bilmemize rağmen.

Ama bir parçam, onun dünyasına ait bir kadın olmadığımı fark ettiği anı bekliyor. Ben, ödünç aldığı balıkçı botlarıyla giyinip balıkların özür dileyen IT kızıyım.

Dışarıda düşük bir vızıltı duyuluyor. Kitabımı kapatıp pencereye koşuyorum. Helikopter yere iniyor ve içimi o kadar yoğun bir rahatlama kaplıyor ki pencere pervazına tutunmak zorunda kalıyorum. Bugün kimse havacılık konusunda ibretlik bir hikayeye dönüşmeyecek.

Jake yolcu koltuğundan iner, sakalı dağ keşişi gibi uzamıştır ve kardeşimin güvende olduğunu görmekten tanıdık bir sıcaklık hissedirim. Rahatlama. Uzun süre ayrı kaldıktan sonra yeniden bir araya gelmenin heyecanı.

Sonra Patrick de iner.

Oh, lanet olsun.

Gözlerim Jake'in varlığını unuttur. Patrick'e odaklanırlar, sanki İskoçya'da, hatta belki de dünyada bakmaya değer tek şey oymuş gibi. Öne eğilirim, burnum bir köpeğin araba camına yapıştığı gibi cama neredeyse değecek kadar yaklaşır.

Bu korkunç farkındalıkla göğsüm sıkışıyor: Eğer uçarken başına bir şey gelseydi, normal bir insan gibi sadece yas tutmazdım. Sadece kalbim kırılmazdı. *Yıkıldım*.

Benim neyim var böyle?

Jake'i uzun zamandır görmedim. Patrick'i, Jake'i almaya giderken tam bir saat önce gördüm, ama kardeşim sanki

görünmez gibi.

Lanet olsun. Onu *seviyorum*.

Bekle. Ne?

Gözlerimi kuvvetlice kırıpıştırarak, beynimi "*Tanrıya şükür, helikopter kazasında kimse ölmedi*" gibi mantıklı bir düşünceye geri döndürmeye çalışıyorum.

Ama o his göğsümde kalıyor, gitmek istemiyor. Patrick

McLaren'ı seviyorum.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Bu ne zaman oldu?

Yavaş yavaş mı oldu, yoksa ben farkında olmadan bir anda mı oldu? Dağ yüzünden mi? Balık tutmak yüzünden mi?

Bunun olmasına *nasıl* izin verdim?

Yerel bir balıkçı ile hafif bir Highland flörtü yaşamam gerekirken, duygusal açıdan karmaşık patronuma felaket bir şekilde aşık oldum. Bu patronum aynı zamanda kardeşimin arkadaşı ve işler kötü giderse beni kovabilir.

İki adam otele doğru yürüyorlar. Patrick, Jake'i güldüren bir şey söylüyor.

Patrick'i o kadar çok seviyorum ki, fiziksel olarak acı çekiyorum. Bu tam bir felaket.

İşte bu yüzden Jake'e söyleyemem. Tüm bu duygularla ne yapacağımı bulana kadar söyleyemem.

Jake bu duruma bir bakışta ne olduğunu anlayacaktır: küçük kız kardeşi, onu kahvaltıda yiyebilecek kadar güçlü ve deneyimli arkadaşına aşık olmuş.

Nefes al, seni aptal. Kardeşin ortaya çıktığı anda panik atak geçiremezsin. Bu, senin için bile çok kötü bir zamanlama.

Tamam. Onu seviyorum. Peki. İnsanlar her zaman aşık olurlar. İstatistiksel olarak konuşursak, bu neredeyse sıradan bir şey. Bir yerde, ortalama bir insanın hayatında 2,5 kez aşık olduğunu okudum, bu da bana yarım insan kimdi ve orada ne oldu diye merak ettiriyor.

Lobi kapısını açıp çimlerin üzerinden koşarak geçiyorum, heyecanımdan neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşüyordum. Jake beni kucaklayarak yerden kaldırıyor.

"Mağarada yaşamış gibi görünüyorsun." Gülererek, onun komik sakalını çekiştiriyorum.

"Çok sıkma," diye inleyerek beni yere indirir. "Duş almam, on iki saat uyumam ve muhtemelen bir koyun kırkıcıya ihtiyacım var."

"Uçuşlar nasıldı? Yorgun musun?"

"Beş dakikadan fazla bir yerde kalmaya hazırım diyelim."

Patrick bana başını salladı. "Georgie." Bu onun otel sahibi sesi. Personeliyle konuşurkenki sesi. Yarı uykulu haldeyken sertleşen sabah sonrası sesi değil.

Bu iyi. Her şey yolunda.

"Merhaba Patrick." "Sana felaket bir şekilde aşık olduğumu yeni fark eden kadın" yerine, rahat bir iş arkadaşı gibi davranmaya çalışıyorum.

"Uçuşun iyi geçti mi?"

"Yeterince sorunsuzdu. Onu sana tek parça halinde geri getirdim."

Jake, otele doğru yürürken kolunu omzuma attı. "Harika görünüyorsun, Button. Yanakların renklenmiş."

Patrick'e bakıyorum ve tabii ki o da duymuştur. Utanç verici. "Button mu?" Kaşları kalkıyor.

"Georgie'ye taktığım isim," Jake neşeyle açıklıyor, az önce benim onurumu yerle bir ettiğini hiç fark etmeden. "Çocukken çok küçüktü. Düğme kadar sevimliydi."

Jake, tek bir sözle beni küçük kız kardeşe indirgemiş. Kendi kardeşim bile beni ışıklı spor ayakkabı giymem gereken biriymişim gibi gösterirken, nasıl sofistike bir yetişkin kadın olduğumu kimseye ikna edebilirim ki?

Patrick'e bakıyorum. Yüzünde bir değişiklik oluyor, sanki Button adında biriyle yattığını yeni fark etmiş gibi gözleri kaskatı kesiliyor. Tutkuyla haykırılacak bir isim değil, değil mi? "Oh evet, Button! Tam orası, Button!"

"Jake, artık bana öyle seslenemezsin," diye mırıldanıyorum.

"Tabii ki söyleyebilirim. Sen doksan, ben doksan altı yaşında olsak bile sana Button diyeceğim."

"Hobilerinle elli yaşını geçebileceğini düşünmen cesurca."

Patrick arkamızda kıkırdıyor ve bu ses kolumdaki tüyleri diken diken ediyor. Tüm vücudumda tüylerim diken diken oluyor.

"Demek Skye'yi seviyorsun." Jake sırtıyor. "Artık telefonlarıma hiç cevap vermediğin için."

"Cevap veriyorum," diye itiraz ediyorum. "Belki üç tane kaçırdım. En fazla dört." Ona gülümsüyorum, masum görünmeye çalışıyorum, en iyi arkadaşı tarafından azarlanmakla meşgul olduğu için telefonuna bakamayan biri gibi görünmemeye çalışıyorum. "Meşguldüm. Yürüyüş yaptım. Yüzmeye gittim." Gözlerim Patrick'e kayıyor. "Balık tuttum."

Bu kelime, beni yerin dibine girmek isteyeceğim kadar gülünç bir kıkırdama-cıvıldaama karışımıyla çıkıyor ve Patrick'in hafif kaşlarını çatışını fark ediyorum. Bakışları benimkilerle buluştuğunda, orada bir uyarı var. O balık tutma gezisi çok çabuk çok pis bir hal aldı.

Jake'in kaşları yukarı kalkıyor. "Balık tutmak mı? On iki yaşındayken sana kanca takmayı öğretmeye çalıştığımda neredeyse ağlayacaktın. 'Solucanlara karşı insanlık dışı' olduğunu söylemiştin."

"İnsanlar değişir," diyorum. "Yeni şeyler deneyebilirim."

En iyi arkadaşına aşık olmak gibi.

Siktir.

"Hepsini duymak için sabırsızlanıyorum." Jake omzumu sıkar. "Bir saat sonra akşam yemeği? Önce seyahatin kirini duşta yıkamam lazım."

"Harika." Ona gülümsüyorum, ama içimden bir ses bunun nasıl işe yarayacağını merak ediyor. Patrick ve benim sadece iş arkadaşı olduğumuzu varsayarak Jake ile akşam yemeği.

Jake ve Patrick, ben geldiğimde çoktan restoranın masasına oturmuşlar. Jake beni havaya kaldıracak kadar sıkı bir kucaklamaya alırken, Patrick bana nazikçe başını sallıyor.

Eteğimi düzeltip sandalyeme otururken, birdenbire her hareketimin farkına varıyorum. Normal oturuyor muyum? Rahat görünüyor muyum?

"Kesinlikle biraz renklenmişsin," diyor Jake, yüzümü incelerken sırtarak. "Rahat görünüyorsun. Işıl ışıl. Highland'ın havası yüzünden olmalı."

Yüksek dağ havası. Bu yüzden cildim nemli görünüyor ve saçlarım yıllardır olmadığı kadar canlı. Bunun, masanın karşısında oturan adamla yatmamla hiçbir ilgisi yok, ayrıca bu günlerde o etrafta olduğunda saç ve makyajıma çok zaman ayırıyorum.

"Evet. Hepsi... Highland havası."

"Bütün gün ekrana bağlı kalmak yerine keşfetmeye çıkmak çok güzel." Jake, Patrick'e doğru bira bardağını salladı. "Sadece bu işi seni ölümüne çalıştırmasına izin verme. Onunla sınırlar koymalısın." Bana dönüp, gözleri yaramazca parladı. "Cidden, onu memnun etmek için kendini paralamasına izin verme."

Kendi yalanlarıma alerjik reaksiyon gösterirmişçesine boynumdan aşağı bir sıcaklık yayılır. Keşke dün gece tam da bu senaryonun ne kadar gerçek, ne kadar spesifik ve ne kadar coşkulu bir şekilde gerçekleştiğini bilseydi.

"Onu neredeyse hiç görmüyorum," diye patladım. "Çoğunlukla... arka ofisimdeyim."

Masanın karşısında Patrick kıpırdanır. Viski kadehine uzanır ve büyük bir yudum alır, bu da onun da geriye doğru eğilme olayını hatırladığını gösterir.

Gözleri bir anlığına benimkilerle buluşur. Tanrım. Hatırlıyor. Ben de hatırlıyorum. Jake, iki kişi zihninde softcore pornografiyi tekrar tekrar oynatırken, farkında olmadan bira içiyor.

Akşam yemeği geldiğinde, Jake son keşif gezisiyle ilgili hikayeler anlatmaya başlar. Bir gece, donmuş bir nehri geçerken, bir kişinin ayağı buzun içinden geçip, tüm grup ayaklarının altında yayılan çatlama sesini dinleyerek donakaldığını anlatır.

Ben de gülüyorum, ama boğazıma düğümleniyor. Jake, ölümcül deneyimleri sanki masadaki anekdotlarmış gibi anlatıyor, ben ise burada oturmuş, helikopterle birlikte uçmanın riskleriyle zar zor başa çıkmaya çalışıyorum.

"Ee." Jake bardağını bana doğru kaldırıyor. "Balık tutmak mı? Çamur ve soğuk suyu işkence olarak gören kız kardeşime ne oldu? Bu nasıl oldu?"

Ağzımı açıyorum, panik içimi kaplıyor. Tek çıkabilen ses bir ciyaklama. "Onu ben götürdüm," diyor Patrick nazıkçe, beni kurtarıyor.

"Her anlamda" diye eklememek için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

"Berbattım." Gülümsüyorum. "Hiçbir şey yakalayamadım. Patrick yakaladı ama. Ama... eğlenceliydi."

Jake gülerek başını sallar. "Çoğu şeyde sinir bozucu derecede iyi, değil mi? O piç kurusu tırmanmada bile beni geçiyor, oysa ben bu işi mesleğim haline getirdim."

Evet, o işlerde iyidir. Jake bilseydi, bira içtiği sırada boğulacağı işlerde.

Jake uzanıp, yakamın üzerinde duran Riri'nin kolyesine dokunur. "Bunu bulduğuna hala inanamıyorum. Telefonda çok üzgündün. Oradan nasıl geri aldın ki?"

"Biri... teslim etti. Şanslıydım galiba."

O biri, şu anda menüyü inceleyen adam.

"Şanslı bir tesadüf." Jake başını sallayarak kabul ediyor. "Ama ciddi, oraya tek başına yürüyüşe çıkma, Button."

Patrick'in çenesi hafifçe gerilir. Jake bana Button dediğinde, her ne olursak olalım, benim her zaman önce Jake'in küçük kız kardeşi olduğumu hatırlatan o küçük bir an.

"Patrick beni götürdü," diyorum, peçetemi giderek küçülen kareler halinde katlayarak. "Sadece etrafı biraz gezdirmek için."

Jake ikimizi sırayla bakarak gülümser. "Sen tam bir tur rehberisin dostum."

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana," diyor Patrick sert bir ses tonuyla.

Durum daha da kötüleşmeden boğazımı temizliyorum. "Aslında, Londra'dan uzaklaşmak iyi geldi." Nefes alıp, Riri'nin maceracı ruhunu kendime aktarıyorum. "Belki senin düzenlediğin gezilerden birine katılabilirim diye düşünüyordum. Daha sakın olanlardan birine! Norveç gezisi mesela? İnternet sitesine baktım, oldukça uygun görünüyor."

Patrick kaşlarını kaldırır. Bana, sanki bir şey kazanmışım gibi hissettiren yumuşak bir gülümseme atar.

Jake'in yüzü aydınlanır. "Bu harika olur. Seni benim gezilerimden birine çıkarabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Garip bir gurur duyarak gülümserim. Umarım Riri öbür dünyadan izliyor ve bana hayalet gibi başparmağını kaldırıyordur.

"Yarın gece otelde ceilidh var, değil mi?" diye sorar Jake. "Georgie, sen de geliyor musun?"

"Evet, sabırsızlanıyorum," diyorum, coşkulu görünmeye çalışarak.

"Sana bir kilt aldım," diyor Patrick Jake'e sırıtarak. "Liam, Gemma ve Edward da bunun için geliyorlar. Aslında, daha çok kısa bir kaçamak için."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Liam mı? Kardeşin Liam mı?"

"Aynen öyle." Patrick, yüzümde yayılan dehşeti açıkça görerek kaşlarını kaldırır.

Patrick'in kardeşinin gelmesi düşüncesi neden midemi sıkıştırıyor, tam olarak anlayamıyorum.

İkimizin de ağabeylerinin aynı anda burada olması ironik mi?

Liam, Jordan Belfort'un Londra'daki karşılığıdır, ancak daha korkutucudur. Finans konusunda hiçbir şey anlamadığımdan değil - rakamlar benim için para terimleri olarak değil, kod olarak anlamlıdır - ama bu sektör, benim gibi daha küçük ve zayıf insanları kahvaltıda yiyen insanlarla dolu gibi görünüyor.

Dün odamda bir aptal gibi YouTube videolarını izleyerek ceilidh dans adımlarını çalıştım, Fee ise kapıdan gülerek izledi. İki kez neredeyse başucumdaki lambayı devirecektim.

Şimdi daha da korkuyorum çünkü Patrick'in tüm korkutucu Londra dünyası Skye'a çöküyor gibi geliyor. Hepsi birden. Hepsi birlikte. Milyarder kardeşi. Güçlü arkadaşları.

Patrick'in dünyasının bu kısmını görmeye hazır olduğumdan emin değilim, özellikle de "IT departmanından Georgie"nin buraya ait olmadığı daha da belirgin hale geleceği için.

OTUZ DÖRT

Rüzgarda hareket eden bacak kılları

Georgie

"Kemerinle oynama," diye tıslayarak Fee elimi itti. "Harika görünüyorsun."

"Bunun altında sütyen yok," diye fısıldayarak cevap veriyorum ve yine yakayı çekiyorum. "Tek bir yanlış hareket ve herkes şovu izler. Neden seni dinleyip kollu olan mantıklı elbiseyi almadım ki?"

"Çünkü o elbise seni, kruvaziyer gemisindeki açık büfede yemek yiyen boşanmış bir teyze gibi gösteriyordu," diyor hızlıca, kolunu koluma takıp beni balo salonu kapılarına doğru çekerek. "Şimdi çeneni kaldır, dekoltenden emin ol, endişelenmeyi bırak."

"Gerginim," diye fısıldıyorum. "Tamam, gelen Patrick'in arkadaşları hakkında kapsamlı bir araştırma yaptığımı itiraf etmekten utanıyorum. Kardeşi Liam, Londra'da acımasız bir özel sermaye şirketinin sahibi olan bir milyarder. Ortağı Gemma eskiden şirkette üst düzey bir pozisyondaydı ve şimdi kendi danışmanlık şirketi var ve iş dünyasının versiyonu gibi giyiniyor."

. Arkadaşı Edward Cavendish ise bir şatoda doğmuş gibi görünen, en iyi cerrahlardan biri. Gördüğüm kadarıyla, Jessica Rabbit gibi bir vücuda sahip bir TV sunucusuyla çıkıyor."

"Sen her zaman başkalarında iyi yanları, kendinde ise kötü yanları mı görüyorsun?"

"Sadece gerçekçi davranıyorum. Bu insanlar kadar başarılı değilim. McLaren Hotels'te neredeyse bir stajyerim." Elbisemi tekrar çekiştirdim. "Edward Cavendish'i Google'da aradım ve ilk sonuç onun aile malikanesiyle ilgiliydi. Wikipedia'da bir sayfaları var, Fee. Malikaneleri için. Benim güncel bir LinkedIn hesabım bile yok. Aslında, onu güncellemeliyim."

"Ee?"

"Yani, orada durup ne hakkında konuşmaya çalışacağım? Hava durumu mu? Kod hata ayıklama konusundaki engin bilgim mi? Onlar yat yarışı, düşmanca devralmalar ya da milyarderlerin konuştuğu diğer şeyleri tartışırken?"

"Sen sevimli, zeki ve ilginç birisin," diyor Fee kararlı bir şekilde. "Kendini internette takip ettiğin insanlarla karşılaştırmayı bırak. Hadi ama."

Kapılar açılır ve nefesim kesilir.

Clachmòr House balo salonu, Jane Austen romanında bir balıkçı köyünün patlamış gibi görünüyor. Tavandan ağlar sarkıyor, fenerler her şeyi aydınlatıyor ve masalar deniz ürünleri, haggis, tatties ve akla gelebilecek her türlü İskoç lezzetinin ağırlığı altında inliyor.

İpek giysilerimle haggis yemeyi denemeye cesaret edemem. Bu gece sindirim sorunları yaşamak istemiyorum, zaten her şey çok belirsizken.

Şef MacLeod ve ekibi bu sihri yaratmak için gece yarısından beri çalışıyor olmalılar.

Ama asıl önemli olan yemek değil. Hayır. Asıl önemli olan, bu odadaki her erkeğin kilt giymiş olması.

Aman Tanrım.

Her yer baldırlarla dolu. Bazıları Yunan heykellerine ait gibi görünüyor. Bazıları o kadar kıllı ki, kurt adama dönüşümünün yarısında olabilirler. Yemin ederim, bir adamın bacak kılları klimadan gelen esintiyle hareket ediyor.

Fee kolumu sıkıca tutuyor. "Sanki İskoç erkek etinin açık büfesi gibi. Şunlara bak."

O kadar yüksek sesle söylüyor ki, en az üç kilt giymiş örnek bizim tarafımıza dönüyor, bu da onun kolumu daha da sıkı tutmasına neden oluyor, sanki gerçekten odanın diğer ucuna atlayıp en yakın baldırlara sürtünmeye başlayacağından korkuyormuş gibi.

Gülmeye çalışıyorum ama midem, tamamen kendimi yabancı hissettiğimde yaptığı o korkunç takla atma hareketini yapıyor. Yıllardır gittiğim en şık yer kuzenimin düğünüydü ve üç saatimi çikolata çeşmesinin arkasında saklanarak geçirdim, sadece profiterol almak için dışarı çıktım.

"Derin nefes al," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Sen yetişkin bir kadınsın. Geleneksel İskoç kıyafetleri giyen erkekleri kalp krizi geçirmeden idare edebilirsin."

Fee burun kıvrır. "Kendi adına konuş. Ona kiltinin altında ne olduğunu kontrol edebilir miyim diye sormama yaklaşık otuz saniye kaldı."

"Lütfen yapma," diye yalvarırım, arkadaşımın ellerinin dolaşmasından dolayı birçok İskoç erkeğine özür dilemek zorunda kalacağımı hayal ederek.

"Tamam. Uslu duracağım. Şimdilik."

Yine utangaç bir şekilde askımı çekiştiriyorum.

"Çok güzelsin," diyor Fee, şimdi daha yumuşak bir sesle, kolumu nazikçe sıkarak. "Kendini sorgulamayı bırak."

Ben de onun, düşüncelerim tam olarak şekillenmeden önce okuma yeteneğine minnettar olarak kolunu sıktım. "Teşekkürler. Sen de muhteşem görünüyorsun. O gümüş sana çok yakışmış."

O alışveriş gezisi, Fee *beni masaya eğilmeye* zorlayan elbiseleri tutarken, benim üç saat boyunca panik içinde terlediğim bir geziydi. Sonunda, Fee'nin göğüslerimi "kesinlikle suçlu" ilan ettiği, ama kamu ahlakına aykırı davranıştan tutuklanmayacağım kadar kumaş bulunan bu yeşil elbise üzerinde anlaşmaya vardık.

Odayı taradım, çok fazla insan ve yeterince çıkış olmadığı zamanlarda olduğu gibi göğsüm sıkıştı.

Balo salonunun diğer ucunda, Mary ve temizlik ekibi coşkuyla el sallıyor, belli ki birkaç içkiden sonra hiçbir şeyi umursamıyorlar. Yeni işe alınanlar etkinlikte çalışmak zorunda kalırken, tecrübeli çalışanlar partiye katılabiliyor.

Ben de kaygısız ve eğlenceliymişim gibi el sallıyorum. Sonra Patrick'i görüyorum.

Odanın çoğundan bir baş daha uzun olduğu için onu gözden kaçırmak imkansız.

Nefesim kesiliyor. Her zaman yakışıklıdır, ama bu gece tam bir İskoç resmi kıyafeti giymiş. Kilt. Ceket. Sporran. Baldırda küçük renkli parlamalar olan, seksi olmaması gereken ama kesinlikle seksi olan o çoraplar.

Beni bagpipes ile nazikçe becer.

Jake ve diğerleriyle birlikte duruyor. Patrick'in sosyal çevresini araştırırken Google'da yaptığım derinlemesine araştırmada tanıdığım kişiler. Kardeşi Liam ve arkadaşı Edward da kilt giymişler, sanki bir İskoç romantik romanından çıkmış gibiler, ama kahramanların sizi öldürebileceği korkutucu türden bir romandan.

Patrick, Liam'ın söylediği bir şeye gülüyor. Gülümsediğinde yüzü tamamen değişiyor.

Göğsüm fiziksel olarak ağrıyor.

Liam, doğal bir zarafet sergileyen Gemma'ya kolunu dolamış. Takip ettiğimden, yani profesyonel araştırmamdan biliyorum ki, Gemma Liam'ın şirketinde İK müdürüymüş. Çok önemli. Çok başarılı.

İnsan kaynakları beni bile korkutuyor, oysa onlar, kapsayıcılıkla ilgili posterler asan dostane bir departman olmaları gerekiyor. Ama iş bilgisayarından "sunucu odasında ağlamak normal mi" diye kaç kez Google'da arama yaptığını tam olarak bilenler onlar, bu yüzden aslında en tehlikeli olanlar da onlar.

Tartan desenli çantamın askısını parmaklarımla oynuyorum, sinirlerimden parmaklarım titriyor.

Balo salonuna üç adım atmışız ki, baştan aşağı agresif tartan giysiler giymiş Şef MacLeod ortaya çıkıyor.

"İyi akşamlar, hanımlar," diye bağırır. "Sizler..." diye başlar ve "güzel" ya da "azgın" ya da belki "dikenli" gibi bir şey söyler. Aksanı o kadar kalındır ki altyazıya ihtiyacım var. Gözleri Fee'nin dekoltesine yapışmış durumda, yani ne söylüyorsa, kanepelerle ilgili değil ve bana yönelik de değil.

Fee, sanki Miss Scotland tacını takmış gibi kendini beğenmiş bir şekilde duruyor. Jake odanın diğer ucundan beni görür ve eliyle beni çağırır.

Midem bulanıyor. Patrick'in sofistike Londra çevresine gitmek istemiyorum.

"Fee," diyorum sessizce. "Jake'e merhaba demem lazım."

"Ben de gelirim. Bana beş dakika ver." O çoktan MacLeod'a dönmüştür.

İç çekiyorum. Yalnız başına odanın diğer ucuna geçmeye korkarak bekleyen zavallı arkadaş olamam.

"Bana anlatın," diyorum.

Jake ve Patrick'in bulunduğu gruba doğru yürüdüm. Patrick beni fark etti, baştan aşağı süzdü ve sinirlerimi daha da bozan bir gülümsemeyle bana baktı. Onları gördüğü gibi beni de görmesini çok istiyordum. Eşit olarak. Ait olduğum biri olarak.

"Selam, kardeşim," Jake sırtıyor. "Harika görünüyorsun."

"Tıraş olmuşsun." Sahte bir şaşkınlıkla pürüzsüz yanağını okşuyorum. "Şu haline bak, ne kadar medeni. Kiltin çok güzel. Gerçek bir İskoç savaşçısı havası var."

"Şerefe." Sanki hala on iki yaşındaymışım gibi buklelerimden birini çeker. Beni izleyen Patrick'e bakarım. "Merhaba Patrick."

"Georgie. Sen..." Çenesi titrer. Beni işkence edecek kadar uzun bir duraklama olur.

"Güzel," diye bitirir ve içim biraz ölü.

Güzel, büyükannenin yeni perdeleri için söylenir, çıplak ve inleyen birini gördüğün için değil.

"Teşekkürler," diyorum. "Sen de. Çok... İskoç."

"Bu kardeşim Liam, onun partneri Gemma ve arkadaşım Edward. Millet, bu Jake'in kardeşi Georgie."

Beni sıcak ve nazik bir şekilde selamlıyorlar, tıpkı bir düğünde birinin genç akrabasını selamladığınız gibi. Patrick'in beni kız arkadaşı olarak tanıttığı paralel bir evren hayal ediyorum. Muhtemelen onda felç belirtileri olup olmadığını kontrol ederlerdi.

"Sen de tatil için mi buradasın Georgie?" Gemma bana gülümsüyor. Kırmızı saçlarına çok yakışan güzel hardal rengi elbisesiyle zarif ve şık görünüyor.

"Hayır, sadece Jake. Ben McLaren Otellerinin IT departmanında çalışıyorum."

Gözümün ucuyla Patrick'in viski bardağını sıkıca kavradığını görüyorum.

"Oh! Patrick'i Jake aracılığıyla önceden tanıyor muydun?"

Nepotizm sayesinde işe alındığım izlenimi yaratmayacak bir cevap bulamadan, Jake kolunu omzuma atıyor. "Georgie bir IT dehasıdır. On iki yaşındayken benim bilgisayarımı tamir ediyordu."

Onu nazikçe boğmak istiyorum.

"Hepiniz tatilde misiniz?" diye soruyorum, dikkatimi başka yöne çekmek için çaresizce.

"Evet," diye cevaplar Liam. Patrick'e çok benziyor ama daha korkutucu.

"Gemma beni ofisten uzaklaştırdı." Eli sahiplenircesine Gemma'nın beline kayar, başparmağı Gemma'nın ipek elbisesinin hemen üstünü okşar.

"Ben de kendimi zorla uzaklaştırmak zorunda kaldım," diyor Gemma gülerek, ona yaslanarak. "Ama kısa bir molaya ihtiyacımız vardı."

Birbirlerine bakışları, sanki yanlışlıkla özel bir şeyi izliyormuşum gibi hissettiriyor. Patrick'e baktığımda, onların izlemediğini görüyorum. Onları izlediğimi izliyor ve bu beni daha da gerginleştiriyor.

"Gemma kendi insan kaynakları danışmanlık şirketini kurdu," diyor Patrick.

"Vay canına," diyorum, gerçekten etkilenmişim. "Kendi patronun olmak heyecan verici olmalı. Ve muhtemelen korkutucu?"

"İkisi de," diye onayladı Gemma, bana sıcak bir gülümsemeyle. "Ama inan bana, özel sermaye sektöründe çalışmak daha zordu."

"Artık patronu olarak benimle uğraşmak zorunda kalmayacağını kastediyor," diyor Liam, alçak sesle ve eğlenerek, onu kendine çekiyor.

"Evde hala seninle uğraşmak zorundayım," diye alay ediyor Gemma. "Liam, Wickes'i satın alma sürecinin ortasında ve dürüst olmak gerekirse, bazen bu konuda tam bir ayı gibi oluyor."

"Ah, Wickes!" diyorum, bilgili görünmeye çalışarak, bir şeyler katkıda bulunmak için çaresizce. "Arkadaşım banyosunu onlarla yeniletti."

"O Wickes, DIY mağazası," diyor Patrick nazikçe, ama gülümsememek için kendini zor tuttuğunu görebiliyorum. "Wickes Capital özel bir sermaye şirketi."

Yüzüm kızarıyor. Tabii ki öyle. Milyarlarca poundluk bir finans şirketini, panik içinde duş perdesi satın aldığım yerle karıştırmışım. İşte bu. Patrick, benim ne kadar bilgisiz olduğumu tam olarak anlıyor.

"Evet, özel sermaye," diye mırıldanıyorum, ortadan kaybolmak istiyorum. "Başka bir Wickes. Para olan, fayans derz dolgusu olan değil."

"Kolay bir hata," diyor Edward nazikçe, gülerek.

"Ancak anlaşmanın bir parçası olarak banyo tadilatında indirim alabilirsek," Gemma gülümseyerek, açıkça beni kurtarmaya çalışarak, "bu çok yararlı olur."

Hepsi gülüyor ve içimdeki bir şey büzülse de ben de onlara katılıyorum. Mesele şu ki, aptal olmadığımı biliyorum. Karmaşık BT sistemleri kurabilirim. Alanımda bilgiliyim. Sadece şirket devralmaları ve benzeri konularda pek bilgim yok.

Neyse ki bir garson şampanya ile yanıma geliyor. Bir kadeh alıp, agresif sayılabilecek bir yudum alıyorum. Anında endişemle birleşiyor.

Bu tür CEO'larla konuşacak donanıma sahip değilim. Dilini ve kurallarını bilmiyorum.

Onlardan biri konuştuğunda, dünyalarına yaptıkları her sıradan atıfta, Patrick'in hayatı ile benim hayatım arasındaki uçurumun daha da genişlediğini hissediyorum.

"IT'nin hangi alanında çalışıyorsunuz?" Edward, kraliçenin aksanını bile sıradan gösterecek kadar şık bir aksanla kibarca soruyor.

"Otel yönetim sistemleri. Veritabanları. Bu tür şeyler." Kafamda, ödevimi açıklıyormuşum gibi geliyor. "Cerrahi kadar karmaşık bir şey değil."

"Oh, eminim çok karmaşıktır," diyor Edward. "NHS sistemlerimizin bazılarını zar zor kullanabiliyorum."

"Georgie, şu anda Skye otelde kullanılan inanılmaz bir şey yaptı," diyor Jake, ağabey gururu beni utandırıyor. "Bana daha önce anlatmıştı ama dürüst olmak gerekirse, kafam almadı."

"O kadar da karmaşık değil," diye mırıldanıyorum, yüzüm kızarıyor. Lütfen Jake, yalvarırım, konuşmayı kes.

Patrick'in gözlerine bakamıyorum. Beni izlediğini hissediyorum ve tanrım, muhtemelen Jake'e IRIS hakkında övündüğümü, Craig'in her şeyin arkasındaki beyin olduğunu düşünürken kendimi önemli göstermeye çalıştığımı düşünüyorum.

Gerçek şu ki, onunla iş hakkında konuşmaktan kasten kaçındım. En son istediğim şey, ona benim onun çalışanı olduğumu ve

aramızda büyük bir mesleki uçurum olduğunu hatırlatmak.

"Teknik ekipler çok önemlidir," diyor Liam, bir finans köpekbalığının yapabileceğini düşündüğünden daha nazik bir şekilde. Gerçi köpekbalıklarının dostça görünmesi gerekir; aksi takdirde, ısırarak için yeterince yaklaşabilirler mi?

Hevesle, muhtemelen fazla hevesle başımı sallıyorum.

"Otel harika görünüyor, Patrick," diye devam ediyor Liam. "Yenileme çalışmaları her kuruşuna değdi."

Ve konu değişiyor.

Patrick, genişleme planları ve Forbes akreditasyon sürecinden bahsetmeye başlıyor. Milyonlarca poundluk yenileme çalışmaları, sanki boya örnekleri arasından seçim yapıyormuş gibi. Tam bir CEO sohbeti. Hepsi bilgili bir şekilde başlarını sallarken, ben orada sanki biri genç kızını işe getirmiş gibi duruyorum.

Şampanyamı sıkıca tutuyorum, herkesin "pazar konumlandırması" hakkında neden başını salladığını anlıyormuş gibi görünmeye çalışıyorum.

Jake bile katkıda bulunabiliyor, çünkü herkes onun ekstrem spor şirketiyle girişimci olduğunu düşünüyor.

Burada benim benzersiz satış noktam nedir? Liam, küçük şirketleri kahvaltıda yiyen bir finans köpekbalığı ama Gemma'yı gerçekten seviyor gibi görünüyor. Gemma açıkça zeki biri; Liam gibi insanlarla başa çıkabilmeden Ashbury Thornton gibi bir yerde İK müdürü olamazsınız.

Onun yanında, kendimi birinin elbise giydirdiği patates gibi hissediyorum. Birinin maydanoz ekleyerek süslemeye çalıştığı bir patates, ama yine de açıkça bir patates.

Edward ise Highland partilerinde küçük sohbetler yapmadığında, kelimenin tam anlamıyla hayat kurtarıyor.

Bu dünyaya uyum sağlayabileceğimi gerçekten hayal edebiliyor muyum? Onların sohbetlerine ne katkıda bulunabilirim ki? "Hey, dün bir hatayı düzelttim ve stres nedeniyle sadece üç paket bisküvi yedim" mi?

Şampanyadan bir yudum daha alıyorum, sonra bir yudum daha, tamamen kaybolmuş gibi görünmek yerine düşünceli ve ilgili görünmeye çalışıyorum. Belki doğru anlarda başımı sallarsam, kimse benim katkıda bulunacak bir şeyim olmadığını fark etmez.

Sonra yaklaşan kişiyi görüyorum ve midem yerinden çıkıyor. Bu durum daha da kötüye gidebilir mi?

Maren gruba doğru süzülüyor ve bunu tarif etmek için "süzülüyor" kelimesi en uygunu.

Bacaklarını sonsuz gibi gösteren ekose mini bir elbise giyiyor.

Patrick herkesi tanıştırtırken kendimi Jake'in biraz arkasına çekilirken buluyorum.

"Bu gece inanılmaz, Patrick." Ona ısılt ısılt ve kendinden emin bir şekilde gülümsüyor, çenesini kaldırmadan gözlerine bakacak kadar uzun. Aynı görüş hizasına gelmek için bir merdivene ihtiyacım var. "Sen ve ekibin gerçekten kendinizi aştınız."

Patrick'in ağzı kıvrılıyor. "Ekip ağır işi yaptı. Ben sadece çekleri imzaladım."

"Mütevazı olma." Kız, Patrick'in kolunu şakacı bir şekilde sıkıyor. "Kilt sana çok yakışıyor. Seni tam bir İskoç kıyafeti içinde görmeyeli yıllar oldu."

Elim bardağı sıkıca kavradı.

Patrick yerinden kıpırdanır, bir saniye boyunca rahatsızlığı belli olur. "Bu benim normal kıyafetim değil."

"Ekose desenin eğri duruyor." O cevap vermeden, Maren çoktan düzeltmeye başlamış, elleriyle göğsündeki ekose desenini düzeltiyor.

Donakalmış bir şekilde, farkında değilmiş gibi davranıyorum, ama her saniyeyi fark ediyorum. Çok hafif bir dokunuş, sanki eli yolunu biliyor gibi. Patrick'e dokunduğumda, hâlâ bir şey çalıyor gibi hissediyorum. Yapmamam gereken bir şeyi yapıyormuşum gibi.

Patrick geri çekilmez, ama çenesindeki küçük bir kas, bunun ne kadar acı verici olduğunu bildiğinin tek işareti olan o belirgin seğirmeyi yapar. Kimse fark etmez tabii.

Çaresizce Fee'yi arıyorum, ama ortadan kaybolmuş, muhtemelen haggis standının arkasında MacLeod'un sporranıyla tanışıyor, beni üst düzey CEO'larla ve Patrick'in sıkılmış çenesiyle baş başa bırakıyor.

Orkestra agresif ve İskoç tarzı bir parça çalmaya başlar ve tüm balo salonu dans pistine doğru akın eder.

Maren, midemi bulandıran bir gülümsemeyle Patrick'e dönüyor. "Benimle dans eder misin?"

Ona, sonra bana bakıyor.

"Bu seferlik oturup izleyeceğim," diyor sonunda.

"Hadi ama. Sadece bir dans. Lütfen? Bu şarkıyı çok seviyorum."

Patrick'in gözleri benimkilere takılıyor ve orada bir şey var — özür mü? Teslimiyet mi? Yüzümün ne kadar acı çektiğini belli etmemekle meşgul olduğum için anlayamıyorum.

ne kadar acı çektiğimi belli etmemekle meşgulüm.

"Devam et, Patrick," diyor Gemma, benim içimdeki krizi fark etmeden.

"O dans edemez," diyor Liam, ama sırtıyor.

Patrick yüzünü buruşturur ve bir an için, reddedebileceğini düşünürüm. Sonra Maren'e kolunu uzatır. "Tamam o zaman."

Ve yola çıkarlar.

Reel'e katılırlar; herkesin doğuştan hareketleri ezberlemiş olduğu, karmaşık bir İskoç dansı. İzliyorum çünkü başka yere bakmak, izlemekten daha kötü olurdu.

Patrick ilk başta gergin, açıkça ceilidh gösterisini pek sevmiyor. Sonra Maren bir şey söylüyor ve omuzları biraz gevşiyor. Maren başını geriye atarak gülerek dönüyor. Patrick'in eli Maren'in beline gidiyor. Maren'in eli Patrick'in omzuna konuyor. Onlar ritme uyum sağlarken, ben bir ezik gibi ayakta duruyor, ortadan kaybolmak istiyorum.

Şampanyamın geri kalanını bir dikişte içiyorum ve hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranırken, çok fazla hissetmekten ölebilir miyim diye merak ediyorum.

Müzik daha yavaş bir bölüme geçerken, Maren Patrick'in kulağına bir şey fısıldamak için eğilir, dengesi için elini onun göğsüne koyar. Ne derse desin, Patrick nazıkçe gülümser.

Her zamanki gibi yardımcı olan beynim yorum yapmaya başlar: *Şuna bak, seni patates. Maren mükemmeldir: sonsuz bacaklar, doğal zarafet, homurtuya dönüşme riski olmayan bir kahkaha. Tartan giymiş bir tanrıça gibi görünüyor. Bu arada, sen Georgie Button Fitzgerald'sın. Gözleri çalışan herkes, ikinizden hangisinin Patrick McLaren'a ait olduğunu görebilir.*

İşte o anda anlıyorum. Görmediğin bir kaldırımdan aşağı adım atmış gibi hissettiren bir farkındalık.

Aman Tanrım.

Maren, Patrick için mükemmel. Akıllı, güzel, sofistike ve maceracı. Yine de tüm bu mükemmelliğe rağmen, Patrick onunla ciddi bir ilişki kurmak istemiyor. Maren, bu mutlak tanrıça kadın, arkadaşlık sınırını hiç aşamadı ve ben arkadaşlık sınırının bile içinde değilim. Ben korkunç bir alt kategorideyim: arkadaşın küçük kız kardeşi sınırında.

Hesap basit ve acımasız: Maren Patrick'in hayatında kendine bir yer edinemediğine göre, benim ne umudum olabilir ki?

Ona aşık olmasaydım sorun olmazdı. Bunu gülüp geçip hayatıma devam edebilseydim. Ama yapamıyorum. Zaten çok derine batmış durumdayım, kendimden bir parça kaybetmeden uzaklaşabileceğim noktayı çoktan geçtim.

Şampanya kadehim elimde titriyor. Düşürmeden önce masaya koyuyorum ve buraya ait olmadığım nedenler listesine "sakar felaket"i de ekliyorum.

"Biraz hava almam lazım," diye Jake'e mırıldanıyorum, ama o Liam'ın piyasa dalgalanmaları hakkında bir şeyler anlatmasına o kadar dalmış ki beni fark etmiyor.

Balo salonundan, Maren'in yüzüne dokunmasından, midemde dikenli tel gibi hissettiğim bu duygudan uzaklaşmam gerekiyor.

Bunu yapamam. Onun dünyasında hayatta kalacak kadar güçlü bir kadın değilim. Patrick'in bu tür etkinliklerde yanında durup çökmeyen birine ihtiyacı var. Fee haklı. Ben çok yumuşak başlıyım.

Topluluk salonundan kaçarken topuklarım gürültüyle ses çıkarıyor. Boncuklar avuçlarımı acıtana kadar küçük tartan çantamı sıkıca tutuyorum. Personel, partide ileri geri koşarak tepsilerle aceleyle geçiyor.

"Kendine gel," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Saçmalıyorsun."

Kafamda oluşan plan acınası ama rahatlatıcı: paltomu alıp, yarım mil yürüyerek kulübeye geri dönüp, kıvrılıp yatacağım. Belki biraz bisküvi yerim.

"Georgie."

Çok hızlı dönerek, topuğumda tehlikeli bir şekilde sallanan ayak bileğimle. Patrick arkamdan büyük adımlarla geliyor, her adımında kilti sallıyor.

Koridordaki personel, onun ifadesini görünce kenara çekiliyor.

"Ben gidiyorum, gidiyorum güzel güzel gece geçir!" Ben arıyorum bana omzuma omzuma dokunarak gülümsemeye çalışıyorum. Çıkışa doğru yürümeye devam ediyorum.

Üç adımda bana yetişir, elini nazıkçe dirseğime dolamıştır. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve," diyorum, çenem ağlamadan önce olduğu gibi titriyor. Dudaklarımı ısıyorum ama yine de titriyorlar.

"Neden hiçbir şey söylemeden gidiyorsun?"

"Çünkü sen ve Maren..." Sesim beni ele veriyor, utanç verici bir şekilde çatlıyor. "...eski günleri yad ederken ya da her neyse, orada aptal gibi gülümseyerek durmak istemiyorum."

Çenesi gerilir, o kas uyarıcı bir şekilde titrer. "Tanrı aşkına, Georgie. Bir keresinde onunla dans ettim çünkü centilmen olmaya çalışıyordum. Herkes izliyordu, kardeşin de dahil. Ne yapmam gerekiyordu, ona defolup gitmesini mi söyleyecektim?"

İki garson yanlarından geçerken durup meraklı gözlerle bakıyorlar. O, onlar uzaklaşana kadar onlara sert bir bakış atıyor.

"Burada ne işim var, Patrick?" Gerçeği itiraf ediyorum. "Ben Jake'in kız kardeşi, senin şirketinde sıkıcı bilgisayar işlerini yapan kişi. Maren sana dokunurken ben ne yapmalıyım, gülmeli miyim? Komikmiş gibi davranmalı mıyım? Anlaşma bu, değil mi? Resmi bir ilişkimiz yok, bu yüzden bu konuda bir şey hissetmemem gerekiyor. Ama bu benim için eğlenceli değil. Kafam karışık ve dürüst olmak gerekirse, şu anda her şey yolundaymış gibi davranmaktansa yalnız kalmayı tercih ederim."

Keşke bunu zarıfçe halledebilen kadınlardan biri olsaydım. Sevdiği adamı başka biriyle izleyip gizemli bir şekilde gülümseyebilen kadınlardan biri. Ama ben öyle değilim. Yumuşak ve kolayca incinebilen biriyim ve bunun muhtemelen etrafımdakileri yordüğünü biliyorum, ama ben... böyleyim işte.

Biliyorum, asıl mesele bu gece kendimi çok yabancı hissetmem, önemli insanlarla dolu bir odada boğulmam. Belki de normalden fazla içtiğim şampanya her şeyi olduğundan daha büyük ve daha acı verici hale getiriyor. Normalde içimde sakladığım şeyleri söylememe neden oluyor.

"Sesini alçalt," diyor, gerginliği aksanını daha kalın hale getiriyor. "Personelin yarısı bu konuşmayı ön sıradan dinlemeye gerek yok. Ofisime. Hemen." Cevap beklemiyor, dönüp beni de yanında götürüyor.

Personel yolumuzdan çekiliyor, birdenbire duvarlara ve kendi ayaklarına ilgi duymaya başlıyorlar. Genç bir garson, göz teması kurmaktansa duvara dönüyor.

Beni ofisine sürükler. Kapı çarparak kapanır, duvardaki Highland manzaraları sallanır.

Bana doğru döner, hareketin şiddetiyle kilt sallanır. "Bu da neydi böyle? Personelin önünde olay mı çıkardın?"

Çantamı karnıma sıkıca bastırırım. "Beni kovalayan sensin."

"Ceilidh'in ortasında tek kelime etmeden gittin. Belli ki üzgündün."

"Fark edeceğinizi düşünmemiştim."

"Tanrım, Georgie." Elini saçlarının arasından geçirir. "Tabii ki fark ettim."

Bir adım daha yaklaşır, yüzünde hayal kırıklığı belirir. "Orada tam olarak ne yapmamı bekliyordun? Maren'le hiç tanışmamış gibi davranmamı mı? Lanet olası adanın yarısının önünde onu görmezden gelmemi mi? Onunla bir geçmişim var, evet, ama bu, terbiyemi unutacağım anlamına gelmez."

"Hayır, tabii ki hayır. Ben sadece... nerede durduğumu bilmiyorum. Onunla çok rahat görünüyorsun. Sanki birbirinize çok yaklaşıyorsunuz. Ve ben sadece..." Kavga içimden çıkıyor. "...Jake'in garip kız kardeşi gibiyim, sana karşı dikkatli davranıyorsun."

"Küçük kız kardeşim mi?" Sesi alçalır. "Seni bir çocuk olarak görseydim, Georgie, sence bu kadar aklımı kaçırmıy mıydım? Sence hayatımda büyük riskler alır mıydım?"

"Aklını kaçırmıyorsun. Her zamanki gibi her şeyi mükemmel bir şekilde kontrol ediyorsun."

Kısa ve mizahsız bir kahkaha atıyor, sonra göğsünün gömleğiyle temas ettiği yerden gelen ısıyı hissedebilecek kadar yaklaşıyor. "Buna kontrol mü diyorsun? Bütün gece o elbiseyle seni izlemek ve kardeşin odada olduğu için sana dokunmamak mı? Bu kontrol değil. Bu işkence."

Nefesim kesildi. "Bana 'güzel' göründüğümü söyledin."

Elini saçlarının arasından geçirerek, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Bütün gece sana bakmaktan kaçındım çünkü Jake yüzümü görürse, ne düşündüğümü tam olarak anlardı. Neden sana dans etmeyi teklif etmedim bilmek ister misin? Çünkü sana dokunduğum anda, bütün oda bunu görürdü. Kardeşin çılgına dönerdi ve aramızdaki bu şey, ne olduğunu bile anlamadan alevler içinde kalırdı."

"Neymiş o?" Sesim artık çok kısık.

"Hiç bilmiyorum." Beni masasına doğru iterek göğsünü kabartıyor. "Tek bildiğim, sen üzgün olduğunda bunu düzeltmek istediğim. Mantıksız davranırsan bile."

"Mantıksız davranmıyorum..."

"Bu konuda öylesin." Elini uzatıp yüzümü avuçladı. Başparmakları, farkında olmadan akıttığım gözyaşlarını sildi. "Sebepsiz yere kıskançlık yapıyorsun."

"Patrick..."

İtiraz etmeden, duygularımı savunmadan önce, dudakları dudaklarıma değiyor.

Elleri saçlarımı kavrar, beni geriye doğru iter, masanın kenarı uyluklarıma batana kadar. Kilt çıplak bacaklarımı okşar, yünlü kumaşı titreyen tenime sert ve sağlam bir şekilde temas eder.

Ellerim her yere uzanıyor, omuzlarını, göğsünü, broşunu tutuyorum. Sporrana çarpıyorum ve sporran çılgınca sallanıyor. Avucum aşağı kayıyor ve yanlışlıkla sporranı kavırıyor.

Aman Tanrım. Patrick'in sporranını tuttum. Ben bir aptalım. Neyse ki, o fark etmedi.

Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıp masanın üzerine koyuyor. Kağıtlar uçuşuyor, bir kalem yere düşüyor, ama o beni öpmeye devam ediyor. Elleriyle elbiseyi belime kadar yukarı çekiyor.

Kiltinin ön kısmını el yordamıyla arıyorum, parmaklarım tokalar, deri kayışlar ve sanki on yedi kat plise yün gibi hissettiren şeylerin arasında takılıyor. "Bu şey... Aman Tanrım... çok ağır."

Dudakları benim dudaklarıma değiyor. "Gülmeyi bırak ve elini altına sok."

Meydan okumayı kabul ediyorum. Parmaklarım kalın yünün altına kayıyor, sıcak teni, sert kasları buluyor, sonra oh. *Oh*. Parmaklarım onun sert penisini kavırıyor ve keskin bir nefesle öpüşmeyi kesiyorum. "Sen giymiyorsun..."

"Gelenek," diye ağzıma doğru homurdanıyor. "İskoçya'yı aşağılamaya gelmez."

"Bütün ülke mi?"

"Bütün ülkeyi." Dişleri alt dudağımı yakaladı. "Ama bu gerçeği doğrulayabilecek tek kişi sensin."

Kalçaları öne doğru sallanır, penisi benim tutuşumdan kayar.

Ben cevap veremedim, beni döndürüp masanın üzerine eğdi. Elbisemi belime kadar sıyırdı, sabırsızlıkla külotumu kenara çekti. Diğer eliyle saçımı kavradı, böylece masaya bastırıldım, göğüslerim masaya yapıştı.

İlk itiş acımasızdır. Sıcak, kalın penisi tek bir sert itişle içime girer ve ben çığlık atarım, ellerim masaya tutunur.

"Tanrım," diye dişlerini sıkıyor, kalçalarını derinlemesine sürtüyor. "Çok sıkı."

Meşe masa altımızda gıcırıyor, pirinç çekmece kulpları beni öne doğru sallayan her sert vuruşta tıkırdıyor, meme uçlarım cilalı ahşaba karşı hassas ve acıyan bir halde, ipek kumaşın içinden bile. Yumruğu saçlarımı sıkıca kavriyor, beni tam istediği yerde tutuyor ve beni alıyor.

"Bana nazik davranmamamı istedin," diye kulağıma homurdanır. "İşte böyle hissedersin."

Kalın kaslı uylukları her acımasız itişte uyluklarımın arkasına baskı yapıyor, ağır yün sallanırken kalçaları tekrar tekrar bana çarpıyor. Ses müstehcen — onun ilkel homurtuları, benim çaresiz inlemelerim, içime giren kalın sikinin ıslak, ritmik şaplakları.

Sporranı sırtımın üst kısmına çarpıyor, şu anda bu kadar çaresizce, aşırı derecede tahrik olmasaydım bu komik olurdu.

Yanağım masaya bastırılır, nefesim cilalı yüzeyi buğulandırırken, onun temposu düzensizleşir, hareketleri daha çaresiz hale gelir.

Aman Tanrım, bu çok seksi. Patrick, geleneksel Highland kilt giymiş, sanki aylarca denizde kalmış ve azgın Herring kızına dönmüş gibi arkamdan bana vuruyor.

O kadar lezzetli bir şekilde müstehcen ki, aynı anda hem gülmek hem de çığlık atmak istiyorum. Bir daha ekoseye bakarken ıslanmadan durabilecek miyim acaba?

"Oh, lanet olsun." Sesi boğuk çıkıyor, kelimede kesiliyor. "Bekle. Benim..." Göğsü sırtıma yaslanıyor, nefesim boynumda sıcak ve düzensiz. "Seni görmem lazım."

Elleri kalçalarımı kavrar ve beni döndürür. Ona dönmek için döndüğümde kağıtlar altımda hışırdar.

"Ne oldu?" diye nefes nefese soruyorum, birdenbire tuhaf bir şey yapmış ya da talihsiz bir ses çıkarmış olabileceğimden endişelenerek.

"Hiçbir şey," diyor. "Sadece yüzünü görmem lazım."

Beni masanın üzerine kaldırır, bacaklarımın arasına yerleşir. Eli yüzümü okşamak için yükselir, başparmağı yanağımı yavaşça okşar. Her şeyden sonra bu kadar nazik davranması nefesimi keser.

"Merhaba, tatlım." Göz kırıyor.

Bu, az önceki çılgın çaresizlik değil. Bu başka bir şey.

"Merhaba," diye fısıldıyorum.

"Georgie," diye fısıldıyor ağızma, bu sefer yavaşça içime girerken.

"Patrick," diye fısıldıyorum ve o, tam da doğru noktaya ulaşan uzun, derin vuruşlarla hareket etmeye başlarken kollarını bana daha sıkı sarıyor.

Her şey yavaşlar. Önceki çılgın enerji, vücutlarımız mükemmel bir ritimle birlikte sallanırken başka bir şeye dönüşür.

Bana her zaman birinin bakmasını istediğim şekilde bakıyor. Sadece arzu ile değil, daha derin bir şeyle. Kulağa klişe gelse de, bu aşk yapma gibi geliyor.

Bu, bana kelimelerle söyleyemediğini bedeniyle gösteriyor. Her yavaş itişiyse beni sahipleniyor, şimdiye kadar yaşadığım tüm güvensizlikleri yeniden yazıyor.

Nasıl olur da onun başka birini istediğini düşünebilirim? Bana böyle bakarken nasıl bundan şüphe edebilirim?

Masaya yaslanıyorum, sırtım kavisleniyor, vücudum onun etrafında sıkılaşıyor ve o kadar şiddetli boşalıyorum ki sevinç gözyaşları akıyor.

"Siktir," diye inliyor, içimde nabız gibi atarken, beni spermleriyle dolduruyor.

Bana bakıyor, göz bebekleri büyümüş, göğsü her nefes alışında inip kalkıyor.

"Şu anda terlemiştin." Titreyen parmaklarımla nemli alnına dokunarak kıkırdayarak gülüyorum.

"Ne bekliyordun?" diyor, göğsü hala inip kalkıyor. "Az önce tam bir İskoç kıyafeti içinde seni deli gibi becerdim. Bu yün bir ton ağırlığında."

Ağır ağır nefes alıyor. "Bu, kardeşinin içeri girip bizi yakaladığı an."

"Aman Tanrım." Gülerek, "En kötü kabusum. Neyse ki kapı kilitli."

Patrick'in dudakları benimkine dokunur. O anda duyurum.

Bir çatırtı ses altında benim altımda. Zayıf. Sanki statik ama bir şekilde yanlış. Çok mekanik.

Donup kalıyorum.

Patrick de öyle.

Çatırtı sesi tekrar geliyor. Bu sefer daha yüksek. Daha net.

Aşağıya bakıyorum. Elim masadaki interkomun üzerinde duruyor. Kırmızı ışık *yanıyor*.

"Efendim?" Hoparlörden cızırtılı bir ses geliyor. "İnterkomunuz aktif hale geldi."

Bütün vücudum soğuyor. Gözlerim Patrick'inkilerle buluşuyor ve yüzünün renginin solduğunu görüyorum.

"Aman Tanrım," diye inlerim. "Az önce biz..."

Patrick'in eli hızla uzanır ve kapatma düğmesine o kadar sert basar ki tüm ünite yerinden oynar.

"Bütün otel," diye nefes nefese söylüyorum, sesim histerik bir tona yükseliyor. "Bütün otel bizi duydu."

OTUZ BEŞ

Sanki ayı asmışsın gibi

Patrick

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım." Ayağa kalkarken dizini masama o kadar sert vurur ki, yüzümü buruştururum.

"Georgie, sorun yok." Ona uzanıyorum, ama o titrek ellerle elbisesini aşağı çekiyor bile.

"İyi mi?" Sesi camı kırabilecek kadar tiz çıkıyor.

Aramızda olanlardan hala etkilenmiş durumdayım. Vücudum ağır ve doymuş hissediyor. Ama o çöküntü içinde ve bunu düzeltmem gerekiyor. Hemen.

"Kusacağım," diyor, elini ağzına bastırarak. "Gerçekten fiziksel olarak kusacağım. Ne kadar süredir açıktı? Ne zaman açıldı?"

"Uzun sürmüş olamaz." En kötü senaryolar zihnimde hızla geçerken, yalan dilimden kolayca dökülüyor. "Personelim bağlantıyı hemen kesmiş olmalı."

Umarım öyledir. Vücudum az önce yaptığımız şeyin etkisinden hala titriyor, ama beynim felaketin farkına varıyor. Lanet olası interkom.

"Beni duydular." Yüzü solmuştu. "O sesleri çıkardığımı duydular. Mary duydu. Mutfak personeli duydu. Jake. Aman Tanrım, *Jake*."

Onu sakinleştirmek için omuzlarından nazikçe tutuyorum. "Hey, sorun yok."

"Herkes biliyor," diye fısıldadı, gözleri çılgınca. "Herkes bizi biliyor. Az önce yaptığımız şeyi... Aman Tanrım."

"Georgie, bana bak." Yüzünü avuçlarımla kavrayarak gözlerime bakmasını sağladım. Titriyordu, avuçlarımdan hissedebiliyordum. "Her şey yoluna girecek."

"İyi mi? Patrick, az önce yayınladık..." Sesi tamamen kırılıyor.

"Beni dinle." Kalbim deli gibi çarpıyor olsa da sesimi sabit tutuyorum. "Kimse senin olduğunu bilmeyecek. Bu gece buradaki kadınların yarısı İngiliz. İtibarın korunacak. Ayrıca yayın çok uzun sürmedi. Muhtemelen Jake hakkında konuşurken yakalandık."

"Jake." Yüzü buruşur. "Bu odadan asla çıkamam. Sonsuza kadar senin masanın altında yaşamak zorunda kalacağım."

Her şeye rağmen, ağzım seğirir. Panik içindeyken bile sevimli.

"Masanın altında yaşamayacaksın." Onu kendime doğru çekiyorum, kalbinin göğsüme çarptığını hissediyorum. "Gerçi seni orada tutmak da fena olmaz," diye ekliyorum, hafiflik katmaya çalışarak.

O, kahkaha ile hıçkırık arasında bir ses çıkarır.

"Neden aptal bir interkom sistemin var ki? Artık kim interkom kullanıyor ki? Otellerde radyolar, mobil uygulamalar, Slack kanalları —kelimenin tam anlamıyla, tüm binaya yayın yapan bir düğme dışında her şey var." Kızgın bir şekilde başını sallar. "Her zaman eski teknolojiler başıma bela oluyor."

"Dinle, herkesin duyduğu sadece iki ses." Onu sakinleştirmek için sırtını okşuyorum. "Senin olduğunu anlayamayacaklar."

"Jake'in içeri girmesi hakkında şaka yapmıştık," diye göğsüme yaslanarak ağlar.

Yüzümü buruşturup çenemi sıkıyorum. Şükür ki şu anda yüzümü göremiyor.

"Onu bulalım," diyorum. "Bu sorunu doğrudan çözelim."

Salona giriyoruz. Tanrıya şükür boş. Sonra ağır ve hızlı ayak sesleri geliyor.

Jake köşeyi döner ve her şeyin onun yüzünde gerçek zamanlı olarak yansımalarını görürüm. Şaşkınlık, tanıma, sonra saf öfke. Gözleri, onun dağınık elbisesinden benim buruşuk gömleğime, sonra da birbirimize çok yakın durduğumuzu fark eder. Yumruklarını sıkar.

"Dalga mı geçiyorsun? Duyduğum şey doğru değil, değil mi?"

"Jake..." diye başlıyorum.

"O benim kız *kardeşim*, Patrick. Tanrım."

"Jake, dur!" Georgie'nin sesi çatlar. "Artık çocuk değilim. Bu seni ilgilendirmez."

"Benim işim değil mi?" Ona sert bir bakış attı. "Son seferden sonra mı?"

İki adım attı ve göğsü göğsüme değdi. "Seni lanet olası pislik."

Her içgüdüm bana geri çekilip, yerimde durmamı söylüyor. Ama yapmıyorum. Çünkü o haklı. Onun güvenini en kötü şekilde kırdım.

Georgie aramıza girer, küçük elleriyle Jake'in göğsüne bastırır. O ikimizden de çok daha küçüktür. "Jake, dur! Lütfen, bu senin düşündüğün gibi değil."

"Aynen düşündüğüm gibi," diye bağırıyor, onun başının üzerinden bana öfkeyle bakarak. "Patrick, kız kardeşimi sanki rastgele bir seks partneriymiş gibi beceriyor."

"Öyle değil," diyorum.

"Ne değil? Senin çok daha genç çalışanın değil mi? Benim kız kardeşim değil mi?"

Yaş farkı o kadar da büyük değil, ama benim için çalıştığı gerçeği var. Bu dengesizlik gerçek.

"Ellerini ondan çek," diye homurdanır.

Elimin hala onun belinde olduğunu fark ediyorum. Silahımı teslim eder gibi, yavaşça ve dikkatlice elimi kaldırıyorum.

Bu, kaçınmak istediğim felaketti.

"Bunu dışarıda halledelim. Kız kardeşimden uzakta." Jake geri adım atar ama gözlerini benden ayırmaz. "Hemen."

Georgie başını aramızda çevirir. "Dışarıda mı? Ciddi misin? Onunla kavga edemezsin. Bu bir bar kavgası değil. Lütfen. Siz en iyi arkadaşsınız! Yıllardır arkadaşsınız."

"Sorun yok," diyorum yumuşak bir sesle.

Ne olursa olsun, sözler ya da yumruklar ya da her ikisi birden, ben hazırım.

Jake kız kardeşine bakar. "Burada kal."

"Bu delilik." Gözyaşları yanaklarından süzülüyor. Silmeye çalışıyor ama daha fazlası akmaya devam ediyor. "Bunu yapma. Ben korunmaya muhtaç bir kız değilim. Ben bir seçim yapan yetişkin bir kadınıam."

Onun bakışlarını yakalıyorum, ne kadar yıkılmış görüldüğüne göğsüm sıkışıyor. "Georgie, burada kal. Lütfen. Jake ile bu konuyu halledeyim."

Kız kardeşim başını sallar ve "aptallar" gibi bir şey mırıldanır.

Sessizce otelden fırlayarak çıkıyoruz. Gömleğim hala yarısı dışarıda. Jake önümde, omuzları gergin, yumrukları hala sıkılı.

Otelin önündeki yolu geçip, otelden yeterince uzak, kimse olanları duymayacak kadar sessiz çimlere varıyoruz.

Durur. Dönüyor.

Duruşundan, ağırlığını kaydırışından, omuzlarını geriye doğru çekişinden anlayabiliyorum. Bana vuracak.

"Bana vuracaksan, bir an önce vur."

Yumruğu çeneme çarptı. Beyaz bir acı hissettim ve başım geriye doğru savruldu. Çimlere kan tükürdüm ve çenemin tekrar hareket edene kadar eklemimi kontrol ettim.

Bu, on yıldır tanıdığım Jake değil. O yumruk atan bir adam değil.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyorum, elimle ağzımı silerek.

"Ne halt ediyorsun sen?" Nefes nefese, yumruğunu sallıyor.

"Sen onun patronu olmalısın. Benim arkadaşım. Ona hükmeden başka bir pislik değil."

"Öyle değil."

"Saçmalık." Birkaç adım attı, sonra geri döndü. "Nasıl olduğunu çok iyi biliyorsun. Onun kariyeri senin elinde. Kız kardeşim, sıkıldığında eğlenmek için kullandığın bir oyuncak değil. Onunla yatarken başka kadınlarla da yatıyor musun?"

"Sadece onunla görüşüyorum."

Gözleri kısıldı. "Maren mi?"

"Georgie'den beri başka kimseyle birlikte olmadım."

"Sen tam bir pisliksin." Ellerini saçlarında gezdirir, tekrar yumruklamaya karar veriyormuş gibi görünür. "Sana ne kadar savunmasız olduğunu söylemiştim. Üniversiteden sonra ne kadar yıkılmış olduğunu gördün."

"Tanrım, Jake, ben partide tanıştığım, onu kullanarak bir kenara atacak rastgele bir adam değilim."

"Sen de farklı değilsin," diye bağırır. "Aynı güç dengesi. Aynı lanet dengesizlik."

Kaşlarımı çattım. "Ne güç dengesi? Onu mahvettiğini biliyorum, ama ben yirmi yaşındaki bir öğrenci değilim..."

"Ne?" Bana bakar. "Sence o öğrenci miydi?" Kaşlarımı çattım. "Öyle değil miydi?"

"Hayır. O, onun özel öğretmeniymiş."

Bu kelime ilk başta kafamda yer etmez. Sadece orada durur. "Onun... ne?"

"Özel öğretmeni. Otuz yaşında. Notları ve akademik geleceği üzerinde yetkisi vardı. Bu ilişki başladığında kız yirmi yaşındaydı." Jake'in çenesi sıkılır. "Tanıdık geliyor mu? Üniversitede nüfuzu vardı ve kız onu terk ettikten sonra hayatını cehenneme çevirdi. Kız onun yüzünden okulu bıraktı."

Onun sadece kendi yaşıtı bir erkek olduğunu sanıyordum. Ona iyi davranmayan bir üniversite erkek arkadaşı.

"Onun bir öğrenci olduğunu sanıyordum."

"Hayır." Yüzünü buruşturarak başka yere bakıyor. "Öyle değildi."

Paralellikler beni vuruyor. Yaş farkı. Otorite. Güç dengesizliği. Kendimi bir avcı olmadığımı ikna etmeye çalışıyorum ve bunu söylemek zorunda olmam bile beni hasta ediyor. "Ondan yararlanmaya çalışmıyorum."

"O zaman ne halt ediyorsun? Planın ne? Ona bağlanacak mısın? Yoksa sadece burada Highland laird'i oynarken mi?" Başını sallar, bana öfkeyle bakar. "Adadaki başka *herhangi bir* kadını elde edebilirdin."

"O kadar basit değil."

"Aynen o kadar basit. Ya bir gelecek görüyorsun ya da sadece eğleniyorsun. Hangisi?"

Çenem gerildi. Bir cevabım yoktu.

"Aylarca ağlayarak uykuya dalarken yanında oturdum. Ve şimdi de sen varsın. Ona hükmeden başka bir yaşlı adam. Ve o sana sanki kanlı ayı asmışsın gibi bakıyor."

Bu, yumruğundan daha sert vuruyor çünkü bana baktığında gözlerinin nasıl parladığını gördüm. Bunu içime sindirdim. Hak etmediğimi kanıtlamış olmama rağmen, hak ettiğime inanmaya başladım.

"Kız kardeşimin seni putlaştırdığını kullandın." "Hayır, öyle değil."

"Siktir git," diye bağırır Jake. "On altı yaşından beri sana aşık. Kör değilim. Sadece bunun üzerine harekete geçeceğini düşünmemiştim."

Kahretsin. On altı yaşındayken attığı her bakış, her gülümseme birdenbire farklı bir anlam kazanıyor. Belki de ben de dengesizliğe yaslanan başka bir yaşlı piçim. Aynı günah, farklı ambalaj.

Her içgüdü, Georgie ile aramızdaki şeyi korumamı söylüyor. Ama burada durup, gözlerindeki acıyı görünce, bana bakan gerçeği görmezden gelemiyorum.

Kendime onu önemseddiğimi söyleyip duruyorum. Ama işin aslına bakarsak, onun için değildi. Onu istedim. Onu aldım. Kendimi durduramadığım için ona dokundum. Çizdiğim her çizgiyi, bana uygun olduğunda aştım. Bu önemsemek değil. Bu bencillik.

"Ona ihtiyacı olanı verebilir misin?" Jake bana sert bir bakış attı. "İstikrar. Güvenlik. Daha parlak bir şey çıktığında onu terk etmeyecek bir erkek. Çünkü bunu vaat edemiyorsan, onun kalan özgüvenini de yok etmeden önce şimdi bitir bu ilişkiyi."

İstikrar mı? İstedğim zaman vahşi doğaya kaçıyorum.

Güvenlik mi? Onu otelin yarısına yaydım bile.

Onu terk etmeyecek bir erkek mi? En uzun ilişkim yirmili yaşlarımda oldu.

Otuz beş yaşındayım ve hala bağlılık gibi görünen her şeyden kaçıyorum. Hala yemek masaları yerine buz duvarlarını tercih ediyorum.

Gerçek içimi kemiriyor: Bir planım yok. Hiç olmadı. Sadece ondan uzak durmam için her türlü mantıklı nedeni gölgede bırakan, ona karşı bitmek bilmeyen bir ihtiyaç var.

Pazar sabahları ve Çarşamba akşamları yanında olacak birine ihtiyacı var. Buzulda ulaşılamaz olmak yerine telefonuna cevap veren birine. Beş yıllık planında

ipoteke ve okul bölgeleriyle ilgili olan, bir sonraki zirveye çıkacağı dağlarla ilgili olmayan biri.

İhtiyacı olan son şey, bir anda Kuzey Kutup Dairesi'ne kaybolan bir işkolik. Gelecek kış aynı ülkede olacağına söz veremeyen biri.

Jake burada olmasa bile, biz zaten bu uçuruma doğru gidiyorduk. O yirmi beş yaşında, hayatının yönünü yeni belirlemeye başlamış. Ben otuz beş yaşındayım ve hayatım tam istediğim gibi: yalnız, yüküm yok, istediğim zaman gidebilirim.

Onu öptüğümde, bunların hiçbirisi önemli değildi. Kendimi ona kaptırdım. Hayatımızın tamamen farklı aşamalarında olduğumuzu unuttum. Onun, benim keşiflerim arasında ayırmaya razı olduğum kırıntılar yerine, ona her şeyi verebilecek birini hak ettiğini unuttum.

İşaretler ortadaydı. O, bunun nereye gittiğini soruyordu. Ben ise, o anın tadını çıkarmak daha kolay olduğu için görmezden geliyordum. İstedikimi alıp, sonuçlarını sonra düşünmeyi tercih ediyordum.

Gerçek şu ki, Jake bunu onaylasa bile, mesleki açıdan herhangi bir sorun olmasa bile, yine de uyumsuz olacaktık. Ben yine taahhütte bulunamayan yaşlı adam olacaktım, o da yine taahhütte bulunabilecek birini hak eden genç kadın olacaktı.

OTUZ ALTI

Sonsuza kadar Button

Georgie

OTELDE KALAMAM.

Duvarlar üzerime üstüme geliyor gibi hissediyorum. Dışarıda, ceildh'de kemanlar davullara karşı çılgınca çalıyor, insanlar hayatlarının en güzel gecesiymiş gibi gülüyorlar ve İskoçların dans dediği çılgın ayak sesleri tüm zemini sallıyor.

Herkes sarhoş ve mutluymış ben panik atak geçiriyordum.

Yüzüme sıcaklık yayılır ve utanç o kadar derindir ki gözlerim yaşlarla dolmaya başlar. Yaramaz bir çocuk gibi burada oturup iki erkeğin ne olacağına karar vermesini bekleyemem.

Bu yüzden dışarı çıkıyorum.

Çakıl yolda tökezlerim, topuklarım taşlara takılır. Otelin özenle düzenlenmiş bahçeleri solumda uzanır — düzgün kesilmiş çitler, gün ışığında etkileyici görünen geometrik desenler oluşturur, ama şimdi sadece karanlık duvarlar gibi görünürler.

Çitlerin arasında kıvrılan çakıl yolu takip ediyorum, bu yol düğün fotoğrafları için kullandıkları eski duvarlı bahçeye çıkıyor. Jake ve Patrick muhtemelen mahremiyet için oraya giderler.

Belki işler tamamen çığırından çıkmadan onları yakalayabilirim. Belki Jake'e bunun onun düşündüğü gibi bir şey olmadığını anlatabilirim.

Karanlıkta sesler yankılanıyor. Tanıdık sesler, midemi bulandırıyor.

Çakıl yolda yavaşça yaklaşırken, sesleri daha net hale geliyor. Çimlere topuklarım batarken, eğik duruyorum. Çitin aralığından onları görüyorum.

Gerginleşiyorum, bir katliama tanık olmaya hazırım. Ama kavga etmiyorlar.

Jake'in eli Patrick'in omzunda. Patrick'in başı eğik, omuzları daha önce hiç görmediğim bir şekilde öne doğru eğilmiş. Jake'in ağzı hareket ediyor, sessiz ve ciddi bir şey söylüyor.

Birbirlerini öldürmeye çalışmak yerine, yetişkin bir sohbet yapan iki adam gibi görünüyorlar.

Ama, aman Tanrım, Patrick'in yakasında kan mı var? Jake nasıl yapabilir?

Ama en kötüsü geçmiş gibi görünüyor. Karşı karşıya durmuyorlar, birbirlerine yakın duruyorlar. Göğsümdeki bir şey gevşiyor. Belki Jake sakinleşiyordur.

Belki de mantıklı insanlar gibi sorunu çözüyorlardır.

Yaklaşıyorum, topuklarım çakılarda çıtır çıtır ses çıkarıyor, ama onlar sohbetlerine o kadar dalmışlar ki fark etmiyorlar.

"Onu gerçekten önemsiyorum," diyor Patrick, sesi sert. "Bunu bilmeni istiyorum."

Kalbim küçük bir sevinç dansı yapıyor. Jake'e beni sevdiğini söylüyor. İşte bu, bizim için savaşıyor, aramızdakinin gerçek olduğunu, sıradan bir ofis ilişkisi olmadığını gösteriyor.

Çitin arkasından çıkıp onlara burada olduğumu, onu desteklemeye hazır olduğumu söylemek üzereyim. Ağzımı açıp seslenmek için...

"...bunu bitireceksen, en azından düzgün bir erkek gibi yap," diyor Jake. "Bu süreçte onu mahvetme."

Bitirmek mi?

Belki de gizliliği bitirmeyi kastediyordur? Gizlice görüşmeyi? Belki...

"Öyle yapacağım," diyor Patrick. "Sınırı aştım. Buna başlamamalıydım."
Çitin arkasında donakalırım. Bir ayağım havada kalır. Bütün vücudum soğur.

Çakıl yol bulanıklaşır. Çit. Otelden gelen uzak ışıklar.

Bana yumruk atsaydı, daha az acırdı.

Bunu başlatmamalıydım.

Sözler yankılanıyor. Kafamın içinde yankılanıyor. Hala konuşuyorlar mı yoksa sadece beynim tekrar mı ediyor, anlayamıyorum.

Onlara doğru koşup *"Ben yokmuşum gibi benim hakkımda konuşmayın"* diye bağırarak istiyorum, ama boğazım çalışmıyor. Şoktan vücudum kaskatı kesildi.

Ağzımı kapatıyorum, sesimin çıkmasını engellemek için, çünkü şimdi beni duyarlarsa, dinlediğimi anlarlarsa...

Aşağılanma tamamlanmış olur.

Ve durum bu, değil mi? Saf, ezici bir aşağılanma. Sadece Patrick'i kaybettiğim için değil - ki bu sanki biri kalbimi söküp atmış gibi hissettiriyor - ama onun beni bu kadar kolayca terk etmeyi kabul edebilmesi için. "Buna başlamamalıydım" dedi ve sanki her öpücük, her kahkaha, her saniye ait olduğum hissi, bir yanlış karar olarak yeniden yazılmıştı.

Ben kalbimi açarak, mutlulukla dolup taşarak dolaşırken, o ne yapıyordu? Zaten kapıyı kapatmaya hazırlanıyor muydu?

Beynim tanıdık acımasız fısıltılarına başlar, en kötü korkularım geri gelir: *Tabii ki gerçek değildi. Patrick McLaren'ın seni seçeceğini mi sandın? Sen, endişelerinle ve hiçbir şeye rahat bakamayan halinle? Tabii ki CEO Button'la birlikte olmaz.*

Riri'yi düşünüyorum, sonunda risk almaya başladığımda ne kadar gurur duyacağını düşünmüştüm.

Şimdi ise karanlıkta bir duvara sıkışmış, iki adamın benim kaderimi sanki ben bu işin bir parçası değilmişim gibi tartışmalarını dinliyorum.

Yeterince dinledim.

Bir saat sonra kulübemin kapısı çalındı.

Maskara izlerini sildim, bir tayt ve eski bir tişört giydim ve saçımı, yeşil elbiseli kıızı yok etmek için örgü yapar gibi ördüm.

Gözetleme deliğinden Jake'in perişan olduğunu görüyorum.

Kapıyı açtığımda "Girebilir miyim?" diye soruyor.

Bisiklet sürmeyi öğreten, benimle birlikte koşan kardeşimle göz göze geliyorum. Büyük gıda zehirlenmesi olayında saçımı tutan ve kokudan hiç şikayet etmeyen kardeşimle.

Şu anda kapıyı kapatmak istiyorum. Bu gece Jake bile kendini güvende hissetmiyor.

"Hayır." Sesim titriyor. "Sana söylemediğimiz için üzgünüm. Söylemeliydik. Bu yanlıştı." Titrek bir nefes alıyorum. "Ama kiminle olacağıma sen karar veremezsin. Benim adıma karar veremezsin, konu kapanmıştır."

Ağzını açıyor — muhtemelen neden böyle davrandığını açıklamak için, çünkü o benim ağabeyim ve bu onun görevi — ama ona izin veremem.

"Beni korumaktan bahsediyorsun, ama bu gece koruma değildi. Bu... kontrol idi. Ve eğer burada durup başka bir erkeğin bana neye hazır olduğumu söylemesine izin vereceğimi düşünüyorsan, tamamen kafayı yemişsin demektir. Sen ve Patrick, bu 'kırılgan Georgie' hikayesiyle siktirin gidin. Ben üniversiteden eve dönen kırık bir kız değilim. Ya benim kendi seçimlerimi yapacağıma güvenirsin, karışık olanları bile, ya da güvenmezsin. Ama güvenmezsen Jake, beni kaybedeceksin."

Son cümlede sesim çatladı, bu da yapmaya çalıştığım sert konuşmayı baltaladı.

"Sonsuza kadar Button olamam. Artık büyüdüğümü görmem gerekiyor."

Otobüs durağında yabancılar gibi garip bir şekilde orada duruyoruz. Daha önce de tartışmıştık, ama bu seferki daha büyük bir şey gibi geliyor.

Jake yüzünü elleriyle ovuşturuyor, o kadar yorgun görünüyor ki göğsüm ağrıyor. "Ben sadece... Senin yıkıldığını görmek beni neredeyse öldürüyordu. Bir daha bunu yapamam. Ama biliyorum ki ben kontrolcü bir pisliğim. Bu aynı zamanda suçluluk duygusu da. Sen bana ihtiyaç duyarken ben dünyayı dolaşıyorum. Özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Önemli değil," diyorum, çünkü sevdiğin biri çabalarken, incinmiş olsan bile böyle dersin.

Ama Jake ne derse desin, gerçek şu ki: Patrick, Skye'ın yarattığı bu versiyonumuzu gerçek hayata taşıyamaz. Jake ona bunu görmesini sağladı. Jake ona, onun bir patron, bir arkadaş, bağlanmak istemeyen özgür bir ruh olduğunu gösterdi ve bunların hepsi Patrick için benden daha değerli.

Bu gece Jake olmasaydı, yarın başka biri olurdu.

"Bu gece Patrick'le mi kalacaksın?" diye soruyorum. "İkiniz iyi misiniz?" "Oteldeyim." Patrick'le aynı kulübeyi paylaşma fikri bile ona kötü bir tat bırakıyor.

Patrick ile aynı kulübeyi paylaşma fikri ona kötü bir tat bırakmış gibi. "Aramıza mesafe koymamız lazım. Sen iyi misin?"

"İyiyim," yalan söylüyorum. "Ama ben de senden uzaklaşmaya ihtiyacım var. Yani... hayır, giremezsin. Bu gece olmaz. Üzgünüm."

Yüzünde bir şey kırılır. Bir kez başını sallar, söylemek istediği her neyse onu yutar. "Tamam."

Ayaklarını değiştirir. "En azından... sarılabilir miyiz? Bana kızgın olmandan nefret ediyorum."

Başımı sallayıp ona yaslanıyorum. Bir an için, yine on yaşındayım, kardeşimin çenesinin altında saklanıyorum, bir kucaklaşma ve kötü bir şakanın her şeyi düzeltebileceğini düşünüyorum.

"Seni seviyorum," diyor saçlarıma. "Kontrolcü bir pislik olduğum zamanlarda bile."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum gömleğine.

Göz yaşlarımdan sessizce omzuna süzüldüğünü görmemesine seviniyorum.

Ne zaman kendimi bu kadar kaptırdım? Ne zaman kalbimi korumayı bıraktım?

Ben her şeyi her kırmızı uyarı neredeyse dövme Patrick'in Patrick'in alnına dövme gibi kazınmıştı ve ben bunu kafamda daha büyük bir şeye dönüştürdüm.

Patrick beni asla gerçekten istemedi. Aslında istemedi.

Elbette, Jake etrafta yokken kendimi güvende hissetmemi istiyordu. Bana İskoçya'sını göstermek istiyordu: helikopter turları, tekne gezileri, kanlı haggis.

Ama o *benimle* birlikte olmak istemiyordu. Hiçbir ekilde. İte benim hatam da buradaydı.

Ona aramızda ne olduğunu sorduğumda, bana net bir cevap vermedi çünkü verecek bir cevap yoktu. Biz hiçbir şey değildik. Asla da bir şey olmayacaktık.

Patrick, Jake'e söylemek istediğini söylediğinde, çok naiftim. Saçma sapan bir umutla doluydu. Bunun, ilikimizi resmiletirmek istediği anlamına geldiğini düşündüm. Beni sahiplenmek istediğini. "Bu benim kız arkadaşım" demek ve sonuçlarına katlanmak istediğini düşündüm.

Ama durum hiç de öyle değildi, değil mi? Sadece arkadaşına yalan söylemekten holanmıyordu. Hepsi bu.

Jake'e, "Georgie, sen istesen de istemesen de benim kız arkadaşım" diyebilirdi. Ben de Jake'e bunu söylemeye hazırdım.

Patrick bunu söylemedi.

Çünkü iki şey istiyordu: benimle seks yapmak ve Jake ile arkadaşlık kurmak. Artık ikisini birden elde edemeyeceğine göre, seçim onun için kolay. Jake'i seçiyor.

Ben daha fazlasını düşünerek aptallık ettim. "Onu önemsiyorum" düşüncesinin "onunla birlikte olmak istiyorum" anlamına geldiğini düşündüm.

Ama değer vermek, seçim yapmak değildir. Değer vermek, mücadele etmek değildir. Değer vermek sadece... uzaklaşırken kendini kötü hissetmektir.

Kendimi onun ilgisine bu kadar açık ve minnettar hale getirdim. Steve'e yaptığım gibi. Her zaman yaptığım gibi. Erkeklere bıçağı veriyorum ve sonra beni kesince aırmı gibi davranıyorum.

Birini çaresizce sevmenin, onun da beni seveceği anlamına gelmediğini ne zaman anlayacağım?

Belki de asla. Belki de kalp kırıklığı, kalbimin konuşmak için yaratıldığı dildir.

Bütün gece ağladım. Gözlerim şişmiş, boğazım ağrıyor ve vücudum kamyonun arkasında sürüklenmiş gibi hissediyorum. Jake ile kahvaltıda buluşmam gerekiyor ama yemek düşüncesi midemi bulandırıyor.

Kararımı çoktan verdim. İstifa ediyorum. Sadece Patrick yüzünden değil, gerçi onu her gün görmek sürekli bir yara kabuğunu koparmak gibi olurdu, ama o interkom felaketi yüzünden aylarca ofiste dedikodu konusu olacağım kesin.

Fee beni neşelendirmeye çalıştı, insanların çok sarhoş oldukları için olanları duymadıklarını, benim olduğumdan emin olamayacaklarını söyledi. Ama bazıları anlayacaktır. Her zaman anlarlar. Ve ben sonsuza kadar "CEO ile yakalanan kız" olarak anılacağım.

Ama bugün istifa etmeyeceğim, bu proje bitene kadar istifa etmeyeceğim, çünkü kimse bunu benden alamaz. Bu sistem benim, gerçekten bir şeyler başarabileceğimin kanıtı. CV'imde yer almayı hak ediyor, yarısı bitmiş değil, tamamen teslim edilmiş olarak. Skye'da uygulama neredeyse tamamlandı. Sadece ilk otelde başarılı olması gerekiyor.

Gerekirse tuvalette ağlarım.

Ama başladığım işi bitireceğim.

Steve, iki yıllık özgüvenimi ve bitirmek üzere olduğum diplomamı çaldı. Onu suçladım, ama içten içe bunu yapmasına izin verdiğimi biliyorum. Bu benim hatamdı.

Burada aynı hatayı tekrarlamayacağım.

Patrick benim yaralı kalbimi alabilir – görünüşe göre, zaten onu çöpe atmış – ama işimi ve mesleki itibarımı da alamaz.

Anahtarlarımı alıp kapıyı açtım ve neredeyse patikadan gelen Patrick'e çarpıyordum.

Siktir.

Aptal, hain kalbim hızla çarpmaya başlar. Kendime sakın olmasını söylerim.

"Günaydın." Sesim titriyor, bu da hiçbir şey söylememekten daha kötü.

O, yapılacaklar listesindeki "Georgie ile konuşmak" kutucuğunu işaretlemek için buraya gelmiş.

"Günaydın." Elleri ceplerine gömülü, garip bir şekilde duruyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var. İyi. Umarım hiç uyumamıştır.

"Jake dün gece benden uzak durmamı istedi. Sana alan tanımamı. Bunu saygıyla karşılamam gerektiğini düşündüm."

Sesime güvenemediğim için omuz silkiyorum. Ne demem gerekiyor?
Beni nasıl terk edeceğini düşünürken bana alan tanıdığın için teşekkürler mi?

"Georgie..."

"Jake'le aranızı düzelttiğinize sevindim." Kendimi zorlayarak ona düzgünce bakıyorum, ona bu son şansı vermek için. "Başından beri ona karşı dürüst olmalıydık. Utanacak hiçbir şeyimiz yoktu."

Duraklıyorum, sözlerimin etkisini göstermesi için. Çenesi geriliyor, ama hiçbir şey söylemiyor.

"Biz, bir ilişki içinde olan iki rıza gösteren yetişkiniz." Bu kelimeleri havada asılı bırakıyorum.

İlişki. Geçici bir ilişki değil. Hata değil. *İlişki.*

Hadi ama Patrick. Bir şey söyle.

Bunun için mücadele etmek istediğini söyle. Jake'in karar veremeyeceğini söyle. Dün geceki olayın sadece panik ve öfke sonucu olduğunu ve şimdi, sabah ışığında, sahip olduğumuz şeyin kurtarılmaya değer olduğunu fark ettiğini ima eden herhangi bir şey söyle.

Acı verici, umut dolu bir saniye boyunca, konuşmak üzereymiş gibi gözlerinde bir şey parlar.

Nefesimi tutarak bekliyorum.

Kafasını sallar. "Georgie, olanlar hakkında..."

"Yapma." Onu kesiyorum çünkü onun resmi olarak ilişkimizi bitirdiğini duymaya dayanamıyorum. "Ne söyleyeceğini biliyorum. Bitti. Tamam. Katılıyorum."

Sanki karanlık bir yerden kendini geri çekmek zorunda kalmış gibi sertçe nefes verir.

"Çünkü ne biliyorsun?" Titremem hoş görünmeyeceği için yumruklarımı sıkıyorum, en azından bir şeyi kontrol altında tutmaya kararlıyım. "Zaten benim için yeterince iyi olmadığını düşünüyorum."

Çenesi gerilir, ama sessiz kalır, söylememe izin verir. Bu küçük zaferi kazanmama izin verir.

"Bana böyle davranmanı istemiyorum." Kalbim deli gibi çarpıyor olsa da, konuşmaya devam ettikçe sesim güçleniyor. "Doğrudan olduğunu söylüyorsun, ama bana karşı doğrudan değilsin. Sen..." Kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Duygusal olarak gelişmemişsin. Buna ihtiyacım yok. Sen benden yaşça büyük olabilirsin, ama ben duygusal olarak daha olgunum. O yüzden, lütfen siktirip git. Lütfen."

"*Lütfen*" kelimesi biraz her şeyi mahvediyor, ama nezaket alışkanlığından kurtulmak zor.

Çenesini sıkıyor, sanki konuşmaktan kendini alıkoymaya çalışıyor gibi. Boğazındaki kas seğiriyor ve bir an için, karşılık vereceğini ve yanıldığını söyleyeceğini düşünüyorum.

"Haklısın. Ben sana layık değilim. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Bu sözler bir zafer gibi hissettirmeli, ama sadece onun için savaşmaya değecek kadar önemli olmadığımı doğruluyor.

Tekrar konuştuğunda, iş gibi ve kısa ve öz konuşuyor. "Bunu işinle ilgili bir şey olarak görme. Ve benim yüzümden ayrılırsan, seninle ilgilenilmesini sağlarım. Cömert bir paket hazırlayabiliriz."

Şu anda bile, ben sadece çözülmesi gereken bir insan kaynakları sorunuyum. Onun için bir insan olarak önemli olmak istedim. Bunun yerine, tazminatla halledebileceği bir kalemim.

"Bunu düşüneceğim. Ama şimdilik Londra'daki işimi bitireceğim. Çoğu bitti. Craig'e onaylatabilirseniz minnettar olurum. Burada kalmam gerekmiyor. Craig'in talimatlarını uygulayan bir junior geliştirici olduğum için, bunun sorun olmayacağından eminim."

Benim bir acemi geliştiriciden daha fazlası olduğumu söylemek için araya girmiyor. Bu fırsatı kaçırıyor. Paylaştığımız onca şeyden sonra, hala benim mesleki değerimi görmüyor.

Belki de ironik bir şekilde, en çok acı veren şey budur. Romantik reddedilme değil, bu profesyonel reddedilme. Sanki hiçbir konuda özel bir şeyim yokmuş gibi.

"Affedersiniz." Geri adım atıyorum, boğazım düğümleniyor. Tekrar ağlamadan, onun beni ne kadar küçük hissettirdiğini görmeden buradan gitmem gerekiyor.

OTUZ YEDİ

Sınırlar denen radikal bir şey

Georgie

JAKE'in ayrılmasından iki gün sonra Craig aradı.

"Patrick sağlıklı bir ekip rotasyonu istiyor," diye bağırdı Craig telefonda. "Skye'da görevini yaptın; şimdi IRIS'i Londra'da bitirebilirsin. Belki de orada seni bu kadar meşgul eden *ekstra* aktiviteler yerine, burada teknik işlere odaklanmak senin için daha kolay olur."

Mideme bir ağrı saplandı.

Craig artık bana karşı daha da büyük bir kin besliyor. Açıkça söylemiyor, ama interkom olayından beri ortalıkta söylentiler dolaşıyor. Herkes bunu fısıldıyor, ama kimse kesin olarak doğrulayamıyor.

Roy, insanların Patrick'le birlikte olanın ben olduğuma inanmadığını söylüyor. Bu mantıklı. IT departmanından aptal Georgie Button ve CEO'nun bir ilişkisi olamaz.

"Alınma, canım," demişti, "ama senin bu tür davranışlar için fazla ahlaklı olduğunu düşünüyorlar."

Görünüşe göre, ben bir pazar okulu öğretmeninin cinsel enerjisini yayıyorum.

Ama Craig daha fazlasını biliyor ya da en azından şüpheleniyor olabilir. Birlikte yemeğe çıktığımızı biliyor. Muhtemelen iki ile ikiyi toplayıp "o çekingen IT kızı kariyerinde yükselmeye çalışıyor" sonucuna varmıştır, çünkü Craig böyle düşünür.

İşte böyle oldu. Patrick beni hayatından, uçuşunu yeniden planlamak kadar düzgün bir şekilde çıkardı. Başka bir pilotla helikopter ayarladı. Profesyonel sınırlar sonuna kadar korundu.

Jake ayrılmadan önceki gece, şehirde akşam yemeği yedik. Patrick şeklindeki filin etrafında etkileyici bir dans sergiledik ve iş, Londra, annem, onun planları, Skye'daki en sevdiğim yerler gibi her konuda konuştuk. Sohbet oldukça rahattı, ama gözlerinde hüznü görebiliyordum. Yıllardır arkadaşılar ve şimdi Jake ona bakamıyordu bile. Hepsi benim yüzümden.

Aramızdaki bu ağırlığa rağmen Jake denemeye devam etti. Şakalar yaptı, işimi sordu, ben fazla yemediğimde tabağıma patates kızartması koydu. Gece bitmeden, bir sonraki keşif gezisini rafa kaldırdığını ve benimle daha fazla zaman geçirmek için bir süre Londra'ya döneceğini söyledi.

"Bana bakıcılık yapmana gerek yok," diye itiraz ettim.

"Bakıcılık değil. Sadece... yanında olmak. Eğer beni yanında kabul edersen."

Eski Georgie işe dalıp gitmiş olurdu. Gözlerim şaşkınlığa kadar kod yazıp, Java katmanlarının altında kalp kırıklığını gömmeye çalışırdı. Ama artık o olmamaya çalışıyorum.

Bu yüzden Londra'ya döndüğümde, her zamanki gibi dizüstü bilgisayarımınla bütünleşmek yerine, devrim niteliğinde bir şey yapıyorum: Fee'nin bahsettiği Cotswolds'da bir sağlık tatili rezervasyonu yapıyorum. Seramik dersleri ve gün doğumu yogası olan bir tatil. "Kendinle yeniden bağlantı kurmakla ilgili," demişti. Sadece bir hafta sonu, iki hafta sonra.

Hafta sonları bana ait ve ben de onları kutsal bir şey gibi değerlendireceğim.

İki haftalığına Londra'ya geri döndüm ve ofise geri dönmek gerçek dışı bir his veriyor. Her şey aynı görünüyor, ama ben değilim. İskoçya'ya bir versiyonum olarak gittim ve tamamen başka biri olarak geri döndüm. Ancak bu yeni versiyonum daha güçlü hissettirmiyor. Sadece daha yalnız hissettiriyor. Sanki en iyi yanlarımı o adada bırakmışım gibi.

Herkes Skye hakkında sorular soruyor ve ben cevabımı mükemmelleştirdim: "Güzel manzara. Zorlu bir proje ama gerçekten tatmin edici." Hepsi doğru, sadece feci bir şekilde aşık olduğum ve kalbimin paramparça olduğu kısmı atlardım. Yüzümü ağrıtan bir gülümsemeyle cevap veriyorum.

Çoğunlukla sadece üzgünüm. Her gece ağlayarak uykuya dalıyorum, muhtemelen Riri'nin hayaleti korkutuyorum.

Onu bu kadar çok özlemekten nefret ediyorum. Ne yaptığını ve ne hissettiğini merak etmekten nefret ediyorum. Ve hayatıma devam etmem gerekiyor, özellikle de sanki beni açıp içimi ortaya çıkardıktan sonra, saklamaya değmeyeceğine karar vermiş gibi hissettiğim için.

Hala IRIS'te çalışıyorum — profesyonelim, hatta kalbim kırık — ama sınırlar denen radikal bir şeye başladım: 5:30'da çıkmak, öğle molası vermek. Roy, Salı günü normal saatte toparlandığımı görünce neredeyse ambulans çağıracaktı.

"Sen kimsin ve Georgie'ye ne yaptın?" diye sordu.

"İş-yaşam dengesi denen şeyi deniyorum," dedim ona. "Görünüşe göre bu çok moda."

Roy'a her şeyi anlattım ve o çok anlayışlı davrandı. Bana, bana hiç uygun olmayan birine aşık olduğum için aptal gibi hissettirmede. Bunun yerine, öğle yemeğinde beni parka götürüyor, sandviç yediriyor ve ara sıra beni pub'a götürüyor.

"Üzülebilirsin," dedi dün, "ama ortadan kaybolmana izin yok."

Geri çekilme bu hafta sonu. İki gün boyunca çömlek yapıp, yabancılarla duygularını yazacak. Eski Georgie

tüm zamanını endişeyle telefonunu kontrol ederek geçirirdi. Yeni Georgie ise düzgün bir kase yapmaya çalışacak ve beş dakika boyunca Patrick'i düşünmeyecek.

Belki güneşin doğuşunda yoga bile yaparım, ama dürüst olalım, muhtemelen pencereden çayımı içerek izleyeceğim ve diğerlerinin esnekliğini alkışlayacağım.

Öncelikle Craig ile ilgilenmem gerekiyor.

Kaynak tahsis özelliği neredeyse tamamlandı, ancak uygun şekilde test edilmesi gerekiyor ve ben adeta yürüyen bir Taylor Swift albümü olduğum için ona hak ettiği ilgiyi gösteremiyorum.

Craig'in teslim tarihlerinin her zamanki gibi gerçeklikten tamamen kopuk olduğunu söylemeye gerek bile yok.

Ravi benimle oturup gerçekçi zamanlamalar üzerinde çalışır ve kaçınılmaz felaketler için tampon süreler eklerdi. Craig ise Patrick'e verdiği sözlere göre tarihleri seçiyor, sonra kod kendi kendine yazılmayınca şok olmuş gibi davranıyor.

Koridorda onun ofisine doğru yürümekten bile nefret ediyorum, ama başka bir yol göremiyorum. Kapıyı çaldığımda, midem sinirlerden düğümlenmiş durumda.

"Evet," diye bağırır Craig, sanki bu kelime kendisi bir rahatsızlıkmış gibi.

İçeri girdiğim anda, o tanıdık korku beni sarar. Ofisi hiç değişmemiştir. Masası, asla okumayacağı çıktılarla doludur, *mükemmellik*le ilgili motivasyon posteri canını dişine takmış bir şekilde asılıdır ve sürekli yeniden ısıtılmış köri kokusu midemi bulandırır.

"Craig, kaynak tahsisi özelliği hakkında seninle konuşmam gerekiyor."

Gözleri ekrandan ayrılmıyor. Tık. Kaydır. Tık. Solitaire'e para yatırırdım. "Ne olmuş ona?"

Ağzım kuruyarak yutkunuyorum. "Daha fazla zamana ihtiyacım var. Her zamanki gibi standartlara göre test edemedim."

Şimdi başını kaldırıyor, yüzü çoktan kızarmış. "Kabul edilemez. Yeterince zamanın vardı. Bu son tarihe bağlıyız."

Biz mi? Ben hiçbir şeye taahhüt vermedim. Üst yönetim kurulunun önüne çıkıp onlara bunu vaat eden oydu, çünkü görünüşe göre bunun için büyük puan kazanacak.

"Yeterli test süresi olmadan risk çok yüksek..."

Craig, sanki ben arka plandaki bir gürültüymüşüm gibi elini salladı. "Duymak istemiyorum. Yönetim kurulu, dağıtım konusunda bana baskı yapıyor. Zaman çizelgesine sadık kalacağız."

On gün daha. Sadece on gün daha dayanırsam, istifamı verebilirim.

"Resmi olarak son tarihi ertelememizi tavsiye ediyorum. Kalite Güvence ekibi uygun testleri yapmak için yeterli zamana sahip olmayacak..."

"Bu gece dağıtım yapın."

"Craig, bu canlı sistemleri etkiler. Dağıtım sırasında bir sorun olursa, tüm otellerin rezervasyon sistemi çökebilir. Uygun kalite güvencesi yapmamız gerekiyor."

"Kalite güvencenin nasıl çalıştığını bana anlatma," diye patladı ve sandalyesini o kadar sert bir şekilde geri itti ki duvara çarptı. Masaya eğildi ve boynunu kullanarak beni ezdi. "Sen 'bilgisayar' kelimesini heceleyemeden önce bile bu işi yapıyordum. Kalite güvencesini ben hallederim. Bu akşam planlandığı gibi dağıtım yap."

Ellerim titriyor, ama bu yorgunluktan değil. Öfkeden.

O piç kurusu benim işimde iyi olduğumu biliyor. Bu yüzden beni zorluyor — doğruyu bulmak için kendimi ikiye böleceğimi biliyor.

Bu, bu işi yapmamız gerektiği anlamına gelmez.

"Peki," diyorum, sesim gergin. "Ama buna karşı çıktığımı belgeliyorum. Bir şey ters giderse..."

Kaşları havaya kalkıyor. "Ne tavır ama Georgie," diyor alaycı bir şekilde. "Belki de Highland oyunları oynamakla daha az zaman harcayıp çalışmaya daha fazla zaman ayırsaydın, yaptıklarına güvenebilirdin."

Ağzım açık, ona bakarak öylece duruyorum. Yüzüm karıncalanıyor, boğazım yutkunamayacak kadar sıkışıyor.

"Sadece kalite kontrol için hazırla," diyor, çoktan ekranına dönmüş. "Çıkarken kapıyı kapat."

Lanet olası aptal.

Jöle gibi bacaklarla masama geri dönüyorum. Şimdi yine geç saatlere kadar kalmam gerekecek, ama en azından karşı çıktım. Eğer benim açıkça profesyonel tavsiyeme rağmen bunu uygulamak istiyorsa, olsun. Ama ben yazılı kanıtlar yaratacağım.

Elimin tersiyle yüzümü siliyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve işe koyuluyorum. Sisteme sığdırabileceğim her türlü güvenlik önlemini almadan vicdanım rahat etmeyecek.

Her birim testini yeniden çalıştırıyorum, uykumda bile yapabileceğim testleri bile. Sonra yaratıcı olmaya çalışıyorum ve IRIS'e en tuhaf senaryoları sunuyorum: odası olmayan oteller, sonsuz sayıda personeli olan ama misafiri olmayan oteller, otuz gün süren bir Şubat ayı. Onu tökezletebilecek her şey.

Her şeyi balonlu naylonla sarıyorum: hata yönetimi, ekstra günlük kaydı. Gözlerim yanıyor ve sırtım ağrıyor, ama devam ediyorum.

İki saat sonra, bitkinim ama işimi bitirdim. Kod, yeterli zamanım olmamasına rağmen, yapabileceğim en güvenli hale geldi.

Craig'e hayatımın en ayrıntılı devir notlarını yazıyorum. Yaptığım her testi. Eklediğim her güvenlik önlemini. Bunun uygun kalite kontrolünden geçmesi gereken her nedeni ve onlara devretmeye hazır olduğunu söylüyorum.

Bunun için tüm kalite kontrol departmanını seferber etmiş olsa iyi olur. Craig'i tanırıysam, muhtemelen onlara on beş dakikaları olduğunu söylemiştir.

Dört saat sonra telefonum çalıyor. "Şimdi yayına girmesi gerekiyor. En kısa sürede dağıtın."

"Kalite kontrol onayladı mı?"

"Evet! Yap şunu. Oyalanmayı bırak. *Hemen*, Georgie." Dağıtım düğmesine basıyorum.

Onay penceresi kaybolur. Uyarı yok, hata yok, sadece sessizlik.

Sistem durumu panosunu izlerken kalbim hızla atıyor. Panoda yeşil ışıklar yanıyor. Dağıtım, otellerde tek tek devreye giriyor. Londra. Edinburgh. Manchester. Her konum yeşile dönüyor.

Bir test rezervasyonu yapıyorum ve Londra'daki tesis için sahte bir rezervasyon oluştuyorum. İşe yarıyor. Sistem odayı atıyor, fiyatı hesaplıyor, onay e-postasını gönderiyor. Her şey tam olması gerektiği gibi.

Bir test daha. Bu sefer Edinburgh. Mükemmel.

Şans için bir tane daha: Skye. Parmaklarım klavyenin üzerinde tereddüt ediyor. Rezervasyon sorunsuz bir şekilde gerçekleşir.

Koltuğuma yaslanıp nihayet rahat bir nefes alıyorum. Tamamen sakin hissetmiyorum ama sorun yok gibi görünüyor. Bundan fazlasını yapamam.

"Biliyor musun?" boş masama sesleniyorum. "O tatili hak ettim."

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp çantama koyuyorum ve Roy'a mesaj atıyorum:

Bara gidelim mi?
Cevabı anında gelir:

Büyük olsun.

Ağlayabilirim.

Retreat merkezi, "The Meadow Vale Wellness Sanctuary" adından bekleneceği gibi bir yer.

Yirmi kişi, eskiden ahır olan, şimdi ise "meditasyon alanı"na dönüştürülmüş bir yerde daire şeklinde oturuyoruz. Bu kirişlerde hala yaşayan örümcekleri düşünmemeye çalışıyorum.

Resepsiyonda telefonlarımızı el koydu. Telefonumu teslim ederken hissettiğim panik gerçekten endişe vericiydi. Ne zaman camdan bir dikkdörtgen olmadan yaşayamayan biri oldum? Telefonumun el dokuması sepete kayboluşunu izlemek, hayati bir organımı teslim etmek gibi hissettirdi. Ya IRIS'te acil bir durum olursa? Ya sunucular alev alırsa? Ya Craig bir e-posta gönderirse ve ben hemen felaket senaryoları kurmak için orada olmazsam?

Meditasyon eğitmeni akıcı gri saçlı ve sanki bir rahatlama uygulamasını anlatıyormuş gibi konuşuyor. Aslında, o benim kamu konuşma uygulamamdaki kadınla aynı kişi olabilir.

"Zihnini boşalt," diye fısıldıyor. "Düşüncelerin bulutlar gibi akıp gitsin."

Düşüncelerim bulutlar gibi
değil. "Nefes al" diye teşvik
ediyor. Deniyorum.
Gerçekten deniyorum.

Diğer herkes sakın görünüyor, iç huzurunu ya da üçüncü gözünü ya da her neyse onu keşfediyor. Yanımdaki kadın otuz dakikadır kıpırdamadı. Belki de transa geçmiştir. Ya da ölmüştür. Anlamak zor.

Meditasyondan sonra çömlek yapıyoruz. Eğitimci, "kilin sizinle konuşmasına izin vermeyi" gösteriyor. Benim kilom sessiz. Çok cömert olursanız, bir kaseye benzeyen bir şey yaratıyorum. Bir tarafı kalın, diğer tarafı ince, istemeden bir çukur oluşmuş, dengesiz bir şey.

Eğitmen buna "harika bir organiklik" diyor.

"Şekildeki duyguyu gerçekten görebilirsiniz," diyor, düşünceli bir şekilde başını eğerek.

Evet. Duygu "yardım"dır.

Daha sonra, günlük yazma seansında bir şey değişiyor. Bahçedeyiz, her birimizin kenevir kokan geri dönüştürülmüş kağıt bir günlüğü var. Eğitimci, asla göndermeyeceğimiz mektuplar yazmamızı öneriyor.

"Yargılamadan kelimelerin akmasına izin verin," diyor yumuşak bir sesle. "Bu sadece sizin için."

Kalemim boş sayfanın üzerinde duruyor. Sonra, engelleyemeden Patrick'in adı beliriyor.

Sevgili Patrick,

Benim için savaşmadığın için senden nefret ediyorum. Jake'e karşı, Craig'e karşı, kimseye karşı. Diğer her şeyde çok cesursun. Dağlara tırmanmak, imparatorluklar kurmak, dünyayı ele geçirmek.

Ama bize gelince, bir korkaksın. Seni hala özlediğim için nefret ediyorum.

Mesaj atmayacağını bilsem de, mesaj atmış olabileceğini umarak telefonumu kontrol etmemi nefret ediyorum.

Beni bir şeyler istemek için cesur hale getirdikten sonra onları benden aldığın için senden nefret ediyorum.

Deniz ürünlerinin sonsuza kadar mahvolmuş olmasını nefret ediyorum. Tebrikler, midyeleri kalıcı olarak mahvettin.

Ben burada, sağlık gıda dükkanı gibi kokan bir günlüğe aşk acısı çeken bir genç gibi adını yazarken, sen muhtemelen hayatına devam etmiş olmandan nefret ediyorum.

Şu anda arasan, muhtemelen cevap vereceğim için nefret ediyorum.

Sen dışarıda, erkeklerin her zaman yaptığı gibi hayatına devam ediyorsun, ben ise burada, benim için savaşımaya değmediğime karar verdiğin anda donmuş haldeyim.

Seni hala sevdiğim için nefret ediyorum.

Kelimeler gözyaşlarımın arasında dağınık, dürüst ve yarı okunaksız bir şekilde dökülüyor.

Yanımdaki kadın tez gibi bir şey yazmış.

Diğer tarafımdaki adamın yazdığı tek kelime: "Baba." Ne kadar neşeli bir grubuz.

Bu gece mektupları ateş çukurunda yakmamız söyleniyor. "Onları evrene bırakın," diyor eğitimci, sanki evren umursuyormuş gibi.

Akşam yemeğinden sonra — kinoa — ateş çukurunun etrafında toplanıyoruz.

İnsanlar tek tek öne çıkıyor. Tez yazan kadın ilk sırada, sayfa sayfa kağıtları ateşe atıyor. Omuzları titreyerek sessizce ağlıyor. Düşünmeden uzanıp elini sıkıyorum. O da o kadar sıkı sıkıyor ki acıtıyor. Hepimiz Cotswolds'da bir ateş çukuru etrafında el ele tutuşmuş felaketleriz.

"Baba" olan adam sıradaki. Bir kelimeyi uzun süre alevlerin üzerinde tutuyor. Sonunda bıraktığında, küçük bir acı dolu ses çıkarıyor. Yanındaki kadın sırtını dairesel hareketlerle ovuyor.

Sonra sıra bana geliyor.

Patrick'i düşünüyorum. Muhtemelen beni hiç düşünmüyor. "Artık kafamda bedavaya yaşayamazsın," diye fısıldıyorum ve mektubu bırakıyorum.

Alevler onu hızla yutar. Patrick'in adı kıvrılır, kararır ve kaybolur.

Keşke onun geri kalanını da bu kadar kolay yok edebilseydim.

Pazartesi sabahı, ofise geldiğimde kendimi... farklı hissediyorum. Tam olarak daha iyi değilim — hala sabah 3'te uyanıyorum ve boğazımda onun adı takılı kalıyor ama hafta sonu yardımcı oldu.

Dün gece zor geçti. Huzurlu bir hafta sonu, bilinçli nefes alıp kenevirin güzel koktuğunu hayal ettikten sonra, Riri'nin boş evine döndüm ve en korkunç rüyayı gördüm.

Patrick'in teknesinin yanında sudaydım ve akıntı beni uzaklaştırıyordu. O teknede balık tutuyordu, tüm arkadaşları ve ailesi etrafında toplanmıştı. O usta bir balıkçı olduğu için oltasını mükemmel bir şekilde attı, ben ise birkaç metre ötede boğuluyordum, kollarımı çırpıyor, onun adını haykırmaya çalışıyordum, ama ağzım suyla dolup duruyordu. O hiç bakmadı. Bir kez bile. Ben batarken o güzel oltasını atmaya devam etti.

Nefes nefese uyandım, çarşaflarım sıırılsıklamdı, yarım saniyelik bir rahatlama hissettim — Tanrıya şükür ki sadece bir rüyaydı — ama sonra bunun gerçek hayatta da geçerli olduğunu hatırladım.

Yine de bu sabah kalktım. Duş aldım. Maskara sürdüm. Bu da bir şey sayılır. Georgie'ye altın yıldız.

Skye'dan sonra Londra'ya dönmek garip. Her geçen gün, her şey daha da çarpık geliyor. Skye gerçekten yaşandı mı?

Tabii ki, mümkün olan en yıkıcı şeyi yapıyorum: gece geç saatlerde AI sohbet robotlarıyla konuşmak.

"CEO'lar gerçekten genç çalışanlara aşık olur mu?"

"Beni sadece kullanıyor muydu?"

"Sadece kullanışlı olduğunuzu nasıl anlarsınız?"

AI rahatsız edici bir coşkuyla yanıt verdi: *Hayatına devam etmen için motivasyonel bir şiir yazmamı ister misin?*

Hayır, Chatbot Karen. Motivasyonel bir şiir istemiyorum. Acılarımdan kurtulmak istiyorum ama görünüşe göre bu senin hizmet şartlarına aykırı.

Kendime gece yarısı durmam gerektiğini söylüyorum. Sonra saat 3 oluyor ve *EmotionalSupportSloth* gibi kullanıcı adlarına sahip yabancılar benimki gibi hikayeleri inceleyen bir ilişki subredditinde kendimi buluyorum. Karar her zaman aynı: O seni asla seçmeyecekti, canım.

Bir yanımda o kadar acı çekiyor ki, o çok uzakta olduğu için çığlık atmak istiyorum. Diğer yanımda ise asansörde ona rastlama riskini almam gerekmediği için rahatlamış durumda. Ne kadar garip, değil mi? Birini arzularken aynı zamanda ondan korkmak?

Resepsiyon kapısında kartımı okutuyorum. Hiçbir şey olmuyor. Tekrar deniyorum. Kırmızı ışık yanıyor.

"Hadi ama," diye mırıldanarak bir kez daha deniyorum. Okuyucu öfkeyle bip sesi çıkarıyor. "Bugün olmaz, lütfen."

"Günaydın Georgie!" Susie resepsiyonun arkasından seslenir.

"Selam," diyorum, kartımı uzatarak. "Bu şey yine bozulmuş. Kontrol edebilir misin?"

Klavyeye dokunarak ekrana kaşlarını çatıyor. "Bu sistemler lanetli, yemin ederim. Bir bakayım..." Gözleri ekranı tarıyor. "Hmm. Görünüşe göre kartın yakında süresi dolacak. Craig'e haber vereyim, biri seni içeri alsın."

Ama birkaç dakika sonra ortaya çıkan Craig değil.

İnsan kaynaklarından Sarah.

Nazikçe gülümser ve kartımı okutur.

"Oh, teşekkürler," diyorum hemen. "Buraya kadar gelmenize gerek yoktu. Eminim önemli işleriniz vardır. Üzgünüm, Craig'in Roy'u veya başka birini göndereceğini sanmıştım."

"Hiç sorun değil," diyor o yumuşak bir sesle. "Aslında, sizinle konuşmam gereken bir şey var."

"Tabii ki."

Tanrım. Bu, interkom olayıyla mı ilgili?

Patrick insan kaynaklarına söylememiştir, değil mi? Söylemek zorunda kalmadıkça. Soruşturma açılmadıkça. Tabii ki...

Hayır. Dur. Muhtemelen kaçırdığım sağlık ve güvenlik eğitimi ile ilgilidir. Bana yangın çıkışları ile ilgili bir video izlemem gerektiğini söyleyecek. Hepsi bu. Nefes al.

Asansöre birlikte biniyoruz, ikimiz de nazik gülümsemelerimizi koruyoruz.

"Üzgünüm," diye gevezelik ediyorum, sessizliği doldurmak için. "Sağlık ve güvenlik konusu mu? Henüz zamanım olmadı. Yapmam gerektiğini biliyorum. Listemde var. Listenin en başında."

"Sorun değil," diyor Sarah hafifçe.

Benim katımı geçiyoruz. Yukarı çıkmaya devam ediyoruz. Her kat çıkıldıkça göğsüm daha da sıkışıyor.

İK katı. Masamda kısa bir sohbet değil. Düzgün bir İK toplantısı.

Onu koridordan geçerek insan kaynakları katındaki konferans odasına kadar takip ediyorum. İçeride insan kaynakları müdürü Lindsey bekliyor.

Kalbim hızla atıyor. Avuç içlerim terlemiş. Eteğime siliyorum.

Tamam. Şimdi bunun Patrick ile ilgili olmasından gerçekten endişeleniyorum. Bir şey açıklamam mı gerekiyor? Bu, "iş yerinde uygunsuz ilişkiler" hakkında form doldurmanızı istedikleri kabus gibi İK eğitim senaryolarından biri mi olacak?

"On beş dakika sonra bir ekip toplantım var," diyorum gergin bir şekilde, zorla gülümsemeye çalışarak.

"Sorun değil," diyor Sarah nazikçe ve benim için bir sandalye çekiyor. Sandalye ikisine de dönük.

Ama hiçbir şey yolunda değil. Midem düğümlenmiş durumda ve vücudumdaki her sinir, bunun sağlık ve güvenlik, idari işler veya normal bir insan kaynakları meselesi olmadığını haykırıyor. Bu Patrick ile ilgili. Bu interkom ile ilgili.

Lindsey boğazını temizler ve bir klasörü açar. "Georgie, geldiğin için teşekkürler. Korkarım hafta sonu önemli bir sorun yaşandı ve ne olduğunu anlamamız gerekiyor."

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. "Ne tür bir sorun?"

"Rezervasyon sistemlerinde aksaklıklar yaşandı. Şu anda, ilgili tüm kişilerden bilgi topluyoruz."

Oh, şükürler olsun. İşle ilgili bir şey. İşle ilgili şeyleri halledebilirim.

"Tabii, sorun değil," diyorum, Patrick ile ilgili olmadığı için içimden bir rahatlama geçiyor. Yine de masama koşup hemen sorun gidermeye başlamak istiyorum. "Her zaman denetim yapıyoruz. Bana bir gün verin, raporu hazırlayayım. Masama gitsem iyi olacak, sorunu çözmem için bana ihtiyaçları olacak."

"Gerek yok," diye yanıtladı Lindsey sakın bir sesle. "Ama soruşturmamıza işbirliği yapmanızı istiyorum."

"Tabii ki!" Açıkça bir sistem sorunu varken neden insan kaynakları ile zaman kaybediyoruz? "Tam olarak ne oldu? Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hafta sonu büyük bir sistem arızası yaşandı. Birkaç otel rezervasyonlara erişemiyor. Konuklar geldiklerinde sistemde rezervasyonlarının olmadığını görüyorlar. Çoğu durumda, ödeme yapıp yapmadıklarını bile teyit edemiyoruz. Check-in ve check-out işlemleri manuel olarak yapılmak zorunda kaldı."

Ağzım kurur. Tükürüğüm buharlaşır. "Ne kadar kötü?"

"Çok kötü," diyor basitçe. "Birçok tesiste binlerce misafir etkilendi. Resepsiyonlar aşırı yüklü. Telefonlar durmadan çalışıyor. Maddi ve itibar kaybı... çok büyük."

Midem düğümleniyor. Cuma akşamı yaptığım değişiklik yüzünden mi?

Craig'e tam da bu konuda uyarıda bulunmuştum. Testlerden tasarruf edersek tam da böyle olacağını söylemiştim.

Şimdi buradayız, büyük McLaren Hotels imparatorluğu Taş Devri'ne geri döndü. Resepsiyonlar sanki 1972'deymiş gibi kalem ve not defterleriyle uğraşıyor.

En azından kendimi korudum. Uyarılar. Belgeler. Bu benim hatam değil.

"Tamam," diyorum, acilen öne eğilerek. "Takımla birlikte olmalıyım. Önce onlarla konuşup, onları tekrar ayağa kaldırabilirsem, sonra geri gelip bu denetim işini yapabiliriz. Ben sadece..." Ellerim titriyor. "Bunun düzeltildiğinden emin olmam lazım."

Craig, sistem yanarken beni buraya süreç hakkında konuşmak için sürüklediklerini öğrenince patlayacak.

"Buna gerek yok," diyor Sarah. "Mühendisler çoktan görevlendirildi. Daha da önemlisi, bu uygulamanın nasıl hayata geçirildiği konusunda endişeler var. Sen daha fazla dahil olmadan önce, uygun protokollerin izlenip izlenmediğini belirlememiz gerekiyor."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. Beynim, şirket dilini gerçek anlamına çevirmek için çabılıyor. "Tamam..."

"Önlem olarak, soruşturma devam ederken seni görevden alıyoruz."

Sözler kafama girmiyor. Aramızda havada asılı kalıyorlar.

"Ne?" Doğru duymuş olamam. "Askıya almak... beni mi?"

Bu bir hata olmalı. Herkesin farklı senaryolardan okuduğu korkunç bir yanlış anlaşılma olmalı.

"Maaşın ödenecek, soruşturma sonuçlanana kadar. Bu yetkisiz görevlendirmenin nasıl gerçekleştiğini anlamamız gerekiyor."

Yetkisiz mi? Beynim bu kelimeye takılıyor. "Yani, benim yaptığım değişikliklerle ilgili, değil mi? Ama Craig bana bunu yapmamı söyledi. Beni aradı ve oyalanmayı bırakmamı söyledi. Neden askıya alındığımı anlamıyorum. Bu hiç mantıklı değil."

Lindsey gözlüklerini düzeltir. "Bölüm müdürünüzün ifadesine göre, size daha fazla test yapılana kadar uygulamayı ertelemeni özellikle talimat vermiş. Bu özelliğin devreye alındığından haberi olmadığını belirtiyor."

Oda sallanıyor.

Sandalye tekerlekliymiş gibi hissediyorum çünkü birdenbire hiçbir şey sağlam gelmiyor. Zemin. Duvarlar. Gerçekliğin kendisi.

Craig beni suçluyor. Nedense işler felaket bir şekilde ters gitti ve o beni kurtların önüne atıyor.

"Ne? Bu doğru değil! Bana hemen uygulamamı söyledi. E-postalar olmalı. Her şeyi belgeledim..."

"Tüm iletişimleri inceleyeceğiz," diye araya girdi Sarah. "Şimdilik, dizüstü bilgisayarını ve şirketin tüm cihazlarını teslim etmelisin. Bir sonraki talimata kadar sistemlere erişemez ve iş arkadaşlarıyla iletişim kuramazsın."

Dizüstü bilgisayarım. Belgelerim. Kanıtlarım.

Çantamın askısını sanki ikiye koparacakmışım gibi sıkıca tutuyorum. Ellerim titremeyi kesmiyor. Bütün vücudum titremeyi kesmiyor.

Tabii... Tanrım. Tabii o bunları sunucudan silmediyse. Yönetici erişimi var. Her şeyi ortadan kaldırabilir. O zaman geriye sadece benim dağıtımımı gösteren günlükler kalır — görünüşe göre yetkisiz. Sadece IT departmanından Georgie Button, kendi başına hareket edip bütün bir otel zincirini çökertmiş olur.

"Ne zaman öğreneceğim?" diye soruyorum, sesim kısık.

"Soruşturma gerektiği kadar sürecek," diyor Lindsey, kaba değil ama sıcak da değil. "Sizinle iletişime geçeceğiz."

Aman Tanrım. Yalan söylemiş. Her şeyi yeniden yazmış. Değişikliğim arızaya neden oldu, ama bunu o emretti, beni zorladı ve şimdi beni bununla gömdü.

Sorun şu: Craig iyi konuşur. Yirmi yıldır teknik jargonu yönetici diline çeviriyor, çoğu zaman bizim ne yaptığımızı anlamadığı halde kendini vazgeçilmez gibi gösteriyor. Yönetim kurulu onu zeki buluyor. Patrick ona güveniyor.

Ben mi? Ben tam olarak olduğum gibi konuşuyorum: çok fazla ağlayan ve çok az uyuyan bir genç yazılımcı. Gergin olduğumda sesim titriyor. Bir şeye tutkuyla bağlı olduğumda fazla açıklama yapıyorum. Özür dilemeye gerek olmayan cümlelerin önüne "özür dilerim" diyorum. Lanet olsun, balıklar için bile özür diliyorum.

balıklardan özür dilerim. Çok fazla önemsiyorum ve bu belli oluyor, bu da beni profesyonelden çok duygusal biri gibi gösteriyor.

Boğazım yanıyor. "Bay McLaren olaydan haberdar mı?" "Elbette," diye cevaplıyor Sarah.

"O, benim..." Yutkunuyorum. "Askıya alındığımı biliyor mu?" "Evet."

Elimin içini göğsüme sertçe bastırıyorum, sanki yeterince sert bastırırsam ciğerlerime hava doldurabilirmişim gibi.

İşe yaramıyor. Nefesim acınası bir şekilde kesik kesik geliyor.

"Aslında," diyor Lindsey, dosyayı kapatarak, "Bay McLaren gitmeden önce sizinle konuşmak istiyor. Sizi oraya götüreceğiz."

Ben bakmak ona ona. Uyuşmuş. Beynim beyin durdu bilgi işlemeyi bıraktı. Artık sadece statik var.

Beni suçlu muamelesi yapıyorlar.

"Londra'da mı?"

Patrick biliyor. Ve burada benim için savaşmıyor, gerçeği talep etmiyor. Craig'i dinliyor. Craig'i seçiyor.

Tek bir kararla, benim olan tek şeyi elimden alıyor: işime duyduğum gurur. *Hayatımdaki her şey parçalanırken, erkekler beni istemediğinde, teyzem öldüğünde ve kardeşim bana çocuk muamelesi yaptığında bile, yapabileceğim tek şey. Bu işte iyiyim.*

Eğer onu da alırlarsa, benden geriye ne kalır?

Erkeklerle sahip olduğu her şeyi veren, ama onların parçalarıyla uzaklaşmasını izleyen bir kadın.

OTUZ SEKİZ

Her katta bir gösteri var

Patrick

OFİSİM SAVAŞ ALANI GİBİ. Halkla ilişkilerden Siobhan üç telefonu aynı anda idare ediyor, birine bağırırken diğer ikisi beklemede yanıp sönüyor. Fraser, hayatı buna bağlıymış gibi tüm emlak yöneticileriyle görüşüyor. Üst düzey ekibim tam bir kriz modunda. Herkes hareket halinde, koşturuyor, telaş içinde.

Hiçbiri yeterli değil.

Telefonum durmadan çalışıyor. Lanet şeyi pencereden dışarı atmak istiyorum.

Her yerde bu konu var. Sosyal medyada. Dünyanın yarısı savaş halinde olmasına rağmen skandal peşinde koşan magazin dergileri.

Daha önce de finansal darbelerle başa çıktım, ama bu farklı. Bu sadece bilançodaki rakamlar değil. Bu, personel kağıt parçalarına isimleri karalarken ve banka hesaplarını çapraz kontrol ederken, resepsiyonda saatlerce kuyrukta bekleyen insanlar. Uzun mesafeli

dönüyorlar, ama odalarının olmadığını öğreniyorlar. Düğün partileri, internette sonsuza kadar kalacak yorumlar yazmakla tehdit ediyorlar.

Kendimizi, bir oteli nasıl işletmemek gerektiğine dair kanlı bir vaka çalışmasına dönüştürdük. Beni öldüren şey itibar kaybı. Misafir sadakatı. Ağızdan ağıza yayılan haberler. Aylarca uğraştığım, büyükbabamın gurur duyacağı Forbes Beş Yıldızlı ödülü, tüm ülke benim başarısızlığımı izlerken parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Craig sabah altı da ofisimdeydi, titriyordu, bana her şeyi gösteriyordu. Georgie'nin kimlik bilgilerinin bulunduğu dağıtım günlükleri.

Ona çok sert çıktım. Bu olayın onun gözetiminde nasıl olabildiğini öğrenmek istedim. Ama o, kızın izni olmadan bu değişikliği yaptığını iddia etti. Doğrudan emirlere karşı gelmişti. İhmaldi, dedi. Skye'daki görevinden sonra "sinirli"ydi. Bir şeyleri kanıtlamak istiyordu. Suçlaması açıkça ortadaydı, söylenmemiş ama açıktı.

Tanıdığım Georgie asla kininden dolayı bir sistemi sabote etmezdi. Ama öfke insanları değiştirir. Normalde asla düşünmeyecekleri şeyler yapmalarını sağlar. Bunu daha önce de gördüm.

Tüm hafta sonu ona ulaşılammıştı. Telefonu kapalıydı. Sanki olacakları biliyordu ve bununla yüzleşmek istemiyordu.

Her şeyin kaynağı, cuma gecesi yapılan bir özellik güncellemesiydi.

Bu kısmı kabul edemiyorum. Bunu kazara mı mahvetti?

Yoksa bir şeyleri kanıtlamak için mi yaptı?

Bunun bir hata olduğuna inanmak istiyorum. Bunun bana olan kızgınlığının etkisiyle kötü niyetle yapılmadığını.

"Patrick, öğlene kadar bir açıklama yapmalıyız," diyor Siobhan, kalemını o kadar sert vuruyor ki, onu ikiye kırmak istiyorum. "Bu konuyu önceden halletmezsek, hikaye kendiliğinden yazılır."

"Konuklar şimdiden kuyrukların fotoğraflarını paylaşmaya başladı," diye ekliyor Fraser, sesi kesik kesik. "Burası lanet olası bir sirk."

Masaya parmaklarımla ritim tutarak kendimi odaklanmaya zorluyorum. Bu ritim, yumruğumu bir şeye vurmamı engelliyor. "Tarafsız ol. Teknik sorun tespit edildi ve çözüldü. Misafir hizmetlerini ön plana çıkar. Burada büyük bir mali kayıp yaşayacağız. Misafirlerin sıkıntılarını ve rahatsızlıklarını gidermek için istediklerini onlara ver." Sesim sakın ama kafamın içi gürültüyle doludur.

Kapı çalınıyor.

"Girin," diyorum.

İnsan Kaynakları'ndan Sarah içeri girer. "Georgina Fitzgerald bekliyor."

Kaşlarını kaldırıışından, bu durum hakkında ne düşündüğünü tam olarak anlayabiliyorum. Onu suçlayamam. Bu sabah insan kaynakları ve üst düzey yöneticilere ilişkimizi açıkladım, açıklamak zorundaydım. Georgie bu karışıklıkta ne kadar suçlu olursa olsun, her şey benim yanlış kararım ile başladı.

"Onu içeri gönderin. Diğerleri, bize on dakika verin."

Herkes dışarı çıkıyor, yüzlerinde merak ve hoşnutsuzluk karışımı bir ifade var.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, kendini tutmaya çalışarak içeri giriyor. Elini kaldırıp koyu renkli saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor, ama hemen başka saçlar da kaçıyor.

Kilo vermiş. İskoçya'dan döndüğünden bu yana geçen birkaç gün içinde bile elmacık kemikleri daha belirgin hale gelmiş. Dar blazeri artık omuzlarında bol duruyor.

Göğsüm sıkışır. Onu özlemişim. Kalp şeklindeki yüzüne, hissettiği her duyguyu yansıtan yeşil gözlerine bakınca, tek istediğim bu durumu düzeltmektir. Şirketimin tarihindeki en büyük krize neden olmasına rağmen, o yıkılmış ifadesini ortadan kaldırmak istiyorum.

"Askıya mı alınıyorum?" Sesi çatallanıyor ve bu ses mideme oturuyor.

"Otur," diye emrediyorum, odayı geçip ona dokunmak gibi pervasız bir şey yapmadan önce.

Bacakları onu taşıyamayacakmış gibi, solgun ve titreyerek sandalyeye çöküyor. Parmakları, kanlı bir dağı tırmanarak geri aldığım o kolyeyi buluyor. Artık onun tüm işaretlerini biliyorum. Düşünürken yanağının içini ısırtışını. Ağlamak üzereyken ama ağlamamaya çalışırken gözlerinin parlamasını. Boğazının dibinde, ağzımın altında hissettiğim o hızlı nabızı.

Şu anda otellerim kriz modunda olsa bile, onunla ilgili her şeyi fark ediyorum.

"Ne oldu Georgie?"

"Craig, benim rahat hissetmediğim ve tüm süreçlerimize aykırı olan bir değişikliği uygulamaya zorladı. Geliştirme aşamasında iyice test ettim, sonra kalite kontrol için ona verdim. O da onayladı ve canlıya geçirmemi söyledi."

"Sana bunu yapmanı söylediğine dair kanıtın var mı?" "Telefonla konuştu."

İç çekiyorum. "Onun versiyonu bu değil. Sana beklemeni söylediğini söyledi."

Yeşil gözleri yaşlarla doldu. Sabahları uyandığımda aklıma gelen gözler. "Çünkü o böyle yapar! Bana bir şey söyler, sonra sana tam tersini söyler ve suçlu olan ben olurum!"

"Ama bunu kanıtlayamazsın." Dosyayı masanın üzerinde sürükleyip açarım. Adı, düzgün siyah harflerle bana bakıyor. "Bak şuna. Referansların. Adın, defalarca yazılmış."

Kanıtlara bakıyor. Yüzü buruşuyor. "Çünkü teknik işi ben yaptım. Ama Craig bana..."

"Dur." Elim havayı keser. Masadan kalkarım, hareket etmem, alana ihtiyacım var. "Sosyal medyada her yer bu haberle dolu. McLarenFail dünya çapında trend oldu. İki milyon takipçisi olan bir seyahat blogcusu Ritz-Carlton'a giriş yaptı ve 'McLaren felaketini' gerçek zamanlı olarak belgeliyor. Forbes Beş Yıldızlı otelimiz mi? Tamamen mahvoldu. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyorsun. Bu iş benim hayatım."

"Belki de bu iş senin tüm hayatın olmamalı, Patrick." Gözyaşları akmaya başladı. "Belki de hayatta, otel imparatorluğunun kralı olmak ya da Forbes listesinde yer almak dışında daha önemli şeyler vardır."

Bu mu yani? Beni işime tercih ettiğimi düşünüyor ve bu yüzden bana saldırmaya mı karar verdi? Aleyhinde o kadar çok kanıt var ki, en azından bu soruyu sormamak benim için sorumsuzluk olur.

"Bana intikam almak için mi yaptın bunu?"

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi. "Sadece seni cezalandırmak için insanların düşünlerini mahvedip, işini batıracağımı mı düşünüyorsun?"

"Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Zamanlama çok uygun. Son konuşmamızdan sonra öfkeyle Londra'ya geri gönderildin ve aniden sistem çöktü."

Eli boğazına gider. Oradaki kolyeyi kavrar. "Gerçekten benim böyle biri olduğumu mu düşünüyorsun? İntikamcı, öfke nöbetleri geçiren bir çocuk mu?"

"Bence incinmiş ve kızgınsın. Ve belki de net düşünemiyorsun."

"Ve bence Craig'i suçlamak için çaresizsin, çünkü onun başarısızlığını kabul etmek, yanlış adamı desteklediğini kabul etmek anlamına gelir. IRIS'i ben kurdum. Her bir kod satırını. Bu yeni özelliğin

hazır olmadığını söyledim. Her riski belgeledim. Senin gözünde iyi görünmek istediği için beni görmezden geldi."

Sesindeki kararlılık göğsümü sıkıştırdı. Yine de kanıtlar gözümün önünde duruyordu. "O zaman nerede? Bu uyarılar, bu belgeler?"

"Dizüstü bilgisayarımı aldılar! İnsan kaynakları her şeyi el koydu. Dosyalarımı, e-postalarımı, hiçbir şeye erişemiyorum..."

"Ve her kanıt aksini gösterirken, sana körü körüne güvenip her şeyi riske atmamı mı bekliyorsun?"

Kanıtlar çok ağır.

"Craig'in e-postaları ve kayıtları sildiğine inanıyorum. Ya da biri sildi."

Sinirlenerek başımı sallıyorum. "Yeter."

Craig dedi ki o dengesiz İskoçya'dan döndüğünden beri. Dikkat dağınık, savunmacı, protokolleri takip etmiyor.

Bu yüzden her aptalın en az bir kez göz ardı ettiği tek kuralı hep uyguladım: iş ile zevki asla karıştırmama. Bu bir klişe çünkü doğru.

Şimdi Georgie ve ben bittik. Jake benimle konuşmuyor. Ve ben burada oturmuş, yıllardır istediğim tek kadının beni mahvettiğini merak ederken, otel imparatorluğum lanet olası çamurun içinde sürükleniyor.

Georgie

Masasının arkasından çıkıp tam önümde duruyor. Artık aramızda hiçbir engel yok. Mesleki mesafe yok. Sadece o, üzerime çökmüş ve nefes almamı zorlaştıran yoğun bir hava var. Mavi gözleri

bana dik dik bakıyor ve Skye'da olanlardan sonra, o bakış bana yöneldiğinde, hor görme dolu olsa bile, midem hala bulanıyor.

Acı bir şekilde, neredeyse gülünç bir durum: tam bir döngüye geldik. Sunumumun felaketinden sonra bana attığı keskin bakışın aynısı, sadece şimdi çok daha kötü. Çünkü artık uykudan yumuşayan gözlerinin nasıl görüldüğünü biliyorum. Güldüğünde nasıl göründüklerini. Geldiğinde nasıl göründüklerini.

Ve görünüşe göre, benden nefret ettiğinde nasıl görüldüğünü de biliyorum.

Tanrım. Skye'da gördüğümüz, uçurumun kenarında otlayan koyunlar gibiyim. Kayalara çarpmadan önce düştüklerini fark edemeyecek kadar aptalım. Ama koyunların bir mazereti var: onlar koyun. Benim mazeretim ne?

Kendimi sevmeme izin verdiğim adama bakıyorum ve gerçek beni vuruyor. O beni çoktan suçlu bulmuş.

"Bana inanmıyorsun," diye fısıldıyorum.

Yüzündeki ifade yumuşamıyor. "O değişikliği izinsiz yaptın ve bu şirkete, *benim* şirketime büyük zarar verdin. Önemli bir mali ve itibar kaybına neden oldun. Yaptığın hatanın sorumluluğunu üstlen."

Nabzım boğazımda atıyor. Kafamda, Riri'nin sesi, Steve hakkında ilk kez söylediği günkü kadar net bir şekilde yankılanıyor: *Senin değerini bilmeyen erkekler için kendini küçültmeye cüret etme.*

İçimde şiddetli ve çaresiz bir duygu yükseliyor. "Hayır. Sen kendininkinin sorumluluğunu al."

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısılıyor. "Anlamadım?"

Bütün vücudum her zamanki gibi davranmak istese de, kendimi onun bakışlarına bakmaya zorluyorum: özür dilemek, konuyu saptırmak, kendimi küçük düşürmek. "Yine aynı şey. Sen sadece odadaki en gürültücü kişiye inanıyorsun. Craig gibi erkeklerin başarılı olduğu, benim gibi kadınların ise ortadan kaybolduğu bir ortam yarattın."

Patrick'in çenesi gerilir, gözleri buz gibi sertleşir. "Dikkatli ol. Burası şikayetlerini dile getirebileceğin bir mahkeme salonu değil. Durumu daha da kötüleştiriyorsun. Duygularını kontrol et ve dikkatleri başka yöne çekmeye çalışmayı bırak."

"Hayır, *dikkatli* olmaktan bıktım," diyorum, sesim titriyor. "Biliyor musun? Sen Craig'den daha kötüsün. En azından o açıkça berbat biri. Ama sen

..." Gözyaşları gözlerimi yakıyor. "Sen ona yardım ediyorsun. Bana sorumluluk almamı söylüyorsun, ama sen onun asla sorumluluk almadığı bir şirket kurmuşsun."

"Georgie," sesi hırıltıya dönüşüyor.

"Bana 'Georgie' deme." Titriyor olsam da çenemi kaldırıyorum. "Craig gibi birini şikayet edemeyeceğim bir ortam yarattın. Orada durup yirmi iş arkadaşımın önünde 'kadın sorunlarım' olduğunu söyledi ve ne oldu? Merdiven boşluğunda sessizce bir konuşma yaptı."

Kaşlarını çattı.

"Seni *duydum*. Ona şüpheye yer bırakmadın ve beni bir suçlu gibi buraya getirdin. Bu yüzden benim gibi insanlar sessiz kalıyor."

"Yeter. Bunu Craig'le ya da kendini daha iyi hissettiren başka bir hikayeye ilişkilendiremezsin. Mesele, senin neden olduğun zarar."

Benim verdiğim zarar. Doğru. Craig'in verdiği zarar değil. Bu şirketin onun gibi erkekleri koruyarak verdiği zarar değil.

"Her şey birbiriyle bağlantılı!" Bir adım geri çekilip mesafe koymaya çalışıyorum, ama kalçam masasının köşesine takılıyor ve yüzümü buruşturuyorum. "Craig yirmi yıllık deneyime ve bir penise sahip, bu yüzden söylediği her şey tabii ki doğru. Peki ya ben? Haftada yüz saat çalışabilir, her hatayı düzeltebilir, her özelliği geliştirebilirim, ama yine de ona benim yerime inanırsın. Çünkü sen böyle yaparsın. Toplantılarda herkesi ezip geçen adama, sessizce işini yapan kadına tercih edersin."

Titremelerini durdurmak için avuç içlerimi uyluklarıma bastırıyorum, ama hemen pişman oluyorum çünkü şimdi bir çocuk gibi görünüyorum.

Gözyaşları yüzünün kenarlarını bulanıklaştırıyor, ama ben bakışlarımı kaçırmıyorum. Onun benim çöküşümü izlemesine izin vermeyeceğim. "Beni uzaklaştırma konusunda endişelenme. Ben istifa ediyorum. Beni önemsemediğine karar vermiş insanlara kendimi önemsetmeye çalışmaktan bıktım."

Ardından gelen sessizlik, düşüyormuşum gibi hissettiriyor.

Bacaklarım jöle gibi titriyor, ama bir şekilde, bir ayağımı diğerinin önüne koyarak yürüyorum ve düşmeden kapıya ulaşıyorum. Küçük zaferler.

İki güvenlik görevlisine doğru yürüyorum.

McLaren imparatorluğuna bir tehditmişim gibi kapının iki yanında heykel gibi bekliyorlar.

Patrick'in ofisi C-suite katına açılıyor. Tüm kat çalışıyormuş gibi davranmayı bırakmış. Hepsi bana bakıyor.

Yanımda, sert ve muhteşem Riri'yi hayal ediyorum. *"Çenenı kaldır Georgie. Burası bir podyummuş gibi davran."*

Ama yapamıyorum. Bütün o bakışların ağırlığı beni ezip geçiyor. Her bakış, üzerime baskı yapan bir el gibi geliyor.

Roy koridorun sonunda belirir, yüzü bembeyazdır. "Georgie, ne oluyor?"

"Askıya alındım." Sesim cansız çıkıyor. "Craig'in yapmamı söylediği kod değişikliği yüzünden. Ama görünüşe göre bu kısmı önemli değil."

Yüzü buruşuyor. "Dalga geçiyorsun herhalde."

"Masanıza dönün," diyor güvenlik görevlisi Dylan Roy'a, ama gözleri özür dilercesine bana kayıyor. "Üzgünüm Georgie. Seni dışarı çıkarmak zorundayız."

"Beni kelepçelemek mi istiyorsun?" diyorum, yarı şaka yarı ciddi. "Sorun değil. Sessizce gideceğim. Her zaman öyle yaparım."

Koridor hiç olmadığı kadar uzun geliyor. Biri mikrodalgada balık ısıtıyor. Kokusu midemi bulandırıyor. Kusma isteğiyle mücadele ederek zorlukla yutkunuyorum.

Bu hikayeyi gerçekten tamamlar, değil mi? "Ve sonra utanç yürüyüşü sırasında kustu."

Asansör her katta duruyor, her ding sesi küçük bir cellat çanı gibi, kahveleri ve kulaklıkları ile yanımızdan geçen yeni seyircilere kapıları açıyor. Bazıları sanki taziyelerini sunar gibi "merhaba" diyor.

Zemin kata vardığımızda, yüzüm yanmaktan acıyor. Herkesin gözleri sanki sadece bana bakmak için parlıyor: merak, acıma, yargılama. Seçim sizin.

Gözlerinin arkasında yazılan hikayeyi neredeyse görebiliyorum: *IT departmanından Georgie'yi duydun mu? Patrick ile yatıyordu, değil mi? Patrick onu terk edince tüm sistemi sabote etti. Her zaman sessiz olanlar, değil mi?*

Aşağılanma, tüm hayatın boyunca korumaya çalıştığın hassas noktalarını yakıp kül eden bir ısıdır.

Yıllarca değerimi çözdüğüm sorunlarla, geliştirdiğim özelliklerle, ara sıra e-postalarda gömülü olan "iyi iş" övgüleriyle ölçtüm. Yararlı, güvenilir, asla şikayet etmeyen biri olmak için çok uğraştım. Kendinden parçalar feda etse bile herkesin hayatını kolaylaştıran kız.

Yeterince yardımcı olursam, sonunda hak ettiğim yeri kazanacağımı düşünmüştüm. Bir gün birisi çözdüğüm tüm problemleri ve geç saatlere kadar çalıştığım geceleri görüp şöyle diyecekti: "Sen buraya aitsin."

Şimdi McLaren Hotels bunların hiçbirini hatırlamayacak. Şunu hatırlayacaklar: güvenlik tarafından dışarı çıkarılan kız.

Benim gibi endişeli bir insan için, bundan daha kötü bir kabus olamaz: Herkesin gözleri benim utancımı takip ediyor, yeterince iyi olmadığının kanıtı beni kapı dışarı ediyor.

Bu aşağılanmaya neden olan Patrick'ti. Onu seviyor olabilirim, ama onu asla affetmeyeceğim.

Aşk sonunda çürüdüğünde geriye kalan budur. Tekne gezisi, balık tutmak, buz banyosu, helikopter ya da onunla yatakta yatıp pencerenin dışındaki martıları izlemek değil.

Bu. Beni suçlu muamelesi yapan gardiyanlar. Beni görmezden gelen resepsiyonist. Bina bile gitmemi istiyormuş gibi beni kaldırıma tüküren döner kapı.

Riri'nin fotoğrafı yanımda değil. Hâlâ masamda, Roy'un yaptığı "*sakin ol ve Georgie'ye bırak*" yazan kahve fincanı ve acil durumlar için sakladığım yedek ayakkabılarla birlikte. Unutulmaya yüz tutmuş stres topum. Klima çok soğuduğunda giymek için sandalyemin üzerinde tuttuğum yedek hırkam. Roy'un doğum günümde bana verdiği, el boyaması saksıdaki küçük sukulent bitki. O masayı benimmiş gibi hissettiren iki yıllık küçük eşyalarım.

Sulu bitki, ben sulamazsam ölecek. Sanırım artık şirketin malı oldular.

Muhtemelen çöpe atacaklar. Kimse, hiç önemi olmayan birinin eşyalarını neden saklasın ki?

OTUZ DOKUZ

Eğri posterli çocuk

Patrick

"BÖLÜMÜMÜZÜZ, EFENDİM." Asistanım Margaret, kapıda durmuş, sanki dünyanın başka herhangi bir yerinde olmak istermiş gibi görünüyor.

Nefes alacak zamanım yok. Georgie yirmi dakikadır yok ama göğsüm hâlâ biri yumruklamış gibi ağrıyor. Güvenlik görevlilerinin onu dışarı çıkarmasını izlemek mi? Yıllardır başıma gelen en zor şeydi.

"Sorun yok," diyorum sertçe.

Vahşi bir hayvana yaklaşıyormuş gibi irkiliyor ve onu suçlayamıyorum. Otellerle ilgili bu boktan durum patlak vermeden önce bile, bütün hafta boyunca bir ayı gibiydim. Herkese ters davranıyor, sinirlerim çok gergin. Skye başlattı, Londra daha da kötüleştirdi.

Georgie'nin ayrılmasının şokunu hala atlatamadım. Onun istifa etmesini istemedim. Hatasını kabul etmesini, askıya alınmasını - tam maaşla, lanet olsun - ve bu karışıklığı bizim çözmemizi istedim.

Bir yanımda, Forbes listesindeki yerini kaybetmekten daha kötü bir şey olup olmadığını merak ediyor. Jake'in on yıllık dostluğumuzu bitirmesinden daha kötü bir şey.

Şu anda bunu incelemeyeceğim.

"Efendim. BT departmanında bir kargaşa var," diyor Margaret dikkatlice.

"Farkındayım. Bütün şirket kargaşa içinde." Düzeltme bu sabah devreye girdi, sistemler tekrar istikrarlı hale geldi, ama hasar çoktan verildi. Sosyal medya bu konuyu hiç kapatmadı ve halkla ilişkiler ekibi hala yangınla mücadele ediyor.

"Beş kişi dışarıda bekliyor." Klipsli dosyasını sanki benden korunmak için göğsüne sıkıca bastırıyor. "Onları göndermek istedim ama gitmiyorlar. Sizinle konuşmak istiyorlar."

Kaşlarımı çattım. "O zaman Craig ve ekibini içeri gönder."

Daha da rahatsız görünerek yerinden kıpırdanıyor. "Craig onlarla birlikte değil."

O burada değilse, bu ne demek oluyor?

"Güvenliği çağırmamı ister misin?" diye sordu.

"IT için mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne yapacaklar, fareyle beni dövecekler mi?"

"Kızgın görünüyorlar."

Yavaşça nefes veriyorum. "İçeri al."

Şimdi ne oluyor?

Beş kişi savaşa gider gibi içeri girerler. Roy, sanki benim yerime kusacakmış gibi görünüyor. Boğazını temizlerken elleri titriyor. "Georgie'ye olanlar hakkında şikayetimizi dile getirmek için buradayız."

Bu adam ciddi mi?

"Kararı beğenmemiş olabilirsiniz, ama o protokolü ihlal etti," diye terslerim. "Bunun sonuçları vardır. Şikayetiniz varsa, uygun prosedürü izleyin. Ofisime dalmak uygun prosedür değildir."

Gözlerini kırıştırır, boğazı titrer. "Bizi dinlemek istemiyorsanız efendim... o zaman greve gidiyoruz."

Grev mi? Bu adamlar kafayı yemiş. "Grev yapamazsınız. Sendikaya üye değilsiniz."

"Peki." Diğerlerine yan gözle bakar, onlar da sıkıca başlarını sallar. "O zaman gideriz."

Ona bakıyorum. Bu adamın cesareti var. Ofisimde durmuş, ultimatom verebileceğini sanıyor. "Bu oldukça büyük bir tehdit."

"Bu bir tehdit değil. Bu bir gerçek. Efendim."

İlk içgüdüüm, onlara ultimatomlarını tam olarak nereye sokabileceklerini söylemek. Milyar poundluk bir şirketi, kıdemsiz çalışanların şartlarını dikte etmesine izin vererek yönetmiyorum. İşlerin gidişatından memnun değillerse, kapı hemen orada.

İçlerinden biri — Tanrım, çocuk on iki yaşında gibi görünüyor — el yapımı bir poster çıkarıyor. *Georgie için adalet*, sanki bir tür protesto gibi keçeli kalemle yazılmış.

Bu insanlar işlerini riske atacak kadar kızgınlar. *Benim* öfkemi riske atacak kadar kızgınlar. Bunun altında gerçek bir neden olmasa böyle bir şey olmaz.

"Peki o zaman," diyorum, sandalyeme yaslanarak. "Söz sizde. Sözüünüzü söyleyin."

Arkadan sessiz bir ses yükselir. "Craig'in ona bunu yapmasını emrettiğini duydum. Saat geç olmuştu, herkes evine gitmişti. Craig o kadar gürültülüdür ki, telefonda bile bir kilometre öteden duyulur. Ona QA'nın onay verdiğini ve devam etmesini söyledi. O da bizim gibi — Georgie'nin kodu mükemmel olacağını varsaymıştı. Genelde öyledir. Ama işler böyle yürümüyor. Biz bir takımız. Georgie'nin her zaman üstün başarı göstereceğine güvenemeyiz."

Kaşlarımı çatıyorum. "Doğruyu söylediğini nereden bileceğim?"

Ben bağırmamış olmama rağmen, sanki bağırmışım gibi irkilir. "Ben... Ben yalan söylemem, efendim."

Roy bu sefer daha kararlı bir şekilde öne çıkar. "Geçen yılki projelere bakabilirsiniz. Georgie neredeyse hepsini yönetti. IRIS'in çoğunu kendisi kurdu. Her özellik onun fikriydi." Roy duraksar. Bütün vücudu gergindir. "Craig övgüyü aldı, ama bu onun eseri. O hiç bir şey söylemedi. Ve Craig her fırsatta onu ezdi."

"Craig'in bu konuda yalan söylediğini mi söylüyorsun?" Sesim alçalır. "Bu ciddi bir suçlama."

"Georgie'ye yaptıkları daha da kötü," diye karşılık verdi Roy. "Ve bunu görmezden gelersen, bu bizim çalışmak istediğimiz türden bir şirket olmaz."

Onlara bakıyorum, içimde soğuk bir his yerleşiyor. Craig tam burada, bu ofiste, elini kalbine koyarak, yemin ederek

Georgie'nin kurallara uymadığını yemin etti. Bana görev kayıtlarını gösterdi. Onu, kurallara uymayan, kontrolsüz biriymiş gibi gösterdi.

Şimdi bu adamlar farklı bir tablo çiziyorlar ve bunu görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyor. Georgie'nin sesi de bu tabloya karışıyor — odadaki en gürültücü adamı desteklediğimi, Craig gibi birinin zirveye çıkacağı bir kültür oluşturduğumu söylüyor.

Beş kişi boyunlarını ortaya koymaya hazır. Boşuna bu kadar riske girmezler. Burada ciddi bir sorun var.

Başka bir geliştirici, dizüstü bilgisayarını koltuğunun altına sıkıştırarak öne çıkıyor. Beş saniye içinde üç kez gözlüklerini düzeltiyor. "Georgie'nin bu yılki çalışmalarının kanıtını size sunabiliriz. Her şey kayıt altında. Açıkçası."

Onlarla birlikte olan bayan çenesini kaldırır. "Sistemin adı bile onu kimin kurduğunu gösteriyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"IRIS," diyor. "Georgie, büyük teyzesinin adını vermiş."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Şimdi de benimle dalga geçip zamanımı boşa harcadıklarını sorguluyorum. "Sen ne diyorsun be? Büyük teyzesinin adı Riri ve sistemin adı Integrated Resort Intelligence System."

"Evet, kısaltmayı sonradan uydurduk," diyor. "Georgie yaptı bunu. Teyzesinin gerçek adı Iris'ti. Riri ise takma adıydı."

Onlara bakarken, içimde temel bir değişiklik hissettim. Onun yasal adının bu olduğunu bilmiyordum.

Georgie sistemi teyzesinin adıyla mı adlandırmış?

Her şeyden çok sevdiği, ölen teyzesi. Bu doğru mu?

Midem o kadar çok bulanıyor ki masanın kenarına tutunmak zorunda kalıyorum.

Tanrım. Ne yaptım ben?

Beş geliştirici kariyerlerini mahvetmeye hazır. Sadece Georgie onların arkadaşı olduğu için değil - ki açıkça öyle - ama ona olanlar yüzünden.

Bunu tamamen ters mi anladım?

Merdiven boşluğunda Craig hakkında haklıydı. Onu çok kolay affettim. Sanki inşaat sahasındaymışız gibi onu kenara çekip "sessizce konuşmak" için

sanki sıradan bir cinsiyetçilik, erkeklerin erkeklik yapmasıymış gibi. Yirmili yaşlarımdan kalma eski alışkanlıklar ve işler böyle halledilirdi. Ama artık tuğla örmüyorum. Yüzlerce çalışanı olan bir şirketi yönetiyorum, bunların yarısı kadın ve ben hala herkesin daha kalın derili olması gereken bir şantiye gibi davranıyorum. Posterı tutan çocuk hala onu havada tutuyor. Kolları yorulmuş olmalı. Zavallı herif kararlı.

"Elinde ne varsa göster bana," diyorum.

Georgie

"Öğle yemeğine hazır mısın?" diye soruyor Jake, başını oturma odasına sokarak. "On dakika," diye mırıldanıyorum, dizüstü bilgisayarımın üzerine eğilmiş halde.

"Tamam ben alıyorum bir duş duş alacağım diyor diyor, zaten üst katta gürültü yapmaya başlar.

Riri'nin evi için *SpareRoom* ilanını bitiriyorum:

İki ev arkadaşı aranıyor, tercihen yirmili yaşlarda, ara sıra ağlamaya, aşırı şarap tüketimine ve stresli hata ayıklama sırasında sabahın 3'ünde çıkan agresif kodlama seslerine tahammül edebilen kişiler.

sabahları stresli bir şekilde hata ayıklarken çıkardığım kodlama seslerine tahammül edebilmelidir.

Lanet olsun Georgie. Kendine gel. Kimse böyle biriyle yaşamak istemez.

Silip şununla değiştiriyorum:

Profesyonel kadınlar tercih edilir. Sessiz, profesyonel, yirmi beş yaşında

Yok.

İşte. Sıkıcı. Normal. "Duygusal olarak kırılğan teknoloji kızı" diye bağırıyorum.

Kadınlar diye karar verdim çünkü Jake iğrenç erkek çoraplarını evin her yerine bırakıyor ve sanki bir şey ölmüş gibi kokuyorlar.

Fazla düşünmeden gönder düğmesine basıyorum. Artık yalnız kalmak istemiyorum.

Üniversitede küçük, değerli bir arkadaş çevresi oluşturmuştum. Her partiye giden popüler tipler değildik. Kütüphane kafesinin müdavimleriydik, derslerde birbirimize yer ayırır, biri uyuyakaldığında notlarımızı paylaşırdık.

Steve yavaş yavaş bu bağları zehirledi. Onları görmek istediğim her seferinde, bir kriz yaratırdı. Acil olarak yatıştırılması gereken korkunç bir gün. Acil olarak ilgilenmem gereken bir baş ağrısı. İhtiyaç gibi görünen küçük suçluluk duyguları.

"Yine dışarı mı çıkıyorsun?" derdi. "Sakin bir gece geçireceğimizi sanıyordum."

Her seferinde, iyi bir kız arkadaş olmak istediğim için pes ederdim.

Daha güçlü olmalıydım, ama yirmi yaşındaydım ve aşkın fedakarlık anlamına geldiğini düşünüyordum. Fedakarlık yapan tek kişinin ben olduğumu fark etmemiştim. Onun ihtiyaçları dışında neredeyse hiç var olamayacak kadar küçüldüm.

O arkadaşlık bağlarını tekrar istiyorum. Hasta olduğunda sana çorba getiren arkadaş olmak istiyorum. Arkadaşlığı seçen ve kimsenin onu bunun için suçlu hissettirmesine izin vermeyen biri.

Asla sosyal bir insan olmayacağım; herkesi tanıyan ve ortamı hareketlendiren biri olmayacağım, ama daha sakın bir şey sunabileceğimi düşünmek istiyorum. Sen dans ederken çantayı tutan kişi benim. Eve güvenle ulaşmanı sağlayan kişi benim. Aynı adam hakkında üç saat boyunca yargılamadan dinlerim, sadece ara sıra şarabını doldururum.

Sırada işler var, ama önce kendime küçük bir mola vereceğime söz verdim. Jake'in Norveç gezisi birkaç hafta sonra başlıyor. Ondan önce, zamanımı *kendime* ayıracağım. Parklarda kitap okuyacağım. Özenle hazırlanmış sandviçler yapacağım. Jake buradayken onunla oturacağım, her yere çoraplarını bırakıyor olsa bile. Belki İspanya'daki annemi ziyaret ederim, ama o benim "durumum" hakkında ağlayacaktır.

Yukarıda su sesi duyduğum anda kapı zili çalıyor. Sonunda, yeni dizüstü bilgisayarım geldi. Yazacağım tüm kodlar için yükseltilmiş işlem gücü

Bu makine tam bir canavar. Çoğu insan için aşırı güçlü, ama ben bunu hak ediyorum. McLaren Hotels benim için çok değerli olmadığımı düşünse de, ben kendimi çok değerli buluyorum.

Bu, kendime verdiğim kalp kırıcı bir hediye. Bazıları şarap içip sarhoş olur, bazıları yeni bir saç modeli yaptırır. Ben ise işlem gücü satın alırım.

Kapıya doğru yürürken, zihnimde ilk olarak hangi geliştirme ortamlarını kuracağımı planlıyorum.

Bir kurye bir zarf uzatıyor. "İmzalayabilir misiniz?"

Şaşkın bir şekilde imzalarım. Kapının önünde zarfı açarım.

McLaren Hotels antetli kağıt.

Kelimeler gözlerimin önünde dans ediyor. *Hukuk ekibi... acil toplantı... katılmanız gerekiyor...*

Tanrım. Bana dava açıyorlar. Patrick bana dava açıyor.

Ön kapı hala ardına kadar açık, soğuk hava içeri giriyor, ama adam başını sallayıp giderken ben kıpırdayamıyorum.

"Georgie?" Jake'in sesi merdivenlerden aşağıya doğru geliyor. "Ne oldu? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Konuşmaya çalışıyorum ama boğazım düğümleniyor. Küçük, incinmiş bir ses dışında hiçbir şey çıkmıyor. Ellerim o kadar titriyor ki kağıt sallanıyor, mektubu uzatıyorum.

Mektubu alır, okur ve yüzü değişir, endişeli bir kardeşten daha karanlık bir ifadeye bürünür. "Seni hukuk ekibiyle görüşmeye çağırıyorlar mı? Ne oluyor lan?"

"Bu... bu sistem arızasıyla ilgili olmalı. Dağıtımla. Tanrım, Jake. Bunu yapamam. Avukatlarla bir odada oturup..." Gözyaşları durduramadan akmaya başlar.

"Hey, buraya gel." Jake beni kucaklayarak sarılır. "Nefes al."

Gömleğine ağlayarak onu ıslatıp kirletiyorum, ama o umursamıyor.

"Bu ne olursa olsun, birlikte halledeceğiz, tamam mı?" Geri çekilip yüzüme bakar, kolunu kullanarak yanaklarımdaki gözyaşlarını nazikçe siler.

"Korkuyorum."

"Biliyorum." Islak yanaklarıma yapışmış saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltir. "Bunu düzgünce okuyayım, olur mu? Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayalım."

Tekrar okurken bir kolunu bana dolamış, resmi dili anlamak için gözlerini kısıyor. "Hiçbir fikrim yok. Bu ne olursa olsun, seninle geliyorum."

"Avukatlar da işin içinde, Jake. Takım elbiseleriyle, hukuki terimleriyle ve..." Öyle şiddetli bir şekilde hıçkırıyorum ki, birden öne doğru sıçırıyorum, sonra hemen burnumu çekiyorum. Bu da beni güldürüyor. Sonra yine ağlamaya başlıyorum. Avucumu ağzıma bastırıyorum, ama bir hıçkırık daha kaçıyor — bu seferki bir öncekinden daha ıslak ve daha iğrenç.

"Tanrım, yapamıyorum..." Yabani bir çocuk gibi kolumla burnumu silerim. "Ben bir felaketim. Ben gerçek bir..." Hıçkırık. "...felaketim."

"Her şey yoluna girecek. Sen yanlış bir şey yapmadın. Bunu unutma."

"O çok şey kaybetti. İtibar kaybı, Forbes derecelendirmesi, tatilleri mahvolan tüm o misafirler. Çok kızgın. Yüzünü görmedin."

"Patrick'in tam bir pislik olduğunu biliyorum." Sırtımı dairesel hareketlerle ovuşturuyor. "Ama seni dava edeceğini sanmıyorum. O CEO zırvalarının altında, derinlerde bir dürüstlük var. Onu on yıldır tanıyorum. Birçok özelliği var — inatçı, bazen iki tahta kalınlığında — ama derinlerde iyi bir insan."

"Beni işten uzaklaştırdı. Güvenlik görevlileri beni bir suçlu gibi dışarı çıkardı. Hiç tereddüt etmeden Craig'i bana tercih etti. Neden beni de dava etmesin ki?"

"Çünkü bu..." Jake durdu, çenesi gerildi. "McLaren Hotels sana yasal olarak dava açarsa - ki Patrick'in bunu yapacağını hiç sanmıyorum - o zaman biz de karşı koyarız."

"Ne parasıyla?" Gözyaşları içinde gülüyorum, ama bu histerik bir gülüş oluyor. "Artık bir işim bile yok!"

"Benim paramla. Sen benim kız kardeşimsin. Patrick McLaren ya da Steve Richards gibi kimse, ben hayatta olduğum sürece seni mahvedemez."

"Ya bunu kasten yaptığımı söylerlerse? Ya aramızda olanlar yüzünden her şeyi sabote ettiğimi düşünürlerse?"

"O zaman onlar aptal." Jake omuzlarımı nazikçe tuttu. "Georgie, bana bak. Sen tanıdığım en dürüst insansın."

İstesen bile kindar olamazsın. Seni beş dakika tanıyan herkes bunu bilir."

"Patrick beni tanımıyor," diye fısıldarım, yeni gözyaşları dökülür. "Asla tanımadı, değil mi?"

Jake yüzünü buruşturur. "Bu muhtemelen sadece bürokratik bir saçmalıktır. Askıya alma için kutucukları işaretleme, kıçlarını korumak için denetim işleri. Büyük şirketler bunu her zaman yapar. Unutma, o seni kovmadı. Sen istifa ettin. Endişelenmeyi bırak."

Hala titreyerek başımı sallarım.

"Yasal olarak mahvolmak için ne giymeliyim?" diye sorarım. Şaka yapmak istemiştim, ama acınası bir şekilde çıkıyor.

"Seni güçlü hissettiren herhangi bir şey. Ve unutma, ben de orada olacağım. Bundan sonra kendi avukatıma ihtiyacım olabilir çünkü Patrick'i gördüğümde ona tekrar yumruk atmak isteyeceğim. Bu sefer daha sert. Belki defalarca. Sana inanmadığı için, güvenlik görevlileri için, seni ağılattığı için, için..."

"Jake, onun kendi binasında ona yumruk atamazsın," gözyaşları içinde küçük, sulu bir kahkaha atıyorum. "Kameraları var. Ve daha fazla güvenlik görevlisi. Ve Oxford'a gitmiş pahalı avukatları."

"Peki. O zaman dışarıda yumruk atarım."

Gülümsemeye çalışıyorum ama yeni gözyaşları akıyor. Çünkü Riri burada değil, ne giyeceğime karar vermeme yardım edemiyor. Çünkü Patrick şimdi beni mahveden kişi. Çünkü herkesin beni bir suçlu gibi dışarı çıkarılmamı gördüğü o binaya geri dönmek zorundayım.

Yukarıya, Riri'nin odasına çıkıp okuma koltuğuna çöküyorum.

Parfümünün kokusu hala kumaşa hafifçe sinmiş durumda. Ya da belki de ihtiyacım olduğu için hayal ediyorum.

"Beni cesur yap," diye boş odaya fısıldıyorum. "Sadece birkaç saatliğine. Bunu atlatmam için yeterli olacak kadar."

Ekrana bakıyorum, damarlarımdan o kadar çok adrenalin akıyor ki titriyorum. Bütün bu öfke... Suçlular bununla nasıl başa çıkıyor bilmiyorum.

Ben hep iyi bir kız oldum. İnsanlar ofis buzdolabından öğle yemeğimi çaldığında "sorun değil!" diyen kız. Barışı korumak için suçu üstlenen kız. Şimdi halime bak.

Az önce McLaren Hotels'in bilgi işlem sistemine girdim. Ve bu sefer bunun için özür dilemeyeceğim.

Terminal penceresi, sözde güvenli sunucularında gezinirken terminal penceresi verilerle doluyor. Craig'in dijital parmak izleri her yerde, dikkatsiz ve kibirli. Kendini sandığı kadar zeki değil. Denetim izleri kısmen silinmiş ama üzerine yazılmamış. Amatörce bir iş. "Seni yakaladım seni sen kadın düşmanı pislik," diye mırıldanıyorum, her şeyi

her şeyi

Kanıt, sadeliğiyle çok güzel. Orijinal uyarılarımdan silinen e-postalar, varlığını unuttuğu yedek sunucuda güzelce duruyor.

Bunun ne olduğunu biliyorum. Craig söylentilerden tiksinimişti; genç kadınların yaptığı gibi bacaklarını açarak sıraya kaynamaya çalıştığını düşünüyordu.

Terfi için o kadar çaresizdi ki, egosu sonunda son beyin hücrelerini bastırdı.

Her şeyi belgeliyorum, devamı metodik bir şekilde, üçlü yedeklilikle oluşturuyorum: ekran görüntüleri, sunucu günlükleri, meta veriler.

"Bıktım artık!" Boş yatak odama seslenerek, mahkeme sesimi çalışıyorum. Sesim cırtlak çıkıyor. Bir oktav aşağı inerek tekrar deniyorum. "Haksız işten çıkarma davasında mahkemede görüşürüz."

Daha iyi. Biraz daha ciddiyet ve belki biraz daha az titreme gerekiyor.

YouTube'u açıp biraz araştırma yapıyorum. "Erkek egemen alanlarda kadınlar için beden dili." Sonra "160 cm boyunda olduğunuzda otoriteyi nasıl yansıtabilirsiniz." Ve son olarak, "Yetkin görünmenizi sağlayan hukuki ifadeler."

Savaşta hazırlanan bir kadın gibi notlar alırım. Omuzları geriye çekmek özgüvene eşittir. Parmakları birleştirip kule şeklinde yapmak otoriteye eşittir. "Bunu yazılı olarak istiyorum" demek, şirket avukatlarını tedirgin etmeye eşittir. Ayrıca: nefes alın. Nefes almayı unutmayın. Ve gerginlikten gelen geçirmeler kesinlikle yapılmamalıdır, ancak internette bununla ilgili hiçbir şey yazmıyor, bu da bariz bir ihmal. Gerginlikten gelen geçirmeler, sanırım, sadece bana özgü bir şey.

Çünkü bu bir savaş.

McLaren Hotels sadece yanlış kıza bulaşmakla kalmadı. Kendi sistemlerini kendilerinden daha iyi bilen ve kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan bir kıza bulaştılar.

IT departmanındaki sessiz kızın karşılık vermeyeceğini varsayarsanız ne olacağını onlara gösterme zamanı.

Craig ve Patrick, kadın programcılarının öfkesinin ne kadar şiddetli olduğunu yakında öğrenecekler.

KIRK

Avukatın gözü seğirdi

Georgie

Güvenlik görevlisi DYLAN bizi McLaren lobisinden geçirirken, topuklarımın her tıklaması midemi bulandırıyor. Ellerim zaten terli ve yapış yapış. Kanıt dosyamı (ve yedek kanıt dosyamı, ve üç farklı bulutta sakladığım yedek yedek dosyamı) yanımda taşıyorum, ama yine de yüzleşmelerden nefret ediyorum.

Yine de kendimi gururlandırmaya kararlıyım. "Bu kadar çabuk mu döndün?" diye Dylan'a mizah katmaya çalışarak soruyorum.

Yüzünde acı ve sempati dolu bir ifade belirliyor. Daha birkaç gün önce beni bir suçlu gibi dışarı çıkarırken, işini yaparken gözleriyle özür diliyordu. Zavallı Dylan.

Asansör kapısı açılır ve pazarlama departmanından Emma ile Tom'u görürüm. Her şey normalmiş gibi el sallarım. Onlar da o iğrenç sempati gülümsemesiyle karşılık verirler. "Olanları duyduk ve başının belada olmasına çok üzüldük" diyen gülümseme.

Jake'in eli dirseğimi tutar. Sallanıyor olmalıyım.

"İyisin," diye fısıldar.

Sırtımı düzeltirim. Evet, tabii ki iyiyim. Araştırmamı yaptım. Kendime inanıyorum.

Çalışma hipotezim: beni korkutup bir şey imzalatmak istiyorlar. Patrick hakkında bir gizlilik anlaşması. Ama beni gerçekten mahkemeye mi çıkaracaklar? Olası değil. Maliyet-fayda analizini yaptım: ölen teyzesinin evinde yaşayan ve 20.000 sterlin birikimi olan birini dava etmek, avukatlarının saatlik ücretine değmez. Bu milyar sterlinlik bir şirket. Ben onların dava bütçesinde yuvarlama hatası bile değilim.

Bu yüzden, beni sindirmeye çalışacaklar. Ve ben de onlara, çok kibarca ve mükemmel bir tavırla, cehenneme gitmelerini söyleyeceğim.

Tazminatımın ne kadar olması gerektiğini hesapladım.

İki yıllık hizmet süresi artı haksız işten çıkarma tazminatı. Bir sonraki adımlarımı belirlerken ve yaralarımı sararken, hemen başka bir işe girmek zorunda kalmadan hayatta kalmam için yeterli para.

Geçtiğimiz herkes bize bakıyor. Yüzüm yanıyor ama nazikçe gülümsemeye çalışıyorum. Belki yeterince nazik ve profesyonel davranırsam, beni gözyaşları içinde dışarı çıkarılırken gördüklerini unuturlar diye. Tazminatım ne olursa olsun, bu benim için önemli.

Sanki bir cenazeye gidiyormuşuz gibi hissediyorum. Özellikle benim cenazeme.

Jake takım elbise ve kravatla şık giyinmiş. Genelde bir şeye tırmanmak üzereymiş gibi görünür. Ben ise aylar önce o aptal sunumda giydiğim yeşil elbiseyi giyiyorum ve şimdi bu bana kötü bir alamet gibi geliyor.

Asansör yolculuğu sonsuz gibi geliyor. Göğsüm o kadar sıkışık ki nefes alamıyorum.

Konferans odasına girerken daha da gergin oluyorum, ki bu mümkün olmamalı çünkü endişem zaten tam kapasite çalışıyordu.

Konferans masasının etrafında şık takım elbiseli beş kişi oturuyor.

Biri sarı bir not defterine notlar alıyor, yazılar çok küçük olduğu için ters çevirip okumak zorunda kalıyorum, ama ne yazdığını çok merak ediyorum.

"Lütfen oturun," diyor bir avukat, bizi tam ortasına yerleştiren sandalyeleri işaret ederek.

Kelimenin tam anlamıyla yasal köpekbalıklarıyla çevriliyiz. Kendimi doğa belgesellerindeki ceylanlar gibi hissediyorum, aslanlar üzerlerine atlamadan hemen önce donup kalanlar gibi. Tek fark, ceylanların önce oturup havadan sudan konuşmak zorunda olmamaları.

Oturup kendime içten bir moral konuşması yapıyorum. *İhtiyacın olan kanıtlar elinde, Georgie. Bu pislikleri mahkemeye çıkar. Seni haksızlığa uğratmalarına izin verme.*

Bir asistan tepsiyle ortaya çıkıyor. "Çay? Kahve? Su?"

"Hayır, teşekkürler," diyorum, boğazım kurumuş olsa da. Aslında ihtiyacım olan şey bir Xanax.

"Ben sadece su alayım," diyor Jake, sesi gergin.

Yine de iki bardak doldurur ve McLaren logolu şirketin bardak altlıklarına koyar.

Titrek ellerimle bir şeyler yapmak için kendi bardağıma uzanıyorum ama bardak masaya o kadar yüksek sesle çarpar ki herkes bakar. Harika. Çok otoriter, Georgie.

Bırakıyorum, bunun yerine avuç içlerimi uyluklarıma bastırıyorum, yeşil kumaşta nemli el izleri bırakıyorum.

Kapı açılır.

Patrick önce girer, insan kaynaklarından Lindsey için kapıyı tutar. Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Onun burada olmasını beklemiyordum.

O izlerken bu çok daha zor olacak. Yine de içimde küçük, kindar bir parça onun kanıtımı görmesine seviniyor. Onun değerli Craig'inin ne yaptığını tam olarak görmesine.

Berbat görünüyor.

İlk düşüncem memnuniyet değil endişe olması hoşuma gitmiyor. Belli ki uyumamış. Gözlerinin altında mor halkalar var. Sakalları, tıraş olmayı yarıda bırakmış gibi çenesini gölgeliyor. Gömleği buruşuk, sanki onunla uyumuş gibi - tabii uyumuşsa. Muhtemelen otel krizi onu uykusuz bırakıyor.

İyi. Berbat görünmeli.

Gözlerimiz bir saniye boyunca korkunç bir şekilde buluştu. Yüzüne kazınmış kaşları o kadar derin ki kalıcı gibi görünüyor, yorgunluk onu daha yaşlı ve sert gösteriyor. Sandalyenin arkasını beyaz parmaklarıyla kavradıktan sonra ağır bir şekilde oturdu.

Sırtımı düzeltirim. *Unutma Georgie: Sen buradan çıktığın kadın değilsin.*

"Jake ve benim yirmi dakikamız var," diyorum, sesim şaşırtıcı derecede sabit. "Söylemen gerekenleri söylemeni öneririm, sonra benim de konuşmak istediğim bazı şeyler var."

Klasörümü masanın üzerine koyuyorum.

Patrick Jake'e bakar, sonra sonunda bana bakar. Sesi, günlerdir konuşmamış gibi kaba çıkar. "Tamam. Öncelikle özür dilemeliyim. Sana, Georgie."

İşte geliyor. "Üzgünüm ama kariyerini mahvediyoruz" konuşması. Kendimi hazırlarım, zihnimde "Mahkemede görüşürüz" sesimi hazırlarım.

"Yanılmışım. Haklıydın. Ve gerçekten üzgünüm."

Ne?

Sözler aramızda havada asılı kalır, anlam veremiyorum. Bu kulağa... tuhaf geliyor.

"Soruşturma, Craig'in sunucudan e-postalarını sildiğini ortaya çıkardı." Çenesi gerildi. "Ekibin bunu kanıtlamaya yardımcı oldu. Verileri kurtarmak için olağanüstü çaba sarf ettiler. Craig kanıtları yok etti, raporları tahrif etti." Bir başka duraklama. "Craig'in işine son verildi."

Aman Tanrım.

Rahatlama hissi beni o kadar güçlü sarar ki, neredeyse ağlayacağım. Kendimi tutarım, nefes alırım ve öne eğilirim.

"Biliyorum." Sesim sabit, neredeyse sıkılmış gibi çıkıyor. "Tüm kanıtlar burada."

Oda sessizliğe büründü.

Kasıtlı bir sakinlikle klasörümü açtım ve ilk belgeyi çıkardım. Kağıdı masanın üzerinde kaydırırken tatmin edici bir ses çıkardı.

"İşte Craig'in yok ettiğini sandığı silinmiş e-postalar. Yedekleme sunucunuzdan geri getirildi — altyapı notlarımı dinlemediği için varlığını unuttuğu sunucu." Kendime küçük bir gülümseme izin veriyorum. "Bunlar, belgelenmiş endişelerimi, ek testler için önerilerimi ve Craig'in

banaya 'histerik davranmayı bırakmamı' ve kalite kontrolünü bizzat kendisinin yöneteceğini söylediğini gösteriyor."

Patrick'in çenesi gerilir. Avukatlar öne doğru eğilir.

"Şimdi," diye devam ediyorum, kartları dağıtıyormuş gibi bir sonraki belgemi çıkararak, "bu stresli durumu nasıl düzeltebileceğimizi tartışalım."

"Stresli" kelimesini, insan kaynakları temsilcisinin rahatsızlık duyacak kadar vurgularım.

"İlk olarak, uygun bir tazminat paketi." Hesaplamalarımı, 1996 tarihli İstihdam Hakları Yasası'na yapılan atıfları ve geçen yıldan üç benzer mahkeme davasını vurgulayarak sunuyorum. "İki yıllık hizmet süresi, kullanmadığım tatil ücretim - ki bu, beni tatil yapamayacak kadar endişelendirdiğiniz için oldukça yüksek bir miktar - ve haksız işten çıkarma ve karakterime yönelik iftira için tazminat."

Derin nefes al. Ellerinin titrediğini görmelerine izin verme.

"İkincisi, McLaren Hotels'ten, sistem arızasından benim sorumlu olmadığımı ve IRIS'teki çalışmamın örnek niteliğinde olduğunu kabul eden yazılı bir özür. Beni dışarı çıkarılan herkesin görebileceği şekilde şirket intranetinde yayınlanacak."

Avukatlardan biri ağzını açar. *YouTube'da* üç saatlik hukuk draması klipleri izlediğim için devam ediyorum ve onların sözümü kesmelerine izin vermeyeceğimi biliyorum. Güçlü bir hamle, Georgie. İçindeki *Harvey Specter'i* ortaya çıkar.

"Üçüncüsü, referans mektubu. Genel bir insan kaynakları şablonu değil. McLaren Hotels'e teknik mükemmelliğimi ve yenilikçi katkıları açıkça belirten uygun bir mektup."

Patrick, tazminat hesaplamama bakmıyor bile. Avukatı onu kapıyor ve rakamı okurken burun delikleri genişliyor.

Evet, doğru, avukat pislik. Kızgın olduğumda matematikte çok iyiyimdir.

"Tamam," diyor Patrick

sessizce. Gözlerimi

kırpıyorum. Bir kez. İki kez.

Hepsi bu mu?

Pazarlık yok mu? Teknik olarak yasal ama aşağılayıcı bir karşı teklif yok mu? Avukat ordusuyla beni tehdit etmiyorlar mı?

"Hepsi," diye ekliyor, hala rakamlara bakmadan. "Ne istersen. Tamamdır."

Ona bakıyorum. Sonra Jake'e. Sonra tekrar Patrick'e.

"Pardon, ne?" Sesim boğuk çıkıyor. "Sadece... kabul mü ediyorsun? Hepsini mi?"

"Evet."

Masada birbirimize bakıyoruz. Kalbim parçalanıyor çünkü istediğim her şeyi aldım, ama asıl istediğim tek şeyi alamadım: onun bana en başından beri inanmasını. Beni sevmesini.

Bana okunamayan bir ifadeyle bakıyor — çenesi gergin, yanağındaki kaslar atıyor. Elleri masaya düz bir şekilde bastırılmış, sanki kendini fiziksel olarak yerinde tutmaya çalışıyor gibi.

"İyi," diyorum.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Uzaklaştırma yanlış. Soruşturma yanlış. *Ben* hatalıydım. Gerçekten üzgünüm."

Dudaklarım titriyor.

Ama özür dilemek, güvenlik görevlilerinin beni dışarı çıkarmalarını geri almaz. Özür dilemek, onun beni değil Craig'i seçmesini geri almaz. Özür dilemek, onun ofisinde durup, kinimden dolayı imparatorluğunu sabote edip etmediğimi sorduğunu silmez.

Bu tam Patrick'e yakışan bir tepki: sorumluluk alıp profesyonel davranmak, duygusal davranmadan özür dilemek. Yorgun yüzünden bunun onu çok yıprattığını görebiliyorum, ama avukatların ve insan kaynakları departmanının önünde duygusal bir an yaşamayacak.

Sadece, mümkün olduğunca kontrollü bir şekilde, bir hata yaptığını itiraf eden yorgun bir adam.

"Hepsi bu mu?" Jake sertçe soruyor. "Onu buraya sadece özür dilemek için mi getirdin?"

"Hayır," diyor Patrick sessizce. "Buraya bunun için gelmedin." Gözleri yine benimkilerle buluşuyor. "McLaren Otellerinde, benim izin verdiğim önemli sistemik sorunlar olduğunu kabul ediyorum. Ya görmezden geldiğim ya da göz yumduğum kültürel sorunlar. Bunları çözmeye kararlıyım. Ama bugünkü toplantının amacı bu değil."

Tanımadığım avukat çantasını açar ve belgeleri çıkarır. İşte bu. Burada bana onları dava etmeyeceğime dair bir belge imzalatacaklar. Gizlilik anlaşmaları. "Lütfen kimseye bizim zehirli bir iş yeri olduğumuzu söylemeyin" belgeleri.

McLaren'ın baş avukatı Tom bir şey söylüyor, ama ben tamamen kaçırıyorum. Hâlâ Craig'in gittiğini, insanların sonunda yalan söylemediğini anladığını sindirmeye çalışıyorum.

"Özür dilerim," diyorum. "Tekrar eder misiniz?"

"Elbette," diyor Tom kısa bir şekilde. "Bayan Fitzgerald, bugün sizi buraya fikri mülkiyet haklarının devrini kolaylaştırmak için çağırdık."

Yüzünü buruşturur ve diğer avukatlarla bakışır.

Çok kafam karışık. Muhtemelen yorgunluktan. "Neyin hakları?" diye şüpheyle soruyorum.

Tom, sanki fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi bir belgeyi masanın üzerinde kaydırır. Parmakları kağıdı bırakmaya direniyor gibi görünür. "IRIS otel yönetim sisteminin tüm mülkiyeti, ilgili tüm kodlar, belgeler, tasarım özellikleri ve türev çalışmalar dahil olmak üzere McLaren Hotel Group'tan size devredilmektedir."

Solundaki avukat küçük bir boğulma sesi çıkarır.

"Ne?" Ona, sonra belgeye, sonra tekrar ona bakıyorum. "Anlamıyorum... ne demek istiyorsunuz? Neden böyle bir şey yaparsınız ki...?"

"Önerdiğimiz şartlar size IRIS sisteminin tam mülkiyetini verecektir," diye Tom sabırla açıklıyor, sanki şokta olan biriyle konuşuyormuş gibi, ki sanırım öyle de. "Bu, McLaren Hotels'e geri lisans verme, rakip zincirlere lisans verme, bağımsız olarak geliştirme veya kullanımını tamamen durdurma hakkını da içerir. Seçim tamamen size ait olacaktır."

Pardon, ne? Az önce rakiplerine lisans verebileceğimi mi söyledi?

"Ama..." Belgeye bakıyorum, kelimeler gözümün önünde bulanıklaşıyor. "Ben... bu mantıklı değil."

"Ayrıca" —Tom'un gözü seğiriyor—"halihazırda geliştirdiğiniz fikri mülkiyet için geriye dönük bir tazminat paketi de ekledik. On yedinci sayfada mali şartlar özetlenmiştir."

Jake belgeyi alır ve sayfaları çevirir. Gördüğü rakamlara bakarak kaşlarını kaldırır.

"Ayrıca," Tom devam eder, tıbbi müdahaleye ihtiyacı varmış gibi görünürken, "McLaren Hotels lisanslama

sözleşmesi önermek istiyoruz. Şartlar Ek B'de özetlenmiştir."

"Ama bunu şirketin dizüstü bilgisayarında yaptım," diye patladım, çünkü beynim tamamen kısa devre yapmıştı. Bu, hazırlandığım konuşma değildi. Aynada "beni korkutamazsın" konuşmasını prova etmiştim. Bu bir tuzak mı? "İş sözleşmesi kapsamında. Sadece işimi yapıyordum. Bu mantıklı değil."

Jake masanın altında ayağıma basar. Sertçe.

"Bu senin olmalı," diyor Patrick alçak sesle. "Sen junior kodlayıcı olarak işe alındın, ama yaptığın iş, üstlendiğin sorumluluklar... Aslında tüm senior ekibin işini yaptın. Bu sadece bir yanlışı düzeltmek."

Olamaz. Gözlerim ısınmaya ve batmaya başladı. Ağlama Georgie. Çok iyi iş çıkardın. Çirkin bir ağlayışla bunu mahvetme.

"Bu delilik," diye mırıldanıyor Jake, hala okumaya devam ediyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış bana dönüyor ve nedenini biliyorum. Önerdikleri para hayatımı değiştirecek kadar büyük bir meblağ. Benim kıdem tazminatı önerimi suya düşürüyor.

"Belgeleri incelemesi için kendi avukatını tutmak isteyeceksin," diyor Tom. "Bağımsız fikri mülkiyet avukatlarının bir listesini hazırladık," diyor ve başka bir kağıt uzatıyor, "McLaren Hotels bu avukatların ücretlerini karşılayacak."

Bu noktada, bir midilli de verseler olur.

"Acele etme," diyor Patrick, sandalyesinden aniden kalkarken sandalyenin gıcırdamasına neden oluyor. "Her şeyi oku. Sana sunulanları iyice anladığından emin ol."

Kapıda durur. "Bir daha Craig gibi biri için çalışmak zorunda kalmayacaksınız." Kaşlarını çatarak ekler. "Ya da benim gibi biri için."

Sonra gider, beni tüm hayatımı değiştirebilecek belgelerle masanın başında otururken bırakır.

Jake alçak sesle ıslık çalar. "Georgie, bu... sana her şeyi veriyorlar."

Kulaklarımda çınlayan seslerden onu zar zor duyabiliyorum. Patrick bana özgürlüğümü, geleceğimi, her şeyi verdi — kendisi hariç.

KIRK BİR

Sen Anita değilsin

Georgie

ZİL ÇALDI, ben de kapıya doğru koştum, sonra koridorun ortasında donakaldım.

Dur. Önce görünüşümü kontrol etmeliyim.

Ellerim saçlarıma uzanır, her zaman garip açılarda dikilen kısımları düzeltirim. Acil durumlar için düzleştiricimi koridor masasına getirmeliydim.

Ruj sürmeli miydim? Hayır, bu "ev arkadaşı görüşmesi için fazla çaba gösteriyor" diye bağırır.

Grafik tasarımcı Anita, e-postalarında çok hoş birine benziyordu: normal noktalama işaretleri kullanıyor, tuhaf emojiler kullanmıyor, Gerald adında bir kedisi var, ki bu mükemmel, sağlam bir kedi adı. Tam da evin yankılı bir ölüm mağarasına dönüşmesini engelleyebilecek türden bir ev arkadaşı.

Ama ya beni tuhaf bulursa? İlk izlenimlerde çok kötüyüm. Ya çok konuşurum ya da tamamen sessiz kalırım. Ortası yok

Derin nefes al, Georgie. Bu sadece bir ev görüşmesi. Mükemmel İnsan seçmeleri değil.

Kapıyı açıp, yüzüme bir gülümseme takınıp, sözlerim dökülüyor: "Merhaba! Sen Anita olmalısın! Tanıştığımıza çok memnun oldum..."

İlk önce kokusu geliyor, her zaman kullandığı erkeksi kolonya kokusu — odunsu bir koku, toplantı odaları ile dağlar arasında gidip gelen biri için mükemmel bir koku. Gözlerim lacivert gömleğin duvarına çarpıyor, açıkta kalan boğazının üçgenine, yutkunduğunda sallanan adem elmasına doğru kayıyor.

Sonra beyzbol şapkası altındaki o kutup mavisi gözler.

Vücudum anında bana ihanet eder. Kalbim göğüs kafesime çarpar. Mide, bir basamak kaçırmışım gibi aşağıya doğru düşer. Şimdi bile, her şeyden sonra, ihanet eden vücudum ondan uzaklaşmak yerine ona doğru adım atmak ister.

"Oh," diye yüksek ve boğuk bir ses çıkar. "Sen Anita değilsin." "En son baktığımda değildim," der sessizce.

Dün olduğu kadar yorgun görünüyor. Belki daha da kötü.

Küçük düşürmekten hoşlanmam ama onun acı çekmesini görmek içimde küçük ve acı bir şeyin *fısıldamasını* sağlıyor. Her ne kadar bu, onun yüzündeki yorgunluğu gidermek istememe neden olsa da.

"Jake'i görmeye geldiyse," diyorum, olabildiğince soğukkanlı bir şekilde, "başka bir yerde yap. Benim evimde değil."

"Seni görmeye geldim. Özür dilemeliyim. Düzgün bir şekilde. Avukatların önünde değil."

"Seni dinlemesi için beş kişi daha mı gerekti?"

Roy bana her şeyi anlattı. Hepsi Patrick'in ofisine nasıl girdiklerini. Ben kendimi savunamadığımda benim için nasıl savaştıklarını. Sadakatleri beni çok etkiledi, telefonda ağladım bile. Bu akşam Roy ile bir şeyler içmek için buluşacağım ve ona beklediği yeni oyunu götüreceğim.

Sonunda, beni fark eden Patrick ya da Craig değildi. Benim ekibimdi. Ve bunu asla unutmayacağım.

"Bak, dün yaptıkların için çok minnettarım." Ona bakınca kararlılığım zayıflıyor, bu yüzden kapı çerçevesine tutunuyorum. "IRIS

benim için her şey demek. Yaptığın şey... onurluydu. Ama bu seni görmek istediğim anlamına gelmez."

"Anlıyorum. Affedilmeyi beklemiyorum. Ama bunu düzeltmem gerekiyor. Bu, seni geri kazanmaya çalışmakla ilgili değil, her ne kadar bunu çaresizce istesem de."

O, her şeyden sonra kalbimle böyle oynayan bir pislik.

"Oh, şimdi beni geri mi istiyorsun?" Sözlerim keskin değil, titrek çıkıyor. "Sıcak-soğuk bayım yine ısınmaya mı karar verdi?"

"Hayır." Kafasını sertçe salladı, çenesini sıktı. "Seni istemekten hiç vazgeçmedim. Bir saniye bile." Sinirli bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi. "Eski sevgilin hakkındaki gerçeği öğrendiğimde, doğru şeyi yaptığımı düşündüm. Bu, seni istememle ilgili değil, her ne kadar istesem de. Seni kaybetmek bu olayın en kötü kısmıydı. Bu, daha iyisini yapmaya çalışmamla ilgili. Daha iyi *olmakla*. İşleri düzeltmekle."

"Patrick..."

"Sana IRIS'i vermek sorunu çözmez, biliyorum," diye sertçe sözünü kesti. "Yaptıklarımı geri almaz."

"Artık kurtarıcı rolünü oynayamazsın," diyorum, ama sesim titriyor, beni ele veriyor. "Ama umarım çalışanlarının iyiliği için işleri yürütme şeklini yeniden değerlendirirsin. Sana güvenen insanları korumak yerine kolay yönetimi tercih ediyorsun."

O irkilir ama başını sallar. "Haklısın. Düzeltirim. Bütün bu lanet sistemi." İki elini yüzüne götürür ve ellerini indirdiğinde, tamamen yıkılmış görünür. "Buraya affedilmek için gelmedim. Zaten bunu hak etmiyorum."

Bana doğrudan bakar ve ifadesinde bir şey çatlar. "Seni seviyorum."

Sözler sert, neredeyse öfkeli bir şekilde çıkar, sanki iradesi dışında ondan koparılmış gibidir. Kontrolü ele geçirmek için mücadele ederken olduğu gibi, aksanı daha kalındır.

"Bunu söylemeye hakkım olmadığını biliyorum. Sana karşı hiçbir hakkım yok. Birlikte olduğumuz süre boyunca, çoğu insanın görmediği bir şeyi bende gördüğün için sana çekildim. Tamamen pislik olmayan küçük bir parçamı, gerçekten sevdiğim küçük bir parçamı. Ama seni tam olarak gördüğümü bilmiyorum, Georgie. Genç bir yazılımcı gördüm. Jake'in kız kardeşini gördüm. Kendimi kaybedebileceğim bir kadın gördüm. Ama

resmin tamamını göremedim." Zorlukla yutkundu. "Ve senin tümünü gördüğümü bilmeni istiyorum. Sadece çok geç olduğu için üzgünüm."

Kalbim ikiye bölündü. Dünya nefesini tutup benim seçimimi beklediği bir saniye var. İleri adım atmak, kapıyı açmak ve onu içeri almak için.

Beni sevdiğini söyledi — geçmiş zaman değil, şimdiki zaman — ve bunu itiraf ettiği için kendine çok kızgın görünüyor. Kapının önünde yıkılmış bir halde duruyor ve sanki bunu söylemek ona her şeyine mal olacakmış gibi beni sevdiğini söylüyor.

"IRIS'i senin kurduğunu biliyorum," diye devam ediyor, sesi boğuklaşmış. "Şirketim için ne yaptığını çok iyi biliyorum. Ne kadar zeki olduğunu biliyorum. Ne kadar batırdığımı biliyorum. Seni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Özür dilerim. Tanrım, çok özür dilerim."

Göz yaşları şimdi akıyor, çünkü duymak istediğim her şeyi söylüyor, ama çok geç.

"Uyumalısın Patrick," diyorum, her şeye rağmen sesim yumuşak. "Berbat görünüyorsun."

Gözlerinde bir şey parıldıyor — belki de hala onu önemsemişimi fark ettiğim için şaşkınlık.

"Georgie..."

"Lütfen git." Sözler fısıltı gibi çıkıyor. "Lütfen."

Kendimi ona atmak gibi korkunç bir şey yapmadan önce kapıyı yüzüne kapatıyorum. Ona da onu sevdiğimi söylemek gibi, şimdiki zaman, her zaman şimdiki zaman.

Avuç içlerimi kapıya dayayıp dinliyorum. Hâlâ orada. Kapının arkasından nefes alıp verişini duyabiliyorum, sert ve kesik kesik. Bir dakika geçiyor. Sonra bir dakika daha.

Sonunda ayak sesleri uzaklaşır.

Yere kayarak oturuyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum.

Bazen birini sevmek yeterli olmaz. Bazen zarar çoktan verilmiştir. Ve bazen erkekler, her şeyi mahvettikten sonra "seni seviyorum" demeyi öğrenirler.

KIRK İKİ

Yüksek dağlara tırmanan erkekler

Patrick

YUMRUKLARIM Craig'in çalışan dosyasının fotoğrafına, masadaki her şeyi zıplatacak kadar sert bir şekilde iner.

Sarah masanın diğer tarafından kaşlarını kaldırdı. "Bu davranış yeni şirket kurallarına pek uymuyor."

İç çekip, fotoğrafı buruşturup çöp kutusuna atıyorum.

"Raporda açıklığa kavuşturulması gereken başka bir şey var mı?" diye sorar. "Daha açık olamazdı."

Dün Georgie'yi gelmeye ikna ettiler, "dersler çıkarıldı" oturumu dediler. Bunu yapmak zorunda değildi. Hepimize siktirip gitmemizi söyleyebilirdi. Ama yine de geldi, çünkü o böyle biridir.

Rapor önümde duruyor, her sayfa bir öncekinden daha kötü.

"Teknik kavramları açıkladığımda, Craig sözümü kesip odadakilere 'çeviri' yapıyordu, sanki diğerleri beni doğrudan anlamıyormuş gibi."

"Benim titizliğimi sürekli 'aşırı düşünme' olarak nitelendiriyordu ve detaylara gösterdiğim özeni 'ilerlemeyi yavaşlatma' olarak görüyordu."

"Gerçekçi olmayan zaman çizelgelerine her karşı çıktığımda, 'zor' ya da 'takım oyuncusu değil' oluyordum."

"O COBOL'da hata ayıklarken, benim Barbie Dream House ile oynadığımla ilgili şakalar yapardı. Bazı satış elemanlarını güldürürdü."

"Bana tüm toplantıları planlamamı ve not almamı söyledi. Erkek geliştiricilerden asla idari görevler yapmalarını istemedi."

"İlerlemek istiyorsam 'daha çok gülümsemem' gerektiğini söyledi."

"Bir toplantıda onunla aynı fikirde olmadığımda, on iki kişinin önünde bana 'hormonal' olup olmadığımı sordu."

"Kodlarıyla ilgili yardım için bana gelen diğerleri benden önce terfi aldı."

O haklıydı. Burnumun dibinde olanlara kasten göz yumuyordum.

Şimdi her şeyi görebiliyorum, sanki biri gözlerimdeki bandajı çıkarmış gibi.

Yapısal cinsiyetçilik. Raporda böyle adlandırılıyor. Sadece Craig'in bir pislik olması değil, ki Tanrı biliyor ki öyleydi, ama benim kurduğum, pisliklerin gelişmesine izin verirken parlak kadınların altında ezilmesine neden olan tüm çürümüş sistem.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Bir CEO olarak. Bir lider olarak. Çalışanlarını önemseydiğini iddia eden bir erkek olarak.

Nasıl bu kadar kör olabildim?

Hafta sonu Craig'i buraya getirdiğimde yüzü bembeyaz olmuştu. Çok hasta görünüyordu, çünkü bu işin başına bela olacağını ve kovulacağını biliyordu. Onun seviyesinde işler böyle yürür. Yüksek maaş, köşe ofis, yönetici unvanı alırsın, ama bu kadar büyük bir hata yaparsan, kovulursun.

O piç kurusu, altı haneli maaşını korumak için kendi kışını kurtarmaya çalışıyordu. Ne yaptığını çok iyi biliyordu, o e-postaların kadının haklı olduğunu kanıtlayacağını biliyordu, bu yüzden onları sildi. Kendi beceriksizliğini kabul etmek yerine kadını yalancı gibi gösterdi.

Ben ona inandım. Onu ona tercih ettim.

Forbes akreditasyonu öldü. İtibarım mahvoldu. Sektör basını bunun üzerine atlayacak. Ama bu, yönetici balonumda otururken şirketimde yayılmasına izin verdiğim çürümeyle karşılaştırıldığında hiçbir şey. İşimi başladığım şantiye gibi gördüğüm için çürümesine izin verdiğim sorunlar.

Önce bunları düzeltmem gerekiyor.

İK, tartıştığımız her şeyi zaten uygulamaya koydu: tüm mülklerde yönetim uygulamalarının tamamen yeniden yapılandırılması. Her departmanı yetki suistimali açısından denetliyorlar, şirketi korumak yerine insanları koruyan anonim bildirim sistemleri kuruyorlar. Ayrıca, yıllardır yaptığımız, herkesin bir video izleyip hiçbir şey öğrenmediği, kutucukları işaretleme saçmalığı değil, gerçek bir önyargı eğitimi de veriyorlar.

Georgie için çok az ve çok geç. Artık geri dönmeyecek ve dönmemeli de. IRIS ile birlikte yükselişe geçmesini istiyorum ve geçecek de, çünkü ne kadar güçlü olduğunu gösterdi. McLaren Hotels'in varlığını unutmamasını istiyorum, belki de diz çöküp yazılımını kullanmaya devam etmemize izin vermesi için yalvardığımız zamanlar hariç. Umarım bize başkalarından iki katı ücret alır. Bunu hak ettik.

Ama bu, bir sonraki Craig'in bir sonraki Georgie'yi yok etmesini engellerken, bir sonraki Patrick köşesindeki ofisinde kasıtlı olarak görmezden gelmeye devam eder.

IRIS ile ilgili basın açıklaması yarın yayınlanacak ve tüm teknoloji sektörü bunun ona ait olduğunu öğrenecek. Onun adı ve onun yeniliği. En azından bunu ona verebilirim.

Avukatlarım, fikri mülkiyet haklarını devrettiğimde çılgına döndüler. "Ana faaliyet alanı olmasa bile, şirket varlıklarını elinden bırakıyorsun."

Siktirip gidebilirler.

Liam, şaşırtıcı bir şekilde, beni anladı. Beni parçalayacağını sanmıştım. Bunun yerine, sadece "Eğer o senin için önemliyse, işten daha önemlidir." dedi. En sevdiği hobisi düşmanca şirket devralmaları olan bir adamdan gelen bu sözler, adeta şiir gibiydi.

O ve Gemma, aralarını düzeltmeden ayrıldıklarında ne olduğunu gördüm; o bir kabuk gibiydi. Bu adam, yanlış seçim yapmanın bedelini biliyor.

Georgie için doğru olanı seçmek istiyorum.

Kontrolcü yaşı bir adam daha olmakten o kadar korkuyordum ki, daha da kötüsü oldum: onun için savaşmak yerine acı çekmesine izin veren bir korkak.

Liam ve Edward ile Liam'ın Richmond'daki evinde buluşuyorum, iki yaşındaki yeğenim sayesinde bomba patlamış gibi görünen bir malikanede.

Ben geldiğimde Liam küçük teröristi kucağında tutuyor. Edward hastanede on iki saatlik vardiyadan sonra kanepeye yığılmış durumda. İkisi de bitkin görünüyor.

"Pat amca!" Liam Junior çığlık atarak, reçel kaplı ellerini bana doğru uzatıyor.

"Tanrım, her yeri reçelle kaplı." Gülerek onu kucağıma alıyorum. Gömleğim mahvoldu ama çocuğun gülümsemesi buna değer.

"Her şey reçelle kaplı," diyor Liam yorgun bir sesle. "Takım elbiselerim. Gemma'nın sevdiği halı. Bir şekilde kedi bile. Tuvalette bile reçel buldum..." Oğluna bakıyor. "...*lanet* tuvalette."

"Zor bir gece mi geçirdin?" diye soruyorum, şimdi reçelli parmaklarını ağzıma sokmaya çalışan yeğenimi sallayarak.

"Bu minik zorba, şirket devralmalarından daha zorlu. En azından finansçılar eninde sonunda uyuyorlar." Liam koltuğuna yığılıyor. "Kendine ve Edward'a içecek bir şeyler getirir misin? Her şeyin yerini biliyorsun."

Oğlunu geri verip mutfağa gidiyorum ve kendi damıtımhanemden çıkan on sekiz yıllık viskiden üç bardak dolduruyorum. En iyisini içsek iyi olur.

"Şu anki durum nedir?" Edward, ona bardağını uzattığımda sorar, viski devreye girince daha uyanık görünür.

"Georgie benden nefret ediyor. Hiç umut yok." Uzun bir yudum alıyorum. "Her lanet olası adımda yanlış seçimi yaptım."

Liam, oğlunun viskiyi kapmasını engellemeye çalışarak burnunu çeker. "Her zaman umut vardır. Sadece bu konuda korkak olmayı bırakmalısın."

"Bu durumu düzeltmek için başka ne yapabilirim bilmiyorum." Yorgunluktan saçlarını elleriyle tarıyor. "Onu çok incittim."

"Bak, dürüst fikrimi duymak ister misin?" Liam basitçe diyor ve oğlunu diğer kalçasına alıyor. "Kendini affettirmeye çalışmak yerine, affedilemez olduğuna karar verdiğin şeyi yapıyorsun."

"Bu değil..."

"Öyle," diye Edward sözünü keser. "Onun çok iyi ve saf olduğuna, senin ise çok kötü bir adam olduğuna karar verdin, o zaman neden uğraşasın ki? Aslında bu oldukça bencilce bir davranış."

"Siktir git." Bir yudum daha alıyorum. "Bu konunun duygusal tarafıyla başa çıkamıyorum. Pratik olarak düzeltmeye çalışıyorum. IRIS'in fikri mülkiyet haklarını devrettim. FTSE 100 liderlerine sağlıklı kültürler oluşturma konusunda koçluk yapmış danışmanlar tutuyorum. Yönetim uygulamalarını tamamen yeniden yapılandırıyorum."

"Bunların hepsi iş," diyor Liam. "Peki ya kişisel taraf?" "O kısmı nasıl düzelteceğimi bilmiyorum." İnliyorum.

"Daisy ile nasıl yapıyorsun?" diye Edward'a soruyorum. "Siz tamamen zıt karakterlersiniz."

Edward, kendine özgü düşünceli tavrıyla bunu değerlendirir. "Öyleyiz."

"Peki nasıl oluyor?"

"Hayatım boyunca beklenenleri yapardım: doğru aileden biriyle uygun bir evlilik, saygın bir kariyer, her şeyin uygun olması. Sonra Daisy hayatıma girdi ve klişe bir ifade olacak ama, yaşamaktan çok var olduğumu fark ettim."

Gülümsüyorum. Edward, Cavendish malikanesinin varisi, tam anlamıyla eski bir zengin, o kadar üst sınıf ki muhtemelen kanında mavi akıyor. Daisy ise özgür ruhlu, gece geç saatlerde alışveriş kanallarında banyo ürünleri satan, tam bir işçi sınıfı kızı. İzlemektense gözlerimi oyup çıkarmayı tercih edeceğim türden bir program.

Annesi, Edward'ın annesi için Cavendish malikanesinde temizlik yapardı. Canlı, gürültücü ve neşeli biridir. Aklına ne gelirse söyler. Edward ise konuşmadan önce her kelimeyi düşünür.

O, Edward'ın annesinin nefret ettiği her şey. Ve Edward hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Ama Edward ve Daisy ile ben ve Georgie arasında temel bir fark var. Edward ilişkiler için yaratılmış. Daisy'den önce yıllarca evliydi ve rahmetli karısını tüm kalbiyle sevdi.

Ben ise hiç kimseyle birkaç aydan fazla birlikte olamadım. Acaba ben buna uygun muyum, yoksa çok mu bencilim? Georgie, ben kendimi bulmaya çalışırken benim için bir deney olmaktan daha fazlasını hak ediyor.

"Tavsiyemi ister misin?" Liam araya girerek, Hermès kravatı gibi görünen bir şeyle oğlunun yüzündeki reçeli siler. "CEO gibi düşünmeyi bırak. Aşık bir erkek gibi düşünmeye başla."

Bardağım ağzıma yarı yolda durdu. "Bu sözler Liam McLaren'dan mı çıktı?"

"Ciddiyim. Parayla kurtulamazsan ne yapardın? Sözleşmeler ve danışmanlarla düzeltemezsen? Elinde sadece kendin varsa?"

Soru havada asılı kalıyor. Eğer tek sahip olduğum şey kendim olsaydı, sorun da bu olurdu. Kendim Craig'i seçti. Kendim, güvenlik onu dışarı çıkarırken orada durdu. Kendim, onun korunması gereken şeyin tam da kendisi.

Küçük çocuk yanıma gelip, reçelle kaplı yapışkan bir blok sunuyor. "Senin için, Pat Amca."

Ciddiyetle alıyorum. "Teşekkürler, dostum."

"Gördün mü?" Liam oğlunu işaret ediyor. "İki yaşındaki çocuğum bile içtenlikle vermeyi biliyor."

Jake ile Londra Köprüsü yakınlarındaki bir barda buluşuyorum. Ben vardığımda o zaten orada, bir bardak bira içiyor.

"Buluştuğun için teşekkürler," diyorum, dikkatlice otururken. Her ihtimale karşı, sallanma mesafesinin dışında.

"Senin için yapmadım." Bana kısa bir baş selamı verdi. "Ama IT sisteminde yaptığın şey, Georgie'ye haklar vermek... bu doğru bir şeydi, her ne kadar bunun berbat bir iş kararı olduğunu bilsem de. Yani, teşekkürler. Hala sana çok kızgın olsam da."

"Haklısın."

Sessizce oturuyoruz. Yıllarca süren dostluğumuz bu hale geldi: bir pub masasında birbirlerinin gözlerine bakamayan iki adam.

"Ben de senden özür dilemeliyim," diyorum sonunda. "Georgie'ye yaptıklarım için. Onu okuldan uzaklaştırttığım için."

"Onu küçük düşürdüğüm için." Jake'in sesi düz. "Lafı dolandırmayalım."

"Niyetim..." Duruyorum. Niyet önemli değil. Önemli olan sonuç.

"Evet. Onu küçük düşürdüğüm için. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için. Özür dilerim."

Jake homurdanıyor, ki bu şu anda alabileceğim en fazla affetme göstergesi.

"Onu seviyorum," diyorum sonunda.

"Ne?"

"Georgie'yi seviyorum."

Çenesini sıkar. "Bu saçmalık olmasa iyi olur. Londra'nın yarısıyla birlikte oldun. Şimdi birdenbire kız kardeşime aşık mı oldun?"

"Nasıl görüldüğünü biliyorum."

"Öyle mi? Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, sen bu şehrin kadın nüfusunun çoğuyla yatmış 35 yaşındaki bir CEO'sun ve şimdi bana, senin için çalışan utangaç, tatlı kız kardeşimi sevdiğini söylüyorsun."

"Haklısın."

"Öyleyse beni ikna et. Georgie'yi diğerlerinden ayıran nedir? Kız kardeşimi neden seviyorsun?"

Bu konuda berbatım. Hep öyleydim. Onun benim için ne ifade ettiğini nasıl açıklayabilirim?

"O..." Duruyorum, yeniden başlıyorum. "O gerçekten çok sevimli. Sevmesi kolay. Gerçek bu. Sana bununla ilgili şiir yazamam. Ama onu sevdiğimi biliyorum."

"Hepsi bu mu? Büyük beyanın bu mu?"

"Biliyorsun, içten gelmeyen şeyler söylemem. Ama evet, bu benim gerçeğim. Bu kadar basit."

Kıkırdar, bu yumuşadığı anlamına gelebilir. Belki. Ne yazık ki, kaşlarını çatar. "Onu incittin."

"Biliyorum."

"Öyleyse neden bunun gerçek olduğuna inanayım? Sevdiğin insanları incitmezsin."

Sert bir ses çıkardım, neredeyse bir kahkaha ama tam olarak değil. "Tanrım, Jake. Sevdiğin insanları incitirsin. Bu yüzden bizim gibi erkekler yüksek dağlara kaçarlar."

"Belki de orada kalmalıyız."

"Ya da belki de dağdan inip kırdığımız şeyleri düzeltmeyi öğrenmeliyiz. Daha güçlü görünmeliyiz. Daha az değil, daha çok sevmeliyiz." Gözlerine bakıyorum. "Burada, yoluma devam etmek yerine senin tarafından eziliyorum. Avukatlarım neredeyse kalp krizi geçirecekken ona IRIS'i verdim. Georgie'yi kaybetmenin bana McLaren Otelleri'nden daha pahalıya mal olacağını fark ettim. İtibarımdan, Forbes listesinden, beş yıldızlı derecelendirmelerden, hepsinden daha pahalıya. Onu kaybetmektense tüm imparatorluğumu kaybetmeyi tercih ederim."

Jake'in bardağı ağzına giderken yarıda durur. "Ciddi misin?"

"Son derece ciddiym."

"Tanrım." Jake uzun bir yudum alır ve beni ilk kez görüyormuş gibi inceler. "Onu gerçekten seviyorsun."

"Gerçekten seviyorum."

"Siktir." Elini saçlarının arasından geçirir. "Seninle bu konuşmayı yaptığım için beni öldürecek."

"Benimle hiçbir şey yapmak istemese bile, bir şeyi anlamanı istiyorum. Ben onun eski sevgilisi gibi değilim. Bunu bilmeni istiyorum. Onun da bilmesini istiyorum."

"Biliyorum."

"Onu terk etmesine neden olan şey neydi?"

Jake'in yüzü kararır. Cevap vermeden önce bir yudum bira içer.

"O piç kurusu tam bir pislikti. Üniversitenin dışındaki otoparkta tartışıyorlardı. Georgie kalıp danışmanıya tezi hakkında konuşmak istiyordu, o ise gitmek istiyordu. Her zamanki gibi kontrolcü saçmalıkları. Georgie açıklamaya çalışıyordu, o ise elini tuttu, sözde onu arabaya "yönlendirmek" için. Kapıyı açtı ve Georgie'nin parmaklarını kapıya çarptı. Sertçe."

Bütün vücudum donar.

"O ağlamaya başladı ve adam hemen bunun bir kaza olduğunu söyledi. 'Üzgünüm bebeğim, elini görmedim.' Ama sonra kız ağladığı için sinirlendi."

Çünkü ağlıyordu. 'Olay çıkardığını' ve 'dramatik davrandığını' söyledi. Onu orada bırakıp arabayla gitti. Daha sonra acil servisten beni aradı, gözyaşları arasında zar zor konuşabiliyordu. İki parmağı kırılmıştı. Sonunda bardağı taşıran son damla bu oldu."

Öfke beni o kadar hızlı vurur ki nefes alamam. Yumruğumu bardağıma o kadar sıkı sıkı ki Jake uzanıp elimi çeker.

"Patrick..."

"Onun parmaklarını mı kırdı?"

"Sonunda bitti, evet."

"Ona ne oldu? Biri bir şey yaptı mı söyle bana."

"Hiçbir şey olmadı. Üniversitedeki işini korudu. Kasıtlı olduğunu kanıtlayamadık. Georgie, bunu bildirmek onun için ayrılmaktan daha yıkıcı olacağını söyledi." Jake'in yüzü acı dolu. "Ama o olaydan sonra orada kalamazdı. Onun hala orada ders verdiğini bilerek o koridorlarda yryemezdi."

"Onun parmaklarını kırdı ve lanet olası işini korudu mu?" Sözler çok yüksek sesle çıkıyor. Birkaç kişi dönüp bakıyor.

"Patrick. Sakin ol."

Sesimi alaltmaya zorluyorum, ama tüm vücudum öfkeden titriyor. "Adı."

"Hayır."

"Lanet olası adı, Jake."

"Ne yapacaksın peki? Onu bulup dövmek mi? Bu Georgie'ye gerçekten yardımcı olacak, değil mi?" Jake'in sesi yorgun. "Onu kendim öldürmek istedim. Hala bazen istiyorum." Jake bir tur daha içki istiyor. "Onu sevdiğini söylediğinde, bunu gerçekten kastetmelisin."

KIRK ÜÇ

Yolu takip et ya da geri dön

Georgie

TROMSØ, NORVEÇ. Rehber kitabım burayı Kuzey Kutbu'na açılan kapı olarak tanımlıyor, ancak sayfaları o kadar çok karıştırdım ki artık bu kelimeleri zar zor okuyabiliyorsun.

Sonunda Jake ile ilk keşif gezime çıktım, birkaç turistle birlikte. Zorlu bir yolculuktu ama o kadar tatmin edici ki, patlayacak gibiyim. Ya da donarak öleceğim. İkisi birden.

Dün gece ilk kez kuzey ışıklarını gördüm. Bu yeşil şeritler gökyüzünde dans ediyor, parıltıyor ve titreşiyordu. Karın içinde, ağzım açık, aptal gibi duruyordum, muhtemelen daha önce ışık kavramıyla hiç karşılaşmamış biri gibi görünüyordu.

Bugün kar ayakkabısıyla yürüyüşe çıktık, bu spor gibi geliyor ama aslında ayağınıza tenis raketleri bağlayıp yürümek gibi bir şey. Sonra buzda balık tutmaya gittik, bu da donmuş bir gölün üzerine

delik açılmış buzlu gölün üzerine oturup, sizi dakikalar içinde öldürebilecek kadar soğuk suya ip sarkıtmak. Gerçekten delice. Yerel halk bunu *eğlence için* yapıyor.

Aslında bir şey yakaladım, küçük bir Arctic char, gümüş ve pembe renkli, nefes nefese, gözleri ruhuma bakıyordu. Onun minik balık yüzüne baktım ve hemen kendimi bir katil gibi hissettim.

"Üzgünüm dostum," diye fısıldadım ve onu deliğe geri bıraktım. Zihnimde küçük bir cenaze töreni düzenledim: *Özgürce yüz ve gelecekte hiçbir kancaya takılma, amin.*

Jake gözlerini devirdi. Kalpsiz adam. On bir tane yakaladı ve hepsini sakladı. Canavar.

Şimdi bu geceki kamp yerimize doğru zorlu bir yürüyüş yapıyoruz ve bu gezinin benim kodlama beynim için ne kadar tuhaf bir şekilde harika olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ekranlardan uzakta, tüm bu destansı sessizliğin içinde, zihnim IRIS için özellikler üretip duruyor, donmuş parmaklarımla donmuş defterime yazabildiğimden daha hızlı.

Belki de Patrick'i bunca yıl dengede tutan şey buydu. Dağlarda ve buzullarda geçirdiği onca zaman, beyninin nefes almasına ve sıfırlanmasına izin verdi.

Sadece onun adını düşünmek bile göğsümde keskin bir ağrıya neden oluyor. Sanırım bu hep böyle olacak. Kırk yaşında, beni şirket sabotajı ile suçlamayan mantıklı biriyle evlendiğimden bile, onu düşündüğümde hala bu özel acıyı hissedeceğim.

Onu kapımın önünde gördüğümünden bu yana dört hafta geçti. Dört hafta boyunca rüyalarımda kapıyı farklı açıyor, farklı şeyler söylüyor ve farklı seçimler yapıyordum. Norveç fiyortlarının tadını çıkararak harika vakit geçirirken, birdenbire beynim rastgele bir Patrick anısı getiriyor ve ben de kuzey ışıklarını görmeye gelen yabancılar önünde gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

Jake, Skye'a geri döndüğünü tesadüfen söyledi.

Bu yüzden, tüm enerjimi IRIS'e, yani benim start-up bebeğime aktarıyorum. Hem çok heyecanlıyım hem de çok korkuyorum. Roy, ilk çalışanım olarak ekibe katılıyor, bu da beni endişelendiriyor çünkü kendimi patron gibi hissediyorum. Aynanın karşısında üç kez "çalışanım" demenin alıştırmalarını yapmam gerekti, gülmeden.

İşleri yavaş ve istikrarlı bir şekilde yürütüyoruz. Nicelikten çok niteliğe önem veriyoruz, planımız bu. Günümüzde başarılı start-up'lara verilen isim olan "teknoloji tek boynuzlu atı" olmak gibi bir amacım yok. Sadece gurur duyabileceğim bir şey yaratmak istiyorum.

Yol önümüzde kıvrılıyor, kar botlarımızın altında tatmin edici bir şekilde çıkartıyor. Öğleden sonra ışığı büyümlü bir hale geldi, sanki bir Noel kartına girmişiz gibi. Artık hayatım bu. Georgie Fitzgerald: Arktik Maceracı.

Bu gece *kamp* yapacağıma inanamıyorum.

Tepenin yukarısından duman yükseliyor, bu da içimi rahatlatıyor. Başka biri de burada kamp yapmaya cesaret edebilecek kadar deli. Birlikten kuvvet çıkar derler ya.

"Bak, başka biri de kamp yapıyor," diyorum, yokuş yukarı bir ateşin ışığında silüeti görünen yalnız figürü işaret ederek.

Solmakta olan altın rengi ışığın içinde gözlerimi kısarak ayrıntıları görmeye çalışıyorum. Muhtemelen her hafta sonu bunu yapan çılgın bir Norveçli. Siluet doğruluyor, bize doğru dönüyor ve...

"Aman Tanrım." Jake'e dönmek için o kadar hızlı döndüm ki neredeyse dengemi kaybediyordum. "Aman *Tanrım*, Jake, Patrick burada ne arıyor?"

"Beni öldürmeden önce..." Savunmacı bir şekilde iki elini kaldırdı. "...ve bunu düşündüğünü görebiliyorum... beni dinle."

"Neler oluyor?" Ellerim titriyor. Jake'i bu dağdan aşağı atabilirim. "Bunu sen mi ayarladın? Jake, yemin ederim ki ..."

"Bak, sen üniversitedeki o pislikten sonra eskisi gibi bir kadın değilsin." Sesi ciddileşti, önemli konularda kullandığı ağabey sesi. "Şimdi anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Bildiğim bir şey varsa, o da Patrick'in sevmesi kolay bir insan olmadığıdır. Karmaşık, inatçı ve bazen tam bir pisliktir, ama seni hak ettiğin şekilde sevecektir."

Gözleri benimkilerle buluştu.

"Özür dilerim, Georgie. Seni kendi kararlarını veremeyen bir çocuk gibi davrandım. Senin ne istediğini çok iyi bildiğin halde, ben daha iyi biliyormuşum gibi davrandım. Seni korumaya çalışıyordum ama bunun yerine... sana engel oldum."

Boğazıma bir hıçkırık takılır. Eldivenli elimi ağızıma bastırırım.

"Jake, bunu yapamam." Sesim tamamen çatlıyor. "Yapamam... burada olmaz. Yeterince güçlü değilim."

"Onu dinlemelisin bence," diyor Jake nazikçe. "Ama istemiyorsan, bunu da saygıyla karşılarım. Buraya senin için geldi ama sen çadırını kurmadan önce gitmiş olacak. Gerekirse onu götürmek için bir helikopter bekliyor. İstersen yolu takip edip onunla konuşabilirsin, ya da arkanı dönüp onu bir daha hiç görmemeyi seçebilirsin. Ne karar verirsen ver, ben destekleyeceğim."

Patrick

Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım ve beni öldürebilecek durumlara girmiştim.

K2'de, kendi botlarımı bile göremeyecek kadar yoğun bir kar fırtınasında durdum. Everest'te, sekiz bin metrede oksijen düzenleyicim bozulduğunda neredeyse bayılacaktım. Bir fırtınada helikopter uçururken, ölüm arzusu gibi kumanda kolunu sıkıca tutuyordum. Tabii bunu Georgie'ye asla itiraf etmem.

Hiçbiri bu duruma yaklaşmıyor.

Karın içinde bana doğru yürüyor, her tereddütlü adımında botları çıtırdıyor ve lanet olsun, kalın kar kıyafeti içinde boğulmuş, kulaklarını örten ponponlu şapkasıyla bile çok güzel. Yanakları soğuktan kızarmış, şapkanın altından koyu renk saçları dağınık bir şekilde çıkıyor ve büyüleyici yeşil gözleri, rüyadan çıkmış gibi ateşin ışığını yakalıyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki boğazımda hissedebiliyorum.

"Merhaba." Gülümsemeye çalışıyorum, sanki Arktik Çemberi'ni geçip dilenmeye gelmemişim gibi davranmaya çalışıyorum.

"Merhaba." Sesi o kadar yumuşak ki, rüzgar neredeyse onu çalıyor. Birkaç metre ötede duruyor, eldivenli ellerini birbirine doluyor, sanki

gerçek olup olmadığımı anlamaya çalışır gibi bana bakıyor.

Tanrım, onu özlemişim. Onunla ilgili her şeyi özlemişim.

Tek istediğim mesafeyi kapatmak, onu kendime çekmek, yüzümü boynuna gömmek ve sadece onun kokusunu içime çekmek. Ama artık buna hakkım olup olmadığını bilmiyorum. Bu ayrıcalığı yok ettim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, nefesi aramızdaki donmuş havada buğulanıyor.

"Buraya Kuzey Işıkları'nı görmeye gelmedim," diyorum, şaka yapmaya çalışıyorum ama sesim sert çıkıyor. "Ne kadar güzel olsalar da. Ben senin için buradayım. Eğer izin verirsen, seni görmek için."

Yutkunuyorum. "Jake muhtemelen gitmemi istersen helikopterin hazır olduğunu söylemiştir."

Lütfen gitmemi isteme.

Hayatımda hiç bir şey için yalvarmamıştım, ama şimdi sessizce ve çaresizce yalvarıyorum.

Çenesi titrer, sonra kendini toplar. "Hiç gitmeni istemedim. Kızgın olduğumda bile, bunu hiç istemedim."

Eldivenli eli yükselir, sanki bana dokunmak istiyor ama korkuyor gibi göğsümün yakınında durur. "Sadece... Tekrar incinmek istemiyorum. Ve kendimi bırakırsam korkuyorum..."

Sözünü kesip nefesini içine çekiyor. "İkinci kez hayatta kalamayacağımdan korkuyorum. Çünkü düştüğümde, tamamen düşüyorum."

"Seni bir daha asla incitmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Ona yaklaşıarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ellerini avuçlarımla içine alıyorum. Sıkıca tutuyorum. Gözlerinin içine bakarak, söylediğim her kelimenin samimi olduğunu anlamasını sağlıyorum. "Ve senin tamamen aşık olmanı istiyorum. Bana. Ben... Bu konuda berbatım. Ne demek istediğimi söylemekte. Ama bilmeni istiyorum ki..." Nefes alıyorum. Burada, Kuzey Kutbu'nda donarak, daha önce kimseye söylemediğim şeyleri söylemeye çalışıyorum, içgüdülerim kendimi korumam için çığlık atarken savunmasız olmaya çalışıyorum. "Bana tamamen aşık olman beni yaşayan en şanslı piç yapar."

O, ellerimizin birleştiği yere, parmaklarımla onun parmaklarını sıkıca kavradığı yere bakıyor. Kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık beliriyor. *Lütfen çekilme.* "Yine fikrini değiştirebileceğini bilerek bir şeye giremem."

Bunu doğru yapmam gerektiği için devam ediyorum. Yapmazsam kendimi asla affetmem. "Değişmeyeceğim. Hayatımın geri kalanında seni istiyorum. Şimdilik değil. Zorlaşana kadar değil. Hayatımın geri kalanında."

Nefesi kesildi, keskin bir nefes alıştı aramızda sis oluştu.

"Ne?" Gözlerini hızla kırptırır, ağzını açıp kapatır. "Sen... bekle, ne? Hayatımın geri kalanında..." Sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakar. "Ama ben senin dünyana uymuyorum, Patrick."

Onu daha da yaklaştırırm, aramızda neredeyse bir adım kalmayana kadar.

"O dünya cehenneme gidebilir. Sen benim dünyama girdiğinde, onu değiştirdin. Yani hayır, sen benim eski dünyama uymuyorsun. Sen benim yeni dünyama uyuyorsun. Benim inşa etmek istediğim dünyaya. Senin yanına döndüğüm dünyaya. Kolay olanı değil, doğru olanı seçtiğim dünyaya. Seni hayatımın geri kalanında sevebileceğim dünyaya." Boğazım düğümlenerek durakladım. "Eğer beni kabul edersen. Senin dünyanda yerimi hak etmeme izin ver."

Gözlerinde ateşin ışığını yansıtan gözyaşları parıldıyor.

"Bu konuda iyi değilim. Hiç olmadım. Ama yine de soruyorum." Sesim boğuklaşır. "Bana bir şans daha ver, Georgie. Lütfen."

Uzun bir süre, sadece bana bakar, göğsü hızla inip kalkar. Rüzgar etrafımızda esiyor, tüm lanet olası Kuzey Kutbu nefesini tutuyor.

Sonra bana atılır, kolları boynuma dolanır, beni neredeyse geriye düşürür. Dudakları dudaklarıma çarpar, eldivenli elleri ceketimi kavrar. Yumuşak, güzel dudakları beni o kadar şefkatle öper ki, göğsüm sıkışır.

Onu yakalıyorum, ellerim beline kayıyor ve onu yerden kaldırıyorum. Ağzıma doğru nefes nefese kalıyor ve ben bunu öpücüğü derinleştirmek için bir bahane olarak kullanıyorum, her şeyimi ona veriyorum. Bacakları belime dolanıyor, kar botları uyluklarıma çarpıyor.

Yıllarca heyecan peşinde koştum. Zirvelere tırmandım, helikopterleri sınırlarına kadar zorladım, sıfırdan işler kurdum. Her zaman bir sonraki heyecanı, kalbim çarparken dünyanın tepesinde durduğum o anı aradım.

Georgie tam bir ikramiye. Onunla geçireceğim her gün bu hisle dolu olacak. Hayatta olmanın verdiği saf, elektriksel bir heyecan.

O kadar içten tatlı, tanıştığı herkese karşı o kadar doğuştan nazik ki, hayatımın geri kalanında onun beni seçtiği için minnettar uyanacağımı biliyorum.

Beni seçtiği için hayatımın geri kalanında minnettar uyanacağımı biliyorum. Bu kadar iyi birinin benim gibi bir piç kurusunda kurtarılmaya değer bir şey görmüş olması.

Sonunda ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefese kalmışız, o ağlıyor.

"Ben yanındayım, tatlım," diye fısıldıyorum saçlarına. "Seni bırakmayacağım. Bir daha asla."

Tepenin aşağısından alkış sesleri yükseliyor. Jake ve iki rastgele turist, sanki bir akşam yemeği tiyatrosu izler gibi tüm dramatik buluşmamızı izlemişler.

Onun başının üzerinden Jake'in bana coşkuyla başparmağını kaldırdığını görüyorum.

O piç kuruşu bu konuda dayanılmaz olacak. Bununla ilgili sonsuza kadar işitmek zorunda kalacağım.

EPILOG

Kuzey ışıkları ve sabahın keyifleri

Patrick

Ertesi sabah

Yavaş ve derin hareketlerle ona doğru sallanıyorum, her itişte etrafımda onun nabzını hissediyorum. Çadırın duvarları rüzgarda dalgalanıyor, biz burada birlikte, sıcak tenler birbirine değerek sığınırken, dışarıda vahşi Arktik rüzgarı esiyor.

"Bu aslında oldukça romantik," diyor, ben onun içine daha derine girerken sesi titriyor. Her hareketimizde uyku tulumu altımızda hışırdıyor.

"Ayak parmaklarımı hissedemesem bile." Kıkırdıyor. "Umarım senin gibi birini kaybetmem."

Sınırdan olmama rağmen sert bir kahkaha attım. "Ben senin içindeyken donarak parmağını kaybedersen, kendimi asla affetmem."

Duraklıyorum, ön kollarımla onun üzerinde desteklenerek, içimde sabit kalarak, yüzüne bakıyorum. Çadır kumaşından süzülen ışık, yüz hatlarını aydınlatıyor. Yanakları soğuktan ve bizden dolayı pembeye dönmüş, gözleri zevkten parlıyor, saçları uyku tulumunun üzerinde dağınık bir şekilde yayılmış.

"Ne?" diye fısıldadı. Elleri omuzlarımda kararsızca titriyordu.

"Çok güzelsin."

Burnunu kırıştırır. "Ben bir felaketim. Saçlarım dağınık, yüzümde yastık izleri var ve..."

Başımı eğip onu susturmak için öperim, yapmak üzere olduğu diğer itirazları da yutarım. "Sen çok güzelsin," diye tekrar ederim, bu sefer daha sert bir şekilde. "Benimle tartışmayı bırak."

"Tamam." Her seferinde bir armağan gibi hissettiren o yumuşak, samimi gülümsemesini gösterir. "Ama sadece şu anda çok ikna edici olduğun için."

Ona tekrar, daha sert bir şekilde giriyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına. Şakağına. Nabzının attığını hissedebildiğim boğazına. "Seni seviyorum." Artık bunu söylemekten kendimi alamıyorum.

"Ben de seni seviyorum." Yüzümü avuçladı, başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı. "Burada olduğuna inanamıyorum. Bunun gerçek olduğuna."

"Buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum." Daha derine giriyorum, gözlerinin bulanıklaştığını izliyorum. "Asla."

"Tanrım, *Patrick*."

Hızımı artırdıkça sözleri iniltiye dönüşüyor ve yüzünün dönüşümünü izliyorum.

Özgünlük duygusu eriyip gidiyor, yerine sadece bana göstermesini istediğim açık, savunmasız bir zevk geliyor. Başka hiçbir erkeğe değil.

"Patrick," diye iniliyor, parmakları saçlarıma kayıyor, sertçe çekiyor. "Lütfen, ihtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, tatlım."

Ağırlığımı bir koluma veriyorum, kendimi tutmak için kaslarım yanıyor ve diğer elimle aramızdaki o mükemmel noktayı bulmak için uzanıyorum. O noktaya dokunduğum anda, tüm vücudu altımda titriyor.

"Evet, Tanrım, evet." Titriyor, uylukları kalçalarımın çarpıyor. "Durma, lütfen durma."

Sırtı uyku tulumundan kalkar, bana doğru yükselir, ağzı açılır, gözleri sıkıca kapanır. Etrafımda sıkıştığını, nabzının attığını, vücudunun bununla birlikte titrediğini hissediyorum.

"İşte böyle," diye kulağına fısıldarım, onu bu hissin içinden geçirirken. "Mükemmel."

Altımda parçalanıyor, adım haykırıyor ve bu, dünyadaki herhangi bir dağın tepesinde durmaktan daha iyi.

Yüzümü boynuna gömüyorum, kokusunu içime çekiyorum.

"Georgie," diye inlerim, ritim düzensizleşir. O benim etrafımda titrer ve her inilti beni daha da yaklaştırır. "Siktir, ben..."

Ona olabildiğince derine giriyorum ve sertçe boşalıyorum. Bu beni parçalıyor, onu tamamen ezmek için çabalarken kollarım titriyor.

Sonunda yüzeye çıktığımda, onun üzerinde ölü bir ağırlık gibiyim, ama o şikayet etmiyor. Sadece saçlarımı okşamaya devam ediyor, ulaşabildiği her yere yumuşak öpücükler konduruyor.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum sonunda, ağırlığımı kaydırmaya çalışarak. "Ağır piç kurusu."

"Önemli değil." Bana gülümser, beni yakınında tutmak için saçlarımı sıkıca tutar. "Burada olmanı seviyorum. Beni..." Dudaklarını ısırır. "Güvende hissettiriyor. Sen burada olduğun sürece kötü bir şey olamazmış gibi."

"Güzel. Böyle hissetmelisin."

"Bu..." Nefes nefese bir kahkaha atarak sözünü bitirir. "Söz bulamıyorum bile."

"Isınmak için gerçekten iyi bir egzersiz mi?"

"Transandantal diyecektim, ama tabii ki."

Onun tenine karşı sırtıyıyorum.

Sonra gözleri fal taşı gibi açılır, yüzünde dehşet belirir. "Aman Tanrım, Jake'in yan çadırda osurduğunu duyabiliyorum. Siz erkekler gerçekten iğrençsiniz. Sence *bizi* duyabiliyor mu?"

Vay canına. Bu, cinsel ilişki sonrası mutluluğu yok etmenin bir yolu. "Kesinlikle."

"Lanet olsun! Biliyorsun, yirmi beş yaşında olmama rağmen, ağabeyimin birkaç metre ötedeki çadırda seninle yaramazlık yaptığımı bilmesinden hala hoşlanmıyorum."

"Yaramazlık mı?" Kaşlarımı kaldırdım. "Tanrım, Georgie. Sanki okul müdürüne itiraf ediyormuşsun gibi konuşuyorsun. Jake yetişkin bir adam. Bu travmayı atlatacaktır." Durup, karanlık bir gülümsemeyle ekledim. "Zaten dün gece yabancıların önünde öpüşmemizi alkışladı. Bence gayet farkında."

Alnına bir öpücük kondurup ondan uzaklaşıyorum, hemen onun sıcaklığını özlüyorum. "Hadi. Kendini düşüncelere boğmadan önce bir şeyler yiyelim. Senin o açıklamalı turistik rehberini gördüm. Yapacak çok işimiz var. O huskiler kendilerini kucaklamayacaklar."

Norveç'te bir çadır ya da Londra'da bir ev olması fark etmez; hayatımın geri kalanında her sabah bunu istediğimi fark ettim.

Georgie

Üç ay sonra

"Burada bir dinlenme köşesi yapabiliriz diye düşünüyordum." Roy'a gülümseyerek pencerenin yanındaki köşeye işaret ettim.

Bana hem sevgi dolu hem de yargılayıcı bir bakış atıyor. "Bunu gerçekten rahatlamak için mi kullanacaksın, yoksa orada oturup

"Tamam, muhtemelen ben kullanmayacağım. Ama biri kullanacaktır. İyi niyetim ve gereksiz yere pahalı yastık bütçem boşa gitmemeli."

Tartışmak için ağzımı açıyorum, ama sonra kapatıyorum çünkü... haklı. "Tamam, muhtemelen ben kullanmayacağım. Ama biri kullanacaktır. İyi niyetim ve gereksiz yere harcadığım pahalı minder bütçesi boşa gitmemeli."

Etrafıma bakıyorum, her şeyi içime çekiyorum. Küçük ama güzelim startup ofisim. Öğleden sonra ışığı pencerelerden içeri girip çıplak tuğlalara vuruyor ve kendimi çimdiklemek zorunda kalıyorum. Mükemmel.

Aşağıda bisiklet park yerleri var, bu sayede bisikletle işe gelebiliriz. Benim evim işyerine sadece yirmi dakikalık mesafede. Bisiklet, kodlama beynim için harika bir şey. Fiziksel hareket ve Londra'da bisiklet sürmenin verdiği sürekli hafif korku, her şeyi yerine oturtuyor. Masamda saatlerimi alacak sorunları bisiklet üzerinde çözüyorum.

"Yine o şeyi yapıyorsun," diyor Roy. "Ne şeyi?"

"Hala bunun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi etrafına bakınman. Bu gerçek, Georgie. Bunu sen inşa ettin."

Boğazım düğümleniyor. "*Biz* yaptık. McLaren Otellerinde kalabilirdin. Benim için risk almaman gerekmiyordu."

"Bizim için," diye düzeltir kararlı bir şekilde. "Ve evet, kalabilirdim. Ya da tanıdığım en parlak yazılımcıyı takip edebilirdim. Seçim kolaydı."

Dudaklarımı ısırarak gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Bana nazik davranmayı bırakın. Profesyonel davranmaya çalışıyorum."

"Peki, hanımefendi."

Bakışlarım duvardaki tabelaya kayıyor.

FORTIS

Derin mavi harfler, tuğla duvarın üzerinde net bir şekilde görünüyor. Latince'de "güçlü ve cesur" anlamına geliyor, Patrick'e söylediğimde "çok uygun" olduğunu söyledi.

Roy ve ben sarhoş olduğumuzda pek çok saçma isim denedik.

Code & Crumpets. Çok İngilizce, çok saçma.

404: *Şirket Adı Bulunamadı*. Programcı mizahının en güzel örneği ama gerçek müşteriler için muhtemelen kafa karıştırıcı.

Kapatıp Tekrar Açmayı Denediniz mi Çözümleri. Bu ismi gerçekten çok istedim.

Sinir Sistemleri. Çünkü ben CEO'yum ve bu tam da doğru bir markalaşma.

Ama Fortis uygun. Çünkü artık ciddi bir CEO olmaya çalışıyorum.

"Tamam!" Ellerimi çırpıyorum. "Susamış Perşembe için şampanya zamanı! Alya, şimdilik bu kadar çalışma yeter. Kutlama yapıyoruz."

Toplamda üç kişiyiz: Roy, ben ve Alya. Alya yirmi iki yaşında, zeki ve o kadar utangaç ki, mülakat sırasında çoğunlukla ayakkabılarına bakarak konuştu. Ama sonra ona yerinde bir kodlama problemini çözmesini istedim ve o da yaklaşık kırk saniye içinde problemi tamamen çözdü. O benden çok daha zeki. Ben de bununla barıştım.

Şampanyayı açtım ve elimden köpükler sıçradı. Çok profesyonelce. Tam bir CEO gibi. Bu işi başardım.

Aylarca uzaktan çalıştıktan sonra yeni ofisteki ilk haftamız ve tek bir yerde olmak *harika* bir duygu.

"Kesinlikle hızlı bir şekilde büyümen gerekecek," diyor Roy, gülümseyerek kadehini alırken. "Ben sadece bir kadeh şampanya içebilirim, bu yüzden her hafta Perşembe günü üçümüz için bir şişe açarsak, başım ciddi belaya girer."

"İki yeni geliştirici için ilan verdim bile," diyorum, hala *insanları işe* alabileceğime inanamadan.

Şu ana kadar IRIS'in üç büyük otel zinciri müşterisi var. McLaren Hotels, tabii ki, çünkü Patrick bu sözleşmeyi bana gümüş tepside sundu.

Sonra Ashworth & Grey var, Birleşik Krallık'ta tarihi mülkleri olan muhteşem bir butik zincir. Operasyonlardan sorumlu başkan yardımcısı, sistemimizin "hayatını değiştirdiğini" söyledi, bu da beni tuvalette on beş dakika boyunca ağlatırken, Roy dışarıda nöbet tuttu ve "önemli bir telefon görüşmesi yaptığımı" iddia etti.

Ve sonra Thornfield Hospitality var — İngiltere ve İskoçya'da lüks malikaneler ve mülkler, Bay Darcy'nin çalışanların arasından çıkmasını beklediğiniz türden yerler. McLaren Hotels için yaptıklarımızı gördükten sonra bize geldiler ve Roy'un sunum toplantısına katılmasını istedim çünkü o kadar titriyordum ki lazer işaretçisini zar zor tutabiliyordum. Bir ara, yanlışlıkla CEO'nun alnına doğrulttum

ve arka arkaya üç kez özür diledim. Yine de bizimle anlaşma imzaladılar, bu da bizim harika olduğumuz anlamına geliyor.

İnsanlar benim yazılımımı *arıyor*, bu da daha fazla geliştiriciye ihtiyacım olduğu anlamına geliyor, hem de acilen.

Çok fazla fikrim var. Fazla fazla. Roy, "bilişsel çöküntü yaşayıp parlak fikirleri unutmadan" önce bunları yazmamı söylüyor. Şu anda, gelecekteki Georgie için yarı okunaklı karalamalarla dolu dört defterim var.

Korkutucu olan kısım mı?

Röportajlar. İnsanlarla röportaj yapmam gerekiyor. *Ben*.

Ama deniyorum. Bir konuşma koçum var, çok sevimli ve bana "güçlü pozlar" yaptırırken sadece birazcık korkutucu. Ayrıca bir iş koçum da var, "otantik liderlik tarzınıza yaslanın" gibi ifadeler kullanıyor.

Liam'ın eşi Gemma bana mentorluk yapıyor. Nedense, benim onun zamanına değer olduğumu düşünüyor. Bana rastgele saatlerde "E-postalarda özür dilemeyi bırak, sen CEO'sun" gibi tavsiyeler içeren sesli notlar gönderiyor.

Patrick bana akıl hocalığı yapmak istedi, ama ben onun sınırlarla ilgili kurallarını ona geri yutturdum. Bundan hoşlanmadı, ama bu noktada bana hak verdi.

Bu çok fazla. Dürüst olmak gerekirse, çok zorlayıcı. Ama iyi anlamda zorlayıcı.

Her zaman istediğim türden bir iş yeri kurabilirim. İnsanların pazartesi korkuyla beklemediği, patronları hakkında endişe dolu rüyalar görmediği, şefkat ve kârın birbirini zedelemekten bir arada var olabildiği bir iş yeri.

Kendi güvensizliği yüzünden insanları yıkan Craig gibi olmak istemiyorum. *The Office* dizisindeki David Brent gibi olmak istemiyorum.

İnsanların çalışmak isteyeceği biri olmak istiyorum.

Bu yüzden Focus Fridays'i başlattım, böylece kimse aslında hiç de hızlı olmayan "hızlı bir soru" sormadan herkes kesintisiz derin çalışma zamanı elde edebiliyor. Bu yüzden her teslim tarihine tampon zaman ekliyoruz, çünkü işler her zaman beklenenden uzun sürüyor ve bir projeyi hafife aldığım için ekibimin gece yarısına kadar çalışmasını istemiyorum.

Roy geçen hafta bana yeni bir kupa aldı. zerinde büyük harflerle "Dünyanın En İyi Patronu" yazıyor, ki bence bu biraz abartılı ve muhtemelen alaycı bir ifade, ama bana verdiğinde gözlerim dolmuş olabilir. Fark etmemiş gibi davrandı, bu da gerçekten mükemmel bir çalışanın işaretidir.

Riri'nin fotoğrafı, herkesin görebileceği şekilde masamın üzerinde gururla duruyor. Artık onu saklamıyorum. Aslında kendimin hiçbir parçasını saklamıyorum.

"Fortis'e." Hafifçe yapışkan şampanya kadehimi kaldırıyorum. "Fortis'e," diye tekrarlıyorlar.

Bir saat sonra, sunucu yapılandırmalarıyla ilgili bir e-postaya gözlerimi kısarak bakarken, ofisimin kapısı çalındı. Kafamı kaldırdığımda, en yakışıklı müşterimin kapı çerçevesine yaslanmış, kocaman bir buket iekle durduğunu gördüm: pembe gllerin arasına sıkıştırılmış koyu mor irisler.

Midem kıpır kıpır oluyor. Vücudumun diğer kısımları da kıpır kıpır oluyor. Parmaklarım klavyenin üzerinde duruyor, unutulmuş.

arpıntılar hiç geçmez. Bunu kalıcı bir durum olarak kabul ettim. Doksan üç yaşında bir huzurevinde, kadife eşofman giyip yulaf lapasının kıvamından şikayet etsem bile, solmuş Patrick McLaren fotoğraflarını çıkaracak ve çarpıntıları hissedeceğim. O öldükten sonra bile, çünkü istatistiklere göre erkekler önce ölür.

"Randevunuz yok." Sandalyeye dik oturup, lacivert pantolonumdan çıkmış krem rengi ipek bluzumun eteğini çekerek, sert bir CEO havası vermeye çalışıyorum.

"şimdi önemli birisin, ilk müşterin için vaktin yok mu?" Ağız köşeleri yukarı kıvrılır.

"Ne istediğine bağlı." Dizüstü bilgisayarımın ekranına belirsiz bir şekilde el sallarım. "ok meşgulüm."

Kapı erevesinden iterek ofisimi geçer, masamın etrafından dolaşır ve masanın kenarına oturur, bir bacağını uzatır, diğerini büker. Uyluk kısmı klavyemden birkaç santim uzaktadır.

Öne eğilip çiçeklerin kokusunu içime çektim — tatlı güller ve daha keskin, neredeyse biberimsi iris kokusu — sonra çiçekleri ondan alıp masama koydum. "Çok güzeller. Ama bir müşteriden gelmesi hiç uygun değil."

"Kahretsin." Sesi alçalır. "İşe yarayacağını umuyordum." Elimden gelse de ağzım seğirir. "İşe yarayacağını mı?"

"Yeni masanı kutsamak istiyordum." Gözleri aramızdaki cilalı ahşap yüzeye düşer, sonra tekrar yüzüme döner.

Bu adam sürekli azgın; işlerini nasıl hallediyor bilmiyorum. Takviminde "14:00: kazançların gözden geçirilmesi, ayrıca ofis mobilyalarında Georgie'yi becermek hakkında düşünmek" yazan bir hatırlatma mı var acaba?

Onun efsanevi iş zekasının, zaman zaman iyi yatırım kararları olarak ortaya çıkan, yerinden edilmiş cinsel enerji olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Dudaklarımı sıkıyorum. "Kesinlikle hayır. Çok öfkeliyim. Aslında skandal bir durum. Burası profesyonel bir iş yeri."

Ofis kapımdan Roy ve Alya'ya bakıyorum, binanın temizlikçisiyle birlikte şampanyanın son damlasını içiyorlar, görünüşe göre Thirsty Thursday'e katılmışlar. Bir şeye gülüyorlar, hiçbir şeyden habersizler.

"Burası benim yönettiğim türden bir yer değil," diye tıslıyorum, otoriter görünmeye çalışarak. "Şirketimde ahlaksızlık yok. Politikalarımız var. Ve bir dinlenme köşesi."

O göz kırpmıyor. "Hiç eğlenceli değilsin. Benden korktuğun zamanları tercih ederdim."

"Hayır, öyle değildi." Gözlerimi ona dikiyorum.

Yüzündeki ifade yumuşar, sırtış daha nazik bir ifadeye dönüşür. Bu noktayı kazandım.

"Bugün eski bir üniversite arkadaşımdan bir e-posta aldım," derim, beynim onun yakınlığı ve ofisimde bana bakışlarından çok fazla etkilenmeden konuyu değiştiririm.

Masaya yaslanarak ağırlığını değiştirir ve yaklaşır. "Öyle mi?"

"Eski sevgilim Steve, özel öğretmenlik işinden kovulmuş." Yüzünü dikkatle izlerim. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Sırıtiş geri döner. "Ben nereden bilebilirim ki? Adamın kovulmasına neden olmuş olmalı. Kötü performans. İş yerinde zehirli davranışlar. Bu tür şeyler olur."

"Patrick."

O, konuşurken dudakları kulağımın kabuğuna değecek kadar yaklaşır ve tüylerim diken diken olur. "Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var, tatlım. Bazen biraz acımasız olmadan bugün bulunduğum yere gelemezdim."

Eli belime kayar, başparmağı hassas CEO pantolonumun üzerinden kalça kemiğime bastırır. "Ve sevdiğim birini gerçekten kızdırmak istemezsin. Gerçekten, gerçekten kötü bir fikir. Çünkü benim olanı korurum. Her zaman."

Görünür şekilde titriyorum. Bu çok seksi. Aynı zamanda biraz korkutucu ve belki biraz mafya patronu gibi, ama öncelikle seksi. Çok, çok seksi.

Gözlerim kapıya, hala temizlikçiyle sohbet eden Roy ve Alya'ya kayıyor. Belki yakında giderlerse, bu masada küçük bir vaftiz partisi verebiliriz. Sadece ilk ve en değerli müşteriye minnettarlığımı göstermek ve onu özel hissettirmek için. Kesinlikle meşru iş nedenleri.

"Acaba bir gün senin gibi olabilir miyim?" Ona bakıyorum. "Acımasız."

Serbest elini kaldırır, parmakları nazikçe gevşek bir saç telini kulağımın arkasına yerleştirir. "Avukatlarımla yaptığın toplantıda seni gördüm. Zaten öylesin."

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

"Kötü bir kadın olabilirim, değil mi?"

Gerçekten de güçlü.

"Sen sert bir kadınsın." Dudakları çenemi okşadı, zar zor dokundu, beni nefesimi kesmeye yetecek kadar. "Kendi şirketini kurdun. Kendi şartlarını belirledin. Beni sana tamamen aşık ettin, şimdi lanet olası bir aptal oldum." Sesi hırıltıya dönüştü. "Ve bunu yaparken inanılmaz görünüyorsun."

"Yapamayız," diye fısıldıyorum, ama yine de ona yaslanıyorum, bu da oldukça karışık bir mesaj veriyor.

"Yazık." Kulaklarımın hemen altına bir öpücük daha kondurduktan sonra doğrulup geri çekildi. "Aşağıda işini bitirmeni bekleyeceğim. Sonra seni eve götüreceğim." Gözleri gözlerime kilittendi. "Nerede

senin ne kadar güçlü olduğunu sana tam olarak gösterebileceğim."

Aslında ağlıyorum. Yeni ofisimde, yüksek sesle.

Gözlerim masamın üzerinde gururla duran Riri'nin

fotoğrafına takılıyor. Yemin ederim ki bana göz kırpmıyor.

Üç ay sonra

"Fee!" diye bağıyorum, kapıyı açarken heyecanımdan neredeyse menteşelerinden söküyorum. "Gelmişsin!"

"Tabii ki geldim, seni aptal." Beni kucaklayarak sarılır. "Senin 'ev partini' kaçıracağımı mı sandın? Ya da daha doğru bir ifadeyle 'ev yenileme kutlamasını' mı?"

Patrick ve ben tüm evi baştan aşağı yeniledik ve şimdi muhteşem görünüyor. Tabii ki Riri'nin öbür dünyadan gelen manevi kutsamasıyla.

Patrick'in dünyasına nasıl uyum sağlayabileceğimi düşünerek çok uzun zaman endişelendim. O çok maceracı, benden yaşıca büyük, daha deneyimli ve bir milyarder.

Ama şimdi Patrick, şık Londra'daki penthouse'unu bırakıp benimle birlikte Riri'nin evine taşındı.

Onun benim dünyama uyum sağlayacağı ve burada mutlu olacağı hiç aklıma gelmemişti.

Jake'in Norveç gezisinden döndüğümüzden ve ilişkimizi resmileştirdiğimizden beri Skye'a sadece bir kez gittik, çünkü Fortis'in işleriyle o kadar meşguldüm ki - geliştiriciler işe almak, krizleri gidermek ve gerçek bir CEO olup olmadığım konusunda küçük krizler yaşamak - henüz geri dönmeye vaktim olmadı. Bu beni çok üzüyor çünkü adayı ve Fee'yi özlüyorum.

Kucaklaşmadan geri çekilip giriş salonuna bakıyor. "Georgie, burası inanılmaz görünüyor. Fotoğraflar hakkını veremiyor. İç mimar mı tuttun?"

Gülümsüyorum. "Patrick ve ben tasarımı birlikte seçtik. Aslında ben seçtim, o da onaylayarak başını salladı. Dekorasyon konusunda oldukça rahat biridir.

Tipik erkek, duvarların rengi değişse bile fark etmez. Eminim ki, tüm evi neon pembeye ve mor benekli boyayabilirdim, o da muhtemelen dolaşır, biraz gözlerini kısar ve sonra çayına süt var mı diye sorardı."

O gülümser. "Sen içinde olsan, o karton kutuda bile yaşardı. Adam sana deli gibi aşık. Ya da boya renkleri hakkında tartışmanın kanepede yatmaya değmeyeceğini bilecek kadar akıllı.

Gülüyorum, ama böyle kalçaları olan bir adamı kanepeye sürgün etmemin kesinlikle imkansız olduğunu düşünüyorum. O her zaman benim yatağımda olmalı.

Salon gerçekten inanılmaz görünüyor, her ne kadar önyargılı olsam da. Önceden biraz iç karartıcı olan manolya renginden, her şeyi hafifleten tereyağı rengi krem rengine boyadık (üzgünüm, Riri).

Patrick'in antika pazarında bulduğu vintage bir konsol masası var, üzerinde her hafta değiştirdiğı devasa bir vazo dolusu taze çiçek var. Bence bu çok tatlı bir davranış ama aynı zamanda biraz da israf, ama bunu söylemiyorum çünkü çiçekleri eve getirdiğinde çok memnun görünüyor.

"Harika görünüyorsun!" diye gülümsüyorum ona. "Turizm sezonu sona ererken Skye nasıl? Çok sakın mı?"

O sırtıyor. "Kendimizi eğlendirecek yollar buluyoruz. Oh, işte geldi."

Şef MacLeod onun arkasında belirir. Kolunu sahiplenircesine beline dolamış, o da uzanıp sakalını çekiştiriyor. Bu hareket nedense derin ve rahatsız edici bir şekilde erotik. Yemin ederim, bu çift sürekli tavşan gibi sevişiyor. Cinsel enerji hissedilir derecede.

Bu yüzden Fee, bir sonraki McLaren otel görevine geçmek yerine Skye'da kaldı. Bunun nedeni kariyer fırsatları değil, devasa İskoç şef ve onu öyle gösteren her ne yapıyorlarsa onlardı.

Üç büyük kap tutuyor. "Benden sana birkaç küçük lezzet. Önemli bir şey değil."

"Teşekkürler, Calum." Kızarak onları alıyorum. Adı hala boğazımda takılıyor. Beynim onu "Şef MacLeod" diye çağırmak için çabalıyor.

Ayrıca, çok fazla şey biliyorum. Başlangıçta, Fee bana, istemediğim halde, ilişkilerinin tam olarak nasıl işlediğini ayrıntılı bir şekilde anlattı. Mutfakta ona bağırmasını, ona suyu bile düzgün kaynatamayan işe yaramaz bir aşçı olduğunu, sufle yapma becerisinin utanç verici olduğunu ve İskoçya'nın mutfak geleneğine leke sürdüğünü söylemesini sevdiğini anlattı. Sonra tencere ve tavaların arasında şiddetli, tutkulu, tezgahı parçalayan bir seks yapıyorlar.

Adamın gözlerine bakamıyorum.

"İçeri gelin lütfen," diyorum. "Paltolarınızı alayım. Size şampanya getireyim. Yoksa viski mi istersiniz? İyi viskimiz var."

Gülümsüyorum. Misafir ağırlamayı seviyorum. Büyük partiler değil tabii, evimde yirmiden fazla insanın olması düşüncesi beni yatağımın altına saklanıp bir daha çıkmamak istememe neden oluyor. Ama bunu yapabilirim. Nicelikten çok nitelik.

Onları, Roy ve Alya'nın yanı sıra birkaç üniversite arkadaşımın da bulunduğu oturma odasına götürüyorum. Patrick'in bazı arkadaşları da burada: Liam ve Gemma, Daisy ve Edward. Ayrıca Jake de var, o da Patrick'in "özel günler" için sakladığı pahalı viskiden içmeye başlamış bile.

Son birkaç ayda Daisy'yi iyice tanımıştım. Edward'ın dünyasına uyum sağlama konusunda endişeleri vardı — adamın ailesinin personeli ve tavus kuşları olan bir malikanesi var — ve ikimiz de sahte kimlik sendromu yaşadığımız için hemen kaynaştık.

Şimdi bana rastgele saatlerde mesaj atıp her şeyin "uygun" olup olmadığını soruyor ve ben de ona, bir keresinde Zara'da bir mankene çarptıktan sonra ona bolca özür dilemiş bir kadın olduğumu hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Kendi evim hakkında böbürlenmeden söyleyebilirim, oturma odası muhteşem görünüyor.

Patrick pratik ve elleriyle iş yapmada çok becerikli, bu da hem ev tadilatı için çok yararlı hem de son derece seksi. Oturma odasındaki gömme kitaplıkları kendisi yaptı, ben de izleyip görünürde bayılmamaya çalıştım. IT kitaplarım, ağ güvenliği ve güvenlik duvarları ile ilgili kitaplar çirkin olduğu için, estetik açıdan daha hoş kitapların arkasına stratejik olarak saklanmış durumda. Göz hizasında, Steven Bartlett'in *The Diary of a CEO* kitabı var. Bu kitabı, kendine saygısı olan hiçbir CEO'nun bu kitabı okumadan yakalanmayacağı için satın aldım.

Riri'nin külleri, güzel bir seramik küp içinde şömine rafında duruyor. Bazen hala onunla konuşuyorum, ona günümü, işimi, Patrick'in çoraplarını banyo zemininde bırakmasını anlatıyorum ve bu beni deli ediyor ama aynı zamanda aptalca mutlu ediyor çünkü bu, onun burada yaşadığı anlamına geliyor.

En azından çorapları Jake'inkiler kadar kötü kokmuyor. Gerçi bu, feromonlarımın ağır işleri üstlendiği için olabilir. Aşk kördür ve görünüşe göre koku alma duyusunu da kaybetmiştir.

Patrick gözlerimi yakalıyor ve gülümsüyor. Sadece bana özel olan o yavaş, sıcak gülümseme, aylardır geçmesine rağmen hala midemi bulandıran gülümseme.

İşte o heyecan. Tam zamanında. Asla geçmiyor.

Roy ile konuşurken odanın diğer ucundan bana kadehini kaldırıyor.

Artık hayatım bu.

Tıpkı Riri'nin benim için her zaman istediği gibi.

"Parti hoşuna gitti mi, tatlım?"

Sesi arkamdan geliyor, alçak ve kaba, kolları belimi sarıyor. Eğilip dudaklarını boynuma bastırıyor — eğilmek zorunda çünkü o çok uzun, ben ise değilim — ve dudaklarının cildime değen sıcaklığı dizlerimi titretiyor.

Tüm vücudum titrer. Her seferinde. Bu adamın yanında hiç soğukkanlı davranamıyorum, en ufak bir şekilde bile. Beş yıl sonra bile, o dudaklarını boynuma değdirdiğinde hala eriyip gideceğim.

"Harikaydı." Kendimi ona yaslayarak, göğsünün sağlam duvarını hissediyorum. Başımı yana eğerek ona daha iyi erişim sağlıyorum.

"Ama şimdi sadece ikimiz olduğumuz için mutluyum."

Bir an gözlerimi kapatıp iç çekiyorum. Sonra gerçeklik geri dönüyor ve ben dikleşiyorum. "Yine de bulaşıkları yıkamalıyım. Orada kuruyup kabuk bağladıklarını bilerek uyuyamayacağım."

"Hmm." Bu sefer daha yavaş bir şekilde boynumu tekrar öper. Boğazımda gülümsemesini hissediyorum. "Evet, yıkamalısın."

Yüzsüz herif. Yardım etmeyi teklif edebilirdi. İki eli de gayet iyi çalışıyor.

Umarım onurlu bir hayal kırıklığıyla ondan uzaklaşırım. Mutfağa doğru yürürüm, ama bu bir yürüyüşten çok sürünme gibidir, çünkü tamamen bitkinim ve topuklu ayakkabılarla misafir ağırladığım için ayaklarım ağrıyor.

Boş bira şişeleri ve şarap şişeleri, çok başarılı bir partinin kanıtı gibi her yeri kaplıyor.

Onları toplamaya başlıyorum, geri dönüşüm kutusuna atarken camlar tıkırdamaya başlıyor.

Lastik eldivenlerimi almak için uzanırken bir şey beni durdurur.

Beyaz tahta. Patrick ve benim duvara astığımız, birbirimize notlar ve hatırlatmalar bıraktığımız tahta. Skye'da olan ve tüm bu olayları başlatan tahta gibi.

Üzerinde yeni bir el yazısı var. Onun el yazısı, siyah kalemle yazılmış, kalın ve kendinden emin.

**Patrick'in
Yapılacaklar
Listesi: Onunla
evlenmek**

Ellerim ağzıma uçar. Lastik eldivenler tezgahın üzerinde unutulmuş olarak kalır.

Arkamda boğazını temizlediğini duyarım.

Dönüp baktığımda, kapı çerçevesine yaslanmış, bana sırtlıyor.

"Evlenme teklif mi ediyorsun?" diye nefes nefese soruyorum.

O gülerek kapı çerçevesinden iterek bana doğru yaklaşır.

"Mutfakta mı?" Önümde durur, o kadar yakın ki ona bakmak için başımı geriye eğmem gerekir. "Hayır, tatlım. Henüz değil."

Nefesimi tutarım, kalbim deli gibi atıyor. "*Henüz* değil mi?"

"Sadece bil diye söylüyorum..." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyar, parmakları orada kalır. Yavaşça aşağı doğru iner, çenemin çizgisini, boğazımı izler, beni zorla yutkunmaya zorlar. "Sürprizleri sevmediğini biliyorum. O yüzden bunu bir uyarı olarak kabul et. Listemde var. Aslında oldukça üst sıralarda."

Göz kırptı ve ben bunu bacaklarımın
arasında hissettim. Aman Tanrım.

"Ne kadar yüksek? İlk beş gibi mi? İlk üç gibi mi? 'Süt almak'tan daha
mı yüksek?" "Süt almaktan daha yüksek." Başparmağı alt dudağımı
okşadı ve dudaklarım

dudaklarım istem dışı açılır. "Çok, çok daha üstte."

"Oh. Çok iyi." Yutkunuyorum, kalbim deli gibi atıyor. "Aslında,
bulaşıklar bekleyebilir."

"Mükemmel bir karar. Tam bir CEO gibi."

Beni kucaklayarak, kelimenin tam anlamıyla ayaklarımdan kaldırdı.
Ben kıkırdadım, dengemi sağlamak için ellerimle omuzlarına tutundum.

Aman Tanrım.

Skye'nin yapılacaklar listesinde "sağlam Highland erkekleriyle atletik
seks" vardı. Tam olarak bir erkekle çok atletik seks yapmak üzereyim.
Tekil. Teknik olarak bir Yorkshireli, coğrafi olarak sayılmaz, ancak yarı
İskoç. Ama bunu listeden siliyorum çünkü kuralları ben koyuyorum ve
ayrıca tamamen mahvolmak üzereyim.

Ne derler, nicelikten çok nitelik.

Ve Patrick McLaren kesinlikle kaliteli biridir.

SON

Georgie ve Patrick hakkında daha fazla bilgi mi istiyorsunuz? Bonus
epilogu almak için [haber bültenime üye olun](#).

NOT MINE TO LOVE'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim.
Yorum bırakırsanız çok sevinirim. Yorumlar yazarlar için bahşiş gibidir
ve her biri önemlidir.

Rosa x

Rosa hakkında

Ben Rosa, İngiltere'de yaşayan bir çağdaş romantizm yazarıyım.

Düşüncelerini söylemekten çekinmeyen, güçlü ve cesur kahramanlar hakkında hikayeler yazmayı seviyorum. Bu cesur kadınlar, duygusal olarak kendilerini koruyan, sert mizaçlı alfa erkeklerle eşleştiriliyor.

Milyarder alfa erkekler, banka hesapları kadar büyük egoları, yaş farkı olan aşk hikayeleri, işyeri aşkları, "ofis politikaları"na yepyeni bir anlam katan hikayeler ve huysuz erkeklerin bile doğru kadınla birlikteyken yumuşayabileceğini kanıtlayan huysuz-neşeli çiftler gibi belirli temalara karşı bir zaafım var.

Yazma dünyamda kaybolmadığım zamanlarda, beni kendi "sonsuz kadar mutlu" erkeğimle (kitaplarımı okumayı reddeden, muhtemelen kitaplarda kendini göreceğinden ya da daha kötüsü, kendini hiç göremeyeceğinden endişelenen) kırsalda dolaşırken, sonunda bir pub bulunan harika bir yürüyüş rotası ararken bulabilirsiniz.

Kitaplarım İngilizce, Almanca, Lehçe, Portekizce ve Fransızca olarak mevcuttur ve yakında diğer dillerde de yayınlanacaktır.

Bonus bölümler ve güncellemeler için haber [bültenime katılın](#). En aktif olduğum platform Instagram. Beni [buradan](#) takip edin. [Amazon'da beni takip edin](#), yeni çıkan kitapları kaçırmayın.

Rosa'nın diğ er eserleri

Londra Mister Serisi

Bay Walker'ı
Evcilleştirmek Bay
Kane'e Direnmek
Bay Knight'la
Savaşmak

Milyarderlerin İktidarı

Beşinci Cadde Kaçamağı
Manhattan Ruh Hali Empire
State Düşmanları

Milyarder İngilizler

Onu Sevmekten
Nefret Etmek Beni
Sevmeye Cesaret
Etmek Sevmek
Benim Olmaz

İçindekiler

BİR İKİ

ÜÇ

DÖRT

BEŞ

ALT

YEDİ

SEKİZ

DOKU

Z ON

ON BİR

ON İKİ

ON ÜÇ ON

DÖRT ON

BEŞ

ON ALTI

ON YEDİ ON

SEKİZ ON

DOKUZ YİRMİ

YİRMİ BİR

YİRMİ İKİ

YİRMİ ÜÇ YİRMİ

DÖRT YİRMİ

BEŞ YİRMİ ALTI

YİRMİ YEDİ YİRMİ

SEKİZ YİRMİ

DOKUZ OTUZ

OTUZ BİR

OTUZ İKİ

OTUZ ÜÇ

[OTUZ DÖRT](#)
[OTUZ BEŞ](#)
[OTUZ ALTI](#)
[OTUZ YEDİ](#)
[OTUZ SEKİZ](#)
[OTUZ DOKUZ](#)
[KIRK](#)
[KIRK BİR](#)
[KIRK İKİ](#)
[KIRK ÜÇ](#)
[EPİLOG](#)
[Rosa](#)
[Hakkında](#)
[Rosa'nın](#)
[Diğer Eserleri](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM